

Посмертя. Книга перша

Сергій Більцан

Людство завжди цікавило, що ж нас таки чекає після смерті?.. Рай? Пекло? Джаннат? Вальгала? А може, реінкарнація, коли ми відродимося в те, на що заслужили накосячивши в попередньому житті.

Або ймовірно, доведеться зі зброєю в руках захищати багатотисячне місто від навали полчищ мерців, інфікованих жахливим зомбі-вірусом, який до того ж має здатність мутувати в ще більш небезпечні і смертоносні форми, які не відають ні жалю, а ні милосердя та не знають втоми.

Але коли у тебе в руці легендарна зброя, поруч плече вірного товариша, а всі твої параметри прокачані якоюсь невідомою предвічною Системою, то і біда — не біда. Одне не добре — відступати нікуди, та й вдома дідька лисого спочиватимеш на лаврах... Адже там на тебе чекає маленька трирічна дівчинка-сирота, яку ти прихистив з жалю. Адже для своїх років настільки мале та худюще, що здається, чхни — розсиплеться. Але... Перевернутий на підлогу повнісінький нічний горщик, невідомо як перекинуті меблі, постійне недосипання, скарги сусідів і навіть примусові роботи в каналізації — ось що ховається за зворушливим дитячим личком з радісною посмішкою і кумедним переднім зубчиком.

Та, як то кажуть: "Ми відповідаємо за тих, кого приручили". І тепер стає незрозуміло, чи перебуваєш ти в раю, чи десь там, куди не дуже хотілося.

"Але, часу на балачки вже немає, тому що здається, десь щось розхрінали. Не знаю де, що, але винуватець – стовідсотково всюдисуща, невгамовна бешкетниця! Хоч би біда нікого не скалічила, та й сама залишалася цілою, бо хай там що, але ж моя...".

Розділ перший

— Ах, ти ж с... а! — закричав це вголос, чи тільки думка промайнула? Але далі все ... Світло яскравих автомобільних фар... удар... спалах різкого болю і темрява...

От лихо, ну не так мені хотілося померти, і не з такими словами! Думав наостанок поважним голосом сказати щось розумне, вічне, і спокійно закрити втомлені повіки. Ага, якраз! Тіло в хлам, останніми словами згадав псячу матір... просто шедеврально. В пеклі аплодують стоячи.

Але як сталося, так вже і сталося. Та мої потойбічні думки перервало якесь повідомлення, що вискочило з темряви:

— (Система) Об'єкт захоплено, матриця цілісна, можлива повна реінкарнація зі збереженням інтелектуальних і фізичних можливостей, плюс додаткова регенерація, для кращого виконання функціональних обов'язків.

"Ого! А далі що, і головне, куди?" — вилетіла моя нова думка (хоча незрозуміло звідки й куди вона вилетіла, бо для мене тепер не існувало ні часу, ні простору, а чорнота здавалася абсолютною), але тут мої думки вдруге перервали:

— Знову тільки один? — з темряви долинув голос (вже не системний, інший, більш

людський), і було не дуже зрозуміло, це говорить чоловік чи жінка, хоча, як на мене, звучало скоріше поєднання обох тембрів, складалося таке відчуття мов с одного тіла декілька різних осіб одночасно балакає, коротше якась незрозуміла маячня.

— На жаль, — відповів інший в такому ж діапазоні. — Досі не вдалося вдосконалити та стабілізувати систему вилучення матриці. Одна або дві душі, максимум. Були випадки коли навіть неповну половину виривало, і таке траплялося не раз. Що поробиш, людське ество – це тонка матерія. Працюємо.

— Так, я про це знаю, — з жалем сказав співрозмовник. — Сам постійно в процесі, але кров з носа потрібно щось з цим робити, інакше втратимо Терру!

— На жаль, кількість інфікованих зростає в геометричній прогресії...

— Якби тільки це... Так вони ж ще й постійно прогресують, а їх мутації набувають нових, більш досконалих і страхітливих форм... Ну все, поки що досить про погане, хто в нас цього разу?

— Особа чоловічої статі, 27 років, зріст метр дев'яносто, вага 115 кілограмів, дужої м'язової маси. Дивно, але всі внутрішні органи знаходяться в хорошому стані. Трохи підвищений рівень холестерину, здорове харчування не були частиною однієї з його чеснот. В результаті фізичних навантажень не раз спостерігалось защемлення поперекового нерва і розтягнення спинних м'язів, але на щастя нічого клінічного. Відсутній верхній, бічний зуб... Результат однієї з бійок, хоча за характером флегматик, врівноважений, і аж ніяк не схильний до насильства. Напевно, що в підлітковому віці акліматизація до міського агресивного середовища не пройшла безслідно. Поритися у спогадах?

— Зайве. Що з бойовими якостями; Спортсмен, майстер спорту, на якому рівні базова військова підготовка, чи брав участь у збройних військових конфліктах, може був учасником активних злочинних угруповань?

— Нічого з вищезгаданого. Ніде не служив. За грошову винагороду його визнали непридатним і списали в запас. Щодо бойових навичок... Більше півтора року в секції боксу, з 17 років до 19, з досить непоганими показниками — перші місця на місцевих та регіональних змаганнях. Останні п'ять років відвідував тренажерний зал, бодибілдінг, до занять ставився серйозно. До складу злочинних угруповань не входив. І навіть за хуліганство ніколи не притягувався. Абсолютно чистий перед законом. З навичок добре розвинене володіння холодною зброєю, ножовий бій. Стараннями сусіда по сходовій клітці, який служив у диверсійних військах. А ось володіння вогнепальною зброєю знаходиться на досить низькому рівні. Пару разів, стріляв на стрільбищі та в тирі, раз чи два на рік з компанією, з'їздили на пейнтбол, це гра у них така ... стріляти один в одного не бойовою зброєю, зарядженою кульками з фарбою. Але, як це не дивно звучить, теоретична база для малокаліберних і середньо каліберних типів зброї досить багата. Принаймні, в моделях розуміється.

— У всякому разі, це нікуди не годиться, жах якийсь! Їх світ весь час мене дивує, і завжди в гіршу сторону. Цей, принаймні хоч зберіг своє фізичне здоров'я... У них що, так все добре, і взагалі немає воєн, і можна так недбало ставитися до своїх силових

якостей та бойових вмінь?

— Та яке немає! Майже завжди. Просто на державному рівні ніяка ідеологічна робота в цьому напрямку не проводиться. Вищі ешелони влади зайняті корупцією, хабарництвом, кумівством і просто відвертим грабунком власного населення. Високопосадовці в більшості своїй діють за принципом: поки при владі, кради скільки можеш. Отака в них приблизно ідеологія.

— Ну, зрозуміло... А яка причина смерті?

— Наїзд транспортного засобу, яким керував неповнолітній під впливом хімічних речовин. Прямим ходом на зупинку громадського транспорту в'їхав, якраз у годину пік. П'ятеро людей, одразу... з летальним наслідком, в тому числі і він. І що найприкріше, з п'яти потенційних душ нам дісталася лише одна.

— Ще добре, хоч не літня людина, задовбались б регенерувати. Гаразд, розпочнемо процес реінкарнації.

— Клас, вводити вручну чи рандом. З його фізичними даними, ВОЇН або ТАНК, саме те.

— Ні, мабуть, ні те, ні інше. Хоча за характеристиками він ідеальний ВОЇН, але у нас великий пробіл "персонажів", які найбільш вдало нищать ворога на середніх та близьких дистанціях. Але через низький захист вони вкрай вразливі, звідси й великі втрати, а від того і дефіцит особового складу для цього класу. Так що в будь-якому випадку це Стрілок.

— Стрілок, на дальній чи ближній бій?

— Якраз, для ближнього бою нам і не вистачає бійців. Щоб закривати прориви за ТАНКАМИ і ВОЇНАМИ. Загалом, що тут гадати, давайте краще подивимося самі, що там і як. Отже, т-а-к ..., дивлюся... якраз місце Стрілка - "стихійника", є в наявності. При його слабкій бойовій підготовці, додаткові удари стихії, саме те що треба. І, хочу сказати ще одне... без ПІСОЧНИЦІ. Відразу в поле.

— Дивні речі, мовите дорогенький! - сполошився стурбовано голос - Як же він, непідготовлений і нетренований, почне боротьбу з інфікованим? Його ж там одразу зжеруть і не подавляться. Адже новачки до десятого рівня слабкіші середньостатистичного об'єкта, за всіма параметрами.

— Параметри, заздалегідь, аж до десятого рівня, ненадовго збільшимо. Як тільки він почне "заробляти" бали, то автоматом спишуться. Крім того, надамо йому навички ближнього бою як бонус. Наприклад, володіння ударною технікою, ногами. Виберемо удар в сонячне сплетіння, ЧУдан 5-го рівня. Буде лупити інфікованих, як м'яч у футболі, ха-ха-ха!

— Не дуже смішно, шановний. Якщо їх буде декілька, може й не відбитись.

— Що ви розумієте у бойових мистецтвах, мій любий? Якби СИСТЕМА дозволила йому прищепити всі знання з цієї техніки, то він став би грізною силою в ближньому бою. Навіть один такий удар п'ятого рівня вбиває звичайну людину. Так його ж ще можливо розвинути до десятого, і активізувати новий етап розвитку. Якщо, звичайно, до цього не помре.

— З Навичками зрозуміло, що до Умінь?

— Я пропоную: "Tempus Stans"!

— Що! Міфічний... Масштабований! Шановний, а ви знаєте, що давати гравцям навички, пов'язані з зупинкою або відкатом часу, вкрай небезпечно. Це великий ризик, "Темпус Станс", в невмілих руках, може призвести до часового парадокса! СИСТЕМА не затвердить.

— СИСТЕМА не заперечувала, коли ми почали кидати непідготовлених "персонажів" у саме пекло бою. Я думаю, що і зараз це пройде. Адже, для чого нам дають ці НАВИЧКИ, в нагороду гравцям, звичайно. Ну, не "солити" ж нам їх в банки, дороженький.

— Але їх дають гравцям, які заслуговують володіти таким даром. Тих, хто щодня ризикує життям у бою, і піднімає рівні потом і кров'ю... своєю і інфікованих!

— Давайте, мій дорогий, без цих гучних сентенцій! Кількість інфікованих невпинно зростає, і вони мутують в істот, які багато в чому перевершують навіть наших людей двадцятого або тридцятого рівня. Я вже не кажу про БОСІВ! Ви бачили статистику смертності серед "персонажів". А скільки регіонів перемістилися в "червону зону" небезпеки – цікавилися? Рахуйте, що хлопець теж отримав це Уміння авансом, яке йому подароване в рахунок майбутніх перемог. Ми ж повинні протиставити щось або когось ворогові, що стрімко розвивається. Або врешті-решт таки втратимо Терру. І зчезнемо самі. Та й не таке вже воно супер геройське — це Уміння. Подумаєш, якісь жалюгідні дві секунди, зупинки часу. Що таке дві секунди? Пфх... Дрібниця.

— Так. Зате масштабове, з можливістю відкриття нового підкласу!

— А якщо за допомогою цього Уміння хлопець зупинить епідемію?

— Але ж це неможливо за допомогою лише одного чинника?

— Що я чую!? Шановний! А хто щойно кричав про "часовий парадокс"... Загальне руйнування...

— Просто...

— Рішення з цього питання прийнято? Одноголосно!

— Регіон відродження — зелений, жовтий, помаранчевий, червоний?

— Почнемо з помаранчевого... але відправимо ми його в Тайфу!

— Але ж цей регіон скоро стане червоним. У чому фішка?

— Ви, шановний, так щиро обурювалися подарованими хлопцю навичками, мовляв, він цього не заслужив, він негідний... Тому я вирішив вас трохи потішити...

— І кинути його просто в пекло червоного сектора!

— Ну, вам не догодиш, шановний! Нехай відпрацює! А ми подивимось, чи зможе він правильно використати наш дар, і чи втримає регіон у помаранчевій зоні, чи ми даремно на нього витратилися.

— Тоді, може, парі?

— О! Неодмінно, мій друже. Неодмінно.

Розділ другий

Так, цікаві балачки, балакаються, в той час коли, мною вертить в темряві, як

білизну в пральній машині. Але не довго довелося обурюватися...

Бо знову спалах світла, хвилини болю, і я відчуваю, як падаю, вдаряюся об землю, але не асфальт, і не каміння, що вже добре, потім судомний подих і я розплющую очі.

— Чорти забирай! Щоб мене!.. — але відразу ж закриваю рота, щоб не наврочити. Адже мене вже...

Майже неподалік, приблизно за п'ятдесят метрів або трохи більше, височіє фортечна стіна. Височенна, на око, десть з п'ятиповерховий будинок. По всьому простору між мною і стіною бігають люди, в основному без зайвих розмов, цілеспрямовано до стіни, з неї рідко хто повертається, тільки ті, кого несуть на ношах або тягнуть на плечах, ну і, звичайно, ті, хто їх волочить. Все навколо горить і палає, всюди валяються уламки якихось дерев'яних шматків, клаптів тканин і ще якогось залізаччя, до того ж у повітрі висить запах горілого пластику, та якийсь неприємний присмак, чи то тухлих яєць, чи то мертвечини. Загалом, "весело" тут, особливо нагорі, на стіні, де все шуміло, кричало і гуркотіло. І вся ця какофонія звуків супроводжувалася яскравими спалахами світла. Майже як удень... Чому майже? Тому що так то, на дворі стояла дуже темна і стрьомна ніч.

Стогнути й хекаючи, немов старий дід, я ледь звівся на ноги, і що головне здається, без будь-яких наслідків від падіння. Голова не крутилася, ноги згиналися, руки не тремтіли, хоча деякий дискомфорт все одно відчувався у всьому тілі.

Про всяк випадок поблимав очима. Крики і шум не стихали. Хоча зі стіни долинали не лише крики, а ще й стрілянина, вибухи, дзенькіт металу об метал. Стріляли — як поодинокими, так і чергами, а іноді гупало залпами якогось ну дуже великого калібру, а в цей час в нічному небі де витали дивні сіруваті силуети, час від часу яскраво спалахували вогняні "кулі".

Щось або хтось, постійно падало зі стіни, іноді з гуркотом і звуком глухого удару, а іноді з несамовитими криками й вересками, ну а в кінці, звичайно, теж закінчуючи глухим ударом і, як правило, тишею. А чого ще чекати, після падіння з "п'ятиповерхівки", це десть на вигляд напевно метрів п'ятнадцять, переломом пальчика не відбудешся.

Зі стіни, в повітрі, висіли розтяжні троси з підвісними мостами, які вели кудись за мою спину. На них теж вгадувався якийсь рух, судячи з вібрації дерев'яних брусів, прикріплених до мотузок.

Простір освітлювався не лише вогнищами та смолоскипами, прикріпленими до стін, а й ліхтарями та навіть прожекторами, які своїми променями прорізали темряву, що означало наявність електрики. Хвала небесам що не в таку вже й глушину втрапив.

Я озирнувся навколо, за моєю спиною, метрів за два, стояли дерев'яні будівлі незрозумілого призначення, можливо, майстерні або невеликі разові склади, судячи з невеликих розмірів будівлі. А за ними була ще одна стіна, можливо, трохи нижча за першу, але теж висока.

Одним словом, все зрозуміло! Точніше, не зовсім зрозуміло, але судячи з недавньої розмови, яка відбулася в моїй голові розчавленої транспортним засобом, я перебуваю

на якійсь Террі — ймовірно, назва планети. І місто Тайфу, розташоване в помаранчевому, але яке повільно переходить в червоний сектор небезпеки. А ще навколо йде війна! Але це якщо не брати до уваги можливість високотехнологічного і високобюджетного розіграшу. Або хворобливого марення запаленого і розбитого мозку.

Тепер до реалій. Я стою серед нічної темряви, освітлений вогнями, біля фортечної стіни, яку штурмує невідомо хто... Абсолютно голий! Яка несправедливість, помер то я одягненим. Виходить затиснули невідомі голоси мій одяг. Напевно, жлоби хотіли хоч чимось компенсувати свої неоцінені навички. Речі, звичайно, не від кутюр, але нові й не дешеві. Ех, ну та що вже тепер шкодувати, було й було, хоч живий залишився — напевно. Правда чи при здоровому глузді — оце, питання.

Голий, не голий, але весь цей час, поки я роззирався на всі боки роздумуючи що і як, щось важке відтягувало мою праву руку. Чомусь спочатку я не звертав на це уваги, мабуть, перебуваючи в шоці. Але коли підніс її до очей, то мало не ахнув. Мої пальці стискали найсправжнісіньку, зброю... а точніше, револьвер, Colt Magnum 44 калібру, обійма на шість патронів. Судячи з усього, вона справжня, бойова, і доволі важка. Як уже згадували "голоси", я хоч і не великий стрілок, але свого часу цікавився вогнепальною зброєю, з метою придбання. А одного разу, коли був ще юнаком, особисто забацав самопал, цілком робочий. Кримінальна ситуація в країні проживання загострювалася, доводилося озброюватися, хоча б з метою самозбереження. Я вже придивлявся на Glock-17... Та, не пощастило, нещасний випадок.

Магнум — відмінна зброя, супер смертоносна! На цю мить мінусів всього два... Дуже складно, стріляти однією рукою, як то кажуть, ще треба "могти", а другий мінус, виходить з першого — стріляти ж то нема чим, револьвер без патронів. А де їх взяти, не написано. Гаразд, відкладемо поки що пошук куль на потім.

Далі йде наступне: де взяти одяг? І розібратися, що тут і до чого, і як відреагують на голого чоловіка зі зброєю навколишнє оточення. Діяти потрібно обережно і делікатно, щоб не потрапити в ще більш незручну ситуацію. Раптом це якась масова витівка (як я вже згадував), і дуже багато людей зараз дивляться реаліті-шоу по своїх телевизорах, як ми тут ганьбимося.

Хоча, з іншого боку, у мене атлетична статура, прес правда трохи "під розпустив", зате мій "пістолет" нормального калібру; знайомі дівчата, принаймні не скаржилися.

І РАПТОМ...

Ласкаво просимо у світ TERRA, Покликаний! Планета практично повністю вражена епідемією зомбі-вірусу. Вогнища епідемії поширюються і розмножуються. Зараження можливе при укусі або попаданні на тіло активної вірусної спори, створеної деякими мутованими формами. Покликані, імунні до зараження, але смертні до інших видів впливу. Ряд інфікованих з невідомої причини має здатність мутувати в різні форми з різнобічними летальними навичками.

ТРИ ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ПОКЛИКАНОГО:

Захищати цивільне населення від усіх видів небезпек, за будь-яку ціну і за

допомогою всіх можливих засобів.

Знищення інфікованих, всіх форм і видів!

Захистіть місто: За допомогою всіх доступних ресурсів та здібностей не дайте зараженим потрапити за межі міських стін!

Другорядне завдання: Якщо є можливість, повністю знищити інфікованих, вірус і основне вогнище інфекції!

Для досягнення цих цілей і виконання поставлених завдань існує система прокачування, з якою більш детально можна ознайомитися в базі даних, що повинна активуватися віртуальним натисканням мерехтливої, червоної кнопки в правому верхньому кутку.

(Ого, я навіть і не звернув уваги!)

На початковому етапі ваше екіпірування, боєзапас та різновид вашої зброї, а також набір навичок і параметрів буде мінімальним, як за характеристиками біологічної структури, так і за основним навантаженням боєприпасів, що знаходяться у вашому віртуальному "рюкзаку", з мінімумом слотів (6 штук) ...

Опачки, то виходить, що кулі все-таки є! А може, в рюкзаку знайдеться ще щось корисне. Але на жаль!.. Крім шести патронів 44-го калібру, там більше нічого не було. Вони жартують, чи що? Тут і десятка буде замало для пристрілки, віддача у ствола, ще та... Якщо не вистачає елементарної фізичної сили, то десяток, можна вистріляти куди завгодно, але тільки не перед себе. А тут їх всього шість. Та що поробиш – і це хліб! Заряджаю і читаю далі.

Але дочитати мені не дали...

По тій простій причині, що відбувся перший контакт з "аборигенами"...

З'явився місцевий з темного закутка однієї з будівель. Довготелеса і сухопара постать чоловіка в кепці, невизначеного віку. Що стосується одягу — брудна кепка і майка, на ногах, старі спортивні штани з відтягнутими колінами, та стоптани кеди на босу ногу.

Він крадькома озирнувся і, не помітивши нічого небезпечного (на свою думку), вальяжно підійшов до мене, і, зупинившись за метр, запитав:

— Здоровий хлопче, я бачу, ти з "системних", тільки що з'явився? Новачок? Тоді ласкаво просимо, мене звуть Сьома! — і він простягнув руку.

Хоп! І я на секунду завис...

(СИСТЕМА) Увага! Для повного ознайомлення з функціоналом завдань, розробкою, базою даних, доступом до ресурсів, характеристик, повним контактом з іншими об'єктами — рекомендується ввести ІМ'Я, яке в майбутньому буде прописано в системі.

Теж мені, знайшла час! Головне саме тоді, коли мав би статися перший контакт з представником інопланетної раси, хоча більше схожим на місцевого п'яницю, але тим не менш. Та, дивлячись на Сьому, застиглого з простягнутою рукою, що не подавав жодних ознак руху, зрозумів, що процес реєстрації, обов'язковий. Й зайшов в систему...

Будь ласка, оберіть ім'я, яке ви будете використовувати в процесі

впровадження в суспільство:

Подумки кажу: "Олександр"...

— **Ім'я зайнято! Виберіть інше, або система запропонує свій варіант!**

Вибрати щось, що було б потужним, сильним... Якщо вже сходити з розуму, то хоча б з красивою назвою!

-Тайфун.

-Зайнято.

-Смерч.

-Зайнято.

-Грім.

-Зайнято.

-Буря.

-Зайнято.

-Валун.

-Зайнято.

— Задовбали!

-Зайнято.

Пам'ятаю, коли свого часу я грав у комп'ютерні ігри, така ж ситуація зводила мене з розуму. Як же я повинен назвати себе, щоб продовжувати далі?

Спроба друга.

— Саня.

-Зайнято.

-Саша.

-Зайнято.

— Степан!

-Зайнято.

— Вован.

-Зайнято.

— Вовчик.

-Зайнято.

-Асфальтоукладач.

-Зайнято.

— Дефібрилятор.

-Зайнято.

— Дебіл!

-Зайнято.

Так! Я спокійний! Я абсолютно спокійний і врівноважений... Давай, подивимося, що може запропонувати система!

Тайфун 27484, Смерч 06869, Грім 65774.

"Система! Зупинити! Йдемо на третє коло".

— Василь.

-Зайнято.

-Бегемот.

-Зайнято.

— Весельчак У.

-Зайнято.

— Весельчак И.

-Зайнято.

— Ее — х, — важко зітхнув я, це, мабуть, ніколи не закінчиться.

(СИСТЕМА) Назва "Еех", прийнята і зареєстрована. Бажаємо Вам успіхів у виконанні поставлених перед Вами завдань.

Чекай! Куди! Яка така реєстрація! Що за жарти, а ну стопе! Та вже було пізно. Тепер я буду диваком, з химерним прізвиськом. От лажа!

— Чого мовчиш, підвис? - Це Сьома, що стоїть на місці з витягнутою рукою. - Чи запаadlo, поручкатися з хорошою людиною.

— Та, начебто не з гордих, тільки бачиш, одна рука зайнята, а інша... — у правій руці я тримав зброю, а іншою прикривав причинне місце. — Інша теж зайнята.

— Та бачу не сліпий, приколотися хотів... Всі ви системні, з'являєтеся без баракла на собі. Ех шкода, що не дівчину' якусь закинуло, та таку, щоб кров з молоком, та ще й молодесеньку. Ось на що б я подивився. І не тільки... — сказав він, прибираючи руку. — Ну а ти що скажеш, хоч представся?

— Еех.

— Ти чого зітхаєш? Я питаю, як тебе називати?

— Так і називати! Еех.

— Ти що хлопче, так Систему задовбав, що вона аж "зітхати" почала побачивши тебе... ги-ги-ги! — посміявшись над власним жартом, він продовжив. — Хоча я чув, поганяла і гірші. Наприклад...

Дивно було вести розмову ні про що, коли поруч на стіні йде справжній бій. Та не просто бій, а, судячи з зростаючого гуркоту і стрілянини, несамоविта січа на смерть. А тут внизу сидить волоцюга, який собі спокійно розмовляє про імена, ніби те, що відбувається вгорі, його зовсім не стосується.

— А тут можна десь розжитися одягом, бо бігати з голою дупою якось незручно? — вирішив я змінити тему, перейшовши до найголовнішого.

-Тепер ніде. Хоча, з полеглих можеш щось зідрати, якщо щось подобається. Але не раджу - побачать, схопиш статтю за мародерство. А так щоб купити чи виміняти на даний час - ніяк не вийде. Всі торговці та бариги наразі закриті або переховуються. Хіба ти не бачиш, що відбувається... Заражені вже пішли третьою хвилиною, ось-ось проб'ють оборону.

— А чому ти не там? — поцікавився я.

— А чому, ти' не там? - передражнив він мене. — Ви системні, під заступництвом своєї божественної структури маєте все: і шляхетний одяг, і зброю, і сильні навички. А ще з благ її вам постійно сиплються з неба всілякі смачні "плюшки". Коротше — і честь

вам і хвала! А я бідна, звичайна людина, народжена під цим сумним небом і тут же кинута напризволяще, таким же бідолохою. І немає в мене а ні меценатів, а ні навичок, ні гідної зброї, і навіть грошей, щоб це все купити. А ти ще кажеш, чого я не там. З чим мені там бути, з діркою в кишені?

— Ну, ти ... Вибач. Я просто не в курсі, що тут відбувається. Тільки но з'явився...

— Ось! Бачиш! Тільки но з'явився, і вже образив хорошу людину. Е-ех, і це я не ім'я твоє вимовляю, а сумно зітхаю... не добре Еех. — він похитав головою і додав: — Хоча все-таки ім'ячко міг би і по пристойніше взяти, ги ги ги!

— Ім'я як ім'я! Чого докопався. Чи мені воду з нього пити?

— Не скажи, може чув вислів: як ти човен свій назвеш — так на ньому й попливеш! — авторитетно заявив Сьома, ще й піднявши вказівний палець вгору.

Шум, гомін на стіні і біганина під нею почали посилюватися. Ще і цей Сьома, напевно на підпитку зі своїми мудруваннями, почав дратувати. Нічим, ніяк не допоміг, а мозок поступово став виїдати. Коротше, я узявся потроху закипати.

— Може хочеш сказати, що ти з таким своїм ім'ям, крізь бурі ходив?

— І от ти вкотре ображаєш гарну людину. А чи знаєш ти, як у нас заведено? Якщо раптом образив якогось добродія, ні за що... Будь ласкавий, попроси вибачення, та подарунком якимось потіш ображеного. Інакше в суспільстві не буде до тебе ніякої поваги. Але я, як вже казав не раз, порядний хлоп, і головне не гордий. Я не чекаю слів вибачень, але буду готовий пробачити, якщо ти піднесеш в якості подарунка свою "волину".

— Не. Не дам я тобі свій ствол, Сьома, ще поранишся. Йди краще туди, куди йшов. Погано якось ми з тобою познайомились, можемо і посваритися, а я б не хотів...

— Ех, Еех, дивлюся я геть оборзів ти хлопче, вже й посилати починаєш. Думаєш якщо ти накачаний, як колесо від воза, то можеш мене, кволого і нещасного, ображати? А те, що ваша Система останнім часом відправляє вас геть слабкими і нетренованими, думаєш я про це не знаю? Хлопчино, та ти тепер зі своєю горою м'яса, вдвічі слабше за мене, і незграбніше... Хе-хе. А ну швидко свій ствол сюди дав! — він несподівано гаркнув до мене, показавши ще одне своє, справжнє обличчя, і з неймовірною швидкістю, немов кобра, схопив рукою мій револьвер.

Дивлячись на Сьому, ніколи б не подумала, що він може бути таким швидким. Але, на щастя, і я не став гальмувати. Поки він, як то кажуть, розводив "рамси", я, про всяк випадок, "пірнув" в систему і, швидко знайшовши меню, активував навички "Стоп Час" і "ЧУдан". Нехай будуть...

І коли до мене кинувся Сьома, я врубив, а вірніше вирубив час...

Що можна зробити за дві секунди? Так то відразу нічого в голову і не приходить.

Що встигаю зробити я — натиснути на спусковий гачок, і вистрілити один раз, прямо в розкриту долоню Сьоми, яка майже стикається зі зброєю. А ще, щосили вдарити ногою по кволих грудях головоріза. При пострілі такого калібру його рука перетворилася на шмаття зі шкіри крові і сухожилля, залишивши тільки великий палець. А від хорошого удару — "ЧУдан", його відкинуло назад, на метр-півтора. Я ще

двічі автоматично натиснув на спусковий гачок. Але віддача було такою, що тільки одна куля влучила, кудись у ногу, інша полетіла десь в небо. Ого, вбивча сила, просто шикарна, але щоб утримати такого "дурня", однієї руки не вистачить. Треба тримати обома, та і тоді я не можу ручатися, що все буде добре. Тут реально, характеристику "СИЛА" потрібно прокачувати як ТАНКу.

Уміння перестало працювати — реальність знову увірвалася зі своїм шумом, гомоном і криками Сьоми, який катався по землі, то обіймаючи скалічену руку, то хапаючись за коліно. Згадав слова "голосів", мовляв, ударом ЧУдана 5-го рівня можна вбити людину. Та дивлячись на все ще живого нападника подумалося що, або я дійсно все ще "слабак", до десятого рівня, або з Сьомою щось не так, і він не той, за кого себе видає. Звичайно так то я не збирався нікого вбивати, але й вдруге вмирати теж не поспішав. А те що він мав найсерйозніші наміри, сумніву не підлягало. Та, навіть тепер, поранений і побитий, погрожує мені незліченними карами:

— Сука! Фрайер! Згною! Ти в мене таку люту смерть приймеш... будеш падло верещати, благаючи помилувати!

Тільки правда наразі була в тому, що верещав якраз він, катаючись по землі і розбризкуючи кров, заливаючи все навколо. Якщо так піде і далі, то цей "герой" не доживе й до ранку.

— Краще скажи мені, Семене! От що мені з тобою робити? Або добити, куль на це вистачить. Або залишити так, як є, і сам помаленьку здохнеш до ранку, від втрати крові. Чи може все-таки допомогти? Та от щось і не хочеться. Ну не викликаєш ти у мене ані співчуття, ані жалості.

Той нічого не відповів і лише продовжував кататися по землі, правда вже переставши кричати і лиш злегка підвиваючи.

Я почав оглядатися шукаючи когось щоб покликати на допомогу, все ж не звір, нехай підсоблять пораненому, а потім, якщо треба, знову з ним розберуся, але вже можливо з більш високими рівнями. І тут я раптом помітив, що якимось само по собі став надто серйозно відноситися до всього цього, що відбувається. Всі ці рівні, прокачка, характеристики, навички – це реально. І з чого це раптом я не метушуся і не панікую, розстрілявши беззбройного чоловіка, а ще й на додачу знущаюся з нього, пораненого. Такого цинізму в собі я раніше не помічав. Може бути, все, що сталося зі мною останнім часом, зводить мене з розуму?

Але з усім цим мені доведеться розібратися потім, бо далі як закрутило, завертіло...

З п'ятнадцятиметрової висоти стіни, щось раптом з протяжним виттям пролетіло, і, впавши на землю, з глухим звуком удару вдавившись в ґрунт, замовкло. Я так і не зрозумів, що то було, чи людина, чи щось інше, і вже збирався відвернутися від того місця, та покликати жінку, яка проходила повз з якоюсь сумкою, коли раптом "щось, що впало" з висоти п'ятиповерхового будинку раптом досить жваво підскочило, і як ні в чому не бувало, кинулося до людей, що пробігали повз. Ті, в свою чергу, з криками, зойками, почали розбігатися в різні боки.

Простір, і досі не надто людний, миттєво спорожнів, ніби тут нікого ніколи не

існувало. Залишилися тільки я і Сьома, який лежав і скиглив. І за законом підлості це "щось", що впало зі стіни ожило і досить жваво, побігло в наш бік. Так швидко, що у мене склалося враження, ніби його хтось ззаду підганяє.

На якусь мить я навіть якось розгубився, коли на світлі, чи то місяця, чи то ліхтарів, з'явилася спотворена морда з блідо-молочними очима, створіння що несло на мене. А роззявлена зубата паща взагалі ввела в ступор.

— Чого ти завмер, виродку, він же нас зараз схарчить! Стріляй! — крикнув Сьома, відповзаючи до будівель.

Внутрішньо струснувшись, прийшовши до тями, я зціпив зуби й піднявши зброю обома руками, прицілювався (Так, дивитися на мерця, що біжить у твій бік у фільмі і бачити наживо – це абсолютно різні речі). Але хоч і тремтячими від страху руками, я все ж таки стріляю, цілячись у голову. Дивився фільми — знаю. Але, мабуть дистанція була занадто велика, до десяти метрів, або те що точність, майже нульова, влучив тільки в плече. Ну, принаймні хоч так. Але "хоч так" не проканалю. Мрець злегка здригнувся, та не зупинився ні на мить. Другий постріл у груди теж не то. Нежиті хоч би хни. Так я "мажу" як не знати хто, але й ви мене зрозумійте, виродок рухається з такою нещадною незворотністю, а мені так страшно, що здається, ще трохи й почну срати стоячи.

— Цілься в голову, дебіл! Останній патрон! — як різаний заволав Сьома.

І на це була причина. Мрець уже був майже поруч із ним, готовий вгризтися в свіжу людську плоть. Це десь за два метри від мене, неприпустимо промахнутися.

Серце калатає, як молотом об ковадло, очі чомусь почали сльозитися, руки не перестають тремтіти, заважаючи цілитися. Все це, напевно, паніка від неухильно напливаючої смерті. Здається, що вже один раз як би помер, з другим це повинно увійти в звичку ... Але бути з'їденим живцем – це не та смерть, якою хочеться померти. А якщо я промахнуся зараз, то загину, пошматований чудовиськом.

І раптом закралася підла думка... А може, останній патрон у голову! Себе я порішу в будь-якому випадку, швидко і ефективно. Та ну на! Геть мерзенна! Всіх вб'ю — один залишусь! Промайнули і зникли думки, руки з револьвером, вже опущені (в прямому і переносному значенні), рішуче піднялися — і грянув грім, вірніше постріл...

Куля потрапила прямо в око мерця. Він був майже поруч, напевно, тому я так добре вцілював. Мій перший трофей у цьому світі! А те, що трясє всього, як під електричним струмом, дурниця — адреналін.

— А я вже було, подумав — все, з'їдять Сьому. — він хихикнув, напрочуд швидко оговтавшись від таких ран.

Звичайно, все ще притискав поранену руку до себе, час від часу кривляючись. Але уже робив слабкі спроби стати на ноги, незважаючи на прострелену кінцівку. Якось підозріло швидко він починає приходити до тями. Ну, тут одне з двох: або бандюган теж звідти, як він каже — системний, або я чогось не знаю. На своє нещастя. Патронів нуль.

— Ай молодець системний, врятував мене. Тому помреш, ти швидко і легко. -

дядько хижо посміхнувся, дістаючи з-за поясу досить солідний ніж, схожий на фінський. — У тебе закінчилися кулі, а твої навички, з якими тобі вдалося ухилитися від мене, ще у відкаті. Отже, ставай на коліна, спритнику, я тебе різати буду.

— Як кажуть в народі - та пішов ти! — я презирливо чвиркнув крізь зуби.

Давай, урко, поріжемося трохи! Я теж дещо знаю про ножові бої, причому не з системи, а з життя.

Сьома, перекидаючи ніж з рук в руку, почав повільно кружляти навколо мене. Я схопив свій револьвер за дуло, перетворивши його на деякий час в кийок, і треба сказати досить важкий, вдарив по голові, зробив би знаний отвір, і почав розмахувати ним перед ворогом, не даючи наблизитися. Бандюган не змусив себе довго чекати, відразу ж напав. Обманний низький рух, потім відразу підскочив і вдарив справа наліво, круговим рухом руки, прямо в шию. Зробив це, так швидко і ефективно, що я ледь встиг зреагувати... Праву руку я виставив перед собою як щит, не підпускаючи ворога ближче, при цьому кинувши револьвер (ідіот), лівою намагаючись запобігти удару і при цьому закинув голову назад.

Останній рух врятував мені життя — ніж пролетів повз, лише злегка подряпавши лоб. І тоді я кинувся на Сьому, намагаючись ввести його в клінч. Вийшло, гарно - своєю лівою рукою я підштовхнув його руку з ножом, яка все ще по інерції, не зупиняючись, летіла далі, та так в кінці і встромилася ножом прямісінько у власну шию. Ну як встромилася ... З чавканням ввійшла в горлянку майже до руків'я.

На все це, вистачило трьох секунд. Сьома, не прибираючи руки, впав на спину з витріщеними очима, вже не подаючи ознак життя. Мене мало не вирвало, прямо на місці. Ну, як не вирвало ... позови були, але не було чим.

Потроху оговтавшись від шоку і озирнувшись, я помітив біля мертвого зомбі пару монет і кулю, начебто мого калібру, ну а я людина не горда, можу і нахилитися, щоб підняти таке добро. Куля дійсно виявилася "моєю", ввійшла в барабан як влита. Монети я теж хотів так само легко закинути в кишеню, але раптом згадав, що кишень то немає. Як і штанів. Довелося "мародерити", хоча, за словами покійного Семена, за це могли впасти якусь статтю. З зомбі нічого було брати, все гниле і повно дірок. Тому жертвою мародерства став той самий бідолаха Сьома. На свій сором, мені довелося стягнути з нього "спортивні треніки" і надіти на себе — хоч і брудні, але цілі. Майже.

Вони висіли на ньому, як шкарпетки на півні, а мене обтягнули, як балеруна... Ну хоча б не голий. Правда, вони теж були короткими, та я, не довго думаючи, підкотив їх до колін. Вийшло як шорти велосипедиста. Після чого відразу ж засунув кольт за пояс трофейних штанів, а позаяк гумка виявилася досить широкою, і міцною, тримався він там напрочуд добре, а якщо що, то глибоко все одно не впаде. Монети відразу закинув в кишеню, і задоволено хмикнув, ну а що ще потрібно: в штанях, озброєний, пара монет в кишені - і тепер нехай весь світ зупиниться!

Далі переді мною постала дилема — куди йти і що робити. З місця "злочину" все одно треба негайно "линяти", бо мало що. На стіну, де виття і гуркіт, і звідки падають живі мерці - ні за що, дякую! Пам'ятаю, що Сьома вилазив звідкись з-за майстерень,

але наразі шукати таємні ходи в темряві теж не варіант. Це означає, що в мене є лише два шляхи або вліво або вправо, третього не дано, вибір не надто великий і складний, але для надійності можна кинути монетку, благо такі в мене вже водяться.

Але не встиг я навіть засунути руку в кишеню, за тією монеткою, як ліворуч від мене у спалахах вогнів смолоскипів та ручних ліхтарів промайнули людські постаті, які досить швидким темпом наближалися у мій бік. Натовп досить солідний, не менше п'ятнадцяти душ. "А якщо це зомбі!", промайнула у мене така думка, з мого місця їх детально не розгледити, тому напевне було б краще не стикатися з ними, а чим скоріше ноги на плечі і мотати звідси чим подалі. Та поки я думав, що і де, натовп підійшов так близько, що стало чути людські голоси, і я вирішив пригальмувати. Але про всяк випадок залишив в пам'яті зарубку, що наступного разу потрібно думати і діяти, набагато швидше. На всякий нагальний, так би мовити.

А натовп... Ну, як натовп, купа якихось блазнів, тому що одягнені в такий різноманітний одяг, упереміш з обладунками і військовою формою, та ще й усіма кольорами веселки, що на нормальних людей вони ніяк не тягнуть (і це сказав чоловік, одягнений тільки в старі, розтягнуті, спортивні штани, та й то не свої). А коли вже зовсім порівнялися зі мною, то виявилось що і озброєні вони хто як. Хтось з мечами й булавами, хтось в мантиї з посохом, а третій взагалі, блондин, у фракі і циліндрі з бравурною тростиною, а ще в районі живота блищить ланцюжок від ручного годинника. Картина, маслом, — лондонський денді, що поспішає до поїзда.

Двоє найздоровіших, кожен на голову вищий за мене і на двадцять чи тридцять кілограмів важчий, одночасно зупинилися прямо навпроти.

Перший, чорношкірий чоловік, у шкіряних обладунках і з мечем на спині, і в'язкою ножів за поясом. Другий, білий, з бритою головою, бородатий та з шестиствольним кулеметом на плечі. Напевно, колега, теж стрілець, але з важких і далекобійних.

— У якому місці стався прорив? — без преамбули — запитав Мечник, мабуть, маючи на увазі напад зомбі.

— Та тут бігав один, але я його заспокоїв, більше не бачив. — я показав на лежаче тіло, біля якого так недоречно лежала тушка, Сьомі.

Обидва, мовчки обійшовши мене, підійшли до тіл. Решта команди залишилася стояти. Лише одна дівчина зробила кілька кроків і зупинилася поруч.

Перша жінка, яку я коли-небудь зустрічав у цьому світі. Жінка з мішком, що поспіхом втекла, не рахується. Тому я забувши про двох кремезних чоловіків позад себе почав витріщатися на дівчину. Досить симпатичну, невисокого зросту, з великими виразними очима, чорноволосою з пухкими губами і чудовою фігурою, яку доречно підкреслювала чорна обтислу майку, і штани військової форми, заправлені в берці. Нічого не скажеш — гарна, вража дочка!

Вона одна зі всіх, чомусь була без зброї, але на мою думку, не менш небезпечна, ніж молодик з мечем.

-Привіт! Як справи? - першим привітався я, вже забувши про недавній конфлікт і про те, що я був одягнений лише в зачохлені старі, смердючі спортивні штани. Але як то

кажуть — "самі небеса" веліли пофліртувати з такою кралечкою.

— Мої справи тебе не стосуються! — холодно відповіла вона. — Це твоїх рук робота?

— Так напали, — знизав плечима я.

— А Семен, тут до чого? — спитав воїн, схилившись над тулубом.

— Так він сам себе, коли мрець його цапнув за руку, — я показав на руку з ножом у його шиї. Начебто випадковість, але наскільки переконливо це виглядало, що сам би повірив в свою брехню, якби не знав як то було насправді. Але от як за штани відмазатися?

— Таки да! Рука тут добре пережована, залишився тільки один палець, але в темряві трохи погано видно, — сказав здоровань-стрілець, і додав. — І штанів немає, та й з ногою щось не те, ану дайте хтось світла!

Ну ось і все, приїхали... Зараз вони побачать кульові поранення, і давай ставити незручні питання. Потім справу шити почнуть, "мокруху" пред'являти, а за неї передбачена смертна кара, або взагалі, як у воєнний час — розстріл на місці. І головне, що йшли на якийсь прорив, то й шли би собі далі, а не почали до мене докопуватися. Треба було їх відправити в інший бік...

І тут мені несподівано пощастило... Ну, як пощастило — відносно. Поки чоловіки оглядали тіло Сьоми, зі стіни зі знайомим виттям гепнулося ще кілька тіл.

— До бою! — вигукнув чорний здоровило.

Люди навколо відразу сполошилися, забігали, але під грізне гарчання свого ватажка організовано вишикувалися в шеренгу і поспішили бити заражених. От і добре, ви тут тримайтеся хлопці, а я, мабуть, піду, займуся справами своїми насущними. Я вже збирався кинутися вбік, як ледь не зіткнувся зі старою знайомою, що залишилася, стоячи поруч зі мною.

— Куди йдеш? — спитала вона, дивлячись знизу вгору рівним голосом. Тільки тепер я помітила, що її очі були трохи розкосі, але це зовсім не псувало зовнішність, а навпаки додавало більшого шарму.

— Туди, — я показав пальцем куди завгодно. — Там на мене чекають!

— Хто?

— Справи. — і чого їй треба?

— Ти поки що залишишся з нами, до так званого з'ясування обставин!

— Які з'ясування! Шановна! У мене тільки одна куля, і стільки ж рівнів. З усіх з'ясувань ясно тільки одне — при такому розкладі, мені тут робити нема чого!

— Боезапас тобі, Анк виділить, це той здоровань — кулеметник. У борг, звичайно. А щоб не дістали зомбі, будеш триматися мене. І якщо станеш робити все так, як я кажу, з тобою нічого не трапиться.

Раптом у повітрі пролунав виск, і краєм ока я помітив, як на нас, з неба, налітає якась сіра, огидно зубасто-ікласта потвора. Не довго думаючи, я тут же повалив дівчину на землю, щільно притиснувши її своєю вагою.

Чудовисько, даремно махнувши над нами крилом, полетіло кудись далі, і красуня тут же штовхнула мене з себе, відкинувши майже на півтора метра. Ну і здорова мала!

— З глузду з'їхав! Ти чого на мене завалився, жити набридло! — обурено прошипіла вона.

— Так це ж... Пташка ж... І чого зраза "валишся"! Я життя тобі, між іншим, рятував. А так, сильно потрібна ти мені. Я в тому житті повз таких, як ти, в клубняках, проходив навіть не дивлячись.

— Теж мені, красень знайшовся! — розчервонілась та.

Й це було видно, навіть при такому поганому освітленні.

— Звичайно, я гарний! Високий, статний! Не те, що ти, коротконога, очі вирячені, хоч ліфчик них надягай, щоб не повипадали, та ще й косі до всього. Груді так взагалі — одна більша за іншу, та й зад, випнутий так, ніби його силіконом перекачали. Ткнути — вибухне!

Більше я нічого не встиг сказати. Дівчина, гарчачи як зомбі, кинулася на мене, і якоюсь спритною технікою жбурнула об землю і почала душити.

-Рятуйте! Гвалтують! — скрикнув я і почав задихатися під її сильними пальцями.

— Я тебе зараз не вб'ю, так, лише злегка придушу! — гарчала вона, трохи послабивши хватку. — І це лише тому, що ти все ще несете відповідальність за вбивство тайфунця Семена. Настане світанок, "хвиля" спаде, і будь певен, ми у всьому розберемося. Такі самозакохані дурні, як ти, навіть не обтяжують себе читанням правил і зводів законів нашого краю. А там чорним по білому написано, що вбивство місцевих жителів "персонажем", без особливих причин, тільки якщо це не самооборона, карається дуже суворо, аж до... Так що ти попав, "красунчику"!

У той час, поки мене душили і навіть виносили вирок, в повітрі знову затріпотіло крилами, і над нами вдруге з'явилося летюче чудовисько. Схоже, воно вирішило не зв'язуватися з живими, а швидко підхопило тіло Сьоми і зникла бозна-куди.

Ми з дівчиною на мить завмерли, спостерігаючи за "пташкою" що невпинно відлітала в ніч, і за тілом, яке розмірено погойдувалося в її міцних кігтях. А я ще й замилювався, гарним личком своєї "мучительниці", завмерлою з широко розплющеними очима. Ох і ляля. Як би я там не жартував, а в житті, з такими красунями мені ще не доводилося зустрічатися. Не тягнулися вони до мене.

— Всьо! Нема тіла, нема діла! — засміявся я, приводячи її до тями. — Злізай давай з мене, а то я вже відчуваю себе як після бурхливого сексу. Хочу курити.

— Ні! Так просто ти не відбудешся. — сердито прошипіла вона, і, не відриваючись від мене, почала дивно крутити руками, продовжуючи при цьому щось шипіти і не зводячи очей з відлітаючої "пташки".

"Що це з нею?" — подумав я. Потім подивився на пташку, на дівчину, знову на пташку... Так, вона ж зараза "кастує" якесь заклинання, напевно щоб збити відлітаючі докази. Раніше я пообіцяв собі діяти швидко і рішуче. Сказано — зроблено. Швидко викрутившись з-під неї наче вуж, миттєво перехопив за руки і не очікувано перекинув на спину, а опинившись зверху, притиснувся всім тілом щоб не могла поворухнутись та ще й припав до її губ своїми. Ну це щоб не могла вимовити закляття... ну ви зрозуміли...

— Аеліта! Там зі стіни... — це до нас підбіг один з її команди, той самий білявий чувак у фраку. Та коли він побачив таку картину, враз змінив тему. — А що це ви робите? Ви що, знайомі? І давно?

Я знову "відлітаю" від потужного кидка, вже десь метра на два... Якщо продовжимо в такому ж дусі, підемо на рекорд, по киданню мене безцінного. А дівчина, враз підхопившись з землі і струснувшись, сердито подивилася спочатку на мене, потім на нього.

— Що?..

— Там, зомбі, валом зі стіни сиплються, до того ж "літуни" почали діставати, а це по твоїй частині. — гукнув він і побіг назад в кінці, кинувши на нас хитрий погляд.

— Ім'я, новачок? — вимогливо спитала Аеліта (знайоме до речі ім'я), стягуючи з-за пояса громіздку залізну рукавичку і натягуючи її на праву руку.

— Еех! — знизав я плечима.

— Годі зітхати, новачок! Я питаю ім'я. Як тебе звати?

— Так і звуть, Еех. Нічого більш кращого не було.

— О Господи! — вона закотила очі, а потім раптом вказала на рану на голові, від порізу Сьоми. — А це що таке?

— А це моя голова. Я нею їм.

— Так! Все зрозуміло! Система прислала на наші голови, ще одного неповноцінного. Тому ще раз повторюю. Патрони береш у Анка, та тримаєшся мене, зомбі, стріляєш тільки в голову, і в піших, і в стрибучих, і в летючих теж. Зрозуміло!

— Так! Пане! Ой, пані...

— І ви і справді знайомі! — крикнув мені на вухо білявий фрік, як тільки ми з дівчиною приєдналися до натовпу.

— І не тільки. У нас любов!

— Брешеш! Такого не може бути! Це... Як це? — очі в нього стали великими і круглими. Мені навіть самому стало цікаво — а що власне відбувається? А білявий все ніяк не міг заспокоїтися. — Але ж Аеліта, одружена з Атомом!

— З ким? — цікаво, чи всі в команді такі допитливі та прискіпливі? Замість того щоб знищувати зомбі, його любовні походеньки цікавлять. І це посеред битви.

А той, навіть не думаючи починати бойових дій, мовчки вказав на чорношкірого воїна, що розмахував могутнім "фламбергом". Ого, так вони пара виявляється. А я тут набрехав з три короби, щоб це потім мені не відгукнулося. Та сподіваюся, хлопець у фраку не балабол, а зацікавився з чистого інтересу.

А потім вже стало зовсім не до розмови. Напевно, на верху стіни справи йшли не дуже добре. Тому що монстри сипалися звідти без перестану. І ні щоб, падаючи з такої висоти, поламалися, або розбилися вщент, та й здохли і не морочили нам голову. Так, вони ще й ніби на зло, наче нічого, не сталося, підскакують і досить жваво біжать у наш бік одночасно, вищиряючись гнилими зубами.

Тут вже й білобрисому стало не до пліток. Він підняв свою тростину з ручкою у формі лев'ячої голови і почав розмахувати нею, як тенісною ракеткою. Я добре не

бачив для чого він це робить і який ефект воно дає, але якщо махає, і йому ніхто нічого не говорить, значить, так воно й треба. Я ще не стикався з магією в чистому вигляді, і не міг сказати, як вона виглядає в дії. А з-за спин тих, хто попереду, нічого не було видно.

Як я вже говорив, і повторюю, подивитися фільм і побачити цей кошмар по-справжньому — це дуже велика різниця. Якби не загін, який мужньо знищував мерців, то я б давно втік звідси, не озираючись. До того ж від них несло настільки сильним запахом гнилі, що постійно хотілося блювати. На деяких з учасників поединку я помітив респиратори на обличчях, виходить я не єдиний, хто такий вразливий.

Моя ж "ведуча", Аеліта, без будь-яких вагань, шустро врізалась в бійню. Вона виявилася магом, і по ходу магом вогню. Моментально закинула в мить виниклу з нічого не малих розмірів вогняну кулю, прямо в натовп зомбі, що миттєво викликало пожежу між ними. Від вогню, висушені тіла нежиті спалахували, як свічки, особливо від магічного. Можливо, вогонь і не знищував їх повністю, але принаймні випалював очі. Я сам бачив, як від жару у одного лопнули очні яблука, і по обличчю потекли білуваті патьоки. Втративши зір, він почав "тикатись" в різні боки, заважаючи решті дістатися до нас. А ось залізна рукавичка на руці дівчини виявилася чимось на кшталт артефакту, який посилює навички. Вона добряче лупила нею, блискавками, сильно і далеко, не менше десяти метрів. Саме те, для летючих лиховіїв, один з яких нещодавно напав на нас. Після того, як дівчина "підрізала" трьох з них своєю блискавкою, з повітря нас більше ніхто не турбував.

Та й на землі билися на славу. Атом своїм мечем жваво розрізав зомбі навпіл, як уздовж, так і в поперек. Артилерист Анк, що перебував на деякій відстані, затягуючись сигарою, лупав з свого кулемета, одиночними, по натовпу, розриваючи на шматки тіла монстрів, а якщо і влучав у голову, то остання, розліталась, як перезрілий кавун, розбризкуючи мізки на всі боки, ну або що там було у них в голові.

Змістившись трохи в бік, звичайно ж, слідуючи за Аелітою, за якою я бігав "хвостом", тому що в цій ситуації не до експромтів, я побачив результати "розмахування" тростини, білявого капелюшника. Він, як я і припускав, теж належав до сімейства магів. Тільки водяних. Ну, або водні маги.

Так от, після кожного його помаху на зомбі летіли крижані шипи, які чудово проколювали їм голови. Чому шипи з'явилися не відразу, як вогонь в Аеліти, я, як недосвідчений фізик, наважився припустити, що це можливо через процес кристалізації, поки вода з повітря збереться в потрібну форму, поки почне замерзати, а вся ця хрін вже летить, напрямом вже ж задано. Від того і складалося враження, що чувак махає рукою даремно. А магом, він був вже неабияк прокачаним, оскільки створював не тільки летючі бурульки, а й калюжі на землі, в які зомбі провалювались мало не по шию, і які тут же замерзали. Просто бери і лупи їх ногами по головах або чави, як перезрілі кавуни. І на додачу до всього, хлопець ще й "контролити" міг. Правда не надто велику область, приблизно п'ять на п'ять, але заражені завмирили в крижаній кірці, на три секунди. І цього було цілком достатньо, щоб зарядитися енергією або

просто видихнути.

Чим били інші, і якими "персонажами" билися, я поки не розгледів, та й часу не було. Настала пора і мені вступити у "війну" і почати приносити якусь користь загону. Ну, це за словами Аеліти. Вона, на базі, прийняла мене в "загін", щоб я міг зорієнтуватися в тактиці дій групи. Слухати команди, командира, стежити за станом своїх побратимів, а головне — автоматично збирати лут, скинутий вбитими мною ворогами. В основному, мідь та кулі (на щастя, мого калібру). Зробити все це в реальній давці і тисняві, та ще й у супроводі немислимої какофонії звуків було неможливим. Тому для зручності його перенесли в чат загону. Єдине, що; Всі речі, зброя і артефакти, потрапляли виключно в руки командира, а потім він розподіляв їх у міру потреби. Але тут все залежало від взаємин з цим самим командиром, ну або від його совісті.

Ще однією "фішкою" загального чату стала можливість спостерігати за кількістю переможених нами та нашими товаришами ворогів.

У цьому загоні на першому місці опинився, звичайно ж, Атом, який знищив вже більше тридцяти ворогів. Не відставали від нього й інші. І тільки навпроти мого імені стояв гордий нуль. Можливо, я пацифіст.

Але Анк, який не вірив ні в який пацифізм, прислухався до прохання Аеліти і щедро відсипав мені шість десятків патронів під моїм кольт.

— Лови у рюкзак, малий. — пророкотав він.

— Є!

— Ну раз є то чого став та й стоїш? Стріляти треба! І не думай про кулі, коли розбагатієш, тоді віддаси.

Я кивнув головою у відповідь і почав заряджати зброю. Ну, а після зарядки, що робити? Правильно, можна і постріляти. Стиснувши руків'я револьвера обома руками (добре пам'ятав про віддачу), направив його на найближчу мішень, і натиснув на спусковий гачок. Гуркіт пострілу, хмари пилу і запах пороху – попав, ні? Звичайно ж я влучив, як не влучити з відстані якихось жалюгідних шести-п'яти метрів. От тільки в тіло, а це, судячи з сердитого шипіння дівчини, поруч з якою весь час перебував, все одно, що не влучив, тільки витратив кулю. Ну, як то кажуть, не будемо "робити" нерви дівчині. Адже від нервів псується краса. А я б не хотів, щоб така краса зів'яла через мене. Тому став цілитися більш обережно, намагаючись міцніше тримати зброю в руках.

Але, як з'ясувалося, одного бажання недостатньо. Якщо всі ваші характеристики на нулі, а сам ти по життю нікчемний стрілок, то як би ти не цілився і не надавав собі грізного вигляду, буде як буде. Зброю через сильну віддачу після кожного пострілу підкидало вгору, збиваючи її з прицілу, і потрібен був час для повторного прицілювання. Так що ні про яку швидкість і точність говорити не доводилося. А після другого перезаряджання руки взагалі почали втомлюватися і тремтіти. Крім того, клятий сморід різав очі й змушував задихатися. Що ще більше позначилося на точності.

Але все ж двох якимось чином таки вдалося "завалити". І то хліб.

А за спиною Аеліти, як виявилось, було цілком безпечно. І якби не сморід та необхідність весь час стріляти, я б навіть почав відчувати себе комфортно. Вона жваво вражала ворогів своїми "вогняними кулями", навіть пропалила одну з голів, наскрізь — залишивши величезну, розплавлену дірку в черепі.

І якось так вийшло, що дівчина, і я з нею, чомусь чи то в запалі бійки, чи ще щось, змістилися трохи вліво, перебуваючи дещо осторонь від основної групи. І саме в цей момент допустима кількість стримуваних загоном зомбі перевищила критичну масу — це якщо говорити сухою мовою фактів. А якщо простіше — вони прорвали оборону загону і кинулися в наш бік.

Близько двадцяти-тридцяти осіб, мчали зі спринтерською швидкістю з нелюдською люттю в очах, і досить швидко наближались. Двох-трьох дівчина зрубала відразу після "прориву", кілька підпалила. Але це їх не зупинило.

Дивлячись на спотворені обличчя, що наближались, спраглі плоті, і розуміючи, що проти всього натовпу нас всього лише двоє, і допомоги чекати нізвідки, хотілося кинути все і бігти. Бігти, щодуху, закинувши кудись клятву зброю і навіть не озираючись назад. Але... Завжди є одне - дране "але"! Просто я ніколи не зміг би пробачити собі, залишивши дівчину, та якщо навіть і не дівчину, а просто будь-яку іншу людину на поталу скаженим істотам. Як говорив класик, "хто я - людина чи тварюка тремтлива?". Тому, сумніви геть, приціл в голову зомбі, і е-е-ех... Де наша не пропадала!

— Мала! Якщо відіб'ємось, ти мене поцілуєш? — крикнув я дівчині на вухо.

— Цією рукою! — Вона підняла залізний кулак. — Прямо між очі!

І запустила блискавку в найближчого мертвяка, від удару якої його буквально розірвало на шматки. Здорово ж вона прокачала свій **Навик**. Мені б так.

Але поки що все, що я міг робити, це продовжувати стріляти, намагаючись влучити істотам у голову.

Шість пострілів. Перезарядження.

Шість пострілів. Перезарядження.

Шість пострілів. Перезарядження.

Руки почали тремтіти все сильніше, скоро я взагалі не зможу тримати важку зброю. Я пообіцяв собі, що якщо виживу, то обов'язково прокачаю свою СИЛУ і ВИТРИВАЛІСТЬ.

Патрони почали закінчуватися. Останнє перезарядження. Але... Так і не встиг вистрілити. Зомбі закінчилися.

Останніх трьох, які побігли до нас, наздогнав Атом і відрубав їм голови. Одним ударом... Відразу три. Потужний чувак, нічого не скажеш.

Почало світати. Нагорі, на стіні, здавалося, що теж вже відбилися, бо шум зменшився, а той, що залишився, перетворився на радісні вигуки.

Тут, внизу, ніхто не поспішав радіти. Весь загін скупився приблизно в десяти метрах від нас і з найжвавішим інтересом спостерігав за тим, що відбувається. А все тому, що Атом який повільно наближався до нас чомусь виглядав не зовсім задоволеним здобутою перемогою. І дуже-дуже, злим.

— Що не так? Милий! — запитала Аеліта, здивовано дивлячись на злісного воїна.

Дивлячись на них, обох разом, я теж почав замислюватися, як вони могли бути парюю? Так, варто визнати, було в ньому якесь первісне чоловіче начало. Сильний, мужній, харизматичний... Але, як на мене, вони зовсім не підходили один одному. Дюймовочка і Камаз. З вугіллям.

— Милий! — тим часом КАМАЗ, тобто Атом, геть оскаженів. — Який до біса милий після того, що сталося. І коли це ви встигли знюхатися з цим виродком? (Цікаво, а чому він так про себе говорить?). І головне, як!.. За такий короткий час ви вже встигли майже сексом, зайнятися з ним, на очах у всіх! Невже три роки наших с тобою стосунків псу під хвіст, варто лише було з'явитися цій жалюгідній "нулівці"! (А, так це про мене).

— Я вже четвертий "апнув", якщо що. — сказав і потроху, не поспішаючи, почав рухатися в бік майстерень, а точніше, проходу між ними, подалі від гріха.

Чому це все почалося, я зрозумів лише тоді, коли заглянув у чат загону. Ці, покидьки... під час бійки встигли ще й попліткувати. Альф — той самий білявий маг води, про якого я думав, що він не балабол, все-таки виявився ще тим балаболом. Він, гад такий, з побаченого, зумів виліпити коротку плітку з додаванням барвистих і красномовних скріншотів. А народ як народ — хтось щось неправильно зрозумів і представив свою версію, звичайно, трохи прикрашену. А інший взагалі перевернув все з ніг на голову, що, напевно, і розлютило надмірно ревнивого вожака.

Поки "солодка парочка" лаялася один з одним, з'ясовуючи стосунки, я встиг сховатися між двома будівлями, і вирішив провести ревізію залишків і здобичі, що випала мені від убитих зомбі. Гроші, як я вже сказав, були розділені відповідно до кількості вбитих осіб, як і кулі. Всього іншого — судячи з невпинної лайки, я не побачу. Навряд чи Атом настільки благородний. Ну, і пес з ним — нехай подавиться. Хоча навіть найдешевший "шмот" для мене був би в радість.

— Добре повоювали! — перервав Альф мої розрахунки. — Круто тримався, холоднокровно, хоча і нуль, а твій підкат до Аеліти — це взагалі БОМБА. Народ під враженням. Лови запит в друзі, коли будеш вільний, можливо, десь перетнемося, вип'ємо пива!

Спочатку мені хотілося висловити йому все, що я думаю про нього, і про його довгий язик, і про те, з ким би він йшов пити своє довбане пиво... Але, потім я подумав і змінив свою думку. Не він же кинув дівчину в мої обійми й змусив її поцілувати. А те, що він розтріпав ... Так він і слова нікому не давав, що буде мовчати. А так зробив мене популярним, принаймні в межах команди. Ну, я й прийняв — дружити. Може бути, ми дійсно навіть вип'ємо, хоча я й не великий любитель алкоголю. Тому що так то, веду, а точніше, вів — здоровий спосіб життя, то й зараз не збираюся сильно змінюватися. Хоча хлопець начебто простий, без зайвих понтів.

— Ну, ось і все! Я побіг, якщо що, "стукай" в "приват". — він раптово почав кудись поспішати і швидко побіг до інших, які, в свою чергу, дружнім табуном рушили за своїм розлюченим ватажком.

А я вже було подумав, що він (Атом) зараз ще трохи посвариться з дівчиною, дійде до точки кипіння, і піде бити мені морду. Ні, видно, вирішив не зв'язуватися з "нулівкою", і не витратити на дрібноту ні часу, ні сил. Ну, або Аеліта зуміла його переконати, не трогати недоумкуватого бідолаху, що більш правдоподібно. Та в будь-якому випадку обидва варіанти для мене в радість. Хоча, радіти ще рано...

У моєму напрямку йшла розлючена дівчина, мало не пихкаючи вогнем. Так ось чому Альф так швидко зрився. Це він просто від гріха подалі. Ой-йо-йой! Вона мене зараз спалить... потрібно рятувати себе, улюбленого.

-Я ні в чому не винен, це злі підступи ворогів! Я зробив все так, як ти веліла. І тільки завдяки твоїй мудрості ми перемогли. Правда, ми молодці! — випередив я можливу гнівну тираду, з наступним можливим побиттям.

Допомогло! Я й справді, збентежив дівчину своєю балаканиною, настільки, що вона навіть сповільнила ходу.

— Знайди собі тихе місце, почитай правила, вивчи закони, покращуйте свої характеристики і навички, ну а загалом — прокачайся, зомбі вистачить на всіх. Це я процитувала частину привітання для новачків, з яким ми зустрічаємо, новоприбулих. Є ще багато чого, але у мене немає ні часу, ні бажання переказувати все. А від себе особисто додаю лише одне..." — перед цим дівчина говорила досить спокійно. Але в кінці... — І ніколи - чуєш мене, більше ніколи не потрапляй на очі ні мені, а ні моєму чоловікові Атому. Тому що твоя удача може раптово, в якийсь неочікуваний момент, закінчитися!

З цими словами вона обернулася і пішла за своїми.

— І все-таки я тобі подобаюся! Ти запала на мене. — крикнув я їй услід.

Дівчина зупинилася. Повільно повернулася, обдивилася мене згори вниз і повернувшись, додала:

— І купи собі нормальні штани, нещастя!

Розділ третій

Теж мені, модель від кутюр! Хоча, з іншого боку, одягтися в щось більш загальноприйнятне таки варто. Тим більше, що в її кишені завівся який-не-який дріб'язок. Хоча поки що невідомо, які тут розцінки, може грошей у мене лише на хот-дог. Потрібно терміново шукати магазин, ну або аналог йому.

Пройшовши добру сотню метрів і не побачивши в стінах жодного проходу, ні праворуч, ні ліворуч, я вирішив запитати про них у першого-ліпшого співрозмовника. Але втомлений після нічного бою народ ходив з такими похмурими й незадоволеними обличчями, що я не наважувався нікого зупинити зі своїми випитуваннями, щоб не бути посланим кудись не туди, куди мені потрібно.

На щастя, почали з'являтися й інші... в простому одязі, навантажені різноманітним начинням і сумками з чимось. Якщо перші були суцільно воїнами й магами з лучниками, то другі — вже менш простими людьми, майстрами, ремісниками, крамарями й різноробами. Вони з'явилися з нізвідки й заповнили практично весь простір. Забігали, немов мурахи, всі були зайняті, всі щось несли, тягли, волочили,

стукали клевцем, дзвеніли пили, чути стукіт молота по ковадлу. Також було багато возів, в які замість тварин запрягали самих місцевих жителів, по двоє. Вони підкочувалися до куп трупів або до сміття, а інша пара хлопів починала вантажити лежачі речі у візки. Ті, хто виносив трупи, були озброєні, напевно, часто траплялося, що чергового мертвяка не помітили й не добили, тому страхувалися. На обличчі всі в масках та респіраторх, бо запах нікуди не подівся.

Будівлі під маленькою стіною виявилися справжніми майстернями, в яких можливо було відшукати всі професії та послуги які потрібні захисникам стіни, а також самій стіні. Напевно в деяких місцях вона була пошкоджена, та як з'явилися вози, але вже запряжені чи то волами, чи то биками, незрозуміло, видно тільки, що вони з породи корів. Таким чином, повільно, але впевнено, вони тягнули вантаж, що складався з цегли, тесаних каменів і мішків з порошком, схожим на цемент, у супроводі каменярів і будівельників, що несли свої інструменти на плечах і в руках. Із зовнішньої стіни, назустріч їм, вже почали спускати дерев'яні помости на лебідках, що кріпилися мотуззяними канатами. На них робітники акуратно складали те, що вивантажували з возів, потім під свист, помости повільно тягнулися вгору. А розвантажені вози поступилися місцем повним. Самі робітники і майстри підіймалися по кам'яних сходах, вимуруваних в стіні що вели до самого верху. Та що цікаво, шириною вони були не більше метра, і абсолютно без ніяких перил! А це уявіть собі сходи, що ведуть на висоту п'ятнадцять метрів, без будь-яких засобів безпеки і люди йдуть собі абсолютно спокійно, без напруги, та якби воно так і повинно бути. Не інакше як самогубці.

Напевно, сам я б туди добровільно не поліз ні за яке бабло, а якби й наважився, то притиснувся б до стіни і поповз рачки.

Поки я оглядав довкілля, народу набігло — не проштовхнутися. І знову дилема — мені потрібно запитати у когось, як знайти магазин одягу, але знову я не наважуюся відволікати людей від роботи. Дивлячись, як вони діловито снують, навіть очей не підіймають. Але так м'ятися можна і до самого вечора. Все досить соромитись, не прищавий підліток же.

До речі, про підлітків... Здається, біля одного з лабазів, стирчить якийсь хлопець, і схоже на те, що він нічим не зайнятий. От і знайду йому заняття, нічого сидіти без діла, коли інші важко працюють. Приймавши рішення, відразу ж рушив до цілі, працюючи ліктями, проштовхуючись крізь натовп і намагаючись не випустити з уваги біляву голову підлітка. Я навіть задихався, поки зумів дістатися до місця призначення. А це лише пара десятків метрів. Добре що, пацанчик нікуди не поспішає, бо поки я пробивався до нього, пару раз довелося розвертатися і сваритися з незадоволеними, випадково відштовхнутими мною людьми. Але все добре — дістався. Зупинившись про всяк випадок поклав руку йому на плече, раптом, щось собі надумавши, кудись рвоне.

— Ей! Натуральний блондин, не підкажеш, як пройти до бібліотеки? — гукнув я хлопцеві, і відразу відчув, як його плече здригнулося від мого дотику.

Той повільно повернувся, і... Виявився, дівчиною. Зовсім молоденькою, і досить таки привабливою, з ляльковим личком і пухкими губками.

— Взагалі-то, блондинка! – відповіла вона дзвінким дівочим голосом. — Я дівчинка, якщо ти не бачиш... І порівнювати мене з хлопчиком якось ну дуже не гарно ...

Я оглянув її повністю: коротко стрижене волосся, одягнена в широкі штани, зверху накидка, схожа на халат, але з капюшоном, ще й на пару розмірів більше. Як можна зрозуміти, хлопчик це чи дівчинка... тим більше здаду... ще й здалеку.

— А те, що грудей немає... Так, мені лише шістнадцять. Ще виростуть! — зухвало сказала мала, по-своєму розуміючи мій погляд.

— Напевно. – підтримав я її. — Якщо поливати будеш.

— Навіщо поливати? Невже допомагає! А чим поливати? І до яких розмірів вони зазвичай виростають? У тебе є рецепт, чи може саме зілля, за скільки продаєш?

От завелася, як же їй потрібні ті груди, аж страшно! Я ж то просто пожартував.

Груди – це, звичайно, добре. Але на цей момент мене цікавить зовсім інше. Тим більше, що потрібно терміново міняти тематику, інакше зараз добалакаємось. Ще в сексизмі звинуватять.

— Краще підкажи, де я можу знайти магазин одягу, або крамницю, або хоча б кіоск, і краще щоб там було ще щось на продаж, аби не бігати всім містом? – змінив я тему.

— А ще щось, це що?

— Ну, що-що, скажімо... Взуття, одяг або патрони, ну все таке. Зрозуміла?

— Зрозуміла, зрозуміла! Хоча пояснюєш ти, як абориген якийсь. — А я то думав, що це вони аборигени, а виявилось, сам такий. — А що, до бібліотеки тобі вже не потрібно?

— Плани змінилися, — як же вона все добре пам'ятає. – Але є ще одне. У мене не так багато грошей... Так що магазин бажано не надто дорогий.

— А то нібито по тобі не видно. На багатого ну ніяк не тягнеш, хоча і на бідного теж не дуже, у тих принаймні є нормальні штани і сорочка. Загалом жебрак, як є, і якщо у тебе є з собою гроші, я навіть не хочу знати, де ти їх зберігаєш.

От мала зараза, вона ще й знущається.

— Гостра ж ти на язик однак. Він в тебе зовсім без кісток, напевно, навіть в роті не поміщається. Краще б, груди замість нього вирости, всім би в радість.

— Було б добре. – важко зітхнула вона, зовсім не образившись. — Хоча поговорити я теж люблю. Ну а те місце, куди тобі потрібно, знаходиться не так вже й далеко звідси. Крамниця дядька Ау. Там можна знайти все, що завгодно, причому за вигідною ціною. А якщо ще й сподобаєшся власнику, то можеш навіть на знижку розраховувати.

— Сам знайду, чи ти проведеш?

— Я навіть не знаю... — задумалась дівчина. — Як на мене, там нема чого й шукати, але оскільки ти новенький, то цілком можливо що можеш і заблукати. Але якщо хочеш, я можу за два мідяки, провести тебе до місця, якщо звичайно не шкода грошей.

— Не шкода! Ходімо, — сказав я, — А заодно побачиш, звідки я їх дістаю.

— Ой, фу! Ну, навіщо ти це сказав. Як я тепер буду в тебе, гроші з рук брати?

— Ручками, рідненька, ручками... До речі, а як тебе звати, або як до тебе звертатись?

— Івілі! Можна просто Ів. — вона простягла руку для привітання, але потім, щось подумавши, швидко сховала її за спину. — А ти руки мив?

— Дай подумати, — сказав я, закотивши очі на небо, наче замислився. Потім демонстративно почухав рукою зад, і простягнув руку, у відповідь на привітання. — Ні.

— Ха - ха! — дуже смішно, — кумедно скорчила дівчина гримасу. — Все одно візьму з тебе гроші, бо кожна робота повинна оплачуватися!

— Правильно! Тим більше як-то кажуть в народі: Гроші не пахнуть!

— Ну, ось чому ти мені весь час таку бридоту говориш! Я ж дівчинка, зі мною так не можна розмовляти! — заскиглила Іві.

— Як скажеш, то що йдемо? — я вже трохи втомився від цієї словесної перепалки, хотілося прийняти душ, поїсти, а ще не завадило б поспати, якщо звичайно знайду де.

— Гаразд, гаразд, іди за мною! І намагайся, не відставати, бо якщо загубишся, шукати не буду. І за втраченими грошима плакати теж не стану. — мала рішуче "пірнула" в натовп, і, спритно виляючи, ніби риба у воді, пішла в потрібному напрямку.

Що стосується мене, то я знову почав рухатися напролом, штовхаючись ліктями, та лаючись у відповідь. Та все ж, зберігаючи заданий темп руху, і не втрачаючи з виду спритну дівчину. У якийсь момент мені вдалося пришвидшитись і наздогнати її, відтоді ми вже пішли поруч, благо людей на зустріч, стало менше.

— А у вашому місті є місця, де можна поїсти, поспати...

— І поїсти, і поспати, і навіть громадська лазня знайдеться, до речі, неподалік від крамниці дядька Ау. Але тобі простіше буде купити віртуальну карту міста в нього, де детально описані всі громадські місця і визначні пам'ятки, щоб не плутатись.

— А як ти здогадалися, що я...

— Системний? Це відразу впадає в очі. Ви разюче відрізняєтеся від місцевих жителів, особливо чоловіки.

— Гарні?

— Не завжди. Просто інші... Це не поясниш одразу. Але власне ти, милий, а ще смішний. Скільки тобі років?

— Двадцять сім.

— У - у, старий. Виглядаєш молодше.

— Чого це одразу старий? Відмити, почистити, одягнути, і ще можна користуватись! — награно обурився я, надуваючи при цьому груди.

— А як тебе звати?

— Еех!

— Згадав щось неприємне, що зітхаєш? Сподіваюсь не я причина, прикрий спогадів. Чи просто не хочеш своє ім'я сказати, так я і не наполягаю.

— Це і є моє ім'я. — я вже трохи почав нервувати, через вічні дурні питання про дурне ім'я

— "Це", це яке?

— Нам ще далеко?

— Та ні, вже майже поруч. А ти що, образився — Іві аж ходу стишила заглядаючи в

моє лице, напевне щоб розгадати емоції, що на цей момент були присутні на ньому. — Так ти не думай ображатися, я просто завжди така, як щось ляпну потім неділю шкодую про сказане.

— А чого лише неділю? — запитав я.

— Чого лише неділю? — перепитала мала і при цьому глибоко замислилась, а через секунду підняла на мене здивовані великі карі очі й вигукнула. — Ой, а я і сама не знаю чого так сказала. От бачиш, я ж казала що іноді й сама не розумію що кажу. Так ти все ще ображаєшся на мене?

— З чого ти раптом взяла, що я на тебе ображаюсь. Ти мені навіть стала подобатись. — видав я, щоб хоч трохи втішити малу, що з якогось переляку вбила собі в голову, мовляв я на неї ображаюсь.

— Ой! Справді! — від моїх слів та аж стрепенулася і раптово почервоніла, як стиглий помідор, потім, піднявши підборіддя в мій бік, дорікнула. — А як же те, що в мене довгий язик та ще й без грудей. З чого б це після таких слів, я раптом почала подобатись?

— Дивно, але я не пам'ятаю аби таке казав, ти певне щось собі вигадала, бо якщо я не пам'ятаю такої розмови значить її й не було.

— Як це, не було! Що значить вигадала?.. Це всього лишень дві хвилини тому говорилося. А ще про те, що язик без кісток! — обурилася Іві.

— Так? Значить я просто забув. Сама ж говорила що я вже старий. То маю право на склероз чи ні?

— Ага, а те що я сказала нібито ти старий, це ти добре запам'ятав. Хоча я мала на увазі нашу різницю у віці, а не те що ти дідусь. От!

— Що, що! Говори голосніше, я нічого не чую!

— Ну, все! Ну досить вже ображатися. Пробач мені. Хочеш, я покажу тобі місто, за просто так? Воно дуже гарне, особливо в центрі, навіть не зважаючи на те що вже який рік йде війна з інфікованими.

— Натякаєш на побачення?

— Ще чого не вистачало! Просто в нашому місті дуже гостинні люди, а для новачків екскурсії безплатні. Тільки ти вмийся і переодягнися, такий симпатичний хлопець не може ходити як нечупара. Чув вислів: "В людині все має бути прекрасним: і обличчя, і одяг, і душа, і думки".

— Здуріти! Ти ще й класиків цитуєш... Хто ти! Іві?

— Просто дівчинка. Нам сюди...

Поки розмовляли, ми звернули повз якусь будівлю, і опинилися перед входом у місто. Так, саме — вхід, просто отвір в стіні не вище чоловічого зросту, де по ширині — двоє навряд чи розминуться один повз одного. Люди зрідка заходили або виходили з нього, переважно ні с чим. Значить головні ворота з їхніми стулками та іншими середньовічними атрибутами були десь в іншому місці. Але якщо цей шлях коротший і швидший, то на біса мені здалися ті ворота, ще встигну намілуватись на історичні пам'ятки. Дівчина, не замислюючись, пірнула в отвір, ну а я за нею. Прохід розтягнувся

метрів на шість, мабуть, на всю ширину стіни... Нічого собі, стіночка. Яка ж цікаво тоді ширина зовнішньої стіни?

Вийшовши на вулицю, ми знову опинилися на широкому пустирі. Цю сторону стіни, як і зовнішню, також підпирали різноманітні будівлі — від повноцінних майстерень до простих, критих сараїв. А потім... Мабуть, я потрапив до музею. Музей важкої та легкої артилерійської зброї, всіх часів і народів. Тут було стільки всього... Куди не глянь, ліворуч і праворуч, знаходилась величезна кількість гармат, кулеметів, всіляких розмірів і калібрів, були зенітні установки й навіть система ППО... Я бачив одну точнісінько таку саму по телевізору. Тут новітні артилерійські системи з автонаведенням і автоматичною подачею снарядів мирно співіснували зі старовинними мортирами, що стріляли гарматними ядрами. Значення такого сусідства мене дещо здивувало... в чому гарматні ядра могли конкурувати зі 155-мм снарядами... Дивно.

Але на цьому чудеса не закінчилися. Мені на очі попалася спарена зенітна установка, з місцем для навідника і на обертовій платформі. І прямо поруч з нею кілька людей, чи то демонтували, чи навпаки, збирали, стародавню стрілометну установку на важелі. А вдалині можна було вгадати обриси величезної балісти.

І всю цю техніку кудись тягли, або розбирали, чистили, міняли деталі, ремонтували, змащували, вантажили. Одні агрегати, на лебідках і підіймачах, зі свистом і гудінням тягнули вгору, інші опускали вниз. Шум і гомін були настільки гучними, що можна було оглухнути.

Мені було цікаво, о котрій годині все ЦЕ стріляло під час нічної битви. Мабуть, ще до того, як я з'явився. Напевно, від комбінованого залпу такої кількості гармат, та ще й одночасно, здригалася земля. За стінами все повинно було горіти й рватися на шматки. Як жаль... пропустив таке видовище. Та, мабуть, що таких залпів на мій вік вистачить з головою. Ще й набридне. Неймовірно захотілося тут потусуватися, подивитися, порозпитувати, що і як, але мій гід вперто йшла вперед, не думаючи зупинитися. А оскільки саме я її найняв, по конкретній справі, вибору не було, доводилося поспішати за нею. Хоча з іншого боку, навряд чи хтось захоче відкритися чоловікові в одних тільки рваних штанах. Ще не дай Боже, вистрілять у мене гарматним ядром, для профілактики, щоб не чесалося...

Тим часом ми з Івілі перетнули пустир і опинилися біля третьої кам'яної стіни. Ця вже була невисокою (ну порівняно з двома першими), від сили метра чотири або п'ять. У ній я таки побачив ворота, правда звичайні з хвірткою. Зате, вони були настільки масивними і міцними, суцільно покритими залізними пластинами, що по міцності мало чим поступалися самим стінам. Перед воротами знаходився блокпост, що складався з півтора метра залізобетонних блоків і кулеметних гнізд на одному рівні з людиною, закиданими мішками з піском.

Тут чергували три "персонажі". Один, явно кулеметник, бо перебував біля аналогічної зброї на тринозі. Другий у бронежилеті з високим коміром і в шоломі з тактичними окулярами, стояв, спершись на двометрову алебарду, а за пояс був засунутий моргенштерн. Напевно, воїн або танк. Третій знову незрозуміло хто: на шії у

нього висить автоматична зброя невідомої модифікації, а за спину начеплена ПЗРК — установка, видається що, моделі "Ігла". Загалом, збірна солянка.

Вони пропустили нас без питань. Іві кивнули, а ВОЇН навіть послав повітряний поцілунок їй навздогін. Що ж до мене, то вони проводили мою персону іронічними поглядами, а коли ми вже пройшли повз, хтось щось сказав і всі одразу, голосно "заіржали". Та ну вас! Самі, такі...

А от за третьою стіною ми нарешті опинилися в самому місті. З мощеними кам'яною бруківкою дорогами й тротуарами — біля яких росли акуратно висаджені та обгороджені кам'яною окрайкою — дерева. Дво-триповерхові будинки з архітектурою пізнього середньовіччя. Багатолюдні вулиці.

Уздовж дороги, снували численні вози та екіпажами, деякі запряжені шістьма гнідими кіньми, а також автомобілі на двигуні внутрішнього згоряння, різних років випуску та всіляких модифікацій. Якоїсь миті повз мене пропихтів Mercedes-Benz, напевно, ще першої збірки. Прямо стімпанк якийсь.

Хоча після зомбі мене вже нічим не здивуєш — так, цікаво, творчо, барвисто... Але після того що я вже бачив, в мене напевне й так дах поїхав і я з цим змирився. Тому далі йшли, не дивлячись ні на що і не озираючись назад.

У якийсь момент дівчина зупинилася, і, повернувшись обличчям до мене, показала рукою на один з непоказних будинків, зі сходинок, що вели вниз в підвал, і впиралися в обшарпані двері. Над ним висіла табличка в такому ж стані, і на мій подив, англійською мовою: "Uncle Au's shop". Хоча, що я хотів... Інший світ, свої примочки. Принаймні хоч не китайській.

— Все, ми на місці. Гони монету! — сказала Іві. І коли я їй заплатив, вона продовжила. — А як щодо екскурсії, згоден?

— Чому б і ні. Де, коли?

— Ну, не сьогодні, точно. Тобі все одно потрібно ще вирішити свої справи, напевно. Давай завтра, о шостій вечора біля ратуші.

— Так пізно... А встигнемо все побачити?

— А може я ще хочу показати тобі нічне місто, знаєш, як красиво і романтично виглядають вулиці, освітлені нічними ліхтарями.

— Дивись, а то я почну приставати до тебе в темряві. Ти ж мене не знаєш. — при цьому я грізно насупився.

— Ну, якщо й так, то хоча б купи букет квітів. Насправді я обожаю троянди, червоні. Але вони дуже дорогі, тому що не ростуть у нас в країні, їх можна отримати тільки через вашу систему, за великі гроші. А ти у нас поки що бідненький, не потягнеш. Та хоч якісь все ж візьми, бодай за для годиться. Тоді навіть якщо й поцілуєш мене в щічку, то так і буде, можливо, я навіть не ображуся і ти залишишся неушкодженим.

— Зрозумів! — і, нахилившись, швидко чмокнув її в щоку.

— Дурник який, не зараз, на побаченні. Ой, я хотіла сказати - на екскурсії! — сказала вона, почервонівши до кінчиків вух, приклавшись рукою до щоки. — Тепер

тільки спробуй не прийти... Ображуся! І купи собі нормальні штани...

Не кажучи більше нічого, вона обернулася і, зберігаючи поставу, повільно пішла вулицею.

— Ех, гарна мала. — пробурмотів я, теж обернувшись, але вже в напрямку крамниці.

— І не забувай мені про це частіше говорити! — вигукнула Іві.

Невже почула? Так далеко!

— Ти що... Чула? — повторив я вголос, звертаючись до дівчини.

Вона тільки показала мене язика і, махнувши рукою на прощання, зникла в найближчому провулку. Отак-от, не повний день у Тайфу, а вже з неповнолітньою двіж затіяв. От навіщо мені це, може я дійсно старію, і хочу довести собі, що молоді дівчата ще можуть кидатися на мене. Та ну на! Мені лише двадцять сім, яка ще старість. І взагалі, це не побачення, а екскурсія. Крапка.

Я рішуче ступив до крамниці, перестрибнувши через сходи й, схопившись за ручку, потягнув двері до себе. Старі, пошарпані, але ще дуже міцні, злегка скриплячи незмащеними петлями, вони легко відчинялися, і я зігнувши голову з-за низької перемички ступив усередину. Мій прихід супроводжувався дзвоником, який пролунав десь у глибині крамниці. Хоча в цьому не було необхідності, тому що сам власник магазину (ну то я так подумав) стояв біля вікна і спостерігав за вулицею.

Дядько Ау вже не молодий, за шістдесят, але все ще досить жвавий. Лисий, з нальотом сивого волосся, що стирчало над вухами, гачкуватий ніс, сиві вуса. Невисокого зросту, худорлявий, в жилеті на підкладці з хутра і потертих штанях. Да-а... іміджем успішного бізнесмена, тобто крамаря, тут навіть і не пахне.

Та й сам магазин не викликав захвату. Майже весь простір займали стелажі з різноманітним сміттям. Побачити що-небудь конкретне навряд чи можливо, через погане освітлення, яке випромінює єдина лампа, що самотньо звисає зі стелі. У передній частині всього цього стояв довгий стіл – прилавок зі старовинною дерев'яною рахівницею та касовим апаратом з ручкою, як у п'ятдесятих роках.

— Еге ж! — протягнув я, озираючись навколо. — Андеграунд – як є. Доброго здоров'я, господарю, бачу, торгівля йде повним ходом.

— І тобі не хворіти, хлопче. А торгівля... Ну, якщо йде, то ставай в чергу. Що бажаєш, може, у нас і є, але якщо ні, то знайдемо? А якщо не знайдемо, то порадимо, де це може бути. Як до тебе звертатися.

— А ви що шановний, з усіма покупцями знайомитесь?

— Та ні, бо знаю майже всіх у цьому місті, лишень бачив через вікно, як ти з Івлінкою спілкувалися, і як цілував перед усім чесним народом, ні кого не соромлячись. Вона, до речі, моя далека родичка. Звичайно, я хочу знати, що за хлопака залицяється до сироти. Адже, дивлячись на тебе і твої рвані штани, нічого хорошого на думку не спадає. Щоб ще чогось лихого не надумав вчинити з дитиною. Ти дивись мені хлопче...

— Дивись на що..., як ти дядечку, незабаром помреш від старості. — пожартував я.

— Можливо. — спокійно сказав старий, дістаючи з-під прилавка двоствольну

рушницю, з обрізаним стволом і прикладом... та обережно поклав її на стіл.

— Ну, я прямо в західний вестерн потрапив ... до таверни дядечка Ау. — я підняв руки перед собою, долонями вперед. — А з якого дива така занепокоєність дівчиною яка навіть не зайшла до вас вельмишановний дядьку з ружжом, привітатися? Може через свій вік та катаракти що йото супроводжуює ви помилилися і прийняли чужу небогу за свою. Чи може, у вас деменція або на старості років "дах" почав протікати, і ви записуєте кожну зустрічну людину в родичі. Як же ви тоді не впізнали свого єдинокровного племінника? Алло! Дядьку! Це я твій улюблений племінник, якого ти вже ні хріна не пам'ятаєш, я прийшов у гості, дай мені трохи грошей!

— А дві гарячі оливки в лоб, любий племінничку, ти часом не хочеш отримати? — він ніби випадково поклав руку на зброю. — Раз я кажу, що ми родичі, то так воно і є, і з моїм "дахом" все добре. А не зайшла вона... Тому що, посварилися, колись... Та це не означає, що я дозволю її ображати. Знаючи вашого системного брата, де багато таких, хто любить познуватися з нас, місцевих жителів, а ще й на біду, може десь нишком затагти в своє лігво якусь дівчину, зґвалтувати, а потім викинути як сміття. Ми ж для вас, ці... Як їх... "НПС", "боти", гра... Перезапишемося!

— Оце так! Як же тут все запущено. Зайшов називається по хлібчик... Дивишся до кінця дня мене ще за групове зґвалтування пристрелять. — похитав я головою. — Дядьку я її лише жартома в щічку поцілував, бо ми заприятелювали й вона провела мене до вашої крамниці, порадивши як не надто дорого і де все є. А ви мене вже вбивати зібралися. Якщо ви з кожним покупцем так, то й не дивно що сюди ніхто навіть не заглядає.

— Гаразд, хлопче, вибач дядечкові якщо щось не те... — знітився він, ховаючи зброю під прилавок. — Можливо, я справді трохи того... перегнув, як то кажуть. Просто не все йшло гладко в моєму житті з вашим системним братом, того подекуди зриваюся.

— Та ні, які образи, у тебе ще нічого. Он я якось в бібліотеку зайшов, так там заявили якщо вчасно книжку про колобка не поверну, вони мені очі шилом повиколують, а ту книжку мені в...

— Добре, добре! Таки добряче лишнього нагородив, вибачаюсь ще раз. Але ти на себе с боку поглянь. Викапаний душогуб, ще й з тих пропащих, що на наркоті сидять...

— А чого це одразу пропащий, та ще й наркоман? Ти старий, не суди по штанях... До речі, про штани! Я б хотів якийсь одяг... Щоб це було дешево і практично.

— Поки що я можу запропонувати лише звичайний одяг, без параметрів, бо на інший у тебе наразі немає грошей.

— А з чого ви взяли що немає?

— А що є?

— Ні. Але...

— Ото ж бо.

— Сандалії, літні, міцні, п'ятнадцять мідяків. Штани... хороші, без дірок з ремнем, двадцять два мідяки. Футболка майже нова, бавовна, не спітнієш, за вісімнадцять віддам. На цьому поки все. А потім глядиш, якісь корисні речі з мертвих впадуть або

раптом розбагатієш... то приходить до мене, може буде щось корисне.

— А-а...

— Для зброї також є кулі 44 калібру. Дам десяток по півтора мідяка за штуку.

— І — і...

— Відкрий в віртуалі "торгівлю" скину детальну карту міста та його околиць, а також мапу підземних каналізаційних ходів, згодиться. Мало у кого така є, а вартує лише десять мідяків. І моя тобі порада – поки намагайся на стіну не лізти й тим паче на прориви. Ти стрілок ближнього бою, судячи зі зброї. І таким хлопцям там робити без хорошої броні та прокачаного захисту, нічого. Ти краще місяць-два, побігай по місту, виконуй дрібні доручення, збирай гроші, хоча б на фіолетовий шмот, і рости за рівнями. А потім глядиш, і на інфікованих можна сходити.

— Ой-йой! Я ж про спідню білизну забув, сподіваюся, ви вже подумались до трусів.

— Отакої, я йому про гриби, а він мені про пироги... Труси йдуть в комплекті зі штанами, чорні, "сімейні". У дядька Ау можна знайти практично все, що душа забажає.

— Троянди, червоні, сто одна штука... Організуєш? — спитав я.

— Оце так! Широка ж у тебе душа, з розмахом! Кого збираєшся обдаровувати такою красою?

— Ну, не тебе ж... для неї!

— Для Івлінки! Ти ж говорив що ви тільки друзі, з яких таких пір "просто" друзі дарують один одному такі не дешеві подарунки? І це до того ж що в самого ледь вистачило грошей на самі копійчані штани? Щось я вже нічого не розумію.

— Так вперше ж зустрічаємось, треба, щоб пам'ять залишилась на все життя! Відтак хоч якісь приємні спогади будуть у малої про системних, не те що в тебе. То що? Зробиш?

— Можу, чому б і ні. Тільки ціна питання! Такий букет обійдеться тобі в кругленьку суму... Приблизно, золотий за штуку. Навіть якщо я зроблю знижку собі в мінус, то це все одно вийде не менше вісімдесяти п'яти монет за букет. Де візьмеш такі гроші? І навіть якщо десь дістанеш, чи не краще купити хорошу броню з високими параметрами? Можеш навіть не в мене, пройдешся по інших торговцях, на ваш системний аукціон заглянеш, хоча навряд чи щось знайдеш дешевше, ніж у нас. Головне не поспішай, подумайте про це. Хоч ваш брат і не боїться заразитися від укусу, але ж все одно ви смертні. Який сенс, якщо завтра ти прийдеш з цим букетом на побачення, ну порадуєш дівчину на один день, а потім раптом згинеш, тому що занесло тебе нещастя без екіпіровки на бій проти кількох мертвих, і яка їй тоді від того віника буде радість, ну а тобі й поготів. Кумекаєш? Отже, що скажеш — замовляти букет?

— Авжеж, дядьку! — безтурботно випалив я, хоч і зачувши ціну, у мене похолола спина. Однак. Як сказав "а", кажи й "б". — Понти — дорожче грошей. Ну згину, ну то й що ... Один раз вже помер, помаленьку звикаю? Біда не в смерті, а в, тому що я нічого путнього не можу пригадати про своє минуле життя. Жив як всі – сірою масою. Робив те що треба і як треба, і ні разу не наважився зробити те що хочеться. То грошей не вистачало, то боявся чужої думки й загального осуду! І ні щоб плюнути на все, та

зробити так, як я хотів. Немає грошей — оформити кредит, забити на роботу, та й піти світом мандрувати, і не перейматися про те, що подумують люди або боятися наслідків. Тепер тільки так і буду жити, робити те, що хочу і як хочу. Отак-от!

— Якийсь ти чудний... А ще кажеш, що то у мене протікає дах. Ну, то дивись, це вже на твій розсуд. Отже, на коли потрібен букет?

— Завтра на вечір. Гроші будуть. За знижку буду вдячний. А поки що хотілося б сходити в лазню та переодягнутися.

— Лазня до речі, зовсім поруч, як пройдеш повз два будинки, прямо до неї і втрапиш. Громадська, безплатна, в два мідяки обійдуться тільки банно-мильні засоби. І ще одне... Хоча б ім'я своє скажи? Буду потім розповідати знайомим, мовляв, знав одного дивака, таке чудив!

— Як звати... ну, припустимо - Еех!

— Так я й знав! — вигукнув дядько, грюкнувши долонями об стіл. — Ім'ячко, саме для такого як ти. Коли я говоритиму про тебе, в кінці завжди буду додавати: "Так і згинув бідолаха Еех... Е-ех!"

І він заіржав на всю крамницю, що той коняка, мало не розбивши лоба об прилавок.

— Смішно, смішно! Але ось ще один момент... Ні слова про цей букет, Івілі! Хоч ти і кажеш буцімто ви не контактите... Та хто знає, що у вас на думці у "ботів"!

— Я тебе зараз дам "ботів"! — заволав дядьку, вмиць почервонівши від злості, та хапаючи рушницю, відразу забувши про жарти. — Я тобі не довбню твою дурну прострелю, а задницю продірявлю. Щоб ти стоячи і їв і спав і навіть с...

Так і не дослухавши що я там ще не мав робити, схопив куплений товар, і вискочив немов ошпарений на вулицю. Подалі від гріха.

Хотів дядько посміятися з мого імені. Отепер хай нарегочеться вволю. Як то кажуть: "Добре сміється той, хто сміється останнім". Правда, незрозуміло, як я буду забирати букет ... Сподіваюся, він до того часу відійде, і не почне стріляти, тільки забачивши мене. До того ж таких грошей у мене ще немає, і я навіть не уявляю, де їх шукати. Можливо, даремно я це почав... з букетом. Дійсно чому б не обійтися звичайним стандартним "віником". Адже якщо по правді, то дівчина для мене ніхто, випадкова знайома, ще й соплячка. Але уявивши, як вона впадає в ступор побачивши таку красу від "бідненького" мене... Це — буде на все життя, навіть якщо в майбутньому у нас нічого не складеться. Тому, зроблю так, як планував... І хто мене осудить — тому камінь в голову.

А ось що стосується грошей... може позичити в Альфа. Ну, напевне, всієї суми у нього і не знайдеться, то може вмовлю, щоб у своїх друзів позичив, а як ні, то віддам свій револьвер під заставу, хоча він і маг, але маг-воїн, а воїни повинні розуміти, що остання зброя не просто так дається під заставу. Насправді справжні воїни ніколи не віддадуть свою останню зброю, але у мене особливий випадок. До того ж який ще з мене воїн, ледве тримаю той револьвер в руках. Дядько має рацію — по-доброму, хотілося б місяць-два побігати по місту з дрібними дорученнями, щоб прокачатися й

одягнутися. Хоча якщо з грошима все вигорить, то я влізу в такі борги, що хоч-не-хоч доведеться братися за будь-яку роботу.

Поки думав-гадав, і не помітив, як опинився біля входу в лазню. Ну, судячи з вивіски, ще й англійською "Public bath". Фасад і вхід один в один, як у крамниці дядька Ау. Підвал, сходинки вниз, обшарпані двері. Ну, так, зі своїми фінансами я поки що і не можу потягнути ліпшого, може всередині буде краще.

І як у воду глядів, передпокій, або як це там називають у лазнях, сяяв чистотою. Все обито деревом, свіжим без гнилі й слідів грибка. Мила дівчина на рецепції, відразу посміхнулася, заговорила:

— Шановний гостю, якщо ви хочете помитися, поголитися, будь ласка, ось в ці двері, тут роздягальня, сусідні двері, душова зала. Бажаєте купити або взяти в оренду банне приладдя ?

— А як можна взяти мило в оренду? Це що, розгорнув пакетик, двічі намилився з нього, загорнув і повернув вам назад?

— Мило пропонується в об'ємі для дворазового використання, плюс пакетик шампуню на такий же обсяг. Якщо хочете більше, за окрему доплату.

— Розумію, що ще входить в пакет послуг?

— Рушник та мочалка, гігієна і чистота гарантовані. За все дві мідні монети. Крім безплатного миття, є послуги масажиста, перукаря, візажиста і манікюру, а також можна скористатися парною і басейном, але це платні послуги. Зате вони найдешевші в місті, і не поступаються за якістю.

— Ні, мені поки що просто помитися, і банне приладдя в оренду. — відмахнувся я від настирної банщиці.

— Дві мідні монети, будь ласка, і ось ключ від вашої шафки в роздягальні. Ви можете залишити зброю у мене, за цінне майно, яке ви залишите в шафці...

— Адміністрація закладу відповідальності не несе. Дякую, зрозумів.

А банщиця продовжила собі привітно посміхатися, як ні в чому не бувало. Схоже в цьому життю ніщо вже не може її збентежити або пройняти. І не таких типажів, бачила на своєму недовгому віку.

Зайшовши у роздягальню, кинув зброю та рушник у шафу, ключ повісив собі на шию. Він був спеціально прикріплений до досить міцної мотузки. Розумно.

Штани Сьоми, вже добряче остогидлі, без жалю викинув у сміттевий бак, розташований біля дверей, і нарешті зайшов в душову залу.

Ну що тут казати, лазня як лазня, дерев'яні трапи під ногами, ряд з десятка душових стійок з перегородками в три стіни, оббитих пофарбованою бляхою. Потім наступний ряд — дерев'яні лавки з баліями. Знову ряд душових кабін, знову лавки, і так в кілька рядів. Не хила така собі лазня.

Напевно, година пік ще не настала, хоча після недавньої битви на стіні людей повинно було набігти що проштовхуватись. Але мені здається, напевно системні ходять у свої лазні-сауни, і сюди навідуються переважно місцеві. Але роботяги тільки-но почали прибирати вулиці біля стін і розбирати завали. Тож я був другим у залі, бо в

третьому ряду хлюпався якийсь дідок. Про це можна було здогадатися і з сивої, наміленої маківки голови, що стирчала над стінкою, та підстаркуватого крехтіння.

Я відійшов трохи далі в середину і став під душ. Все те ж саме, що і в моєму попередньому житті, тільки версія трохи давнішня. Над моєю головою була кругла, завбільшки з людську голову, лійка, з маленькими отворами на довгій залізній трубі, що входила в підлогу. Два клапани, пофарбовані в червоний і синій кольори. Зливний отвір під ногами й дерев'яний трап над ним. Дешево і сердито.

Я відрегулював воду до потрібної температури, вичавив трохи рідини з пакетика з шампунем і почав намилювати голову. Дивно, але шампунь виявився не якимось ширпотребом, а досить якісним продуктом, він давав хорошу піну і мав приємний запах. Оскільки я стриг волосся майже наголо через часті тренування, щоб голова менше потіла, пакетика мені вистачило б й на чотири рази. Судячи з усього, він був розрахований також і на довге жіноче волосся, лазня ж то громадська. Хоча поки я йшов від стіни, бачив і багато чоловіків з довгим волоссям.

Потім добре наміленою мочалкою пройшовся по всьому тілу. Змив піну. І по новій. Я намагався не думати, що цією мочалкою міг користуватися хтось коростявий. Сподіваюся, банний дрес-код не дозволяв таким особистостям заходити в громадське місце. Що стосується мене, то використавши весь шампунь і витерши мило до кінця, я просто стояв під злегка гарячим душем, просто насолоджувалася чистою водою, при цьому пускаючи навколо себе клуби пари, як в парильні.

Добре! Настільки, що я навіть заплющив очі від задоволення. Перебуваючи в стані ейфорії, вирішив зайти в систему, перевірити... а точніше, познайомитися зі своїми характеристиками й навичками. І саме тоді, коли я намагався подумки активувати кнопку живлення, відчув чужий дотик до моєї руки... Від несподіванки, мало не підскочив!

Я розплющив очі, і як у казці, в клубах пари переді мною з'явилася оголена дівчина...

Ну, як дівчина... Обличчя і вузька талія – як у дівчини, але судячи з розвинених стегон, сідниць і грудей — молода жінка, мого віку або трохи молодше. Гарна-а-а. Навіть дуже. З довгим, злегка кучерявим волоссям, чорним як смола, що доходило майже до пояса. Кругле обличчя з правильними рисами обличчя і звабливими великими чорними очима. Фігура — повний відпад. Так, може у неї й була невелика зайва вага, але взагалі без будь-якого целюліту, все в потрібних місцях і в потрібній кількості, і лише підкреслюючи те, що вже й так було приголомшливо. Якщо це звичайна повія (а хто ще може приставати до незнайомого голого чоловіка в громадській лазні), то я в шоці! Які ж тоді тут дівчата з "вищої ліги", ескортниці чи елітні панночки за викликом...

Та як би там не було, я тут же прикрив причинне місце обома руками ще й мочалкою, за яку тут же незграбно схопився.

— Добродію! — промовила дівчина приємним грудним голосом. — Ви повинні мені допомогти. Я коли побачила, як ви йшли вулицею... Високий, сильний, впевнений у

собі, тут же вискочила з дому й побігла за вами, (З якого б це дива... на багатого клієнта, я не схожий від слова — зовсім.). Ви той, кого я так довго чекала і сподіваюся, ви допоможете мені, та запевняю ніколи не пошкодуєте про це!

— Е-е, дамочко, а я точно той, хто вам потрібен, тут он стільки народу, можливо, ви помилилися, — і я показав на самотнього діда, який з цікавістю ставши навшпиньки, шпигував за нами.

— Ні! Я не помилилася! Просто я зараз перебуваю в такому розпачі... я пропадаю, допоможіть мені, заради богів, в яких віруєте!

— Грошей нема!

— Я не за гроші, якщо потрібно, то можу заплатити й сама, не багато, правда, але віддам все, що маю...

"Мене затягнуло в кошмарний психоделічний порно — світ", — подумав я. Переді мною в громадській лазні стоїть абсолютно оголена жінка, і просить... ні, навіть не просить, а благає про допомогу, і готова розплатитися аж останніми грошима. Цікаво, вона божевільна, чи дійсно в розпачі — чи розпач довів її до божевілья. Потрібно просто з'ясувати, чого вона хоче, тоді все стане зрозуміло... Можливо, дівчині просто потрібно потерти спинку.

— Е-е, дорогенька. Як тебе звати, до речі?

— Самая', — відповіла вона одразу.

Я вже збирався простягнути руку, щоб познайомитися, але відразу ж схаменувся і прикрився.

— Дорога Самая', що ти хочеш від мене, та ще й у такому місці?

— Я хочу від вас дитину! — занадто голосно вигукнула вона, я аж голову втягнув в плечі. — Пане ви не думайте, я не з тих дівчат, які пропонують себе за гроші. Повторюю — я готова сама вам заплатити. Мені потрібна тільки дитина. Якщо ви боїтеся поганих хвороб, то не варто, я заміжня, у мене є чоловік і я не повія.

— А від чоловіка що - діти не виходять?

— Ви не розумієте! Він місцевий. — сказавши це, вона залізла до мене в кабінку, і вийшло так що ми майже в притик притиснулися один до одного. — А мені потрібна дитина від системного.

— А що, інших системних в місті немає?

— Вони практично не заходять в наш район, а якщо і з'являються, то віддають перевагу молодим дівчатам, яких тут дуже багато. Допоможіть, а якщо вам не потрібні гроші, то я можу зробити для вас багато інших речей, все що забажаєте — вкрати, обдурити або навіть...

— Тих, тих, тихо... зовсім здуріла! Думай що говориш, ще й на людях. — прошипів я на неї, оглядаючись довкола, чи бува, хто не підслуховує. — А краще, йди-но геть, а то я зараз гукну адміністратора!

Уявіть ситуацію — разом з вами в душі, майже обійнявшись, знаходиться ну дуже красива дівчина, а ви молоді й здорові, але після таких її розмов... я став не збуджуватися, а боятися. Якось навіть стало моторошно. Та ну її, краще не

зв'язуватися, потім клопоту не оберуся.

— Пане! Пане! Просто скажіть мені, що вам потрібно... Я все ще гарна, ви отримаєте невимовне задоволення, і я відразу ж зникну з вашого життя. Ви ніколи не почуєте про мене, і я ніколи не дорікну вам цією дитиною!

Та що ж ти причепилася зі своїм морем, невимовної насолоди. Де?... На дерев'яних дошках, впираючись у хистку бляшанку – це, ще те море. Дешевий перепіхон. А що стосується хвороб, бреше напевно. Щоб потім за отаке дешеве миття не отримати дороге лікування у місцевого венеролога. Не-є, хай вальть.

— Красуне, ще раз повторюю... нічим не можу тобі допомогти, точніше, можу, але не хочу вплутуватися у твої сумнівні авантюри. Так що повертай свою гарну дупку і забирайся звідси.

— Але ж ви не розумієте! Лише з глибокого розпачу я зважилася на таку ганьбу. Я горда жінка... але я стану перед вами на коліна, якщо потрібно...

— Адміністрато-о-р! – закричав я. – Тут якась дівчина заблукала, і не може знайти вихід. Допоможіть їй будь ласка!

Жінка, опустивши голову і прикривши обличчя руками, розвернулася і повільно пішла до виходу. Ще та актриса.

Я видихнув з полегшенням, і відразу ж включив холодний душ — треба заспокоїтися і прийти до тями. Оце так пригода... розкажи комусь, що в лазні мене спокушала абсолютно гола модель з глянцевого журналу, на кшталт "Міс Латиноамериканка", а я їй відмовив, з мене б сміялися, плювалися, освистували й закидували б всім, що потрапляло під руку. А потім живим залили бетоном і написали на ньому: "Тут лежить дебіл". Але я ніколи нікому не розповім про цей випадок, ця таємниця помре разом зі мною. Я подивився вниз під мочалку... там зі мною принципово не погоджувалися. Але ж я тут головний! Відігнав – значить так треба!

Але потім мене почали мучити невиразні сумніви... невже "знизу" прийшли. Я згадав її слова про гроші. І скільки ж цікаво вона реально може заплатити? Раптом, хоча б половина суми потрібної мені, та хай навіть третину це вже буде непогано, менше зичити доведеться. Так вона ще й сказала, що може вкрати... Ні, штовхати її до скоєння злочину, я не буду. Навіщо тоді їй та дитина у в'язниці? Але й гроші мені конче потрібні саме зараз. Хоча існує ще така можливість, що, говорячи про гроші, вона мала на увазі срібло. Та не спитаю — не буду знати.

Правда, гризли сумнів морального аспекту. Вона заміжня, а це означає, що мені доведеться незнайомому чоловікові роги наставити — а може в житті він виявиться нормальним мужиком, якому просто не поталанило, народитися "системним", ну або з дружиною не поперло, якій потрібна дитина від таких. До речі, чому саме – від системного, що особливого в тих дітях і чим вони відрізняються від місцевих. Але з іншого боку, якщо Самая' переступила через себе і поправши свою жіночу гордість, готова була абсолютно оголеною стояти на колінах, принижуючи себе перед незнайомцем, то можливо що це для неї дійсно питання життя і смерті. Ну як же тут не допомогти. Навіть попри те, що за допомогою доведеться заплатити. А що не так?.. Мені

теж потрібна допомога. Ми просто допоможемо один одному, і всі залишаться задоволені. Ну, крім чоловіка. Але якщо він нічого не дізнається — то кому від цього погано.

І ще один плюс. Я так поспішав одягнутися і помитися, що забув відкласти трохи грошей на їжу. Бовдур. Тож якщо добре подумати, то заплативши, дівчина врятує мене від голодної смерті. Звичайно, можна заробити й по-іншому — є деякі завдання з міста, про які згадував дядько, щоб йому, Ау. Але це, напевно, довго і важко, і платять вони, певно, копійки, а може й просто репутацію. Ні, ми однозначно потрібні один одному, і проганяючи її я напевно занадто поквапився. Це треба виправляти.

— Агов! Самая! Зачекай! - зірвався я зі свого місця, може ще далеко не відійшла.

Фу-у. Якраз біля виходу. Встиг.

Почувши мій поклик, вона здригнулася і швидко обернулася. На обличчі відбилася непідробна емоція надії. Ну-ну. Цікаво, що буде з дівчиною, якщо я знову її обламаю, коли дізнаюся, що вона може розрахуватись тільки сріблом. Варіант А - плюне мені в обличчя. Варіант Б - видряпає мені очі. Варіант В - покінчить з життям. Варіант Д - покінчити з моїм життям.

— Я тут постояв, подумав, та й вирішив - а давай поговорімо про твою... е-е пропозицію ще раз. Але не тут, а в тихій затишній атмосфері.

— Я просто подумала, що тут і зараз, коли майже нікого немає поруч, ми можемо зробити те, що маємо зробити — швидко і без сторонніх очей, й більше ніколи не зустрітись. Багато хто віддає перевагу саме такому варіанту.

— Біда що я не такий, як "багато хто". Я естет! Я не можу насолоджуватися жіночою красою, на тлі такої брутального оточення. Особливо, коли переді мною така богиня. - Самая' злегка почервоніла, знітившись, після моїх слів. Дивись — те, що ми голі — це нічого, стандартна ситуація. А від простенького компліменту — відразу в краску. Піди зрозумій цих жінок. — Так що давай-но вийдемо звідси, сядемо десь в тихому, затишному місці, поїмо, обговоримо твою проблему. Можливо, там і приймемо якесь рішення, що задовольнить обидві сторони.

— То ти... Тобто ви...

— Можемо відразу, перейти на ти. А звать мене Еех, і не питаєте чому.

— Так ти, Еех, виходить, просто голодний... А я дурненька, накинулася на тебе зі своїми проблемами. А ти ж ледь тримаєшся на ногах від голоду. - заметушилася дівчина.

Я вже збирався відповісти, що це не має нічого спільного з їжею. Але тут у мене зрадницьки забурчало в животі, та ще й так голосно майже на пів залу. Ох же ж, сволота.

— Бідненький. — Самая', підійшла до мене і ніжно погладила долонькою мої груди.

Ну тут вже я не втримався, раптово схопив дівчину, притягнув до себе й впився в її пухкі губи. Моє терпіння вже й так було на межі, ще б — так довго ігнорувати присутність оголеної красуні. А вона відразу ж відповіла на мій поцілунок, і навіть притиснулася всім своїм тілом до мого і схопила мене за голову, буквально впиваючись

в губи. Так ми і "повисли" на деякий час.

У мене голова йшла обертом, я мало не зірвався, щоб взяти її прямо тут і зараз. І ніхто не знає, скільки зусиль мені знадобилося, щоб відірватися від дівчини та прийняти вольове, правильне рішення. Йти їсти.

Тому, насилу вирвавшись з цупких жіночих рук, я сказав:

— І все ж, не тут і не зараз.

— Ти лише так кажеш, а думає по іншому. – Самая' посміхнулася, опустивши очі нижче пояса.

Я теж опустив очі. Таки-так.

— Я головний! І я тут приймаю рішення.

Дівчина тільки багатозначно посміхнулася, і, схопивши мене за руку, потягла до виходу.

Таверну знайшли швидко, також буквально за два-три будинки від громадської лазні. Гарний райончик... все під рукою, хоч бери й в майбутньому обзаводься тутки власним житлом. Лишень близькість стіни дратувала. Якщо системні не зможуть втриматися, то ці вулиці захлисне хвиля зомбі.

Вхід до корчми як і всюди – цокольне приміщення. Тільки фасад відремонтований і пофарбований, а нові двері відкриті, радісно заманюючи відвідувачів. Коли я зайшов усередину, то зрозумів... Таверна, зовсім не таверна, а сама справжня, сов деповська їдальня. Довгий прилавок зі всілякими оповитими парою стравами. Одні вже лежать в тарілках, інші тобі наберуть, покладуть, наллють, послужливі, рожевошокі кухарі. Зліва від стійки є благодійні поруччя для позначення черги, щоб народ не товпився.

Я гідно взяв тацю, поставив посуд, вхопив гарний оберемонок нарізаного свіжого хліба і "погнав" тацю по слизькій поверхні в напрямку перших страв.

В асортименті було чотири види супу — грибний, курячий, рибний і сирний, плюс солянка, розсольник і червоний борщ зі сметаною. Ну, я взяв грибний і солянку, хотів прихопити ще борщику, але пошкодував бюджет Самай'. Потім пішли, картопляне пюре з фрикадельками й підливою, горохова каша з відбивними, салат олів'є, овочевий салат і салат з грибів до купи. Стакан сметани з чебуреком та компот з булочкою на маковій начинці доповнили моє меню.

Загалом, різноманітність страв, як для міста, яке з усіх боків штурмують зомбі, здивувала. Я запитав про цей парадокс у дівчини, яка якраз розплачувалася на касі. Набігло десь на пів срібляка. Ціни божі. Я так думаю.

— На південь від міста багато полів і городів, свого часу керівництво міста подбало про те, щоб обгородити їх високим дротяним парканом на колючці. Поодиноких зомбі стримає, а проти натовпу... Ваші люди там постійно патрулюють, збирають рейди. А десь-не-десь, чула, почали зводити кам'яні стіни.

— Невже дротяний паркан може стримати таку лавину нежиті?

— Так, вони ще не дуже і нападають з того боку, від однієї до десяти-п'ятнадцяти особин. Ваші їх швидко знищують. От те, що з'явилися повітряні мутанти – це вже погано.

— А раніше їх не було?

— Ще місяць тому ми лише чули про них. А зараз, тільки і розмов, як на когось налетіла зграя дрібних некрофагів й обгризла до кісток. А іншого невідома тварюка, розміром з теля, повністю витягла з балкона власного будинку і понесла в невідомому напрямку

— Не весело у вас тут. — мовив, розкладаючи всю свою їжу на одному зі столів трохи далі від входу.

Зал був не дуже великий, але й не маленький, людей на п'ятдесят-шістдесят, це приблизно столів п'ятнадцять.

Ми сиділи за столом біля стіни під маленьким вікном, яке давало трохи світла з вулиці. Я, зі своєю їжею, розкинулася майже на весь стіл, а дівчина взяла тільки чай і тістечко. Навіть стало якось незручно... Але ненадовго. Як тільки проковтнув першу ложку супу... далі поглинав їжу зі швидкістю пілососа. Тим часом Самая' розповіла мені свою просту історію:

— От ти кажеш, що я гарна... мені колись багато хто так казав. І моя мама, коли розчісувала волосся ввечері, або вранці, заплітаючи коси до школи. Та й сусідки по вулиці стануть купою і галасують: "Яка ж красуня у Саліми (так звали маму) росте, буде кому крутити хлопцям голови". У школі однокласниці по чорному заздрили моїй красі і через це зі мною майже ніхто не дружив. Спочатку хлопці навперебій смикали мене за кіски або кидали папірці. Потім, коли трохи підросли, передавали любовні записки, запрошуючи на побачення, а іноді навіть билися за мою увагу.

У випускному класі мене обрали королевою балу. А після школи я виграла конкурс краси "Міс Тайфу", мене засипали подарунками й різними пропозиціями, аж до заміжжя з місцевою знаттю. Я думала, що доля й надалі буде прихильна до мене і що переді мною відкриються всі двері.

Але наш світ накрила епідемія зомбі-вірусу.

Більше як половина населення стали, і продовжує залишатися, жахливими монстрами. Міста, що вижили, були закриті багатометровими стінами, але які не припиняли штурмувати, не знаючи ні сну, ні відпочинку, невтомні мерці, якими рухало негасиме бажання дістатися до жаданої людської плоті.

Наші чоловіки, принаймні багато хто з них, озброювались і стояли на стінах, щоб відбити хвилі божевільних мерців, що накочувалися знову і знову. Але все ставало все гірше і гірше... Якщо зомбі вкусить системного, то залишиться тільки укус, який ваші цілителі вилікують за пару хвилин, ваш єдиний страх — що вони покалічать або з'їдять вас живцем. Але якщо інфікована тварюка кусає терріанця, навіть трохи, він за кілька секунд перетворюється на такого ж, і починає нападати на своїх. А зараз я чула, що з'явився новий тип мутантів, вони розбризкують на кілька метрів отруйний слиз, що роз'їдає ваші тіла як кислота, а наших — знову-таки перетворює на зомбі. Ось такий дивний ефект. Ми вже були в розпачі, і почали з острахом чекати швидкого кінця. Чоловіків ставало все менше. Навіть жінки почали ставати в один ряд з хлопцями, і захищати наше місто.

Та й це не дуже допомагало... до поки не з'явилася СИСТЕМА. Звідки вона взялася, ніхто не знає, головне, що за нею стало приходити все більше і більше людей, зовні схожих на нас, але які володіли невідомою силою, що їх наділила ця сама СИСТЕМА. Вони замінили наших чоловічків на стінах, тому що були сильнішими й могли ставати ще більш могутніми, "прокачуючись" вбивствами зомбі. Укуси їм не шкодили, тобто вам, як я вже говорила, і чим більше зомбі вбито, тим вище рівень, тим більше влади, грошей, поваги, кращого одягу, броні, досягнень.

Тайфунцям, ймовірно, шляхом природного відбору, було призначено місце робітників, орачів, обслуговуючим персоналом або в кращому випадку купців чи крамарів. Навіть наших керівників, ваші Топи, познімали з посад, бо вони знали, як буде краще, ну або просто мали силу так чинити. Поступово ми стали людьми другого сорту.

Я пам'ятаю, як одного року системних охопило якесь божевілья. Вони почали грабувати наших купців, при цьому спалюючи їх крамниці, хапали красивих дівчат прямо посеред вулиці й відвозили у свої барлоги, де віддавалися божевільним оргіям. Тих, хто наважувався дати відсіч, вбивали разом з сім'ями, або зв'язували мотузками та спускали зі стіни в лапи жорстоких мерців.

Пам'ятаю, як мама постійно ховала мене в підпіллі, забороняючи навіть дивитися у вікно.

— А чим це закінчилося? — спитав я, жуючи.

— Деякі ваші, схаменулися, була велика бійка серед системних. Ті, хто був проти божевільних, перемогли... засудивши багатьох своїх ворогів до смерті. А потім між собою прийняли закони, один з яких забороняє вбивство теріанців, якщо тільки вони не становлять загрози життю системному або іншій істоті. І навіть тоді, в будь-якому випадку, все одно проводять розслідування, до повного з'ясування обставин.

З цього боку до нас прийшов мир і спокій. Але відсутність чоловічого населення після епідемії змусило багатьох терріанських жінок шукати розради в обіймах системних, хоча у вас і власних жінок вистачає, але ваші зовсім не відмовляються від зв'язків на стороні. Для вас задоволення, для нас можливість продовжити наш родовід. Так, ви б'єтеся, іноді помираєте, але в нагороду СИСТЕМА відсипає вам по повній. Тому ви можете дозволити собі багато чого, якщо не все. Адже між битвами системні живуть довго і щасливо, до їх послуг маса розваг і задовольень, вони можуть отримати будь-які речі, купити все, що захочуть, харчуватися найкращою їжею, пити найкращі напої, про які багато хто з нас може тільки мріяти.

— Але я, як бачиш, не сильно жирую, їм і п'ю твоїм коштом. — дорікнув їй.

— Це поки що. Ти тільки-но з'явився, і ще не вступив в силу. Та я впевнена, буквально через пару місяців ти навіть забудеш про те, що гроші бувають в сріблі, а тим більше в міді. Наша доля - орати та сіяти, тому багато місцевих дівчат намагаються вийти заміж за системних, щоб вирватися з безпросвітної темряви, в якій вони опинилися. Хоча ваші й не дуже поспішають одружуватися з нами.

— Щось я, не розумію... Ти закликаєш до революції проти влади системних чи

хочеш одружитися з одним із них?

— Я розповім, тільки дай закінчити. Отже, ви не поспішаєте одружуватися, та й навіщо, якщо в будь-який момент можете закрутити відносини з іншими ще молодшими й ще гарнішими, благо нестачі в молодих дурненьких дівчатах немає. Але жінки, які від вас народили, стали помічати, що у дітей, народжених від такого зачаття, став проявлятися дар. Вони виростали й з віком їхні здібності тільки ставали сильнішими. Їх не потрібно було прокачувати. До моменту повноліття такі діти досягали сили дару, порівнянного з вашим десятим рівнем навиків.

Ваші теж помітили цей феномен і стали забирати таких малюків у свої клани й гільдії. Адже кращого і вірнішого воїна, ніж власний син або дочка, до того ж який володіє сильним навиком чи умінням, особливо цілителя або бойового мага, ніколи й ніде, не знайти. Але та як діти були ще маленькими, вони вимагали догляду, адже вам не личить мати справу з памперсами, пелюшками й розпашонками, а нянь не напасешся, тому ваші вирішили призначити опікунів з боку родичів дитини, це були, як правило, мами.

— Ага, зрозуміло... Батьки тримали дітей у розкішних умовах, бо самі так жили. Тому матері автоматично опинялися в такому ж лакшерному середовищі. Так ось навіщо тобі потрібна дитина, хочеш одразу з селянок в панянки, жити в достатку, ні в чому собі не відмовляючи. Але я не маю до цього ніякого відношення, ну, крім самого акту зачаття. З усього мого багатства тільки те, що на мені, а на те, що я коли-небудь зароблю незліченні багатства, надії мало. Можливо, вже через тиждень загину десь на стіні.

— Якщо дитина народиться з даром, особливо на який є попит, як я вже говорила, мага, цілителя, ну хоча б хорошого провидця або контролера, то будь-який клан з руками відірве його, навіть незважаючи на безбатченка. Нічого — виховують.

— Чий би бичок не стрибав - а телятко наше. — я кивнув головою, погоджуючись з дівчиною. — І в будь-якому випадку ти будеш спочивати на лаврах, разом з дитиною. Браво.

— А чому я повинна соромитися свого бажання, жити красиво і багато! Це не є злочином! Чи я роблю щось незаконне! Чи багато інших жінок не мріють прожити життя в достатку і ні в чому собі не відмовляти.

— Заспокойся. Тихо. Я ні в чому тебе не звинувачую. Все вірно, я теж не бачу нічого кримінального у твоєму бажанні жити заможнo. Якщо у тебе це вийде, то я лише за. Ти розкішна жінка, тобі тільки в розкошах і жити. Як то кажуть, троянда повинна жити у квітнику, а не біля плоту. Тільки мене цікавить одне, а чому ти раніше не подбала про народження такої дитини? Не хочу тебе образити... та скільки тобі років?

— Ти мене анітрохи не образиш, я навіть здивована твоєю відповіддю... думала, почнеш зараз вичитувати про мораль!

— Ха-ха, дуже смішно! — А вона взяла і показала мені язика у відповідь.

— Мені двадцять п'ять. — відповіла без збентеження. — І я не вперше пробує щось

подібне. У дев'ятнадцять років я народила першу дитину. Дівчинку. Від системного. Здається, це було так давно, що я навіть забула його ім'я, пам'ятаю тільки, що він був магом Землі. Але, на жаль, дитина народилася без дару... Таке іноді трапляється ... рідко, але трапляється. І я виявилась однією з тих рідкісних, безталанних жінок. А батько незабаром безслідно зник. І я навіть не знаю, чи він переїхав в інше місто, чи загинув десь у бою.

— Ти глянь, і таке буває!

-На жаль. І, на жаль, зі мною. А потім, як по накатаному. Хоч я і гарна, але хто візьме мене заміж з дитиною, навіть із наших, адже навколо багато красивих і незаміжніх дівчат і без придатка.

Мої батьки, щоб не геть таки у прірву — стати дружиною якогось прибиральника падалі, засватали мене вдівцю Лапау, місцевому пекарю. Лисому, товстому, з величезною бородавкою на носі й обвислими вухами, до того ж ще й кривоногий з роздутими венами на ногах. Ось так я і стала його дружиною. Авжеж, мене ніхто не змушує важко та багато працювати, так, дрібні доручення по дому, тому що в будні дні до нас приходить наймана працівниця, що готує та прибирає. До доньки він теж ставиться більш-менш, добре. Але який це невимовний жах, коли мені доводиться лягати з ним спати, терпіти його в'яле термосіння на мені й радісне рохкання, коли він закінчує, весь цей час мене тягне блювати. Для мене навіть розмовляти - не те щоб навіть посміхнутися йому — вже буває важко. Те, що до нас приїжджає хатня робітниця - це добре, а в іншому він жахливий скнара. Новий одяг та взуття, ми отримуємо з донечкою тільки тоді, коли попереднє практично зносилася, в будинку з предметів обстановки тільки найнеобхідніше, ніякого навіть натяку на розкіш. Не дивись так, я думала влаштуватися на роботу, хоч чоловік і проти, щоб забезпечити хоч трохи себе і доньку, я навіть влаштувала її в школу, аби був вільний час для праці. Але поки що в початковій школі малу доводиться забирати о другій годині дня, а роботодавці вимагають працювати повний робочий день.

— М-да! Сумна історія. — Я сито потягнувся, мало не відригнувши, та вчасно схаменувся, згадавши що все-таки з дамою. — А навіщо було виходити заміж, жила б собі з батьками, виховувала доньку. А з часом влаштувалася б на роботу, почала підробляти, думаю, на двох на перший час вистачило б. А потім, можливо, щось змінилося.

— Річ у тому, що мої батьки жили в надії знайти багатого нареченого завдяки моїй красі, або пристроїти дочку в тепле місце, щоб самі щасливо жили поруч з нею. А як же ж вони схвалювали та раділи ідеї мати дитину від системного, словами не передати.

— Але потім стався облом.

— Яке цікаве, а головне, ємке слово. Я стала розчаруванням всього їхнього життя. Мій шлюб - це фактично вигнання з дому. Питання стояло; або-або. Або я виходжу заміж, за того на кого вони вкажуть, або живу на вулиці зі своєю маленькою донькою. Я — не мої батьки, і я не приречу свою дитину на жалюгідне існування, тому й зробила такий вибір. Так я і прожила... правильніше було б сказати - проіснувала, кілька років,

живучи майже виключно заради дочки. Поки сьогодні у вікні не побачила тебе...

— Принца на білому коні!

— Скоріше, розгубленого новачка, без мідяка за душею в подертих штанях, якого буде легко спокусити та отримати те, що хочу.

— От подобаєшся ти мені Самай' за свою відвертість...

— Хто ж знав, що тебе буде так важко спокусити. Я ж не сліпа, бачила, як ти ледве стримуєшся, щоб не кинутися на мене, ну а твій... взагалі здав тебе з головою. Від чого ти так став пручатися, адже нічого страшного не сталося б, а й навпаки?

— Протистояння спокусі розвиває характер і силу волі чоловіка.

— Ой-ой! Лиш не починай...

— Якщо чесно, ти мене налякала. Ну прикинь, стою я собі такий радісний, під теплою водичкою, насолоджуюся... І тут до мене вривається гола ба... дівчина, і починає кричати про якусь дитину. От я і відігнав тебе з переляку, від гріха подалі.

— А що змусило змінити свою думку?

— А тепер давай-но перейдемо до справ наших насущних. Я пам'ятаю, як ти казала, що якщо я допоможу тобі, ти зможеш допомогти й мені?

— Все що в моїх силах. Але як же ж все-таки прикро. Я все ще вважаю себе досить привабливою жінкою, а от спокусити молодого чоловіка вже не можу, без додаткових умов. — сказала дівчина, і з її обличчя було видно, що вона трохи засмучена. Якби ж ти знала ціпонько, що б я з тобою зараз зробив...

— Просто постав наголос на слові "чоловік", і тобі все стане зрозуміло. Тому що, якби я був ще юнаком, ти давно отримала б те, що хотіла, і до того ж у тебе з'явився б ще й прищавий шанувальник, по вуха закоханий у твою персону. Який би всю ніч співав серенади під твоїм вікном, не даючи спати ні тобі, ні твоєму чоловікові, а ні сусідам.

— Справді! Як романтично! - розцвіла вона.

— Але тобі знову не пощастило і попався я. Але ти не сумуй, я гарний, веду здоровий спосіб життя, і якби не обставини, я б погодився допомогти тобі і за так.

— Які обставини?

— Це не має значення. Головне, що мені конче потрібно десь до завтрашнього вечора дістати сто золотих монет. Ти правильно помітила, я новачок, і у мене поки що немає друзів, у яких можна було б зайняти. А тут ти так своєчасно запропонувала...

— Гаразд, я дам тобі сто золотих...

— Тільки я нічого підписувати не буду. І ще одне... Якщо в мене вийде, то я їх тобі потім віддам, так що можеш вважати ніби дала в борг.

— Ти знаєш. — задумливо сказала вона. — Давай зробимо так! Я даю тобі сто золотих, без жодних розписок і застав, а ти, якщо у мене буде дитина з даром і нас приймуть в якийсь клан, то впишешся за мою дочку. Поясню — за вашими законами опікун повинен бути тільки один. А я не хотіла б залишати свою дівчинку нікому, особливо батькам, а про чоловіка навіть мови не йдеться. Тобі лише треба поклястися Системою.

— Ну, я можу багато чого пообіцяти. Хто ж мене послухає. Поки що я перебуваю в

самому низу ієрархії, нижче тільки зомбі. І коли я зможу піднятися настільки високо, щоб мій голос мав хоч якусь вагу, то ще не відомо.

— Мені здається... Назви це жіночою інтуїцією. — сказала дівчина. — Що з часом все зміниться.

— Ну, якщо це зміниться, і я стану таким впливовим і відомим... Тоді нехай буде так. Я даю тобі своє слово, і клянуся Системою, що замовлю словечко за твою дочку. Ну а тепер давай перейдімо до справи — коли та де?

— Коли і де ми зможемо зачати дитину? — тихо спитала вона. — Ідеальний варіант, я тобі розповідала де — в лазні. Багато хто там робить "це", коли людей мало — дешево і сердито. Зайди якось в цей час коли-небудь, побачиш багато цікавого. Але раз ти такий естет, то... Приходь завтра вранці до будинку пекаря, як почне світати, звідси це буде через чотири будинки. Я відведу доньку до школи, а чоловік на півдня піде до мерії, у справах. Отоді ти отримаєш свої гроші.

— А як ти можеш бути впевненою, що все вийшло. Я чув, що це може не спрацювати з першого разу.

— Ну тоді ти будеш приходити до мене щодня, як на роботу, поки не досягнемо потрібного результату.

— А що... Мені подобається. А годувати будеш?

— Прямо в процесі, щоб не витратити час даремно. Але не переживай, якщо щось буде не так — я скажу.

— Треба, щоб спрацювало. Гроші мені вкрай потрібні.

— Тоді постарайся. Все залежить від тебе. — вона встала і погладила мене по щоці.

— Ну, мені пора йти. Я буду чекати тебе завтра вранці. Ти що, не йдеш?

— Ні, я побуду тут ще деякий час.

— Невже не наївся? — здивувалася Самая'.

— Ні, ні, дякую! Нагодувала — від пуза. Просто мені потрібно подумати про дещо. Послухай, а що як дитина знову народиться без здібностей?

— Я навіть не хочу про це думати, і тобі забороняю. Краще думай про щось інше, про хороше. А поки що бувай, я буду чекати...

Пішла. Що ж, завтра є робота, приємна... А головне, добре оплачувана. Якщо діло вигорить, то все буде чудово. А поки що потрібно забути про жінок і подумати про найнеобхідніше. У залі майже не було людей, страви з мого столу, спритні офіціанти прибрали. Поки ніхто не виганяє, можна подивитися на свої характеристики.

Я активував вікно системи та увійшов у меню... Розділ "Характеристики":

(СИСТЕМА)

Клас: Стрілець - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 4.

АТАКА — 0

МІЦНІСТЬ - 0

СПРИТНІСТЬ - 0

ВИТРИВАЛІСТЬ — 0

ЗАХИСТ - 0

INTILLECT - 0

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 60/60

Швидкість - 0,2%

Дальність - 0,2%

Точність - 0,2%

Вільних доступних балів - 32

УМІННЯ - Темпус Станс (Зупинка часу) (можливість зупинки часу на 2 секунди), Міфічний, Масштабований. Час перезарядження - 24 години.

НАВИК - ЧУдан - 5-й рівень (удар ногою, в середню та верхню частини тіла), епічний, масштабований. Час перезарядження - 50-ть хвилин.

Я так розумію, що бали даються за перші сім параметрів, (плюс один в подарунок), так би мовити, основні. А нижні – це суто індивідуальні характеристики мого персонажа. Тобто все, що пов'язано зі стрільбою. Ці три навички (плюс основний **Навик** — атака, єдина з можливістю прокачування в обох місцях) прокачувалися окремо, по гілці розвитку, з кожним підвищенням рівнем мені щось перепало. Але в ці ж характеристики за бажання можна кидати й очки розвитку, за рівні.

Я порахував, виявилось, що самі бали давали дуже мало, всього 0,2% за одиницю. І лише у гілці розвитку стрілка, відсотки трохи зростали кожні двадцять рівнів. Принаймні, хоч це радує.

І була ще одна велика лажа. Величезна. Від Системи. Нас, персонажів, почали закидати у світ Терри відразу, мінаючи обов'язкове навчання до десятого рівня, в "яслях", (через збільшення кількості зомбі, і їх мутацій). Тобто практично зовсім не підготовлених. По суті, на нульовому рівні ми були слабшими за всіма параметрами середньостатистичної людини, як підлітки 13-14 років (на це мені натякнув покійний Сьома). Тому щоб уникнути втрат, система нараховувала віртуальні невидимі бали, які в сукупності піднімали нулівку за показниками, на десятий рівень. Але ось біда, ці віртуальні бали давалися як би в кредит. І поступово прокачуючись, заробляючи очки, цей самий кредит погашали. Тому аж до першої десятки системні просто погашали борги, і лише після цього починали посилюватися.

Наведу приклад. На нульовому рівні від мого кольта, при пострілі, кулі просто падали на землю. На десятому, де характеристика "дальність" мала в своєму активі 15 балів, відповідно рівню, він вже бив на три метри, ближче ніяк, ймовірність бути з'їденим перевищувала 50%. Те ж саме стосується і точності, щоб кулі не летіли куди-небудь, а більш-менш кучно, потрібно було підняти цей параметр до десяти. Так що якщо я закину в "дальність" п'ятнадцять балів, кожне з яких дає 0,2%, то лише поверну Системі аванс, зовсім не прокачуючись. Вирівнювання почнеться після того, як проти кожного рядка параметрів буде виставлено цифру 15 балів. Ось так.

Ну що ж, робити нічого, треба качатися. Як я раніше, вирішив, спочатку в силу і витривалість. У мене на руках тридцять два бали. Якщо розділити його на ці два параметри, то поверну борг системі. Але тут спало на думку; потрібно також кидати і його в атаку, щоб прокачувалася, і щоб кулі могли пронизувати черепи мерців, а не

відскакували від них. Тому я вирішив: **Міцність — 11 балів; Витривалість — 11 балів; Атака - 10-ть.**

Після розподілу балів я не став сильнішим, від слова зовсім, а лише зменшив борг перед Системою, і став трохи розбиратися в тонкощах справи.

Далі я вирішив почитати правила і зводи законів, і навіть поспілкуватися з колегами про прокачуванні, як раптом заблимало вікно "Голосовий чат". Особисте повідомлення.

До мене в чат постукав Альф, той самий маг-альбінос і поки що єдина людина в графі "друзі":

— Здоров, бро! Як життя? Як сам? — вигукнув я, вдаючи радість.

— Та, поки що все нормально. А як в тебе? Качаєшся?

— Так, на стільці в їдальні громадського харчування. — ні словом не збрехав я йому, дійсно погойдуючись на благодійному стільці.

— А хочеш по-справжньому, в бою, як учора ввечері? — запропонував він.

— Від хорошої бійки не відмовлюся. А що, де, коли, кого?

— Наші віщуни, ворожки й астрологи, передбачали на своїх бубнах напад мерців. Один на південні плантації, інший в районі західної стіни, де вчора були. Отже, якщо ти за, сьогодні ввечері під'їжджай до третіх західних воріт. І вперед за орденами!

— Чекай! А дабл А, візьмуть мене в загін? Яюсь я сумніваюся.

— Хто? А, зрозумів! Гарно придумав, потрібно цю фішку поширити. Але ні, ми створюємо два загони — один, сильніший, піде на плантації, там трохи складніше буде. Так що його очолить Атом, і звичайно ж Аеліта з ним, куди ж він без неї... А другий, слабший, буде вести Анк, той самий кулеметник, ти його повинен був запам'ятати. Там немає нічого складного, ми просто патрулюємо стіну на випадок прориву. Для прокачки "малих" — саме те. Вибач за "малого".

— З пісні слів не викинеш... Що маємо, те й маємо. Я обов'язково буду, ну, якщо мене випадково десь не вб'ють.

— Не! Ти це... поки що не вмирай. Тому що багатьом нашим сподобався, не варто розчаровувати народ.

— Добре. Я постараюся утриматися від смертовбивства, але обіцяти нічого не можу, не все від мене залежить. Хотів запитати... ця, так звана подія затягнеться надовго, чи тут рандом?

— Що поспішаєш десь на нічне randevu? Ох же ти ловелас, — заіржав Альф.

— Ні, вночі я сплю або б'ю зомбі. Мені на ранок, конче треба.

— Не бійся! До ранку ми обов'язково з усім впораємося. Це буде "мала хвиля", довго такі атаки не затягуються, максимум дві-три години.

— Тоді взагалі — потрясно!

— Ну, все тоді. Не запізнюйся і не губися, ми розраховуємо на тебе. Побачимося!

— Бувай! — відповів я, закривши чат.

Цікаво, чим я так сподобався загону "Атома"... тим що напівголий блукав біля стін. Може бути, цей загін складається з людей нетрадиційної сексуальної орієнтації? Та ну

нафіг! Несхожі. Але про всяк випадок спиною я до них повертатися не буду.

Глянув на системний годинник – дванадцята година дня. Чистенький, нагодований, спати поки не хочеться, а робити більше абсолютно нічого. До десятої вечора ще дуже багато часу. Як бути?

Затишну їдальню довелося покинути. Різнороби і ремісники, здається, закінчили прибирання і ремонт, нагулявши за роботою апетит, кинулися по їдальнях і тавернах. Зал поступово почав заповнюватися, і офіціанти почали все частіше дивитися в мою сторону, своїм виглядом, ніби говорячи що раз вже нічого не замовляєш, то для чого тоді даремно місце займаєш. Довелося йти. Лиш не знаю куди...

Розділ четвертий

Хоча як це не знаю куди... Після такого розкішного об'їдалова зіграли природні потреби. Спочатку я було подумав, що раз у світі Терри відбуваються такі надскладні ігрові процеси, то і з "цим" все добре. Але ні, ні фіга не добре... припекло! Та ще й так, що хоч за ріг забігай. Та тільки он скільки народу... хтось просто гуляє, хтось бігає по справах. І ніхто, нікуди, не забігає. Цікаво, чи є у них тут громадські туалети? Але якщо подумати, то як є — громадські лазні, значить обов'язково повинні бути заклади і такого профілю.

Згадався розгорнути віртуальну карту міста. Стоячи біля стіни, щоб нікому не заважати, і трохи переступаючи з ноги на ногу, почав її вивчати. Як зменшувати й збільшувати, розібрався відразу. Мало того, при великому збільшенні на карті з'являлося все більше деталей. Типу — назви вулиць, номери будинків, назви майстерень і магазинів, а також короткий опис хто, що і де. Наприклад, магазин Соконами; зброя, обладунки, продаж, купівля, ремонт, оцінка.

У цьому місті є все — від А і до кінця. А ось будівлі під назвою "туалет" не видно. Або я погано шукаю. Вирішив піти на ярмаркову площу, яка судячи з карти, знаходиться всього в трьох кварталах від мого нинішнього місця розташування. Можливо, щось вийде. Сказано – зроблено.

Дійшов швидко. А як інакше... адже такий стимул. Сама площа не здивувала. Все як скрізь. Розміром з футбольне поле, рясно заставлене критими навісами, прилавками. У всіх будинках навколо, на перших поверхах суцільні магазини, майстерні, крамнички. Навіть помітив вивіску з назвою — ломбард. Напевно, наші системні поступово ведуть місцеву цивілізацію по шляху прогресу. Тож напевне вже по любому могли додуматись до туалетів. До того ж, на віртуальній карті міста я знайшов ще одну карту — додаткову, карту каналізації. З ходами, переходами, які навіть виходять за межі міста, ще й семи рівневих.

Тому, якщо вже є така величезна мега каналізація, то чому б, десь на поверхні, не бути однісінькому крихітному туалетові.

Озирнувшись, біля одного з будинків, помітив якогось дідулю, що безтурботно сидів собі на старому ослінчику, під стіною, і курих люльку. Близько вісімдесяти років, з густою, прегустою і зовсім сивою бородою. Він задоволено мружився, гріючись на сонечку знову і знову, пускаючи в повітря клуби сизого, як і його борода, диму.

— О! Пенсіонер! — подумав я. А така публіка завжди знає все про всіх і про все. От і запитаю у нього.

— Здоров діду! Не підкажете, а де тут туалет?

Повисла хвилинна пауза. Або дід якийсь глухий попався, або вже "той", старечий маразм. От, не пощастило, треба шукати ще когось.

В цей час, поки я почав шукати очима чергового "всезнайку", дід "відвис". Вийняв люльку з рота, подивився на мене примруженим поглядом і вказав рукою на табличку над його головою, прибиту до стіни. Я якось навіть и не звернув на неї уваги, бо шукала зовсім іншу табличку.

"Мудрець Соломон"

"Хто шукає, той завжди знайде"

Сповіщало на табличці. У цьому місті, здається, не дуже мудрують з назвами. Якщо мудрець - то Соломон, якщо ж шахрай, то це обов'язково буде — Варавва. Але мені все одно, хоч Волан-де-Мортом назвись. Але те, що мудра людина - це добре. Може в мудрості своїй, вкаже мені на потрібне місце або на шлях істинний направить, хай назве це як йому заманеться, лише б доправив куди потрібно. А то мені вже терпець уривається.

— Ти що, бовдур! Хоч і системний. Хіба не бачиш, з ким розмовляєш і про що питаєш! Люди шукають в мене правди й сенсу життя, а ти смієш питати про такі речі, які б нікому навіть голову не прийшло подумати, не кажучи вже про те, щоб в голос промовити в моїй присутності — тому що за святотатство порохують!

Старий начебто прийшов до тями, і давай лаяти мене ні за що ні про що, перед усім чесним людом. В ході цього монологу я також дізнався, що сонце не так світить, вітер дме не в ту сторону, дощі падають не в тому місці, а навколо нас одні наркомани та повії.

-Діду! Ей, діду! — перебив я його. — Ти, якщо не покажеш мені у своїй мудрості, де туалет, то я, на відміну від тебе, мудрити не стану і навалю купу прямо тут, біля тебе. Як тобі буде, з таким сусідством? А водночас і істину людям відкрию... хто шукає.

— Що ще за істина така? — здивувався дід, забувши навіть пихнути в трубку.

— А то — що, лайно і мудрість, не сусіди!

— Ох ти ж, як добре сказав! — вигукнув дідусь, ляснувши долонями по колінах.

І навіть схопився зі свого місця. А дід виявляється нічого — спритний. Для свого віку живчик ще той, та на ньому ще орати можна, а він хитрий в мудреці пішов, щоб не працювати напевно. Бачив я таких спритників, часто-густо. Один недолік - конкуренція у них занадто велика.

— Може бути, ти ще знаєш, в чому сенс життя? — продовжив він, обходячи мене по колу.

— А що там знати. Звичайно, знаю. — У мене в животі почало щось поколювати.

— Ану скажи!

— Сенс життя в тому, що воно закінчується!

— Та ти що? - видихнув він знову присідаючи.

— Коротше! Ну, тебе діду, з твоєю філософією. Пішов я, а точніше побіг. Сам якось знайду. Може...

— Гей, хлопче! Біжи он туди. Між лудильником і склярем бачиш прохід, там те, що ти шукаєш. А опісля повертайся. Побалакаємо.

— Дякую! — крикнув я на бігу.

Добіг. Встиг. Здивувався. Громадський туалет виявився напрочуд чистим, доглянутим, а головне — сучасним. Кабінки з дверима, пісуарами, умивальниками, стоками для води, і о диво... туалетний папір! Та ще й із запахом. Крім того, вхід і вихід безплатний.

Так, звичайно, все трохи стилізовано під старовину. Якщо добре придивитися, то технічно не все так вже й ідеально підігнано і зроблено. Та єдрить на пополам — ТУАЛЕТНИЙ ПАПІР!

Мій найбільший страх, що доведеться підтиратися соломою, або, як у Стародавньому Римі, палицею, загорнутою в тканину, яку змочували в морській воді. Однією на всіх. Вже уявляв, як знову біжу в громадську лазню, щоб помити дупу... а тут такий приємний сюрприз. Як взнаю, хто впровадив все це в життя міста, і якщо він ще буде живий — проставлюся.

Вийшов я задоволений до неможливості, от тепер можна і пофілософствувати, і чинно направився до мудреця Соломона. По дорозі мені став підмічати, скільки ж красивих дівчат і жінок в місті. І не просто милих або симпатичних, а дійсно красунь. З витонченими рисами обличчя та ідеальними фігурами. Хоч високі, середнього зросту або невеличкі, але майже всі стрункі з тонкою талією. Якщо і були пухкі жінки, то в основному в потрібних місцях і в потрібних кількостях. Так... іноді зустрічалися і непривабливі (ну, це на мій смак), і відверто товсті, але дуже і дуже рідко. В основному — всі як на підбір.

А ось їхні чоловіки — трохи недотягують. Середнього зросту або навіть низькорослі. Багато красунь були на пів голови вищі за них, не кажучи вже про мене. Загалом, я височів над базарними людом, як телеграфний стовп. Правда, такий міцненький стовп, вічна хвала турніку і гантелям. Чоловіки-тайфунці, видно, навіть і не чули про спорт — одні товсті, з обвислим животом, деякі згорблені та худі. Та засуджувати їх за неспортивний вигляд навряд чи варто. Часи для них настали не найсприятливіші. Вічна гонитва за заробітком, щоб прогодувати й себе, і свою сім'ю, а в перспективі тільки важка фізична праця, причому погано оплачувана. Який вже тут спорт.

А дівчата, та й дамочки, тим часом теж почали звертати на мене підвищену увагу... одні підморгували, інші намагалися доторкнутися до руки або спини. Деякі взагалі, прямо пропонували погуляти з ними або зачати дитину. Я навіть трохи очманів від такої уваги, та в якийсь момент мені вдалося прорватися до мудреця, і тоді всі, як за помахом чарівної палички, відстали.

Мудрець, як завжди, сидів на табуретці й пихкав своєю люлькою, як потяг...

Я підійшов до нього і сівши поруч, на теплий камінь, яким була вимощена вся площа, притулився до стіни й сказав:

— Да-а! Жити, як то кажуть, добре!

— Еге ж, — пробурмотів дідусь.

— А добре жити - ще краще! - додав я відому фразу.

Старий знову вийняв люльку і поглянув на мене, але цього разу зверху вниз...

— Звідки ти, такий розумака?

— Звідти, — невиразно відповів я.

— Зрозуміло. — він вкотре пихнув люлькою, випускаючи добру порцію диму.

Ми трохи посиділи, помовчали.

— А від чого, батьку, у вас стільки красивих дівчат, а чоловіки так собі? - запитав я, про те що мене мучило, хоча звідки старий дід міг таке знати.

— Генетична аномалія. - загнув він і додав. - Якщо з якихось причин відбувається демографічна криза, тобто народжуваність падає до критичного рівня, то втручається природа і коригує генний ланцюжок, роблячи вид більш привабливим для відродження популяції, тобто продовження роду. Квіти стають більш ароматними, завдяки чому бджола швидше відчуває запахи... Птахи яскравіші й барвистіші...

— А людські самки красивіші, щоб чоловіки зі штанів на ходу вистрибували. Коротко і ясно. Дякую за роз'яснення.

— Користуйся. — дідусь посміхнувся, але було не зовсім зрозуміло... користуватись самками, чи його оповідками.

Якийсь час ми просто сиділи і мовчали, гріючись на сонечку. Люди поспішали й поспішали, а ми статечно спостерігали за цією біганиною. Напевно, просиділи так добру годину сиділи, мовчки. Спина почала потроху німіти від сидіння.

— Гарна поговорили. — нарешті сказав я, підводячись. — Пізно вже. Піду я, вечерю десь дістану. Адже, як то кажуть, скільки б не їв, а поїв лише раз. Побачимось, батьку. Не скучайте.

— Заходь і ти. — кивнув дідуля. — Посидимо, побалакаємо. З тобою не нудно.

Коли я вже був десь далеко, в голові щось дзеленькнуло. Я подивився в систему і очманів! Ні з того ні з сього мені добавили **два бали Інтелекту**. От тобі й на.

Я озирнувся на старого, але він уже зник. Щез. Випарувався як хмара тютюнового диму. Ну або просто теж зголоднів і пішов купити собі шаурму або хот-дог.

Як два пункти до інтелекту зміцнять мене, поки що було незрозуміло. Але якщо дали, то нехай будуть, як сказав один кіногерой - ну не повертати ж їх назад. Від себе додам, не поле ж я за них орав, навіщо скаржитися. Може дали за те, що знайшов туалет, якого немає на карті, сам, а може що склав компанію дідусеві, поки що ясно одне — прокачуватися можна не тільки в боях. Це означає, що в самому місті теж є завдання або квести, ну або просто випадкові місця, де можна роздобути якісь смаколики.

Так! Значить десь тут в будь-якому випадку має бути щось на кшталт дошки оголошень, і її просто потрібно пошукати.

І о диво! Майже відразу зіткнувся з такою. Дерев'яний щит, три метри завдовжки і метр завширшки, на трьох вкопаних у землю стовпах, розташованих по висоті

приблизно на рівні середньої людини. Оголошень дуже багато. Паперові. Папір на одних, відрізняється високою якістю, до якої звик, на інших — грубий, шорсткий, як пергамент, і навіть пожовклий. На багатьох текст був більш-менш стерпним для читання, інші повигорали настільки, що літери було ледь видно.

І найголовніше! Текст англійською мовою! Ну, як так-то, говорять нормальною, зрозумілою мовою, а пишуть іншою. А може у них тут загальне обов'язкове вивчення англійської мови, подобається вам це чи ні, але ви її вивчите. Звичайно, мені трохи соромно, адже, як то кажуть, кожна освічена людина повинна знати хоча б одну іноземну мову. Я знав англійську на рівні туриста, може трохи більше – hello, goodbye, how to get to the restaurant. Ну і так далі, по дрібницях. Ех, ну от чому ти Система, не адаптувала мене до реалій місцевого способу життя. Хоча з якого дива я скаржуся, якщо ще не прокачаного, одразу в бій кинули, то чого можна від них доброго чекати...

Ну, та робити нічого. Вибрав більш-менш свіже повідомлення, і почав де переводити, де просто вгадувати текст, написаний на папері. Міг би звичайно запитати у когось, щоб прочитали. Але хто знає, а що як засміють, мовляв, дишло неписьменне. Дивишся і ті два бали, що видали до інтелекту, гоп... і забрали назад.

Загалом, насилу, але я цей текст якось таки переклав. І йшлося там про те, що якийсь представник влади шукає помічників для поліційного рейду, для викриття та вилову банди, неповнолітніх злочинців, які нібито зовсім знахабніли, і безкарно грабували місцевих жителів. Нагорода – п'ять срібних монет.

Сума! Ну, принаймні для мене. Ловити молодняк з моїми не прокачаними показниками — справа невдячна, але може бути, вони просто поставлять нас в загородзагін. Треба запитати.

Перебував місцевий представник влади прямо тут, неподалік. Він тулився в маленькій комірчині, два на три. Сейф, стіл, два стільці, підвісний вентилятор. Робочий. Решітка на єдиному, запиленому вікні, яке ледве пропускає тьмяне світло. Ось і вся обстава.

Під дверима управи вже товпилося з десяток людей, і ні в кого з них не було ніякого спец спорядження, одягнені в що завгодно і судячи з усього, всі місцеві, без системних.

Побачивши, що я наближаюся до компанії, представник правопорядку, або просто інспектор Блок, як він віднині просив себе називати, негайно рушив мені назустріч. Люди навколо перестали базікати й повітрішалися на нас.

— Ого, ніяк шановний...

— Еех!

— Не поспішай зітхати, нічого ще...

— Це ім'я! Еех! — серед натовпу прокотилися смішки.

— Гм... Вибачте. Невже шановний Еех ви вирішили допомогти місцевій владі у відновленні правопорядку?

— Як і належить кожному законослухняному громадянину. Адже порядок – це суть достатку. І я обома руками за процвітання нашого міста.

— Як ви гарно сказали. — Блок заплескав у долоні. Інші, плескаючи хто як, підтримали його. — Так чудернацької, може висловлюватися тільки наш місцевий мудрець Соломон. Розумний, але неймовірно капосний і сварливий старий пройдисвіт.

І нащо наговорювати — нормальний дід, он як гарно з ним посиділи. Наступного разу, коли у мене з'являться гроші, мабуть, візьму з собою пляшку чогось міцненького. Ще й не так посидимо... а в голос промовив:

— Як то кажуть, не судить, та не судимі будете! Нормальний дід, просто дістали всі його... напевне! То який план — начальник?

Дзинь! Мені знову додали **два бали до мого інтелекту**. Цікаво, за що? За те, що я захищав діда чи за те, що хотів проставитися? Якщо останнє, то мені потрібно терміново, як тільки закінчу свої справи, виконати задумане.

План з вилову місцевих безпритульних дітей виявився гранично простим. Спостерігач повідомив, що вони щойно зібралися всі разом, і якщо назбирається необхідна кількість людей, то можна вже й вирушати. А я, як виявилось, був саме такою "необхідною кількістю", і ми без зволікань відразу вирушили на полювання.

Пройшовши ринкову площу, весь натовп, в тому числі і я, заглибився в лабіринт вулиць і провулків. Про всяк випадок вирішив відстежувати наш маршрут по віртуальній карті. І чим далі ми йшли, слідуючи напрямку, вказаному інспектором, тим безлюднішими ставали вулиці, і тим частіше нам стали зустрічатися підозрілі особи з натягнутими на очі кашкетами та високо піднятими комірами курток. Побачивши наш натовп, місцеві жителі намагалися перейти на інший бік або кидалися до найближчого під'їзду чи провулка.

З будинками та сама історія. Чим далі просувалися, тим більше занурювалися в міські нетрі. Повністю зруйнованих не було, але, судячи з розбитих вікон та віконниць, що хиталися на протягах, жилими вони теж не були.

— Деякий час тому стався прорив інфікованих. Багато людей загинуло, поки вулиці розчищали від мертвих. З тої пори тут мало хто селиться. Погана слава... так би мовити. А наші злодії — це діти вбитих або наvernених, і також вбитих, місцевих жителів. Тих, що знайшли одразу, кого усиновили, а, кого віддали в дитячий будинок. А деякі поховалися, дрібні ж, не відразу помітиш, тому виживають, як можуть. Ну ось і все — прийшли!

Зупинилися біля звичайної триповерхової будівлі, судячи з фасаду, нежилої. Звідки не візьмись, з'явився непоказний чоловічок у кепці, і незважаючи на теплу погоду — у потертому пальті. Він відразу ж підійшов до начальника і, коли той нахилився, щось прошепотів йому на вухо. Вислухавши "доповідь", Блок випростався, покрутив вусами і почав роздавати вказівки:

— Ну що ж, всі хто нам потрібні зібралися в цьому будинку. Я з трьома товаришами, заходжу і будемо гнати їх на вас. Решта виходів заблоковані. Кількість підлітків відповідає нашій, так що на кожного знайдеться по одному. Якщо хтось пропустить або не наздожене, нагороди не отримає. Не бити, не калічити, і тим більше не стріляти... все ж таки, діти. Ну ось і все — поїхали.

"Не стріляти", напевно, стосувалося мене. У інших я зброї не помітив.

Блок, вибравши трьох потрібних йому людей, зник у під'їзді. Краще б він узяв мене до цієї трійки, іди зараз лови цих маленьких засранців, мабуть, спритні... спробуй спіймай. Правда, ще є надія, що мені попадеться кульгавий.

Якийсь час нічого не відбувалося. Я вже було подумав, що всіх на місці захопили, а тепер в'яжуть, як овець. На жаль, ні!

Нагорі щось загуркотіло, а внизу почувся звук розбитого скла... крики, мати, прокльони та тупіт багатьох ніг.

І в ту ж мить, з під'їзду, назустріч нам, наче зграя мишей, шугонула на всі боки дрібна, від п'яти до десяти, вкрай обірвана і брудна, дітлашня.

Почався невеликий кіпіш, всі почали хапати тих, хто потрапляв під руку. З якоїсь невідомої причини я забарився, і мій екземпляр встиг вибратися, і швидко, як справжній спринтер, помчав вулицею.

— Твою за ногу! — вигукнув я.

Але робити нічого, треба надолжувати згаяне, а то плакали мої срібняки. І тут же рвонув, намагаючись не випустити з виду малого злодія. Хоча не такий вже і дрібний — худючий, а так напевно один з найстарших серед всіх. І ще — найспритніший. І головне — на мою голову.

Я не дуже великий бігун, і моя спритність майже дорівнює нулю. Тож хлопчик, з кожним прохідним кварталом, весь час петляючи, і несподівано на повній швидкості повертаючи на одному тільки йому відомі вулиці та переходи, почав віддалятися.

І не тільки віддалятися, гад такий... а ще й зупинитися на кожному наступному повороті, і дражнити мене — або скорчить писок, або язик покаже. Та я все одно біг, хоч і лаючись при цьому, з останніх сил, мало не випльовуючи легені, але не здавався.

Ось ще один поворот, довгий провулок. Я біжу все повільніше і повільніше, а пацан, як на допінгу, все збільшує швидкість, і віддаляється, віддаляється. Добігши до кінця алеї, він ще раз зупинився (я ледь добіг до середини) і навмисне в насмішку показав мені середній палець.

— Ах ти ж, паршивцю! — вигукнув я, бачачи, як він рушив далі.

Все! Тепер точно не наздожену. Пропали гроші.

Та саме в цей час залунав гучний багатоголосий собачий гавкіт. І зграя бродячих псів, різного калібру, вилетівши з воріт, накинулася на малого. Вони швидко оточили його, навіть сіпнутися не встиг, і почали рвати, хто за штанини, хто за рукави. Хлопчина впав на землю і почав кричати на повні груди, ще більше провокуючи собак.

Я трохи перевів подих і поспішив на допомогу. За мертвого, погризеного злодюжку мені теж навряд чи щось дадуть.

Довелося виривати з хитких дверей притворну планку, і відбивати нею волаючого підлітка, інакше б не впорався. Можливо, вистрілив би один раз у повітря, щоб настрахати, але шкода патронів, це раз... а по-друге, і палицею теж вдалося непогано відігнати розлючену дворову зграю. Так, це не було легко, бо одній собацурі, досить зубастій і великій, вдалося таки вчепитися в патик при цьому ледь не вирвавши з рук

мою імпровізовану зброю, а інша мало не хапнула за ногу. Але відбився. І, схопивши зіщуленого хлопчиська під пахву, задкуючи й відмахуючись, почав гордо відступати.

Всі на мене вже чекали. Кожен зі своєю "здобиччю" що не ставала борсатись і вищати.

— Гарна робота! Нікого не впустили! — містер Блок похвалив нас. — Тепер беремо "улов" і відносимо його до місця збору, там передаємо представникам опікунської ради, і там же отримуємо винагороду.

— Я все одно втечу! — почав тіпатися мій "улов".

— Втечеш? Звичайно, втечеш! Тільки без вуха. — гаркнув я, хапаючи маленьке вуха і викручуючи його... це йому за мої "палаючі" легені.

— Спокійно шановний! Нам потрібні двовухі, так би мовити, в повному комплекті. — розреготався, містере Блок.

І ось так, дружнім натовпом, перемовляючись та обговорюючи хто і як ловив свою "здобич", ми рушили назад. Я, достатньо набігавшись, стиснувши хлопчика, щоб перестав борсатись, й нарешті прийшовши до тями, плівся останнім. І краєм ока помітив якийсь рух позаду себе. Але як би не обертався, не міг помітити нікого і нічого. Можливо, здалося.

Але на черговому повороті, в який повернула наша компанія, я зупинився, і, притиснувшись до стіни, став чекати, про всяк випадок приклавши долоню до рота хлопця. Не здалося.

Через кілька секунд з-за рогу швидко вибігла маленька дівчинка, років трьох-чотирьох. Брудне обличчя, білувате замицькане волосся, заплетене у дві неохайні косички. На грудях хрест на хрест, зав'язана рвана пухова шаль, коротка, картата, та вицвіла спідничка, рвані колготки на побитих колінах і сандалі, перев'язані мотузками, мабуть, щоб підошва не відвалилась.

Да-а, туалети сучасні, а розв'язати проблему з дитячою безпритульністю, не можуть — втім, як і скрізь. Але і мені вона не потрібна. Що стосується дівчинки, то ніяких вказівок не було. Тому, як тільки вона вистрибнула з-за повороту, я раптом голосно гаркнув і тупнув ногою.

Та від несподіванки аж підскочила, і від страху обмочилася ... Темна пляма миттєво поповзла по колготках і потяглася вниз, перетворившись в калюжу на землі. Мені аж ніяково стало... так налякайте дитину. От балда.

Тим часом дівчинка так і залишалася стояти у власній калюжі, злегка тремтячи, але не плачучи, хоча в її очах накопичилася добра порція сліз. Вона лише злякано витріщалася на мене та шморгала носом. При стрибку у неї з рук випало щось, схоже на ляльку, зроблене з ганчірок і соломи, з намальованими очима і ротом, та так і залишалося лежати.

— Ти хто? — суворо спитав я її.

Та лиш агукнула у відповідь.

— Це П'яточка, вона з нами була, наймолодша, їй всього три роки. Дядьку, відпустіть нас. Не губіть! — скрикнув хлопчик, викручуючись з-під моєї долоні.

— Ага, зараз! Мені обіцяли за тебе нагороду. Та й куди тебе відпустити, знову в смердюче підворіття, швендятися... а так про вас подбають.

— Ми там нікому не потрібні, вони тільки знущаються з нас — і хлопці, і вертухаї.

— Прям таки й знущаються. Не вигадуй. А ти мала, йди за мною. — наказав я, грізно насупивши брови.

Містер Блок і люди зайшли досить далеко, і не було можливості запитати, що робити з дівчиною, прогнати її або забрати з собою. Тому і наказав тупати слідом. А там, як вийде, піде — передам довіреним особам, а якщо загубиться, плакати точно не буду.

Хлопчик під рукою почав вкотре борсатись і намагатись вирватися, та, отримавши дзвінкого щигля, замовк.

До місця дислокації ми дісталися без пригод. Правда при цьому малючка, загубилася десь на ринку. Але, як я вже казав, мені простіше. Здавши хлопця, отримав свої п'ять срібняків, і задоволений пішов незнамо куди.

До збору загону на зомбі залишалося ще близько трьох годин. Що робити? Чіткого плану не було. Я вирішив відкрити карту міста і знайти ще якесь місце, де можна поїсти. Адже срібло у мене вже було в кишені, і я міг урізноманітнити своє меню, скуштувати інші страви в інших тавернах. І о так... Неподалік знаходилася чи то їдальня, чи то ресторан з апетитною назвою: "М'ясна гладь". Я відразу ж попрямував у потрібному напрямку. От і план намалювався – досить простий. Добре поїсти. А потім, пару годин, подрімаю в парку на лавочці. Невеликий, доглянутий парк, я помітив ще раніше. Поки що спати не дуже хотілося, але хоч трохи відпочити, варто. Бо не дуже добре буде, якщо почне вирубати під час бою. Можна, звичайно, пошукати хостел, але я вирішив, нехай поки що так буде. Надіюсь що, ніхто не прожене мене з лавки. Поліції, крім містера Блока, я щось ніде більше не бачив. Ну а на дворі ще досить тепло, так що – не замерзну.

Так, не поспішаючи, весь у думках, прямуючи до чергової об'їдаловки, я знову, периферичним зором, помітив рух позаду себе.

Та ну, ні! Невже знову!

Я вирішив повторити той же трюк, що і вдень, і, зайшовши за черговий поворот, знову сховався за ріг, але вже втиснувшись у дверний отвір. І правильно зробив. Через деякий час з-за рогу з'явилася маленька білява голівка... і не помітивши нічого підозрілого (у вигляді мене), П'яточка, а це таки знову виявилася вона, швиденько, але намагаючись не шуміти, побігла в тому напрямку, в якому я повинен був йти.

І коли вона пробігала повз місце моєї засідки, я, як дикий тигр, кинувся за нею. Несподівано і спритно схопивши малу, і піднявши на витягнутих руках, до рівня своїх очей.

Цього разу перелякалася не на жарт, тому що голосно вискнула та почала гикати, і... знову напрудила в колготки. Добре, що тримав її на витягнутих руках, бо з правої ноги на землю потекла тоненька цівка рідини.

— Та скільки ж можна ссикатись? Якщо страшно, то навіщо бігати за мною? —

спитав я її з таким же грізним виглядом, як і раніше.

І знов мовчить, і те саме море сліз в очах. Але не реве. Я обережно опустил дівча на землю, незграбно обтрусив і почав вмовляти:

— Дівчинко, ти за мною не ходи, тому що я скоро піду до стіни, щоб битися з жахливими монстрами, які зжеруть тебе і не подавляться. Давай я відведу тебе до містера Блока, він дядько добрий, знайде тобі затишний теплий будиночок, де тебе нагодують, вимийуть, переодягнуть у чистий одяг та вкладуть спати в затишне м'якесеньке ліжечко. Так! Згодна? Тоді пішли.

Та малявка тільки прись... і поминай, як вас звали. Я навіть схаменутись не встиг, як вона зникла за рогом. Ну, принаймні хоч так. Почекавши кілька секунд, щоб побачити, чи з'явиться знову, та так і не дочекавшись, пішов в попередньому напрямку. Поки не з'являлась.

Ну а я, спокійно дійшовши до "М'ясної глadi", досить затишного ресторану, теж у підвалі, але вже з "претензією" на деяку розкіш і не стандартну концепцію інтер'єру. Відповідно назві, практикувався ресторан, на чисто м'ясному меню.

Як і в попередньому закладі, я замовив багато і всього. Знову наївся від пуза, хоча заплатив вже цілих дві монети сріблом, але при цьому, вчидивши кухоль, холодного і дуже якісного світлого пива. Я не фанат... але дуже захотілося. Від напою мене трохи розслабило, і навіть втома, здається, пройшла.

Не затримуючись надовго, я покинув приємне місце і попрямував у бік парку. Вечоріло. Люди вже потроху почали розходитися по домівках. Людей у парку практично не залишилось, лише самотня пара, що цілувалася біля входу. Я вибрав найдальшу лавку, що знаходилася в найтемнішому місці, вальяжно усівшись на неї, і широко розкинувшись, непомітно для себе, задрімав.

Спав без сновидінь. Спав спокійно... І спав би спокійно і надалі, поки крізь сон не почав відчувати якийсь дискомфорт в області правої ноги. Від того й прокинувся... і мало не вилаявся...

У мене на колінах, згорнувшись в щільний жмуточок, і прикрившись моєю правою рукою, спала П'яточка. Вечір хоч і літній, але з невеликим вітерцем, і під легкою прохолодою, спляча дівчинка злегка здригалася, й сильно притиснула до грудей свою потворну ляльку.

— От причепилася. - промовив я.

І що тепер з нею робити? Вкрити - так нема чим, на мені лише одна футболка. Притиснути до себе... не дуже й хотілося. Від дівчинки тхнуло сечею і немитим тілом, як від безхатка, ким вона і була. Та й дітей я не дуже люблю, метушні від них багато.

Але вечір плавно переходив у ніч, а вітерець посилювався, а разом з тим ставало холодніше. Мала почала тремтіти ще більше і притискатися до мене ще ближче. Ну, що ти тут будеш робити... довелося зняти свою єдину футболку і прикрити нею тремтячу грудочку. Допомогло. Вона трохи зігрілася і навіть почала посміхатися уві сні, і ще зручніше влаштувавшись у мене на колінах та зручно загорнувшись в мій одяг. Зовсім знахабніла... називається — виспався. Деякий час так і сидів з несподіваною гостею,

поки сам не почав мерзнути.

Поглянувши на час... Ой-йой! Пів на десяту, по-доброму, потрібно вже висуватися до місця збору. Як то кажуть, прийдеш рано, полюбому не запізнишся. І тут у моїй голові пролунало... Дзинь. Прийшло повідомлення від Альфа. Він нагадав, що у нас запланований рейд, час підтягуватись. Можна поки ще не поспішати, але вже починати збиратися.

— Все мала, виспалась! Підйом! — голосно мовив я, злегка розворушивши малу.

Та несподівано схопилася і швидко озирнулася довкола, мабуть, у пошуках небезпеки. Не знайшовши нікого, окрім мене, відразу помітно розслабилася і смачно потягнулася, позіхаючи на весь рот. От нахабна ... виходить, що мене вже викреслили з розряду "небезпека", і перевели в розряд затишна лежаночка.

Тим часом малявка нахилилася до своєї ляльки, яка випадково випала у неї з рук, коли я підняв "тривогу", і, піднявши її, помітила, що на ній все ще звисає моя футболка. Вона подивилася на футболку... на мій оголений торс, і раптом радісно посміхнулася мені своїм щербатим ротом. Потім, притиснувшись щокою до одягу, обійняла її обома руками, міцно-міцно, одночасно похитуючись з боку в бік. Отакої, видно, що дівчинку останнім часом не надто тішили обновками. Загалом, я не збирався віддавати їй свою річ, не напасешся на волоцюг... але з проявом таких непідробних почуттів вже нічого не поробиш, доведеться знову форсити напівоголеним до ранку. Мало того, малеча, затиснувши ляльку між колінами, відразу ж напаялила мою футболку на себе.

Мій великий розмір суцільно прикривав її худеньке, навіть в купі одягу, тільце, як ряса священника, ще й трохи волочилося по землі. Все б нічого, але оскільки плечики у неї були вузькі, а я в шиї хлопець міцний, футболка гарненько сповзала з неї під ноги.

Мені навіть цікаво стало, що ж вона робитиме далі, з одягом, який їй зовсім не підходив, навіть про рейд забув, дивлячись на безкоштовну виставу. Але мала не розгубилася... Вона почала нишпорити ручкою в якійсь кишені на боці, заховану під купою одягу, вийняла з неї щось і, знову піднявши вбрання, залізши у рукави почала чаклувати в області шиї. Через пару хвилин показала результат. З'ясувалося, що у хазяйновитої малої в запасах була шпилька, за допомогою якої вона звузила отвір на шиї до прийняттого, щоб футболка не зісковзувала. Вона ще й покрутилася навколо себе, демонструючи результат, правда при цьому плутаючись у подолі. Тоді раптово підбігла до мене і обійняла за ногу... наскільки могла дотягнутися.

— Ну, все, молодець! Розумниця - безпритульниця, як то кажуть. — сказав я, струшуючи ногу і відштовхуючи її від себе. - Дарую! На довгу, та вічну пам'ять. А тепер я повинен йти трохи побитися з жахливими й дуже страшними монстрами і заробити собі на ще одну футболку. А ти не йди за мною... ти кудись туди йди.

Я невиразно махнув рукою в невизначеному напрямку. А сам пішов у потрібному мені напрямку. Не озираючись.

Отак от! Залишив малу одну, в темному парку. Але ж вона все одно безпритульна, вулиця її дім - не звикати. Ну не тягти ж її на стіну до зомбі, це було б повним збоченням. Дотепер якось жила без мене — і зараз не пропаде. Вона так і залишилася

стояти у своєму "балахоні" до підлоги, з лялькою в руках. Уже не вишкірялась.

Я раптом зупинився... подумав... і, обернувшись, знову попрямував до дівчинки. На її обличчі вдруге розцвіла беззуба посмішка... ненадовго. Зупинившись біля неї, я вийняв з кишені срібну монетку і простягнув її малій.

— Ось, візьми. Купи собі щось поїсти. Зрозуміла? І все-таки знайди дядька Блока на базарі... адже пропадеш.

Віддавши гроші, і вже не обертаючись, я швидко пішов до місця зустрічі.

Ну, це я собі думав, що пішов, ще й не обертаючись. Пройшовши деяку відстань, крізь звук моїх тихих кроків, почув стукіт маленьких, уривчастих кроків. Зупинився, і, обертаючись, вже знав, що побачу.

-Звичайно! А як же інакше! — процідив я крізь зуби, вже потроху починаючи нервувати.

Моя ненаглядна мала, піднявши поділ своєї футболки, як жіночу спідницю, щоб не плуталася в ногах, помчала за мною з усією доступною їй швидкістю. Цього разу, навіть не ховаючись. Трохи не добігши, вона випадково випустила з правої руки тканину і, відразу ж заплутавшись в ній, голосно зойкнувши, розпласталась посеред дороги. До всього ще й добряче приклавшись чолом об бруківку на дорозі.

— Ні! Ну, це просто як якесь покарання! Вирок... якого не уникнути!

Не вагаючись, повернувся, підняв її з землі, взяв на руки й пішов до стіни. Я ще не вирішив, куди подіну дівча. Розберуся на місці. А в останньої від удару об камінь на лобі виросла величезна гуля. Ймовірно, місце удару болить, тому що очі знову вологі, але при цьому все ще не реве. Хоча я до всього ще й кепкую з неї, називаючи єдинорогом. Таки, мадама з характером, ну або просто звикла до болю — фізичного і морального. А "мадам" тим часом убаюкалася на руках, обійняла мене за шию і, зарившись у моє плече, зовсім заспокоїлася і притихла. Тільки от несе від неї... хоч в бочку з водою занурюй.

Хвилини за десять я дійшов до тих самих воріт, через які в'їхав вранці й, пройшовши КПП, попрямував до вузького проходу внутрішньої стіни. На посту чергували ті ж самі три охоронці з системних, здається, що хлопці заступили на добу, на мій подив, вони мене впізнали, бо знову голосно заіржали в спину. Те, що я йду до стіни, де ось-ось має відбутися напад зомбі, з маленькою дитиною на руках, їх чомусь анітрохи не збентежило. Вони навіть не намагалися мене зупинити, щоб запитати з ким, куди, чому. Дивно.

Перед стіною, як і вранці, знову метушилося багато людей. Але й у них до дитини не виникало ніяких питань, всі готувалися до битви по-діловому, організовано.

Пройшовши вузький прохід у стіні і вийшовши в простір між стінами, недалеко, метрів за п'ятдесят, я почув знайомі голоси. Вдивляючись у напівтемряву вогнів, розрізнув грізну постать Анка з незамінним кулеметом і капелюх Альфа. Вони про щось розмовляли, голосно сміючись при цьому.

Мене поки ще не помітили.

А я тим часом повернувши праворуч від них і, знайшовши вузький і темний прохід

між майстернями, пірнув у глибину. Нишпорячи в темряві, намацав широку дошку, кинув її на землю і обережно поклав туди П'яточку, з силою "відірвавши" її руки від своєї шиї.

— Мала, а тепер послухай мене уважно. Далі - тобі точно не можна. Тому що я, з іншими дядьками, будемо бити поганих зомбі, а ти в цей час, будеш чекати мене тут і охороняти мій боезапас.

Я витягнула з віртуального рюкзака дві кулі і передав їх дівчиську.

— Після бою я повернуся за тобою, обіцяю! Але ти повинна чекати мене тут і нікуди не йти. Ні кроку! Нікуди! Пообіцяй мені!

Дівчинка невпевнено, підтверджуючи закивала головою. Ой, не вірю я їй...

— Якщо раптом злякаєшся, все одно не рухайся і не видавай жодного звуку, просто обійми ляльку. А я постараюся якнайшвидше постріляти усіх зомбі, і ми підемо їсти щонебудь смачненьке... Скажімо, морозиво або торт. Ти любиш морозиво? — вона знову кивнула головою, хоча напевне навіть не зрозуміла, про що я говорю. — Все на цьому, я сподіваюся на тебе. Ага, ще! Коли почне сильно гуркотіти, закрій вуха обома ручками та відкрий ротик, зрозуміла. Ну, тепер я пішов.

Я вже починав вставати, як вона раптом кинулася мені на шию і міцно обійняла. Потім лягла на дошку, згорнулася калачиком, зручно закутавшись в мою футболку, ще й помахала мені слідом ручкою.

Я махнув у відповідь, і почав заповнювати прохід усім, що потрапляло під руку, ускладнюючи доступ. Хоч якась перешкода. Звичайно, це не очистить мою совість, але і дівчинку нікуди подіти. Можна звичайно було б залишити її під опікою варти що на блокпості, але не факт, що вони погодяться, і не факт, що вона не втече від них і не припреться до мене в запал бою.

Нічого страшного, якщо що, стану в проході і буду відстрілюватись до останнього патрона. Ну, а якщо загину... так не вперше ж!

Вийшовши з проходу, як на зло, я за щось зачепився і, крім усіх інших нещасть, порвав ліву штанину. От як так!

Довелося закачати їх до коліна, щоб виглядало більш-менш пристойно. Другу, звичайно ж, теж. Виглядати при цьому став... один в один, як і вранці, тільки взутий. Це помітили і мої тимчасові поплічники по рейду.

— О Еех! Тебе тільки й чекаємо! А ти зовсім не змінився. Чому не переодягнувся? Куди дів гроші з зомбі... загубив чи пропив? Чи грабанули? — еге ж Альфа понесло.

— Та ні. Просто одна дурна історія, трапилася... — невпевнено пробурмотів я у відповідь.

— Патронів вистачає? — діловито запитав Анк.

— Ну, ну є зо два десятки...

— Я як знав. Ти прямо як з Біблії - ні з чим прийшов, з ні чим і підеш. Ось, тут, п'ять десятків. Знову ж таки — розрахуємось пізніше. А тепер лови запрошення в загін, і вперед.

Потім він обернувся до інших і голосно заревів:

— Народ! Слухайте сюди. Наше нинішнє завдання - захист периметра стіни, довжиною в кілометр, на предмет прориву нежиті. Але мене попередили, що завдання може змінитися. Отже, будьте готові до всього!

— І що може змінитися, зомбі перетворюються в голих жінок, тому контрацептиви при собі повинні бути у кожного! - пожартував один із загону. Блондинчик близько двадцяти років, в куртці, джинсах і білих кросівках, але з безліччю аксесуарів. Незліченна кількість кілець, ланцюжків, браслетів і пірсингу. Тільки в одному вусі знаходилось з десяток сережок. Напевно, все з оцінками.

— Поспішу вас розчарувати, зомбі в жінок не перетворюються, але якщо хтось втратить голову і якимось чином підведе загін, йому обов'язково знадобляться контрацептиви. Так! Припиняємо клоунаду, розділіться на дві групи. Одна група почне з півночі, інша з півдня. Бути весь час на зв'язку. Якщо що... щодуху мчимо один одному на допомогу.

На цьому короткий інструктаж закінчився і ми, розділившись як і було наказано, на дві групи, почали патрулювати периметр.

Коли наша група час від часу проходила повз схованку з дівчинкою, моє серце на секунду завмирало — чи не поворухнеться малеча, чи не вирішить покинути ненадійний притулок. Але ні. Поки що все було тихо-мирно. От за що мені це все... невже я стільки нагрівив за свої неповні двадцять сім? Але ні одвіту, ні привіту.

Тим часом з-за зовнішньої стіни, ледь на межі чутності, стали долимати виски й гарчання. Схоже почалося.

І на підтвердження цього з внутрішньої стіни за пару секунд вдарив дружній залп всіх гармат.

Я мало не підстрибнув від несподіванки. Цікаво, П'яточка нічого такого у своєму репертуарі не на чудила, наприклад, чи не обсикалась — буде мені потім клопіт. Але, з іншого боку, нехай хоч обдрищеться, головне, щоб сиділа тихо і на місці.

Канонада тривала добрих пів години, потім залпи потихеньку почали вщухати. На зміну артилерії прийшла зброя меншого калібру і робота магів. Запрацювали великокаліберні кулемети, впереміж з тріском набагато менших побратимів. Ахали гранатомети й підствольники, потріскували блискавки і лунали магичні вибухи, схожі на несамовитий свист з вибухом. Загалом, та ще вакханалія почалася, а точніше продовжилася.

— Так, народ! — Анк зупинив наш патруль. — На загальний чат прийшло повідомлення про те, що хвиля інфікованих буде значнішою, ніж очікувалося. Однією лише артилерією та великим калібром не відіб'ємось. Аналітики допускають можливий штурм стіни. На жаль, на верху не вистачає людей, щоб перекривати всі напрямки. Нас і ще кілька загонів знімають з патрулювання і розподіляють по секторах. Ось наш шмат, — (він вказав на невизначену відстань, зліва направо). На щастя, знаходиться прямо над нами, далеко ходити не доведеться. А тепер швиденько шуруємо до стіни та займаємо позиції відповідно до класу. Танки, воїни, стоять попереду, активують щити і готуються до можливого рукопашного протистояння. Стрільці ближнього бою їх

страхують. Маги й стрільці на далекі відстані вражають найбільше скупчення істот і особливо мутантів. Цілителі лікують і підіймають. Всі підкоряються моїм наказам, в разі загибелі або серйозного поранення командування перебирає на себе Акорд (воїн з алебардою і короткими мечами). Якщо і його завалять — дійте відповідно до обставин.

Отримавши такі чіткі й докладні інструкції, люди без зайвих слів рушили до "крутих" сходинок, що вели на вершину стіни.

В мене всередині все похололо. Так, я припускав, що рано чи пізно доведеться по них підійматися. Але сподівався, що цей час настане не скоро, не в перший же день. Я ніколи раніше не помічав у собі страху висоти. Спокійно перехилився через поручні на десятому поверсі, щоб побачити сусіда внизу. Сидів на підвіконні відчиненого вікна, на тому ж поверсі. Але були поруччя, була віконна перегородка... щось, за що можна було вхопитися. Тут же просто вузькі нерівні сходинок, шириною до метра і без натяку на перила або хоча б якісь виступи в стіні, щоб можна було триматися. Дивишся, один необережний крок або втрата рівноваги, та навіть сильний вітер... і все, приїхали, точніше, прилетіли, а якщо вже бути зовсім точним — долітались. І м'якої посадки не буде. Ні, не піду.

На жаль, ніхто з мого загону не страждав такою маячнею. Ні один не зупинявся, перед підйомом, щоб налаштуватися або зібратися з духом, без зайвих вагань і трепету рвонули вверх прямо з наскоку. Мене почало злегка трусити, зачекавши, коли останній з загону побіжить вгору по кам'яних сходах, неохоче почав такий страшний підйом.

Ну, що тут скажеш... піднявся я хвилин так через десять після того, як останній чоловік досяг вершини. При цьому останні кілька десятків метрів ліз на четвереньках і майже з закритими очима, намагаючись не відривати плече від стіни.

Люди вже давно розосередилися по периметру, а я ледве заліз. Моє серце калатало в унісон з кулеметами, що стріляли без зупинки. Наші єгері теж, прикриваючись високими мерлоками, вищими за людину, по простому зубцями, почали стріляти по ще невидимому для мене ворогу. Решту, прикриті стінами, спокійно готували свою зброю до бою, смикали за затворні рамки, затягували ремені спорядження, вкотре тасували заклинання у віртуалі, розкладаючи їх по черзі. Альф підійшов до мене і, перекрикуючи шум і гуркіт, вказав мені на два порожніх зубці.

— Прикриваєш ці дві кляті дірки! Я буду поруч, якщо що, допоможу. Дивись, якщо з-за стіни з'явиться хоч щось, не меншуйся, відразу ж бий в голову. Але може ще й пронесе, і прорив станеться не в нашому місці.

— Е, чувак! Який до біса прорив, я стрілок ближнього бою, четвертого рівня, мені потрібно прикривати Танків, а не дірки в стіні!

— На жаль, Танків сьогодні менше, ніж отворів у стіні, й так ледве заледве периметр закрили. Та ти не бійся, вони не йдуть у наш бік, можливо, тобі навіть не доведеться стріляти.

Вже йдучи, хлопець підняв великий палець вгору, показавши цим, що все буде добре. Я відповів тим самим жестом, тільки дуже неохоче, коли воно було — оте добре. Але тепер вже нічого не поробиш, взявся за гуж не кажи що не дуж. Вирішив уважно

визирнути з-за стіни, подивитися, що там і як.

Охрініти видовище! Скільки сягало око, вся територія за стіною була вкрита пустирями, суцільно всіяними вирвами від снарядів різного калібру та магічних вибухів, які перетворювали землю на своєрідне скло. І, звичайно ж, весь простір завалений трупами — трупів. Ось така тавтологія. На деякій відстані, ледь помітні оку, купи мерців були вищими й масивнішими. На такій відстані, напевно, працювала артилерія, яка завдала найбільшої шкоди. Далі, а точніше, ближче до нас, територія для гармат була мертвою зоною, тут зомбі косили кулемети та маги.

Я був свідком того, як черги з великокаліберних кулеметів, буквально розривали мерців на шматки, десятками. Як їх випалювали зграями викликані заклинання блискавок і вогняних куль, різних розмірів, залежно від рівня мага. На додачу до всього цього зі стін летіли стріли та крижані шипи та навіть каміння. Земля під ногами мерців то розбухала кам'яними шипами, що пронизували ворогів наскрізь, то розсипалися на сипучі піски, поглинаючи мертве військо цілими загонами.

Але, на жаль, у зомбі було те, чого не вистачало людям — це їх неперевершена витривалість. Вони не знали ні втоми, ні сну, ні відпочинку. Покидьки бігли, як справжні спринтери, а запеклий голод, який вони відчували, змушував їх кидатися на будь-які перешкоди, без будь-якого страху чи трепету.

Зі стіни я вперше побачив мутантів. І добре, що зі стіни, високої-превисокої. Мутація — ще одна особливість інфікованих, яка давала їм варту заздрості перевагу над людьми. Якби звичайна людина ще могла розраховувати на перемогу віч-на-віч з простим зомбі — скажемо зламати йому шию або проткнути чи розчавити голову чужорідним предметом, та врешті-решт спалити ворога... то з мутантами все було інакше. Одна така істота могла за лічені хвилини розірвати на шматки десяток людей, а інша, розбризкуючи отруйний слиз на всі боки, таку ж чисельність — інфікувати. А у випадку з системними, які мали імунітет до інфекції, то вони могли завдати важких або навіть смертельних ран, таких як від кислоти.

Своєрідний паритет у смертельно небезпечному протистоянні життя і смерті, як би пафосно це не звучало, створили ті самі системні — викликані нізвідки, наділені невідомою силою, неймовірними можливостями та вміннями. І хоча вони завдавали величезних втрат полчищам нежиті, загиблих не ставало менше. А мутанти стали з'являтися все частіше, причому все більш різноманітніші. Останнім бичем були летючі істоти, від маленьких, але зубастих створінь до могутніх потворних, чи то драконів, чи то виверни. Останнім часом вони стали завдавати найбільшої шкоди. Адже дотепер такий вид майже не спостерігався в небі Терри. Тому Система ще не повністю адаптувалася до реалій повітряного бою. Відчувалася гостра нестача гармат і систем ППО, а тим більше летючих маунтів і підопічних пестій.

Сьогодні, на щастя, нічне небо було відносно ясним. Та й різноманітності мутантів було не так вже й багато. Я помітив лише зомбі-танки, яких просто неможливо було не помітити. Високі, три метри на зріст, а то й більше, з масивними брилами м'язистих рук і ніг, вони тягли з собою хто що. Одні величезні молоти й сокири, деякі брязкали

ланцюгами з круглими кулями на кінці, покритими гострими шипами, а деякі з двометровими мечами або таранами. Цих велетнів намагалися знищити першими, адже своєю грізною зброєю вони завдавали непоправної шкоди стіні. І якщо "таке", чого доброго, вламається всередину або опиниться на стіні, я навіть уявити не міг, які сили зможуть зупинити такого монстра.

А ще були прості зомбі, першого класу мутації. Така ж нечисть, але тільки вища, здоровіша і сильніша. Чимало клопоту доставляли і зомбі-стрибуни, з білуватою шкірою, вигнутими, як у коника, ногами, безокі, але чудово вміють бачити вночі за допомогою інфрачервоного зору. Вони могли стрибати досить високо, випльовуючи висококонцентровану кислоту, яка роз'їдала не тільки людське м'ясо, але і деяку броню. Крім того, могли, наче деякі тропічні жаби, випльовувати язик на кілька метрів й іноді ловили в стрибку необережного бійця зі стіни. Найдивнішими й до того ж досить небезпечними були зомбі-мисливці. Одягнені як люди, в штани і чоботи, а зверху довгі плащі з міцної тканини з глибокими капюшонами, що приховують обличчя. Вони бігали швидше за всіх, легко лазили по вертикальних поверхнях і на коротку мить могли зайти в "скрит", ну або в невидимість, що робило їх досить підступними супротивниками. З чуток, існувало ще кілька видів — більш небезпечних і смертоносних. Та сьогодні, слава богам, на полі бою їх не спостерігалось, але й тих, що були, вистачало з головою.

Під стіною колись був глибокий рів з водою, досить серйозна перешкода, але через атаки він був вщерть заповнений мертвими тілами, це давало змогу інфікованим що змогли добігти через всі перепони, почати впираючись в стіну, перелазячи один через одного, намагатись видертися вверх до здобичі, абсолютно ігноруючи зламані пальці й обдерті залишки плоті. А коли критична маса досягала свого апогею, тобто нежиті в одному місці ставало так багато, що вони створювали живу гору своїми звивистими тілами, яка іноді сягала майже до самої вершини стіни. І на цю масу плоті лізли інші, переважно мутанти, і проривалися на стіну. Отоді ставало справді скрутно.

Тому головним завданням захисників міста було вбивати зомбі на далеких підступах, намагаючись не допустити створення такої "гірки" під стіною, щоб уникнути прориву.

За прогнозами невідомих мені аналітиків, зомбі, сьогодні вночі не повинно було бути занадто багато. Але за стіною вимальовувалась зовсім інша картина. Незважаючи на шалений вогонь і незліченну кількість жертв, багато хто з мертвих вже юрмилися навколо стіни, і з виттям і гарчанням почали видиратися на неї. Поки що, хвала небесам, без особливих просувань. Але з кожною хвилиною їх ставало все більше, і якраз під нашими позиціями. Мені стало недобре, але я все ж таки витягнув зброю і вхопився за неї обома руками, ніби це була моя остання надія. І став чекати. За словами Анка, я повинен був прикрити танка, про що і сказав магу. Але виявилось, що нас було доволі мало, для всієї стіни, і мені доведеться стримувати хвилю зомбі на платформі шириною чотири-п'ять метрів... та, в мене револьвер стріляє лише на три метри. З одного боку, я розумів, що так у всіх, праворуч Альф махає руками, напевно,

вимовляючи якесь заклинання, а зліва воїн, крутячи меч, розминається перед "рубкою". Але вони високого рівня, а я просто жалюгідна не прокачана четвірка, навіть без шмота.

Сподіваюся, що командування вже повідомлено про те, що ситуація змінилася в гіршу сторону і до нас поспішає підкріплення.

Але якщо й поспішає, то щось не дуже швидко. Я вже чую злісне виття і скрегіт за кілька метрів від верху. Обережно дивлюся вниз і холону. Я не помилився, зомбі вже майже дійшли до отвору і ось-ось кинуться на стіну. Цього допускати ні в якому разі не можна. Тут, на рівній місцевості, я проти них не встою. Тому, більше не замислюючись, хоча всередині, майже мертвий від жаху, я трохи висовуюсь з-за муру, і, тримаючи зброю обома руками, починаю стріляти в злі морди що безперервно наповзають.

Стріляв нещадно. Іноді промахуючись, і влучаючи в корпус, але частіше пронизуючи голови, чим не дозволяв зомбі залізти вище і ввірватися на стіну. Так, навіть промахи були на користь, попросту збиваючи монстрів з висоти. Втративши рівновагу від удару кулі, вони летіли вниз, несамовито виючи. А там, вже як пощастить, або вбивалися, або калічилися. Така висота – це вам не з берега у воду...

Деякий час зберігався паритет. Ні зомбі не могли дістатися до краю, щоб вчепитися і вистрибнути, ні я не міг зменшити їхню популяцію. У моїх сусідів теж начебто не було ніяких проблем, Альф навіть іноді посилав свої крижані стріли в "моїх" мерців, за що йому окреме дякую. А далі вздовж стіни люди також холоднокровно і планомірно винищували нежить. У якийсь момент я зловив такий драйв, так захопився боєм, що майже перестав боятися. Та що казати, навіть почав холоднокровно вицілювати найближчого зомбі намагаючись вбити його з першого пострілу, стоячи, по суті, на самому краю стіни, зовсім забувши про свій страх висоти.

Коли раптом переді мною вискочила величезна почвара, стрибун. Він схопився своїми десятисантиметровими гострими кігтями за край зубців і, вишкірившись, похитуючи своєю потворною головою, плюнув в мене якоюсь отруйною, зеленого кольору субстанцією...

Напевно, я інтуїтивно очікував чогось подібного, тому як тільки токсична гидота почала вилітати з рота, зробив незграбний стрибок вбік. Звичайно, мені хотілося, щоб це був віртуозний випад, з перекатом і миттєвим підйомом на ноги. Але як вийшло так вийшло.

Незграбно перекотившись, боляче вдарившись правим плечем, причому ліве щось сильно обпекло, напевно, якась частина отруйного слизу, таки зачепила мене. Перед очима промайнуло попередження, блиснувши червоним. Моє життя пішло з 60 поділок до сорока. Ох, ти ж! Я й забув, наскільки насправді вразливий. Одне падіння і маленький плювок, відразу ж позбавили третини життя, з цим доведеться щось робити. Але потім. А тепер треба встати й стріляти.

Альф котрий стояв праворуч, почав щось там кричати, звідкись заревів стурбований голос Анка (раніше, морда обросла треба було думати, коли ставив мене одного на стіну). Тим часом я миттєво схаменувся і почав стріляти прямо з землі,

цілячись у голову виродка, яка перебувала за півтора метра від мене.

А далі... облом. Сухе клацання механізму взводу сповістило про те, що патрони закінчилися. Паща чудовиська почала повільно відкриватися, демонструючи кілька рядів гострих зубів...

І тут прийшло розуміння... Це кінець! Патронів нуль, ніхто із загону нічого не встигає зробити. Єдине, що ще можна вдіяти, це натиснути кнопку активації, навіку "Зупинка часу"...

В цей момент все навколо завмерло і зупинилося. Замовкли голоси й звуки. Переді мною остовпів злісний мутант у страшному вискалі.

За ці дві секунди я міг вільно відстрибнути під захист мага Альфа. Але навряд чи той зміг би зупинити чудовисько, краєм ока бачив, як він тільки почав намагатися застосувати якусь ворожбу. Просто підставляю хлопця. Міг би перебігти до воїна, але це далеко, не встигну... І тоді я здійснив свій перший божевільний вчинок у цьому світі.

Я підбіг до стрибуну і зі всієї сили вгатив його ногою по зубатій харі. Врізав від душі, в увесь п'ятий рівень Чудана. Тіло чудовиська, навіть знаходячись під впливом часового парадокса, трохи зсунулося назад.

Й коли час уміння закінчився, чудовисько, яке вже розслабило передні лапи, готове кинутися на мене... від удару, в мить злетіло вниз.

— Це е-е Спарта!! - заволав я перше, що спало мені на думку (і що згодом зробило мене відомим).

— Та-ак! — крикнув поруч із ним Альф.

— Та-ак! - рывкнув воїн зліва, і кинув навздогін чудовиську гранату.

— Та-ак! - пронеслося далі вздовж стіни, і голос Анка пролунав голосніше за всіх.

Цікаво з чого б це, всі так раптово почали волати, подумав я, адже насправді я напевно так і не вбив чудовисько. Так. Удар вдався на славу. Видовищним. І тільки пізніше я дізнався, що загін, членом якого я зараз являюсь, входить до клану "Спарта". Поки ще міцний середнячок, але стрімко набирає сили, і рветься на вершину топів. І от щойно, своїм вчинком, я зробив ім'я клану супер популярним (ну, хоча б на деякий час). Адже виявляється, що в цьому світі є преса, фотографія, а в системі можна було легко знімати відео і робити скриншоти побаченого.

Я потім довго роздумував... а якби монстр напав на когось іншого замість мене, або напав відразу, без плювання і вишкірювання, тим самим давши мені зайві секунди. Як би тоді все склалося? Може, я везунчик... а везунчик, тому що красунчик! Подивимося, як вона буде далі.

Тим часом звуки бою почали потроху вщухати. Подекуди, звичайно, ще пострілювали, таке не закінчується відразу, та й хлопці з нашого загону, добавляли звуки, закидаючи гранатами залишки істот за стіною. Потім кажуть, що працюватимуть снайпери з приладами нічного бачення. Крім того, Альф гепнув по купі трупів, своє нове (за його словами) заклинання "град", і з повітря посипалося крижане каміння розміром з голову людини, та ще й густою купою.

Я мимохідь глянув на свої характеристики й відразу розлютився... ну от, як на зло!

До десятого рівня мені залишалося вбити лише тільки одного нещасного зомбі, а у мене ні кулі, ні жодного ходячого мерця в полі зору.

— От, запаadlo! - вигукнув я в серцях, перебігаючи від одного учасника до іншого. - Позичте! Всього пара патронів .44 калібру, і зомбі... головне - зомбі. Якщо десь бачите не добивайте, залиште мені. Я майже десятий, апнув!

Кулі потрібного калібру у народу були. А от мерці скінчилися. Вірніше, якщо спуститися за стіну вниз, то знайти якогось занедбаного живчика можна в будь-якому випадку. Але навіть серйозно модернізовані бійці не ризикнули б зараз лізти за стіну. Кажуть, що деякі мутанти, любителі заховатися в купі трупів, чекаючи необережного смертного. Загалом - краще утриматись.

Так я і зроблю. Хоча до біса шкода, лишень одне тіло...

Я втомлено сів на каміння і сперся об стіну, інші хлопці з загону почали підтягуватися до нас, а коли дізналися про мою "бідy", співчутливо хитали головами, і говорили слова втіхи. Прямо як на похороні. Але це тому, що всі, хто серйозно зависав на комп'ютерних іграх, стикалися з такою ситуацією — ось-ось майже взяв новий рівень, або зовсім трохи не вистачило добити superbosa, або ще щось... а тут бац, і облом. Дехто комп'ютери трошив. Я нічого трошити не став — який у цьому сенс. А тоді Альф увірвався в середину і перевернув все з ніг на голову, і всі вмить забули про моє горе, навіть я сам.

— Ну, ти й вжарив, друже мій! Це твоє... "За Спа-р-рту"! Увійде в історію! — скрикнув він. — Фотографії вже ходять в загальному чаті, а потім можливо і відосики будуть змонтовані.

— Головне, що не звичайного ж зомбі скинув, а стрибунa, що є якийсь **Навик** на цю тему? — спитав воїн, який бився ліворуч від мене. Здається його звали Артур.

Чомусь всі їх назви починаються на букву А, і головне без будь-яких чисел, "чисті". Як їм це вдалося, вони або чітери, або щасливчики, більші за мене.

— Але головне, як ти наважився на таке? — вів далі Артур. Тож питання про майстерність було риторичним. — І як це ніхто з нашого клану не дотумкав виконати таке. Сцена ж з фільму — найвідоміша!

Як же чувак, мається, що не йому спало на думку учинити такий фінт. А я тут все ще зі своїм десятим рівнем заморочуюсь.

— А чи правда, що між тобою та Аелітою романчик намалювався? — запитала дівчина з густим, кучерявим і чорним, як смола, волоссям. — Чи це наш Альфик, щось не те почув, щось навігадував от і вийшла чутка?

Спитала і як блискавкою вдарила. Всі розмови миттєво стихли. Мені навіть здалося, що я чую дзижчання мух. Так ось про що говорив "Альфик", натякаючи, що співкланівці зацікавилися мною. Він щось там ляпнув, рептилія кособока, решту, якщо і не повірили до кінця, зате виявили жвавий інтерес до теми. Ще б — непогрішні лідери, виявляється, злегка "грішні". Ну що за народ - їм, напевно, вже набридли баталії й хочеться чогось нового, трохи "брудного", у вигляді пліток про ближнього свого. Я тихенько глянув у бік мага, — чувак напружився, вже не кричав, розмахуючи руками,

як пару секунд тому. Звичайно, зараз все залежить від мене. Спростую його слова, і над хлопцем буде сміятися весь клан, а потім ще довго будуть дражнити й згадувати. Та з іншого боку, він непоганий пацик... ну, сказав і сказав. Він же перший і поки що – єдиний з усіх, хто запропонував мені дружбу, і не посоромився взяти в данж, незважаючи на те, що я майже нульовий. Напевно, ще й вписався за мене перед Анком, а я ціную такі дрібниці. Так чому б не підтримати друга. Бо так-то, мені збрехати – що води попити. А від нього відстануть.

І взагалі — хочете шоу? Нате вам! Ну, я й почав... фантазувати.

— Я б звичайно не хотів говорити про це без її відома. Не все там так однозначно... — для початку потрібно трохи "завести", розворушити, так би мовити, публіку.

— Та лишай, ми ж як одна сім'я, а в сім'ї не повинно бути секретів один від одного!

— Якщо боїшся Атома, то не хвилюйтеся. Він уже й так злий на тебе, зліше вже нікуди.

— І взагалі... Ми! Могила!

Ага! Як же... могила. У половини, якщо не у всіх, вже налаштований відеозапис розмови або хоча б голосовий зв'язок.

— Я тільки дивуюся, коли це тобі вдалося обкрутити дівчину. Адже, якщо вірити твоїм словам, з того часу, як ти потрапив сюди, пройшло всього нічого. І наша Аелітушка не схожа на легковажну фіфу, яка кидається на всіх підряд. — пролунав голос Анка, видно, єдиної розсудливої людини, серед присутніх.

— Наш стрілок - хвацький до дівок. — зашикали на нього з юрби. Кому потрібні такі подробиці, якщо пахне свіжими плітками.

Ну що ж, народ завівся, аж горить від спраги, все знати... настав час вдарити їх "громом небесним" ... а нате вам!

— Річ у тім... — ще трохи інтриги, щоб ситуація загострилася. — Що, Аеліта... моя дружина.

— ОТАКОЇ! — ошелешений натовп ахнув.

Судячи з облич, ніхто не очікував такого повороту подій. А як ви хотіли... нокдаун повний. Зараз ми будемо їх потроху добивати. Ну, я і продовжив брехати далі, заливаючись соловейком:

— Не тут, а на Землі. Ми були чоловіком і дружиною. Все як належить, розписані в РАГСі, вінчані в церкві. А ще... у нас є донечка. Точніше, була... тобто вона є, це нас вже немає Три рочки виповнилось.

— Та ну на... — вилаявся Артур.

— А як так сталося, що вона тебе забула? Всі ми дуже добре пам'ятаємо своє минуле життя, і хоча Аеліта не любить розповідати про своє минуле, вона точно не стала б цього приховувати. — це знову Анк, який намагається спіймати мене на брехні.

Ти дивись, а мужик зовсім не дурний. З такою людиною потрібно бути обачним. Думати про те, що говориш. Ну, так, і ми теж не пальцем роблені.

— Я сам не зовсім розумію. Бо коли я потрапивши сюди, дізнався, що моя дружина вийшла заміж за якогось чувака... чесно — був шокований. Ми ж не одружилися по

зальоту. Зустрічалися майже рік, проводили разом цілісні дні, короткі розставання були для нас – гірше смерті. Та ми надихатися не могли один одним... можливо, вам смішно з моїх слів, але це було саме так. А весілля взагалі стало кульмінацією наших відносин. Було все! І десятиметровий лімузин, і голуби, і екскурсія по місту в кареті, запряженій чотирма кіньми, і двометровий торт, і вечірній феєрверк, і гора келихів шампанського і купа гостей... і найголовніше, найкрасивіша з усіх наречених на світі, моя Ліза. (Ім'я я випадково дізнався, побачивши, як вчорашнім ранком, по чату загону, її покликала одна з подружок.)

Потім був казковий медовий місяць в Дубаї (брехати так брехати), і дев'ять неповних, щасливих місяців щасливого сімейного життя. А потім, трапилася біда...

Як і всі, про вагітність дізналися з тесту, потім УЗД у лікаря ... ми були на сьомому небі. Та коли настав час народжувати, щось пішло не так! Чомусь лікарі вирішили зробити кесарів розтин, хоча спочатку здавалося, що все було добре, і ввели анестезію. Вони потім пояснювали для чого, але я перебував в такому ауті, що нічого не зрозумів з тих казок.

Словом, дитина народилася нормально, дівчинка... А мати впала в кому...

— Ах! – ахнула жіноча половина.

— Батьки Лізи, тобто Аеліти... Їх немає.

— Вона мені розповідала по це. Вони загинули в автокатастрофі. – шморгаючи носом, з очима, повними сліз і патьоками туші, промовила дівчина-Мальвіна.

Диво, з блакитним кучерявим волоссям і густими довгими віями. Якось раніше я її не помічав. Хоча не побачити таке диво чудернацьке – треба вміти. Зате як вона мене вчасно виручила, сама того не знаючи. Бо так-то я абсолютно нічого не знав про батьків Аеліти, тому грав на часі, тому й казав, що їх немає, а не що вони мертві. Від "немає" ще можна було якось "танцювати" ... немає в місті, немає в країні. Але, як я вже говорив, дівчина мене дуже виручила та водночас додала балів до карми.

— Після такої звістки мого батька госпіталізували з серцевим нападом, і звідти він вже не вийшов. Навалилося все і одразу. Моя мама інвалід, у неї проблеми з ногами. Ледве могла ходити по квартирі, та все одно дуже допомагала з малючкою. Адже з ранку я йшов на роботу, після роботи в лікарню до дружини. До останнього моменту сподівався, що прийде в себе, і ми будемо жити як раніше, а може навіть краще. Адже у нас така донечка підростає – красива та розумна. А вночі доводилося сидіти з малечею, щоб мама могла відпочити. Ті, у кого були діти, знають — то поміняй підгузок, а то гази, гладь животик, то зубки ріжуть, то температура ... Хоча хворіла вона напрочуд рідко. Але все одно я не дуже висипався. Закинув спортзал, спорт...

І от одного, зовсім не прекрасного дня, ведучий лікар відвів мене в бік і повідомив страшну новину ...

Я зробив невеличку паузу, змушуючи слухачів напружитися до межі. Хоча в повітрі й так вже відчувалась статика.

— Це сталося приблизно через три роки після того, як вона злягла. Весь цей час дружина перебувала під апаратом штучної вентиляції легень... скільки грошей я

вгатив, ви не уявляєте, щоб тільки привести її до тями. Я погоджувався на все: і на дорогі закордонні препарати, і на наші експериментальні. Та все марно. Ну так от, відводить мене цей лікар вбік і каже, що у моєї Лізи почала відмирати кора головного мозку, і тримати її під цим самим апаратом марно...

— Так, таке буває. — пролунав приглушений голос, підтверджуючи мої слова. Можливо, теж колишній лікар.

— Лізку поховали за три дні. — додав я сльози в голос.

Хоча вся жіноча половина і так вже рюмсала повним ходом, навіть не соромлячись сліз. І на диво, навіть кучерява язвочка теж не відставала від інших, витираючи соплі з носа, почервонілого від плачу. Гаразд. А тепер... головний виступ маестро.

— Донечці на той момент було вже три роки... я не знаю, чи це правильно... але я теж назвав її Лізою, на честь мами, щоб хоч ім'я залишилося...

Хтось заревів на весь голос, який для мене звучав як — "Браво!".

— А що з тобою сталося? — спитав Анк.

Ну, тут я вже брехати не став. Для чого?

— Зі мною все просто. Стояв на зупинці, чекав на свій рейс. Адже машину довелося продати за ліки. А потім, БАХ! І з почутих слів, перебуваючи в нірвані, дізнався — п'яні підлітки в'їхали на позашляховику свого батька в натовп людей, на автобусній зупинці. П'ятеро з них загинули одразу, в тому числі і я. Тепер постійно мучить думка, як же моя мама пережила стільки смертей, і чи жива вона... адже, якщо що, то Лізку в дитячий будинок...

— Жесть! Але те, що після тривалої коми можлива загибель кори головного мозку — це факт, як лікар... колишній, я стикався з такими випадками. — піднявшись із землі, авторитетно сказав чоловік у кепці та спортивному костюмі.

Як я потім з'ясував, він тут теж був цілителем, причому досить непоганим. Ось що означає, покликання — зцілює людей навіть після смерті. А поганяло в нього було — Авіценна... знову ця А!

— Саме тому наша Аеліточка не згадала такого важливого періоду зі свого життя, як заміжжя і дитина, та й про решту не дуже любить розповідати. А воно он як виходить... такі-то справи!

— Але вона вийшла заміж ще до того, як впала в кому — резонно заперечив, в'їдливий Анк. — Перший шлюб, повинна ж пам'ятати.

— А який відсоток відмирання головного мозку, було зафіксовано на момент смерті? — Авіценна начебто питав, а начебто і поставив крапку по даному питанню. На мою думку, він просто констатував факт, але я про всяк випадок знизав плечима. — Можливо, в цей відсоток входили спогади про одруження. Мізки шановні, справа темна. Навіть у наш освічений час.

Майже всі кивнули, погоджуючись з цілителем. У тому числі і я. Ну як же гарно виходить, коли народ замість мене сам до вигадує за мене, мою ж казку. А от цілителя, обов'язково треба проставитись.

— І що ти тепер бідненький, будеш робити? — пролунав чийсь співчутливий голос.

— Що робити! Знаєте, вона була найгарнішою дівчиною в школі, за нею впадало багато хлопців. А на випускному її навіть обрали королевою балу. — блін! Забрехався... А якщо не вибирали, чорт забирай, треба було вже закінчувати з байками, тепер через якусь дрібницю, зіпсую таку історію. То ж про всяк випадок додав. — Але це вже інша історія...

— Вона напилася, почала бешкетувати, і її переобрали. — вигукнула Мальвіна, мабуть, щоб бути відзначеною в сенсаційній історії, і водночас рятуючи мене. Ах ти ж золотце моє, так би й розцілував.

— Загалом народ, я добивався її, іноді навіть у нерівних бійках... - все, досить, час закруглятись. Мені вже набридло брехати. — І якщо доля вирішила, що мені наново доведеться домагатися своєї ж дружини... тоді нехай буде так. Я зроблю це, ще раз. Незважаючи ні на що!

— Візьми мене, заміж! — вигукнула Мальвіна, кинувшись у мій бік. — Я народжу тобі стільки дітей, скільки захочеш!

— Зовсім збожеволіла! — Анк перегородив їй дорогу, і, повернувши дівчину на 180 градусів, звернувся до решти. — Все, почухали язики і досить. Зараз ми йдемо відпочивати, адже поки невідомо, чи це остання хвиля, чи ні. Може, за годину вони знову прийдуть, а ми не виспавшись...

— Тіпун тобі на язик. — сказав хтось.

— А давайте, Ееха, до нас приймемо! — вигукнув Альф. Він залишився задоволений, адже повністю реабілітувався в очах спільноти. — Чого йому ходити безпритульним.

— Ти ж знаєш, що так швидко відбір кандидатів у нас не проходить. Спочатку, випробувальний термін. Потім ми збираємо раду і голосуємо за кожного новобранця окремо. — заспокоїв його Анк.

— Який вам ще випробувальний термін потрібен! Він і так вже прославив наш клан по всьому віртуальному просторі. — дивись, не заспокоївся.

— Ну, ти все-таки враховуй думку глави клану. Він, врешті-решт, наш лідер. І я думаю, що навряд чи він буде за... — нагадав бородач.

— У нас демократія чи де!? — маг все більше і більше розпалювався. - Чому думка однієї людини має впливати на думку всієї команди?

Тут вже мені довелося втрутитися, тому що Альф міг перегнути палицю і почати закликати народ до революції.

— Слухай, друже. Якщо є правила, то давай вже будемо їх дотримуватися. У нас же всі рівні, і чим я рівніший за інших? — почав я його умовляти. — зрештою, так-то я нічого такого й не зробив. Подумаєш — відзначився в одному епізоді. Та насправді, якби не ти з твоєю магією і не Артур що прикривав з лівого флангу, то мене б ще на початку зомбі зжерли. Те, що ми дали відсіч - це заслуга загону, а не моя. Я так, напихваті, паровозом за вами йшов. У вас сильний клан з великими амбіціями, і для того, щоб бути гідним нього, мені ще качатися і качатися. Ось коли я чогось буду вартий, сам по собі, тоді поговоримо про вступ.

-Ти знаєш. — до мене раптом підійшла кучерява брюнетка. — А давай-но я вийду за

тебе заміж!

Зробивши добру справу — відстоявши місто, креативно виділившись серед інших кланів на віртуальних просторах, і отримавши добру порцію пліток, для більш детального обговорення, а точніше, смакування, люди поступово почали розходитися. Багато хто поплескував по спині, запрошуючи на "випити". Синьо волоса Мальвіна, яка виявилася грізним земним магом, на ім'я Аліса (таки-так, вони всі що одержимі цією буквою!), навіть запросила на побачення. Та від усіх пропозицій я відмовлявся, як би неохоче і з великими труднощами, посилаючись на зайнятість і незавершені справи, так щоб не образити. Останнім, з ким попрощався, був Альф. Він пішов задоволений, і попередив, що скоро проставиться, і ні про яку відмову чути не бажає. І одразу втік.

А попереду на мене чекало страшне і нестерпне випробування – спуск по сходах. Востаннє глянувши на поле бою помітив, що до куп мерців почали злітатися зграї дивних птахів, а по землі підкрадалися здоровенні безшерсті собаки з гострими випнутими гребенями.

— Некрофаги. — голосно рикнув позад мене знайомий голос Анка. — Якби не вони, ми б давно були завалені смердючими купами мерців.

А я навіть і не помітив, що він досі тут. Хоч би не запропонував скласти йому компанію, ото доведеться ганьбитися на спуску.

— Хотів запитати, які в тебе наміри... що робитимеш далі, якщо не секрет? – між тим продовжив стрілок.

От не подобається мені, коли після моєї великої брехні, доводиться розгрібати наслідки. Ну, от влаштував вам видовище... задовольнив вашу цікавість по саме "не балуй"... Чого вам ще треба! Я вже нюхом відчував, що Анк почне просувати цю тему.

— Це ти про що? – включив нерозуміння.

— Та от ніяк не можу тебе розкусити... чи ти та сама бочка меду, чи горезвісна ложка дьогтю?

— Я той комар, який дзижчить вночі й не дає заснути, та прибити не можливо, тому що його немає в кімнаті. Давай до діла.

— Розумієш, Атом — це ядро нашого клану, на ньому все тримається — наша згуртованість, сила, дух. Я не люблю високих слів, але так воно і є. Так, він іноді грубий, нестриманий, деś навіть хамовитий, але це не применшує його чеснот, таких як сміливість, рішучість і, найголовніше, вірність клану і його ідеям. І найголовніше... всі його мінуси, збалансовує, Аеліта. Разом вони як чорне і біле, інь і ян. Вони є талісманом нашого клану, їх люблять за безкорисливу вірність один одному, людям це подобається, і вони приходять до нас і стають одним цілим, об'єднані ідеєю, а не матеріальними цінностями. І мені подобається мій клан і його лідери, і я б дуже не хотів, щоб щось або хтось руйнував все, що я люблю...

— А ти говориш, говорити не вмієш, та ти переговориш самого говірливого.

— То що ти мені скажеш, стрілку?

— Буде так, як буде. Від нас багато залежить, але не все. Прийде час, сам все побачиш і дізнаєшся — якщо раніше не помреш. Я ось що хочу запитати у тебе, друже

Анк... Як так вийшло, що в цю чудову ніч невідомий стрілець, четвертого рівня, опинився на стіні в розпал серйозної битви для учасників рівня +30, на порожній ділянці стіни якраз у тому місці, де утворився прорив. Адже насправді навіть духу його там не повинно було бути. Чия це провина, або недогляд, або злочинна недбалість і нехтування своїми посадовими обов'язками, в результаті чого хтось міг постраждати? Чи це якийсь командир загону, що за намовою свого чорного ватажка спеціально наказав так. Адже якщо той нуль з'їдять, хто про це дізнається чи заплаче... Через пів години забудуть. І вівці залишаться в безпеці, і вовки будуть ситі. Немає тіла — немає діла. Чи я правий?

Я стояв майже впритул до велетня, він був на півголови вищий за мене, і десь на п'ятдесят кілограмів важчий. Але ми були рівні...

— Я, правий! — хмикнув я, прочитавши, все в його очах. — От і думай тепер — як воно буде далі. І ще одне...

Я потягнувся до свого віртуального рюкзака вишкріб звідти всі гроші. Сума зібралася пристойна, для того, щоб заплатити за 70 патронів, які він мені позичив, її більш ніж вистачало і навіть покривало рази в три. Та я не став розмінюватись на дрібниці, а схопивши все в кулак і простягнувши руку, висипав всі монети йому під ноги.

— Не люблю, коли винен.

Він міг убити мене одним ударом, за таке... та просто стояв і мовчав. Я спокійно обійшов його, ще й навмисне злегка зачепивши плечем, і зі свистом, та незворушним виразом обличчя, почав спускатися небезпечними сходами. І в чого питається, я так боявся.

Спускаючись сходами, озирнувся, стрілець за мною не йшов, можливо, він знав інший спуск. А може, його совість замучила і він зістрибнув зі стіни та й вбився. Було б добре, але то навряд чи... Та ну його.

Щоправда, накрилося тепер моє прокачування зі "Спартанцями" мідним тазом, шкода — мені тамтешній люд сподобався. Та хто ж винен у тому, що їхні командири не дружать з головою. Та до біса їх. Приєднаюся до якоїсь іншої групи, або створю свою — для походу в данжі. Той факт, що, в тому, що сталося багато в чому винна моя брехня і нерозсудливість, мене зовсім не турбувало. Зате як весело вийшло, пожартувати над усіма... ну, принаймні — для мене весело. Як співав класик: "Ви помилюйтеся красою гри...".

Тепер про насущне. Через свій "театральний" жест я знову без грошей. Знову без патронів. І знову брудний в одних тільки рваних штанах. Починало світати. Другий день мого перебування у світі Терри почався так само як і попередній. Просто дежавю якесь.

Як завжди, після бою простір між стінами знову заповнився людьми. На щастя, хвиля не була сильною й обійшлося без великих руйнувань, не кажучи вже про прориви. Тому більшість майстерень залишалися зачиненими. Це стосувалося і тих двох, де я "заникав" П'яточку. Цікаво, чи малючка дочекалася мене, чи злякавшись

канонади втікла.

Друге було б краще. Але я все одно заліз у темний отвір, при цьому дочекавшись, поки навколо стане менше людей. Відсунувши дошки та інше сміття, я нарешті дістався до схованки з дівчинкою... І тут же на мене щось стрибнуло, схопило руками за шию, ткнулося мокрим обличчям в плече та ще й обхопило своїми худенькими ніжками у рваних колготках, мій тулуб. Ну, чисто п'явка. І як вона іноді примудряється стрибати й бігати, як несамовита, а часом від легенького протягу падає. Може бути, що рве на останніх ресурсах організму, а потім все — порожня. До речі, про протяги... запах від неї — аж око ріже. А ще, краєм ока помітив якихось комах, що роїлися в її білявому волоссячку. Чи можуть це бути блохи? Ні, ті наче стрибають... то що ж воно - воші? Брр, я вже відчуваю як вони починають переповзати на мене. Від цих думок раптом засвербіло все тіло... Ось і все — перелізли паразити, добре хоч поголений налісо, але все ж таки...

— Ну все, відстань, бачиш я живий і здоровий. І дотримався свого слова та повернувся за тобою. — ледве відірвавши дівчинку від себе, сказав їй: — А ти як тут — не злякалася?

У відповідь вона лише протягнула мені мою кулю.

-Зрозуміло. Чекала і вірила. — сказав я, заряджаючи зброю.

— Так, наше завдання на зараз... помитись, поїсти, поспати. І тільки в такому порядку. От і все, поїхали.

Я вирішив повести дівчинку за руку, тому що аж здригався, коли згадував про комах у її волоссячку. Звісно... що мала тут не винна, та от такий я є. Вести за руку не вийшло. Після того як вона знову ледь не впала, повиснувши на руці... втретє, на третьому кроці, заплутавшись у моїй довгій футболці, яку навідріз відмовлявся знімати, а може, вже і від голоду, довелося взяти малу на руки. В черговий раз подолавши свої фобії. Завошивію так завошивію. Потрапивши на руки вона знову вчепилася в мене позою "п'явки", та так і завмерла.

І от чого питається, ця безпритульниця причепилася саме до мене? Хороший, турботливий батько - це зовсім не моя історія. Напевно, це просто посмертне покарання. Як то кажуть: Хоч і уникнув суду, але покарання не зміг.

Як я вже казав, починало світати, і, згідно з учорашньою домовленістю з однією гарненькою смаглявою дамочкою, саме в цю мить я мав з'явитися перед її ясні очі.

Брудний, пропахлий порохом, у подертих штанях, з не менш пошарпаною і не менш смердючої трирічною дівчинкою на руках, я з'явився перед Самай', що відчинила бічні двері свого будинку, де і домовлялись.

Я навіть відступив на два кроки назад, коли побачив її. Схоже що для дівчини наше, так би мовити, побачення... мало, мабуть, більш важливе значення, ніж я собі уявляв. Одягнена в білосніжне, напівпрозоре, довге плаття, з відкритою спиною і глибоким декольте. Довгий, майже до стегна розріз показав мені надзвичайно струнку і сексуальну ніжку в білих туфлях на високих підборах. Сукня чудово підкреслила її смагляву шкіру та вузьку талію. Напрочуд ідеально виглядало гладко розчесане

волосся з білосніжною лілією, заколотою трохи вище лівого вуха. А злегка підведені очі та губи довершували образ до абсолюту.

Я стояв з відкритим ротом, не в змозі вимовити ні слова. П'яточка, яка вирішила подивитися, куди ми прийшли та чого стоїмо, відірвала голову від мого плеча й обернулася, щоб подивитися на Самай'. Побачивши її, в неї як, і в мене, теж відпала щелепа і широко розплющилися очі, а сама застигла в німому подиві. От ніяк не можу зрозуміти – чи я щось не доганяю, чи ще занадто мало бачив людей в цьому місті, або мене дійсно розігрують. Та не може такого бути, щоб така красуня бігала в відчаї по громадських лазнях у пошуках чоловіка. Щось ця смаглявочка темнить.

Самая' між тим не розгубилась і, схопивши мене за вільну руку, втягнула в приміщення.

— Замість того, щоб зачати мені дитину, ти вирішив принести готову? — пожартувала вона.

— Так, ще й з рідкісним даром... грати мені на нервах. — не розгубився я, поклавши малу на підлогу. Вона відразу ж сховалася за мою ногу, міцно схопившись за неї. Але з цікавістю час від часу поглядаючи в сторону господині будинку.

— Боже! Яка чарівна дівчинка, така манюнічка! — защебетала Самай', присідаючи поруч з нами. — Ой а яка грязнуля... а худенька яка!

Вона зиркнула на мене чорним оком, мовляв, як же так? Я тільки знизав плечима, а моя вина в чому, що її не годували і не мили.

— І це... а ще, у неї блохи. — зауважив я, наче випадково. — Блін, і у мене, мабуть, теж.

— Хто б сумнівався, може є ще щось?

— Так, є... ще, ти така гарна-а, очманіти. С твого боку навіть якось непристойно бути такою. А ці очі... це ж не очі, це вир лісових озер, і я відчуваю, як мене починає в них втягувати... я тону, задихаюся... Рятуйте! Хто не будь! Зробіть мені штучне дихання!

Я навмисне схопив себе за горло і почав присідати поруч із Самай'.

— Який же ти... смішний, блохастик. — вона з ніжністю погладила мене по щоці, а потім раз – і інтонація різко змінилася. — Так, а тепер швидко у ванну, а то вже весь будинок пропах вами...

— Ми такі... ми можемо... — похвалився я, — Але взагалі-то, це все вона, маленька смердючка. Ще й постійно сситься...

— Перестаньте знущатися з дівчинки... спала непевно на холодній землі, від того, мабуть, і застудилася... бідненька.

Самая' спробувала її погладити, але куди там... малючка, як дике загнане кошеня, почала шипіти на неї.

— Ого! Як все запущено. Напевно, маленька достатньо настраждалася за своє коротке життя, тому і реагує так. — сказала дівчина зі сльозами на очах.

— А мене не кусає, дивись. — похвалилася я і почав тикати малій пальцем у зуби. — Бачиш, навіть не реагує... Ай! Коза драна! Блін, як куснула ... тобі капець, можеш сама

покінчити з життям, або...

П'яточка вкусивши мене, відбігла на деяку відстань і почала витріщатися в мій бік. Вкусила не те щоб сильно — чутливо, ну а я, з любові до мистецтва, схопив "пошкоджену" частину руки, і почав розігравати невеличку виставу, при цьому кривляючись — мовляв, як же ж мені боляче. Мала постояла деякий час, дивлячись на мої страждання, пройнялась, і кинулося до мене, щоб "спокутувати свою провину"... говорячи простою мовою, схопила палець і почала дмухати на нього, смішно надуваючи щічки.

— Так, вже легше, але все одно боляче. — Я почав комизитися, спостерігаючи, як Самая' мало не захлинається, заходячись сміхом.

Дівчинка своїм дитячим розумом зрозуміла, що потрібно "посилити" лікування, і стала легенько покривати місце укусу поцілунками з усіх боків. Мені стало ніяково від такого прояву почуттів і турботи, і я вирвав палець з її рук. Але все ж таки підніс його до очей, критично обдивився з усіх боків і, насупившись, виніс вердикт:

— Гаразд, хай буде, вже не боляче. Але якщо вкусиш ще хоча б раз...

Не давши закінчити, крихітка кинулася обійматися... з моєю ногою. Самая' побачивши останню сцену, так розчулилася, що аж руки притисла до щоки від споглядання такої милоти.

— О небо! Як це мило. — солоденьким голосом промурмотіла вона. — Стрільцю! Ти раниш моє серце і мій розум з кожним разом, все більше і більше, і ймовірно, скоро зведеш з розуму.

— Ти лиш перед цим не забудь написати адресу, куди тебе відвезти, якщо вже зовсім злетиш з катушок.

— От дурник! Я йому про кохання, про почуття. А він хоче віддати мене в божевільню. — обурилася дівчина, при цьому вдаривши мене кулачком у груди. — А тепер хапай дитину і біжи за мною, я покажу тобі, де ванна кімната.

— Ай! Знаєш, як боляче... ану цілуй куди вдарила, і в губи теж — у вигляді компенсації.

— Розмріявся. Наповни ванну водою... як? Розберешся. Все це дрантя що на вас, скидай в цей мішок, потім викинеш, спочатку миєш дівчинку...

— Не! Не! Не! Не! Про що ти говориш! Як це я буду її мити... голою чи що? — обурився я.

— Ні, одягненою... звичайно, голою, а як інакше, і стеж за тим, щоб шампунь не потрапив їй в оченята, бо буде пекти. Візьми ось цей... це шампунь моєї доньки. А я поки що переодягнуся і збігаю в аптеку. Візьму засіб від в... комах, і ще щось, щоб вона не пісялась. А після купання змастимо їй волоссячко.

— Я нізащо, не буду її мити! Вона маленька... я що на збоченця схожий!

— А що? Велику б мив? — дівчина примружила очі, дивлячись на мене.

— Ну, якщо тебе... то, з величезною радістю, можливо, навіть декілька разів! А її не буду. Хай смердить... своїм запахом, комарів буде відганяти. Вже плюс.

— Ну чому?

— Я ж чоловік! А чоловіки не миють маленьких дівчаток — це не пристойно.

— Ох, ти ж мій дорогий чоловічку! - сплеснула вона руками. — А якби ти був батьком-одинаком, то що, твоя маленька донечка ходила б брудною, в цьому віці діти ще не вміють самотійно митися.

— Я б найняв няню. Давай, краще я збігаю в аптеку.

— А що я буду робити, ти ж бачив — малючка не підпускає мене до себе, довіряє тільки тобі. Так що перестань нити, стрільцю... раз взяв дитину, будь ласкавий піклуйся про неї.

— Я її взяв! Вона сама до мене вчепилася... слухай, а давай ти біжи не в аптеку, а до опікунської ради. Мовляв, прибилася бездомна дівчинка, бідна, нещасна, врятуйте дитятко — приютіть.

— Як скажеш, ти вже доросла людина, маєш сам вирішити, що робити в такій ситуації. Дитина - це не іграшка. З одного боку, чомусь серед величезного натовпу людей вона обрала саме твою персону...

— Ну, ти теж чомусь обрала саме мою персону.

— І не змушуй мене шкодувати про це. Ми, жінки, слабкі істоти, нам потрібен захисник в житті. Не всі правда знаходять такого. Маленька свій вибір зробила — ти її захисник. І проявивши хоч якусь турботу про неї, ти погодився з її вибором. А це означає, що це доля, твій хрест. А хрестами не розкидаються, стрільцю. Хоча, з іншого боку, ти повинен сам зрозуміти для себе, чи зможеш дати їй все необхідне для щасливого життя, чи геть занапастиш його, — сказала дівчина, змушуючи задуматися. — Гаразд, я біжу, а ти просто візьми теплу воду, тільки дивись, щоб не була гаряча, спробуєш рукою. Роздягнеш її й покладеш у ванну, хай вимочується. А я прийду і допоможу тобі викупити дівчинку. Тільки стеж, щоб вона не потонула. Й речі, обов'язково всі в мішок, я дам вам інші, чисті.

— Але я все одно, труси знімати не буду, хай у них мокне.

— О, боги! І навіть нікому не поскаржишся, сама ж вибрала такого. Гаразд, не знімай. Просто поклади її у ванну на попу, залишайся поруч з нею і тримай так, щоб не послизнулася та не впала на спинку й не захлинулася. Якщо в недобрий час захлинається і наковтається води — знаєш, що робити?

— Ну, звичайно, в мішок, а потім викину на смітник...

— Це зовсім не смішно. — серйозним тоном сказала дівчина.

— А чом би й ні? П'яточка... а чи не хочеш ти потрапити в цей мішок? - та радісно вишкірившись кивнула головою, і відразу ж почала лізти всередину. - Хопа! Фокус — фокус, була дівчинка і раптом її не стало.

Мала, подумавши, що це така гра, радісно захіхікала з торбинки.

— Все! Я пішла! Як повернуся, щоб вже сиділи у ванній. — похитала вона головою і пішла в кімнату, переодягнутися.

— Вона не мій хрест, а моя кара. А плече, куди вдарила, все одно болить, навіть здається, вже й рука німіє. А для стрілка руки — все! — крикнув їй услід, але відповіді так і не отримав.

Закинувши мішок з дівчинкою, що щось там шаруділа в нім, за спину, відкрив двері у ванну кімнату й обдивився. Приміщення не велике. Основний простір займає солідна, і досить симпатична на вигляд ванна. Не емаль, матеріал якийсь інший, або мідь, або схожий сплав, не важливо — головне чиста. Збоку є крісло і тумба з банним і мильним приладдям. Навпроти, на стіні висить велике дзеркало, а поруч з ним — невеличка шафа. Нормально — бідненько, але чистенько.

Витрусивши радісно заверещавшу П'яточку з мішка на підлогу почав набирати воду. Змішувач з лійкою, звичного дизайну, так що розібрався — швидко. Налаштував на тепленьку приємну водичку, став чекати, поки ванна наповниться до потрібного рівня. Так щоб малій було те що треба, без потопельників. А вона залізла собі на стільчик, зручно вмостила і почала гратися зі своєю лялькою, тихенько мугикаючи щось собі під ніс. А водичка тим часом тихо-мирно тече з крана, за вікном біля ванни — в саду, красиво щебече якась пташка. Благодать.

Кошмар почався, коли вода дійшла до потрібного рівня і перекривши кран, я почав, потроху, готувати малявку до купелі. Для початку вирішив зняти футболку:

— Все, П'яточка, погралися, а тепер підемо купатися, бо он яка нечупара. Для початку знімемо футболку...

Шиш з маслом. Мала ні в яку. Я за футболку, вона вниз... а головне, вчепилася в неї своїми тоненькими ручками, на смерть. Я знову почав умовляти, кажучи, що грязнуль ніхто не любить, і якою ж вона стане гарною-прегарною, немов принцеса, якщо скупається в такій чистенькій і тепленькій водичці. Нуль реакції — тільки вперто мукає. Я знову підняв футболку, вона знову опустила. В цей момент мій терпець урвався, то я взяв, й попросту розірвав одяг надвоє.

Що тут почалося. Вона завищала, як різана, зірвалася зі стільця і кинулася до дверей. Я на ходу схопив її за пухову хустку, перев'язану навколо неї, і підняв дівчисько в повітря.

— Ні, сьогодні ввечері одна маленька дівчинка, по любасу прийме ванну. - тремтячим від люті голосом, але все ж таки лагідно вимовляючи, повідомив я.

Та куди там. Вона почала верещати ще голосніше, при цьому брикаючись і руками й ногами. Одна порвана сандаля злетіла з її ноги що смикалася як навіжена й вилетіла у вікно, інша все ще трималася.

Намагаючись розв'язати кляту хустку, зав'язану на Бог знає скільки вузлів, я випадково впустив малу у ванну (а ви спробуйте однією рукою розв'язати туго зав'язаний вузол, а іншою, намагаючись утримати дещо, що постійно — брикається, вигинається, перевертається зверху вниз, та ще й несамовито верещить).

П'яточка плюхнулася у воду занурившись з головою, і вискнула так, що мені заклало вуха. Бризкаючи на всі боки, вона перекотилася через край, звалившись на підлогу, і, підскачовиши, знову кинулася до дверей, залишаючи за собою мокрий слід. Незрозуміло, як це сусіди ще не збіглися на такий кіпіш. Хороший будиночок, напевно, з якісною звукоізоляцією.

В цей час мій погляд упав на ляльку дівчинки, що лежала під стільцем, яку та в

паніці кинула. Схопивши іграшку і піднявши її високо над собою, я вирішила вдатися до шантажу.

— А чия це гарненька лялька, яка, на відміну від однієї неслухняної дівчинки, ну дуже любить купатися!

П'яточка, вищачи та стрибаючи біля дверей, обернулася, і побачивши під стелею свою улюбленицю, в моїй руці, яка широкою дугою наближалася до ванни, зарепетувавши з новою силою (здавалося б, куди ще більше), кинулася до мене і, вчепившись в мою штанину, хоч і худенькими, але досить чіпкими ручками, почала видиратися до мене ввверх, хапаючись за тканину (ну чисто кішка). За секунду видряпавшись до рівня талії, її зовсім не збентежив той факт, що далі я голий, і зачепитися, по суті, нема за що. Та щоб дістатися до своєї улюбленої ганчірки, для неї не існувало перешкод, і вона встромила свої гострі кігтики прямо мені в шкіру. Ой-йой, як боляче...

Я, озвірівши від болю, жбурнув ляльку у ванну і, схопивши дівчинку, відправив її туди ж.

— Ой ні! Аж сьогодні одна маленька мерзотниця таки буде митися-купатися, хоч в одязі, хоч без, причому дуже довго і ретельно. – горлав я, запихаючи малу у воду.

— І-і-і-а-а! – верещала вона, наче різана, брикаючись ногами так, що половина води з ванни вже капала зі стін та стелі.

— Що тут відбувається?.. — вигукнула Самая', раптом увірвавшись до кімнати і завмерши, ошелешено споглядаючи вчинений погром.

— Миєм, миєм замазюку – відмиваємо грязюку..." — продекламував я дитячий віршик, витягаючи за ногу, хвицяючи лихо з води.

Але в ту ж мить з моєї руки вислизає мокра ніжка, в якій залишається друга облуплена і порвана сандаля, і мала знову плюхається у воду. Нова порція вереску, кашлю і крику, та відчуваючи, що її вже ніхто не тримає, хапає ляльку, вистрибує з ванни, як жаба, при цьому вдруجه добряче приклавшись головою об підлогу, (бідова та голова) і вже не маючи сил встати, заповзає під стілець, і, дивлячись звідти на всіх, як загнане в кут звірятко, продовжує оглушливо ревіти, та так, що аж задихатись починає.

— Да-а... якби були мізки, отримала б струс мозку. — прокоментував я коротку сцену втечі з ванни.

— Ви зовсім збожеволіли, влаштувавши тут такий армагеддон! Добре, дівча, вона ще маленька, але ж що ти робиш? – звернулася до мого здорового глузду стурбована господиня.

— Все під контролем, рідненька! Готуємося до другого запливу!

— Як я розумію, хтось дуже не любить митися, а хтось взагалі не вміє поводитися з дітьми. – прокоментувала дівчина ситуацію, хитаючи головою.

— А я що, маю щось проти? Не вмів, не вмію, а після сьогоднішнього дня, навіть намагатися не буду. Я й так не особливо любив дітей, а тепер точно стану дітоненависником. Краще із зомбі на стіні обличчям до харі, ніж із цим чудовиськом. Ой-йо-йой, як же вона мене подряпала! — вигукнув я, ненароком глянувши в дзеркало.

— Про дітей так не можна говорити. — повчально сказала господиня дому, присідаючи поруч із П'яточкою, що задихалася від плачу. — Ніяке вона не чудовисько, а просто маленька і дуже гарненька дівчинка, яка просто не любить купатися, тому що не знає, наскільки може бути хорошою та приємною, тепленька водичка. А те, що трохи подряпала... то це нічого... заживе як на песику. Ми, дівчата, любимо кусатися і дряпатися, і нас не потрібно, за це лаяли, а потрібно любити і прощати.

Вимовляючи ці слова, вона начебто, між іншим, почала повільно гладити мокру голівку маленької. Дивно, але та вже не цуралася і не шипіла на неї, як раніше, дозволяючи без заперечень гладити себе і навіть почала поступово заспокоюватися.

— Ні, ні, я не збираюся нікого лаяти. Тільки навіщо мені така, забирай її собі. Хоча у вас вже є дівчинка, розумна і слухняна, напевно. Тоді віддайте цю в дитячий будинок, там їй і місце. Адже кому ще потрібна така вередлива ще й грязнуля, до того ж плакса. А я собі можливо знайду іншу, яка буде мене любити й слухати... і не дряпатися.

З цим словами я попрямував до дверей... та мене зупинила нова порція оглушливого виття, брязкіт стільця, щось, наче перелякане звірятко миттєво вистрибнуло з-під нього, і от на моїй нозі висить маленьке, розпатлане і дуже мокре, чудо-юдо. Причому намертво вхопившись за штанину.

— Ні! Тепер немає вже потреби, а ні в словах любові, а ні в гарячих обіймах. Відчепись. — сказав я, трясучи ногою, намагаючись струсити з себе чіпку малявку. — Бо я не маю часу. На вулиці мене чекає купа дівчат — чистеньких і слухняних, а може навіть сто дівчат або тисяча, або й і мільйон.

— І-і-а-а-а!

— Ну все, припини, не доводь крихітку до істерики. — до нас підійшла Самая'. — Бачиш, задихатися вже почала від плачу. Ну, все маленька, перестань плакати, цей поганий Еешик, жартує. Де він ще знайшов би іншу таку милисіньку дівчинку? Ніде, навіть якщо обійде все місто, по сто разів. І навіть серед мільйона мільйонів такої не знайде. Правда?

Сказавши це, вона відчепила малу від моїх штанів і взяла її на руки. Та навіть не пручалася, а при останніх словах взагалі почала кивати головою на знак згоди з надією, дивлячись дівчині прямо в очі, і навіть про те, що плаче — забула.

— П'ятюнька... солоденька... а може, давай трішки покупаємося, зовсім трішечки, щоб наш Еешик перестав дуги щічки, як хом'ячок, інакше вони лопнуть, а без щічок він стане зовсім не красивим, і буде голосно плакати. А за те, що ти трошки викупаєшся, то ми його потім спіймаємо, і будемо довго-довго мити з милом і терти мочалкою.

Після цих слів мала майже повністю перестав плакати. Тільки опухлий і сопливий ніс нагадували про недавню істерику. Та про що я кажу... настрої у неї змінився настільки кардинально, що вона миттєво зблизившись з Самай' почала котити бочку в мою сторону, вказуючи то на мене, то на голову і роблячи кругові рухи.

— Так — так! — дівчина зрозуміла її з напівжесту. — І голову йому ми теж намилимо шампунем, густо, густо, замість волосся йому буде піна.

П'яточка кинула переможну посмішку в мій бік, оголивши порожні ясна з двома-

трьома зубчиками. Як виявляється, для щастя жінці мало що потрібно — тільки намити чоловікові голову. Ну, нічого, жабеня, ще розберемося с тобою, пізніше.

Загалом, на моє полегшення, дівчина і малючка прийшли до взаєморозуміння. Самая' почала швиденько роздягати малу, кидаючи її речі прямо на підлогу, адже назвати це ганчір'я одягом, було важко. Я ж, все це зібрав і запхав в сумку. Коли з П'яточки зняли останню одежину, дівчина ахнула і мимоволі відступила назад, впершись у мене. Чесно кажучи, я теж був трохи шокований, але не дуже сильно, тому що вже бачив дітей у подібному стані. На фото в Освенцимі.

— О, боги! Вона ж практично просвічується. — ахнула Самая'.

— Цікаво, а як же вона в такому стані ще й бліх на голові носила і не падала... Дивно.

— От дурник, нічого смішного в цьому немає, бідолашна дівчинка.

— Ну, не я ж її до такого стану довів...

— Але й глузувати не треба!

Посперечавшись, взялися до миття, яке під чуйним керівництвом Самай' пройшло на ура. Вона кілька разів добре вимила голову шампунем. А потім за допомогою мочалки з милом ретельно очистила все тіло. Я також брав активну участь — де підтримати, де не заважати, в загалом — при ділі. Після закінчення банних процедур мала, змучена минулими пригодами, заснула прямо у ванній, знову мало не вдарившись лобом об борт, від чого я порснув від сміху за що знову отримав від господині будинку, гострим ліктем під ребра.

— Це просто жахливо, яка вона худюща, тільки шкіра і кістки. — бідкалась дівчина, загортаючи малючку немов немовля у великий махровий рушник. — Де ти її знайшов?

— Худе, але дряпається, як шарпана кішка. — першу пожалівся я на свої рани, потім пояснив. — У східному кварталі ловили безпритульних дітей, а вона за мною ув'язалася. От і няньчусь...

— Ну нянька з тебе, так собі... все йди мийся. Твоя черга, маю надію, що ти, митися любиш, і капризувати не станеш. - прошепотіла вона.

— Ха-ха! Дуже смішно. - передражнив я, й взявся знов набирати ванну, але вже для себе.

Та якщо чесно, то я купатися люблю. Невимовне блаженство, занурити втомлене тіло в теплу воду й повністю розслабитися під тихе плескання.

Полежавши так пару хвилин, почав люто відмивати спітніле, пропахле порохом і П'яточкою — тіло. Вхід пішло все — шампунь, мило, мочалка, і хоч напередодні я відвідував громадську лазню, вода все одно виявилась доволі брудною. Довелося зливати, й заново набирати чисту.

Тільки після цього, чистенький як скельце, я вирішив розслабитися і зазирнути в характеристики, що там і як?

(СИСТЕМА)

Клас: Стрілок - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 9.

АТАКА - 10,4

СИЛА - 11

СПРИТНІСТЬ - 0

ВИТРИВАЛІСТЬ — 11

ЗАХИСТ - 0

ІНТЕЛЕКТ - 0

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 120/120

Швидкість - 0,4%

Дальність - 1,4%

Влучність - 0,4%

Вільних доступних балів - 40

УМІННЯ - "Tempus Stans (Time Stop)" (можливість зупинки часу на 3 секунди), міфічний, масштабований, час перезавантаження - 23 години.

НАВИК - Чудан (рівень 5), (удар ногою, в середню та верхню частини тіла) епічний, масштабований, 50 хвилин перезарядження.

Ну, що тут скажеш... помаленьку, потроху, капає. Так дивишся до глибокої старості, можливо, я й доберуся до вершини. На п'ятому призовому рівні в гілці розвитку "майстерність володіння вогнепальною зброєю ближнього бою" вони дали цілих **один бал, на дальність**. Більше мене порадувала зайва секунда до "Зупинки часу". Я використав його двічі, і двічі це уміння врятувало мені життя. Плюс до всього, перезарядка зменшилася на годину. А одна година іноді може зіграти важливу роль, аж до порятунку життя.

Що стосується балів: спочатку підемо за старою схемою, **10 балів в силу, 10 в витривалості**. Так що за цими двома параметрами я "розрахуюся" з Системою і поступово почну рости. Далі, в будь-якому випадку, необхідно збільшувати дальність, яку, поки що не вийде "витягнути" з кредиту. Але нічого, наступного разу. Кидаю в **дальність 10 очок**. Ну, і по "п'ятірці" я додав до "**спритності**" й "**захисту**", настав час і ці компоненти підтягнути. Можна було б і в атаку, але при такій короткій дистанції урону все одно вистачало. Після розподілу вийшло так:

Клас: Стрілець - стихійний, Ім'я - Ех. Рівень - 9

АТАКА - 10.4

МІЦНІСТЬ - 21

СПРИТНІСТЬ - 5

ВИТРИВАЛІСТЬ — 21

ОБОРОНА - 5

ІНТЕЛЕКТ - 4

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 120/120

Швидкість - 0,4%

Дальність - 11,4%

Влучність - 0,4%

От оборону треба обов'язково потроху підіймати, як і спритність. Зустріч зі стрибунгом гостро вказала на недоліки в моєму прокачуванні, і на те, як незграбно я

падав, уникаючи отруйного плювка, і як обпекло руку, знісши відразу двадцять пунктів життя, лише однією маленькою краплею. Загалом, як то кажуть: є куди працювати!

При всіх розподілах і переоцінках я не помітив, як заснув прямо у ванні – а ще з П'яточки ржав. Вирубився, в момент, і без жодних снів.

І знову, як і минулого разу, в парку на лавочці, крізь сон відчув якийсь дискомфорт у правій руці. Неохоче, розплющив повіки і ліниво глянув у бік своєї бідної правої руки, що мирно впиралася в край ванни і нікого не чіпала. Як то кажуть: перший раз — це збіг обставин, а другий раз — звичка. На моїй кінцівці, мирно сопучи, підклавши для зручності обидві ручки під щоку, спала П'яточка, голова якої, була смішно замотана в білу хустинку, як у старих кінохроніках, з бабусями на колгоспному полі, з вузликом за шиєю. Скручене тілечко в дитячій нічній сорочечці, котра була як мінімум на два розміри більше чим потрібно, мирно лежало на стільці що стояв поруч. Частина завеликої нічнички зіслизнула з неї, оголивши спинку з випнутим гострим хребтом і "крильцями" спинних лопаточок, через що вона почала тремтіти від холоду. Незрозуміло, в яких умовах мала перебувала досі і чому, але спіймані нами вуличні дітлахи і близько не виглядали такими нещасними й кволими. Я обережно прикрив її спинку рушником, що висів на стільці, який, мабуть, призначався для того, щоб витерти мене, улюбленого. Губи дівчини, крізь сон, розтягнулися в посмішці, вона трохи покрутилася ще зручніше, влаштовуючись на моїй руці, продовжуючи солодко спати. А так і не скажеш, що всього годину тому це було верескливо-репетуюче чудовисько.

І саме в цей момент, коли я перебував в мирній нірвані, Самая' з розбігу влетіла в кімнату, мало не винісши двері. Судячи з усього, перед цим вона зайшла в спальню, де спала дівчинка, і не знайшовши тої в ліжку, злякалася і кинулася оглядати будинок.

— Тсс — прошипів я, приклавши палець до губ. – Не буди лихо, до поки спить тихо.

— Сам ти лихо. — так само прошепотіла дівчина. – Ти дивись, вона навіть спати без тебе не може. Хіба це не любов...

-Так, так! Любить, як душу, а трясє, як грушу.

— Любов любов'ю, але так спати — не діло. Давай-но я обережно віднесу її назад у ліжку, нехай ще трішки відпочине. А ти давай вилазь, витирайся, а я принесу трохи одягу і нагодую вас. Скоро чоловік має повернутися, а мені ще йти до школи за донькою.

Я кивнув, але як тільки вона вийшла зі сплячою дівчинкою на руках, я знову залив повну ванну гарячої води. Вилазити ой як не хотілося. Розімлів і знову розслабившись, я почав було дрімати, як раптом мене вирвав зі сну напівкрик:

— Ти вирішив на ді мною познуватися! Ану вилазь, швидко! — кипіла Самая' з купою одягу в руках. — Я ж тобі казала, що мій чоловік має скоро повернутися, до того ж у мене і своїх справ вистачає...

— І тобі ніколи возитися з двома неадекватними обірванцями. — продовжив я її промову, але у своїй інтерпретації, злегка примруживши очі.

— Я цього не говорила, не перекручуй. — відповіла вона, трохи заспокоївшись, і

почала складати одяг на стілець, де ще недавно спала П'яточка.

Потім вона присіла навпочіпки біля ванни та почала гладити мої груди рукою, злегка поливаючи їх водою.

— Що ви з малючкою будете робити далі? — запитала вона, поклавши голову на мою руку, копіюючи когось, хто ще мить назад лежав на тій самій руці, в тій самій позі. Наскільки ж, всі жінки схожі у своїх вчинках.

— Малечу в будь-якому випадку потрібно десь прилаштувати. Бігати за мною – не варіант. Моє життя – це війна, і дівчинці там немає місця... Можливо, ти знаєш якусь бездітну сім'ю, що хоче або може удочерити сироту?

— Нікого такого. У нашому місті практично немає такого поняття, як бездітна сім'я, знахарі не тільки відновлюють репродуктивні органи, а й можуть виростити нові... забула, як називається цей процес. Звичайно, я можу запитати, але це все одно займе деякий час, ти знаєш. І на цей період за нею потрібен догляд.

— Та ну... я не можу собі цього дозволити, мабуть, здам у дитячий будинок.

— Вирішувати звичайно тобі, але я не думаю, що їй там буде краще. Ти бачиш її стан, її ставлення до чужих людей... дівчинка відразу стане ізгоем, а як ставляться до таких дітей однолітки й тим більше старші хлопці — здогадуєшся? І якщо ти думаєш, що персонал щось контролює – то глибоко помиляєшся. Та і що можуть хотіти робити, люди, які живуть на міські дотації, які, до речі, зараз самі мінімальні, через постійну війну з інфікованими, яка забирає левову частку всіх коштів і ресурсів.

— Яка ж ти, однак розумна, — здивувався я, хм, аж дивно для такої красуні.

— Я ж казала тобі, що колись готувалася до зовсім іншого життя, де треба було вміти спілкуватися з людьми різних класів. Хто ж знав, що мені судилося стати лишень крамаркою. — вона сумно зітхнула, продовжуючи гладити мене.

— Слухай! А якщо до тебе... скажеш, що підбрала під дверима, покажеш чоловікові її костюми — може пройметься і ?.. — змінив я тему.

— Він! Пройметься! Не сміши мене, стрільцю. Якщо я тобі сказала, що мій чоловік добре ставиться до моєї доньки, то я просто не все тобі розповіла, та й навіщо тобі це потрібно. Він не б'є ні її, ні мене, але тримає нас на такому короткому повідку, що ми залежимо від нього майже у всьому. Незважаючи на те що він всього лише пекар, у нього є численні родичі, так, не у вищих ешелонах влади, зате на багатьох ключових посадах, які можуть суттєво впливати на події. Так що, покинувши його, я просто опинюся на вулиці без засобів до існування, і з дитиною на руках. Та й пристойну роботу я не зможу знайти завдячуючи його родичам, а ще Самі відрахують зі школи, а я так хочу, щоб вона здобула освіту. І ще одне... Він дуже хоче свою дитину — спадкоємця, але сама думка про те, щоб від нього народити, для мене нестерпна, я потай приймаю деякі препарати, що перешкоджають зачаттю, а він зовсім не дурень і вже щось почав підозрювати та більш наполегливо пропонувати сходити до лікаря ... поки що мені вдається відхрещуватись ... а що буде, якщо я покажу йому ще одну, чужу дитину, та ще й безпритульну сироту?

— Ти кажеш, що залежна від нього? А де ж взяла сто золотих на... це саме. Гроші ж

то не маленькі?

— Це гроші, на чорний день. У мене вони були ще з часів до заміжжя, мій чоловік про них нічого не знає.

— Ну, так скористайся ними, бери дівчат, йди від чоловіка, на перший час тобі вистачить, а далі я розкручуся — допоможу.

— А чи допоможеш? Стрільцю? Чи за день забудеш, і зникнеш, розчинишся серед гільдій і кланів, де мене навіть не пустять на поріг. І я залишуся одна на вулиці, але вже з двома дітьми. Що ж, припустимо, що ти виявишся порядною людиною, і піклуватимешся про нас. Але, як ти кажеш, твоя доля – війна, і якщо не сьогодні, то завтра загинеш...

— Я і так можу загинути, а мала залишиться одна.

— Як би жорстоко це не звучало, але тоді, вона залишиться там, де і була, для дівчинки майже нічого не зміниться, вона трохи посумує за тобою, але думки про їжу і тимчасове житло швидко витіснять всі інші. Ти засуджуєш мене за такі погляди на життя, стрільцю. Може і правильно, ти й так напевно думаєш, що я безпринципна жінка, готова на все заради наживи, навіть зрадити свого чоловіка, хоч і не коханого, але законного. Ну, нехай буде... думай, що хочеш. Тільки я не можу допустити, щоб моя донечка теж перетворилася на П'яточку...

— Знаєте, шановна хазяєчко, коли ви вдарили мене по плечу на порозі своєї хати, мені було так боляче, що я й досі погано себе почуваю. І коли я почуваюся погано, то комусь має бути теж зле. Тож я мушу негайно когось покарати, і я вже, здається приглядив собі цього – "когось" для цієї справи...

Я простягнув руку до розслабленої дівчини, вона зойкнула від несподіванки, і спробувала відскочити, та мені вдалося схопити її та легенько смикнувши, затягти таки до себе в ванну. Вона почала чинити опір і ледь чутно обурюватися:

— Це неправда, не було такого. Тобі примарилось, від недосипу!

— А от зараз як всиплю комусь, по саме не балуй, й відразу перестану марити!

— Дурненький! П'яточку розбудимо... та й чоловік скоро повернеться... божевільний... Ох!

Приблизно за годину, лежачи на моєму плечі й закинувши на мене гладеньку і смагляву ніжку, оголена дівчина раптом підскочила, боляче вдаривши мене коліном в живіт.

— Час!

— Де!

— Ніде! Його взагалі не залишилось. Давай, швидше вилазь і одягайся. Підбери те, що тобі підходить..., і хто ж тебе так відгодував? А я піду і розбуджу П'яточку.

— Егей. А рушник? — крикнув я, бо дівчина схопила те, що для мене призначалося, і сама в нього обернулася.

— Ти мою сукню зіпсував. Одягайтеся тепер так.

Ну що ж, цілком справедливо. Я схопив перший-ліпший одяг, це виявилися штани, але спочатку, звичайно, я одягнув свої чорні труси, які мені навіть не спадало на думку

викидати, та й навіщо – вчора тільки одягнув. У талії штани підійшли як раз, а ось по довжині зовсім короткі. Я всього лишень по два рази підкотив кожен штанину, і вони якраз стали трохи нижче мого коліна. Так і залишу, будуть схожі на бриджі, тим більше, що я вже почав звикати до цього вбрання. Треті штани і треті до колін.

У цей момент пролунало коротке "Ах" — це була дівчина, що вистрибнула з ванної кімнати і побачила щось внизу біля дверей, з іншого боку. Вона на мить завмерла, прикривши відкритий рот долонею. Я застебнув штани й швидко вискочив за нею. Хоча вже приблизно уявляв, що там побачу.

Картина маслом.

Біля дверей, внизу, закутана в маленьку дитячу ковдру, з незамінною лялькою в руках, насупившись, сиділа П'яточка. Вона, мабуть, прокинулася, і, не побачивши мене поруч з собою, знову полетіла у ванну. А от до дверної ручки, напевно, або не могла дотягнутися, або просто заклинило замок, що більш ймовірно, тому що перший раз же якось увійшла, та вдруге відкрити двері вже не змогла. І, мабуть, добре чула, як ми там "шумимо", тому далі вже не шукала, а вирішила почекати біля дверей, щоб зараз з німим докором подивитися в наші безсоромні очі.

— О небо! — знову вигукнула Самая'. — Ти весь час тут була?

— Ну а, де ж іще. — відповів я замість дівчинки.

— Невже вона все чула? Як ми там... — почервоніла вона.

— Я думаю, що там не тільки вона чула, а й добра половина сусідів. Та ти не хвилюйся, чого вони тільки сьогодні не чули з цього будинку. Ймовірно, проходячи повз вас, почнуть хреститися.

— От дурник! Це ж не смішно... — вона ляснула мене рукою по плечу, і, підхопивши малючку, побігла в сусідню кімнату.

Ну, а П'яточка, побачивши, що її знову відносять від мене, скорчила гримасу, ніби оцту ковтнула, і вже була на межі "виступити" з новим ранковим концертом. Та я побачивши її натрій', суворо зиркнув лихим оком, а для більшої переконливості ще й пригрозив пальцем:

— Не плач! Навіть не думайте про це! Я одягаюся і йду за тобою. Ніяких істерик!

Начебто заспокоївши її на деякий час таким чином, я знову заскочив у ванну і почав ритися в решті одягу.

В основному, там все було на мене замалим. Підійшла тільки біла майка, в якій люблять дефілювати наші пенсіонери, виходячи вранці на балкон. Я відразу ж одягнув її на себе. Вже не голий. На мить задумався, як же цікаво у світі Терри співіснують речі з епохи Відродження (в якій, з погляду на манери одягатися та стилю будівель, тепер жило місто) та різні нововведення моєї епохи: Наприклад, лицарські обладунки та кевларові бронежилети, дерев'яні балісти та сучасні системи ППО. Ну, або хоча б, чоловічі аристократичні ботфорти та совдеповські кеди.

Останні я знайшов серед купи одягу. Приміряв, поворушив пальцями... начебто не тиснуть, як то кажуть — мій розмір, сорок п'ятий, розтоптаний.

І тут я здивувалася вдруге! В голові тренькнуло, і вже автоматично я відкрив

повідомлення, що надійшло від Системи. А потім відкрив ще й рота – від несподіванки... кеди, виявилися геймерським, ігровим шмотом. Сині з двома оцінками спритності. **Одна + 5, а інша +10.** У підсумку, надівши їх на себе, я додав до цієї характеристики 15 балів, що в сумі склало цифру в 20 балів. Оце так! По ходу я за сьогоднішній день перекрив вже третю характеристику і піднявся на п'ять пунктів в спритності. Продуктивненько. Мені потрібно буде десь перевірити, чи зможу я зараз крутонутися сальто, або хоча б жонглювати трьома предметами. Взуття мало 200 очок міцності, за терміном використання показник буде поступово зменшуватися, поки вони, якщо не зробити ремонт, не перетворяться на мотлох. Потрібно дізнатися їх ціну у дядечка Ау (якщо, звичайно, не пристрілить), і тоді стане зрозуміло, купувати нові або ремонтувати старі.

Цікаво, звідки взявся ігровий шмот Самай'. Піду і запитаю. Затягнувши шнурки, засунувши револьвер за пояс і прикривши його майкою, пішов до кімнати, за дверима якої хвилину тому зникла дівчина з малою.

Як на мене, Самай' дійсно була хорошою господинею. Що трохи дивно... з жінками такого практично не буває – вони або хороші господарки, або розумні, або красуні. Ця ж, навпаки, поєднувала в собі всі якості. І не дивно що її пригнічувало, тихе, муторне життя, забитої крамарки. При такому поєднанні параметрів, її нинішній соціальний статус – це бомба уповільненої дії, не знаєш, коли рвоне. Даремно, звичайно, пекар насильно тримає дівчину біля себе. Не по Савці свитка. Її життя – це яскраві вогні палаців, бали, маскаради, дуелі, тільки за одну її увагу. Тому певно й шукала будь-яку можливість вибратися звідси.

За той час, що я надягав майку і кеди, вона встигла повністю одягнути малечу, і навіть сама одяглася в просте літнє плаття, яке попри свою простоту, досить вигідно підкреслювало її принади.

П'яточка – це окрема історія. Ніжно-рожева сорочечка, зверху темно-фіолетовий сарафанчик-кльош, набагато нижче коліна. Судячи з усього, потрібного розміру не знайшлося. Рожеві колготки та фіолетові босоніжки. Дівчинка-дзвіночок. Я навіть почав душитись сміхом, спостерігаючи, як малючка крутиться перед дзеркалом, незграбно підтягуючи одяг там, де їй було незручно.

— Що смішного! — обурилася Самая'. – Дуже навіть гарненько.

П'яточка, дивлячись на мене, щасливо посміхнулася своїм щербатим ротом, тим самим підтвердивши, що їй теж все подобається.

— Та ви обидві, красуні, очей не відірвати. — я вирішив хоча б раз щось сказати без підколів. — Але ж ця хустка дурнувата, її не можна зняти, вона в ній схожа на кріпосну селянку.

— Я намастила їй волоссячко лікувальною маскою від параз... ну від комах в голові. А хустка фіксує, щоб вбиралося. Це на добу. Потім їй потрібно вимити голову дитячим шампунем, я тобі трохи відсиплю.

— А де я буду мити їй голову — в міському фонтані, чи що? Та і як мити? Ти пам'ятаєш ранковий концерт?

— А П'яточка вже розумниця. – зашебетала Самая', – Тепер вона знає, що митися – це добре. І водички вона вже не боїться. Правда, маленька?

Та ствердно кивнула головою у відповідь, і діловито пошурувала до мене, схопившись рукою палець.

— Поїсти я вам теж дам з собою, нагодувати тут, вже не встигаю. І як тільки ви десь влаштуєтесь, дай мені відразу знати. У будь-який день, приходь на базарну площу до дошки оголошень о другій годині, я буду чекати тебе там кожен день, на жаль, недовго, чверть години, максимум. Гаразд.

— Гаразд. — Я кивнув головою, слухаючи, як швидко і чітко мене проінформували, і як тільки з'являлася можливість, вставив своє слово. — А що це за взуття таке... де ви його взяли?

Я підняв ногу, показуючи, про що йдеться. П'яточка в точності повторила мій рух, напевно, думаючи, що це так треба. Тепер настала черга дівчини порснути від сміху, але вона швидко взяла себе в руки й затараторила далі:

— Це мого чоловіка. Колись він надумав справити на мене враження, і купив собі взуття системних, сподіваючись, що станеться диво і він миттєво стане сильнішим і швидшим. Але — лиш гроші на вітер. Те, що створено для вас, не працює на нас.

— А не пробував займатися спортом. Чи у вас ще немає такого поняття?

— Я знаю, що таке спорт. Невже забув, від кого моя донька... ми, хоч і не багато, але трохи спілкувалися, і в загальних рисах я багато знаю про ваш світ. Так, у нас дійсно немає такого поняття, як спорт. Зате є тренувальні зали, де за невеликі гроші вчать користуватися різноманітною зброєю, або навчають кулачному бою. Тільки для тренування потрібно докладати зусиль, а їх у нього вистачає тільки на пекарню. Але хоча б так. А ти що, займався? Теж хотів когось вразити?

— Правильніше було б сказати: хоч когось. Ти не повіриш, але в юності я був довготелесим і худим підлітком, ще й незграбним. Так що, привернути увагу дівчат було не реально. Тому мені довелося змінитися.

— Не знаю, куди гляділи ваші дівчата. Але і без купи м'язів видно, що ти хлопець з характером, а також дуже харизматичний. Таким, зовнішній вигляд не особливо важливий, вони й так справляють враження.

— Але так, ще краще!

— Безсумнівно, — відповіла вона, збираючи в кошик прості продукти, але в цілком пристойних кількостях, напевно згадала про мій апетит. — Це говорить про те, що крім усього, у тебе є ще й сила волі — одна з якостей, яку я хотіла б бачити у своєї дитині. До речі, про дитину... Ось гроші.

Перед тим, як зібрати кошик, вона витягла звідкись з-під нього, невеличкий подзенькуючий мішечок.. І як їй вдається так швидко все запам'ятати й відразу приготувати? Гроші, звичайно ж, взяв, але при цьому запитав:

— Думаєш, я виконав свою частину угоди?

— Поки що не можу відповісти з упевненістю, точно, це стане відомо через деякий час, але моя жіноча інтуїція підказує, що все добре. Ну, здається, я все зібрала, ось... і

дивись, дбай про П'яточку.

— Хто б про мене подбав...

— Ти сильний, з усім чудово справляєшся сам. - Самая' посміхнулася мені й ніжно штовхнула до дверей.

— Я просто повинен бути сильним, інакше навіщо й бути!

— А ще ти розумний і сміливий і я просто тану поруч з тобою — раптом, немов піддавшись внутрішньому пориву, дівчина пригорнулася до мене і потягнулася за поцілунком.

— Так, я такий, я можу. — шморгнув носом. - Ану ж бо швиденько почухай мені спинку, вже несила терпіти.

— Все, йди геть. Прощай дорогенька, і приглядай за нашим Ешиком, а то він такий...

Вона так і не сказала, який, але довго дивилася нам услід. Звідки я знаю? А ми з П'яточкою кілька разів озиралися і махали їй рукою, поки не зникла з поля зору.

Глава п'ята

Ми з малою представляли, напевно, ще те видовище. Здоровенний чоловік в кедах і з пушкою за поясом, за ручку з маленькою дівчинкою в сарафані — дзвіночку, що ледь перебирає ніжками-сірничками, аби встигнути за довгоногим дядьком. Я навмисно не брав її на руки, тому що бігати як божевільна, вона ой як любить, от нехай і топає, скидає залишки дурної енергії.

А з кошика, врученого нам на прощання гостинною господинею, доносилися настільки запаморочливі запахи, що мій живіт, а в унісон ще й малої, видавали на пару гучне бурчання. Відповідного місця, щоб сісти і як годиться поїсти, поки що не траплялося. Тому знову і знову, на ходу, я щось діставав з кошика, половину відкушував сам, а другу половину давав малій. У неї виявився напрочуд великий рот, в прямому сенсі цього слова, я лише зараз при світлі дня, це розгледів. Звичайно, воно добре в плані харчування, але в плані зовнішності — істотний мінус. Коли він був закритий, ще нічого, але коли починала реготати або роззявляла його, щоб поглинути їжу, то ставала схожа на беззубу жабу, хоч жаби і є беззубі. Ще й голова у неї теж була злегка плеската по горизонталі що надавало їй ще більшої схожості з земноводним. Словом - якщо вона ростиме біля мене, то в майбутньому я задовбаюсь шукати їй женихів. Та й діяти за схемою героя з одного побаченого мною фільму, де той з допомогою маленької донечки-симпатюльки, дурили людей, отримуючи від тих різні матеріальні блага, теж не вийде. Тому що, навряд чи П'яточка викличе хоч у когось щире зворушення, а якщо до того ж почне шкіритись, у всі своїх три зуби, то нас ще й проженуть до біса.

Під час прогулянки мала, щоб не нудьгувати, почала придумувати собі заняття. Спочатку вона почала копіювати мене... як я зрозумів? А як не зрозуміти - ноги-руки, широко розставлені, корпус трохи нахилений вперед, насуплений ... потім несподівано правою рукою робить рух, як ніби дістає з-за пояса зброю і, зігнувши три пальці, два стирчать немов ствол, починає смикати рукою, імітуючи постріли, а на додачу ще й видає ротом звуки, схожі на "иф-иф". В результаті перестрілки ніхто не постраждав,

крім підборіддя, що виявилось все заплыване слиною яка вже почала стікати й капати на сарафанчик. Добре, що розсудлива Самай' додумалася поставити в кошик з їжею хустинку, якою я і витер слиняве неподобство.

Після цього, грати в себе, я категорично заборонив — хустка була тільки одна. Тому вона почала зображати чудовиськ. Встала на карачки, задерши свою кволу дупку догори, так, що поділ сарафана закотився їй на спину, і почала незграбно повзати, видаючи своєрідне "прфл", і зупинившись ручкою відкидувати щось від себе. "А чи не стрибунна вона копіює", промайнув у мене здогад, і чи не цієї ночі вона його побачила, порушивши свою обіцянку не вилазити за жодних обставин. Але не встиг я це все обдумати, як "стрибун" під час чергового "плювка" не втримав рівноваги й завалився на бік, вивалюючись в пилюці. Я кинувся було підіймати, та малючка ввійшла в такий раж, що, не звертаючи ні на кого уваги, швидко підвелася і на секунду завмерши, раптом видала високий звук "і-і-ту" і, високо задерши ніжку в фіолетовому сандалику, завдала "потужного" удару по невидимому чудовиську. Потім, знову втративши рівновагу, гучно гепнулася на дупку. Ймовірно, падіння виявилось досить болючим, тому що личко спотворила гримаса болю, і вона, ахаючи, почала терти травмоване місце.

— От і запам'ятай тепер, що від всіляких дурниць, завжди буде боліти попа. — відчитав я її, підіймаючи з землі та обережно обтрусивши, тому що трохи сильніший дотик змушував її сіпатися та здригатися.

Хустка теж пішла у справу, "плювки" стрибунна також залишили слід у вигляді обслиненого обличчя. Словом, всього за два квартали ходьби хустинка стала повністю непридатною, дупка травмована, чистий сарафанчик, з лівої сторони весь замщений, травою, землею й ще чимось, добре хоч не г...м. Еге ж, як говориться: у нас такий поганий початок, що і кінця не видно.

Повністю зачовгану хустку я запхав двома пальцями в кишеню сарафанчика, залишивши її наполовину висіти, хай так сохне. Одяг вимагав професійного прання — розібратися на місці було неможливо. Ну, а щодо забитої дупи... треба буде, додам ще.

Так з горем навпіл ми дошкутильгали до ринкової площі, пройшовши яку, я мав намір потрапити в той самий парк, де нещодавно ночував і де відбувся безпосередній контакт з малючкою, а якщо наша лавочка виявиться не зайнятою, то розташуємось там і ретельно пообідаємо. Такий був план. На базарі було не так вже й багато людей, тому ми рухалися вільно, я пояснив малій, куди ми йдемо, і виявилось, що вона добре пам'ятає це місце, і, напевно, була дуже голодна, незважаючи на перекус, тому що забігала наперед, хоча щоразу озираючись назад, щоб не випустити мене з поля зору. І тому нарвалася на неприємності.

Якийсь товстий пацанчик, років дванадцяти, з нахабною рудою пикою, прогулюючись по ринку за ручку з матір'ю такої ж комплекції, помітивши малючку що самотньо блукала між лотками, єхидно посміхнувшись, та напевне не маючи чого робити, щосили вготив копняка її в охлялу дупку. Та так, що дівчинка пролетіла кілька кроків вперед і впала на колінця, зойкнувши і тут же заревівши, так, що з очей аж сльози закапали. Так і не встаючи, вона швиденько перебираючи ручками та збитими

колінцями поповзла до найближчого прилавка й, тулячись об нього, зіщулилась грудочкою, та тремтячи немов від лихоманки, продовжила ревіти, час від часу кидаючи на кривдника перелякані погляди. Той голосно зареготав і показав матері пальцем на свою жертву. Маман лишень хмикнула і, схопивши його за руку, повела до прилавка з сувенірами.

А в мене мало серце не вискочило з грудей. В одну мить я опинився позад батьківської та її синачка... далі пішов сильний удар ногою в товсту дупу хлопчини, та такий, що під ногою аж щось хруснуло. Він влітає головою в дерев'яну стінку прилавка, ламаючи пару дощок і перекидаючи добру частину товару. Кричить, як різаний, ще гірше, ніж маленька. Мамчин голос вторить йому, ще й закликаючи поліцію, але тут же замовкає, оскільки дуло мого револьвера проникає глибоко в її горло, ламаючи при цьому передні зуби. Чую крики з натовпу, на кшталт "ці системні повністю розперезались", відштовхую жінку від себе в бік, де вона відразу втрачає свідомість і обводжу важким поглядом скупчення людей, при цьому тримаючи в руці зброю... вигуки відразу починають вщухати. Відновивши порядок та справедливість, я неспішно ховаю револьвер за пояс і підходжу до своєї крихітки, що кидається до мене, як маленьке перелякане звірятко. Легко підхоплюю її на руки і мою шию обвивають тоненькі ручки, а до щоки притискається мокре від сліз личко. Так обійнявшись, ми прямуємо до виходу з ринку і люди перед нами тут же розступаються в боки. Ну, звичайно, я ж озброєний і небезпечний, що правда, патрон у стволі лише один, та нічого страшного, хто з них про це знає. Вдалині чую трель поліційного свистка, але я вже за межами ринку, якраз заходжу в парк.

Тут нам знову не пощастило. Всі лавки, як на зло, були зайняті. Можна б було піти в якийсь заклад на кшталт їдальні, але правило – зі своїм не можна – теж працювало в цьому світі. Хоч у мене і завелись грошенята і невеличку суму, я міг собі дозволити витратити на пристойну вечерю на двох, але рука не підіймалася, щоб викинути або дозволити зіпсуватися їжі, так дбайливо приготовленої для нас, гарненькою хазяєчкою.

— А ти випадково не знаєш, де б нам знайти тихе, спокійне місце, щоб ми могли спокійно пообідати? – ніби ненароком, спитав я малу, не сподіваючись на якусь відповідь, просто щоб щось сказати.

Це було риторичне запитання, але дівчинка сприйняла його серйозно. Відірвавши своє заплакане обличчя від моєї щоки, вона кивнула і попросила опустити її на землю, опинившись внизу, відразу ж схопила мене за руку і з усієї сили потягла кудись далі від парку.

Йти довелося довго, тому в якийсь момент я, просто довірившись дівчинці, пішов за нею навмання, все одно робити було нічого, а вона мене так впевнено тягла, ніби знала місце, де завжди все добре. От, і подивимося. Щоправда, чим далі ми заглиблювалися в лабіринти вулиць, тим все менше мені починали подобатися околиці, а деякі будинки навіть здалися смутно знайомими. Чи не тут ми з містером Блоком днями збирали вуличних дітей? Ну, звичайно, а куди я думав може привести трирічна дівчинка, яка все своє свідоме життя провела в цьому районі, звичайно ж, до рідних пенатів. Що ж,

звинувачувати точно нема кого, крім себе, бо ж яка більш-менш розсудлива людина довіриться дитині в таких питаннях. Та нічого, хоча б подивлюся, де і в яких умовах вона жила, поки не надібала на мене.

Тим часом пройшовши якийсь абсолютно безлюдний і забитий сміттям провулок, ми опинилися перед високим парканом, оббитим листами заліза.

— Ну і куди далі, тут же якби глухий кут. — прокоментував я, озираючись навколо.

Малючка, анітрохи не розгубившись, підбігла до паркану і шмигнула в невелику дірочку, яка утворювала вигнута частина металевої пластини. Отвір, куди могли пролізти кішки, маленькі собачки ну і П'яточка, яка була не набагато більшою за них. У дорослої людини туди може хіба що рука протиснутись.

— Ей! Жабеня! А мені що робити, я не вмію літати. — спитав я у малої, що визирала в дірку за мною, і, напевно, думаючи й чого ж цей чувак стоїть і не лізе куди показують.

Я тільки важко зітхнув і вхопився пальцями за край металу де можливо було піддіти, і, напружуючись, спробував максимально відігнути досить товсте залізо.

Довго вовтузився і пихкав. Вже і їсти перехотів. Але кінець кінцем проклята бляха почала поступатися, допоки мені не вдалося зігнути досить великий шмат, в який можна було пролізти, і я, недовго думаючи, почав протискуватися в отвір. Моя спроба в підсумку дала можливість опинитися по той бік паркану, хоча в підсумку я мало не защемив ногу листом металу, який, пружно гримнувши, встав на своє місце.

П'яточка радісно застрибала і заплескала в долоні, і тут же схопивши мене за палець знову кудись потягла.

А за парканом виявилась здоровезна площа, заповнена великими трьох— і чотириповерховими будівлями, а точніше каркасами будівель, адже тут все було давно занедбане, напівзруйноване і заросле величезними бур'янами. Напевно, колишній завод або фабрика, а де ще безпритульна дитина може ховатися від злого світу, як не в таких місцях.

П'яточка, спритно обійшовши купи битої цегли упереміш зі склом, завела мене в одну з будівель, і ми опинилися у величезному напівпорожньому приміщенні, де то тут, то там височіли величезні поламані механізми й сталеві рами та такі ж купи сміття, що в основному складалися з гнutoго металолому. Під стелею, в напівтемряві, можна було розгледіти обриси металевих балок і величезного каркаса механічного крана, від якого в різні боки розходилися металеві сходи з поручнями, мабуть, для кранівника та персоналу що обслуговує цю машину. Цікаво, як це все працювало без електрики, адже я не помітив жодних моторів чи електричних проводів, які є незмінними атрибутами техніки. Можливо, в цьому світі технологічна революція пішла іншим шляхом.

За роздумами, я і не помітив, як ми пройшли частину цеху, і пірнувши в темряву чергового приміщення, опинилися біля сходів, по яких почали підійматися на другий поверх. Сходинок виявилися високими, навіть для дорослої людини, і малявка, не маючи змоги вчинити інакше, вхопилася руками за край і, високо задерши ніжку, наче каракатиця, почала по ним залазити. Ще один прикол у мій відеоархів (здається, я вже

згадував, що системні мали можливість робити фото та відео околиць, подій або просто фотографувати все, що сподобається, підключившись до Системи. Ну а П'яточка, могла видати стільки приколів за короткий час, що я вирішив завести відеоархів з нею, буде на дозвіллі с чого посміятися) Я не стримався від сміху, дивлячись на таке видовище. Та сміх сміхом, але це її переповзання почало трохи задовбувати й змушувало нервувати. Тому, підхопивши хекаючу малечу, в тій позі що і лізла, я за секунду підлетів вгору і опинився на початку довгого коридору, з безліччю дверей з боків. Тут я знову опустив дівчинку на підлогу, щоб продовжувала служити провідником, хоча сам вже пошкодував, що вирішив, заради сумнівного задоволення побачити її лігво, пертися бозна-куди, до чорта на роги, в якісь напівзруйновані руїни. Але що вже тепер скажитись.

Пройшовши деяку відстань по курному коридору, П'яточка відразу ж зупинилася біля однієї з зачинених дверей, і, впершись в них плічком, почала зі всієї сили штовхати всередину, намагаючись відкрити. Я вирішив допомогти, і акуратно штовхнув полотно рукою. Вони відкрилися напрочуд легко, настільки, що малявка від несподіванки влетіла в кімнату й врізався у стіл, мало не перекинувши його. Відразу обернувшись сердито витріщилась в мій бік... я миттю зробив невинний вираз обличчя і лише розвів руки в сторони, знизуючи плечима, ніби зовсім не в курсі – що, як і де.. Спрацювало. Мала хмуρο оглянула кімнату в пошуках іншого винуватця і, не знайшовши більше нікого, побігла до дверей і сердито пхнула їх ногою. Хм... ти диви як осміліла, після інциденту на базарі, коли побачила, що в неї є захисник, хоча можливо вона тут така смілива, бо не боїться отримати здачі... надалі подивимося.

Поки малючка з'ясовувала стосунки з дверима, я оглянув кімнату, в яку ми потрапили. Ну що тут сказати — кімната як кімнату, три на три, на стіні навпроти стоїть маленьке заґратоване віконце, що визирає в приміщення цеху, на диво, з усім цілим склом, але запиленим до такої міри, що через нього важко було щось розгледіти. У кімнаті тільки мінімум — майже цілий, але досить старий і запорошений диван, з великою кількістю мотлоху на одному кінці. Злощасний стіл, перед ним, біля столу, ціле дитяче крісло, а в кутку біля дверей двостулкова шафа, з перекошеним двірцем — іншого не було. На підлозі валялось багато порожніх консервів, пляшок, банок та етикеток з назвами продуктів.

По ходу саме тут і проводить ніч П'яточка, коли не блукає вулицями в пошуках здобичі, яку, судячи зі сміття, тягне сюди.

А та, тим часом впершись, зачинила двері, діловито струснула руки й, швидко забравшись на диван, почала соватись, з натяком поглядаючи на кошик у моїх руках. Не довго думаючи, я змахнув пил зі столу ганчіркою, сів поруч з нею і почав розкладати їжу, яку дівчина приготувала для нас. А вона не пошкодувала їжі, і втиснула в кошик все, що можна було втиснути. І половина свіжого батона, кілечко домашньої копченої ковбаси, плюс купа м'ясної нарізки... два види сиру — твердий і кисломолочний, половина смаженої курки, помідори, огірки, перець, пучок зелені, в невеликому глечикі, закритому кришкою, хлюпав ще теплий супчик, (напевно для

малявки), а поруч з ним лежала ложка. Та, Самая' навіть покласти сіль, не забула, насипавши в маленький полотняний мішечок, ще й пляшку з чистою джерельною водою поклала. Я був шокований.

Але тільки до тих пір, поки не побачив, як зголодніла дівчинка почала в поспіху хапати руками все підряд і без розбору запихати в рот. Оце вже ні – так не піде... мені ще не вистачало, щоб до всього, ця ненажера, потім почала маятись животом з заворотом кишок. Тому, трохи зменшив її запал, надававши по руках, і став годувати супом, підносячи до рота повну ложку. Спочатку вона супилася, сховавши руки за спину, і жуючи те, що встигла закидати в рот, не виявляючи ніякого бажання їсти суп, жуючи так довго, ніби проковтнула гуму. Але я був непохитний, так і тримав ложку біля рота, не збираючись поступатись... здався... а куди б вона поділася з підводного човна, важко зітхнувши і в черговий раз жалібно подивившись на мене, і не побачивши ні краплі співчуття, широко відкрила рот і прийняла свою долю. На диво, супчик їй зайшов, половину вмолютила відразу, і варто було упиратися та ламати мені тут комедію? Потім вже дозволив їсти те, що хоче, але не поспішаючи. І що ви думаєте... виявилось, що вона вміє чудово їсти і без того божевілля, яке вчинила на початку. Так, звичайно, все одно поспішала, і намагалася відкусити більше, але ковтала вже не відразу, а пережовувала, і не налягала на їжу, намагаючись гребти під себе якомога більше, а повільно простягала ручку і брала те, що хотіла.

Я ж, навчивши малу правилам хороших манер під час їжі, залпом випив за нею суп, і накинувся на їжу не згірше, ніж вона це робила на початку, хапаючи все підряд, запихаючи до рота і майже не пережовуючи. Та, побачивши мою таку поведінку, завмерла на пару секунд з відкритим ротом повним їжі, потім спробувала напоумити вже мене, погрожуючи пальчиком, але побачивши мій здоровезний кулак у себе під носом, передумала і як ні в чому не було, продовжила свято ненажерства.

Через деякий час ми з малою розкинулися на дивані, відкинувшись на спинку і спокійно доїдали курку. Я відривав шматок м'яса і ліниво закидував його собі до рота, а наступний пхав в П'яточку. Маленька гадина, змівши зі столу, все що перед нею стояло, дісталася до курки та, відірвавши шматочок, запхала його собі в рот і жуючи взялася за другий, та раптом почервоніла, надулася, як жаба, пирхнула недоїдками на всі боки, після чого почала давлечись кашляти. Я намагався поплескати її по спині, але коли глянув на ту спинку, то зрозумів, що своїм поплескуванням скоріше зламаю їй хребет, аніж допоможу. Тому схопив малу за ноги і, піднявши в повітря, почав трясти так, що аж голова захиталася на всі боки. На диво, цей метод допоміг... вона раптом гикнула, вигнулася дугою і відригнула на підлогу... небагато, але кістка або чим вона ще там вдавилася — успішно вискочила. Червона, як гранат, важко дихаючи, П'яточка відкинулася на спинку дивана і завмерла, іноді все ще відкашлюючись.

— Що мала... жива?

Вона подивилася на мене і невпевнено кивнула.

— Знай тепер... "хто жадібний до їди, той прийде до біди", курку ще будеш?

Вона трохи подумала і знову кивнула. Власне тому ми зараз сидимо і їмо саме так –

а точніше, доїдаємо. У голові промайнула думка – блін, я ж так тісно контактую з дівчинкою, обіймаємось, то те, то се, їмо з одного посуду... а раптом вона чимось хвора, якимось вірусом... та, хоча б тими ж глистами, а я до цього ставлюся так легковажно, потрібно буде терміново звернутися до лікаря — не зволікаючи. Від таких думок апетит зник зовсім, хоча, якщо прикинути, він зник тому, що я всього-навсього обжерся.

А потім мені чи то здалося, чи то насправді почулося, але десь за межами кімнати, пронісся якийсь звук. Я завмер, намагаючись прислухатися уважніше, і краєм ока помітив, що П'яточка теж стривожилась, причому не просто стривожилась, а побіліла, як крейда. Вона навіть перестала жувати й завмерла з повним ротом курячого м'яса, її очі округлилися, та й сама почала злегка тремтіти. Невже знову вдавилася?

— Е, дрібнота, з тобою все гаразд, ? Може, знову струсити? — спитав я, вдивляючись їй у вічі.

Вона раптом різко випросталася, і несподівано ковзнула задом з пошарпаного дивана на підлогу, та коли опинилася внизу, раптом вискнула, обприскав мені коліна залишками не пережованої їжі, і схопилася обома ручками за сидниці, скорчивши при цьому болісну гримасу. Ну, ясен — пень один раз добряче гепнулася "цим" місцем об кам'яну бруківку, а потім, по тому ж місцю отримала міцного копняка, тому таке катання з дивану, зараз зовсім не доречне. Ще невідомо, чи пройшли такі потрясіння для її худючої дупки без наслідків... ні! Підриваємось і йдемо до лікаря.

Але дівчинка, трохи потерши попу, раптом почала кидатися в істериці в різні боки, щось "тикаючи" і показуючи тремтячим пальчиком у бік вікна. Та що ж з нею не так? А далі більше, вона почала стрибати намагаючись дотягнутися до мого револьвера.

— Ти чого? Застрілитись хочеш? — не витримавши спитав її.

— Прф! Иф - иф! — запирфкала вона мені у відповідь, обплювавши добрячою порцією слини із запахом курки.

А за вікном, зовсім близько від нас, раптом почувся гучний брязкіт металу, і щось зацокотіло, але ненадовго, за мить все заспокоїлося. Та затихло зовні, а в кімнаті П'яточка раптом почала труситися, присіла, зіщулившись в жмуточок і сильно-пресильно притиснувши ляльку до грудей, несамовито верескнувши, як ракета дременула, у вузький отвір не до кінця зачинених дверей.

— П'яточка! Стій! — крикнув я.

Та куди там, її й слід простив. Чого ж вона так перелякалася? Хто там стукав зовні? Одні запитання... а ось малечу в будь-якому випадку потрібно знайти. От потрібно було мені все це? Але тепер що вже бідкатись. Піду краще розберуся, що до чого, і про всяк випадок напишу повідомлення Альфу, зі своєю локацією, і якщо що, то відразу відправлю, а потім, головне просто протриматися... хоча з одним лиш, патроном...

Тримаючи зброю наготові, я вийшов у коридор і повільно пішов по ньому, намагаючись зазирнути в кожні двері. Де вони були відчинені, просто заглядав всередину, намагаючись не пропустити жодного закутка, а де зачинені — вибивав ногою. Так я дійшов до кінця коридору. Нікого. Куди ж вона могла подітися, може побігла вниз, тут вже майже все ретельно обшукав. Вирішив спуститися вниз, а заодно

і розібратися, хто там шумить. Як вирішив, так і зробив. Спустившись сходами в цех, почав нишпорити серед остовів верстатів що самотньо стирчали то тут то там, не перестаючи голосно гукати ім'я дівчинки, і так весь час, занурюючись все глибше і глибше в напівтемряву будівлі.

Я йшов і кричав, поки в якийсь момент не зрозумів, що зайшов бозна-куди. Світла було дуже мало. У приміщенні не було вікон, і лише самотні промені сонячного світла пробивалися крізь отвори в даху, даючи можливість хоч трохи зорієнтуватися в напівтемряві. Чим далі я йшов, тим некомфортніше мені ставало. Простір між стовпами та машинами все частіше ставав обплутаний густим шаром павутиння, мені навіть довелося підняти з підлоги шматок арматури та розчищати нею собі дорогу.

Апогеєм моєї подорожі по дурній фабриці став скелет собаки, що висів в півтора метра від землі, з начисто обгризеними кістками.

І в цю мить тишу порушив дивний скрип і стукіт, який повільно, але неминуче наближався. І найнеприємніше – в мою сторону. Я звів курок і почав потроху відступати, проклинаючи себе за свою необережність. Про всяк випадок пообіцяв собі більше не вплутуватися в жодні авантюри й намагатися більш-менш планувати свої подальші дії. І, чорт забирай! Нарешті купити достатню кількість боеприпасів. І більше ніколи не підбирати ніяких безпритульних, навіть собак.

А стукіт ставав все ближче і ближче, і те, що там тріщало і стукало, мабуть, було досить велике, стріляти потрібно напевне, дати підійти ближче і одним пострілом прямо в голову. У глибині моєї голови промайнула крамольна думка, а раптом ця дивна німа дівчинка навмисне завела мене в пастку. Раптом вона робить це спеціально — час від часу заманюючи всіляких простаків, як я – на корм! Комусь?

Та додумати не встиг. З темряви, на мене, зриваючи павутину і перевертаючи бочки, кинувся величезний павук. Заввишки з коня, але замість кінської голови, людська — тільки в місці рота виднілися доволі чималенькі хеліцери, які весь час рухалися і клацали. Замість передніх лап, своєрідні руки з трьома пальцями-кігтями. Загалом — огидна суміш людини і павука, гігантських розмірів.

Я вже не вагаючись вистрілив у чудовисько, що летіло на мене... і о диво! Влучив йому прямо в око. Куля з гучним чавканням увійшла в очницю, після чого, чудовисько голосно завило і піднялося на ноги. Але вмирати чомусь не збиралося, а, трохи струснувши головою, знову кинулася на мене... ну а я, кинувся бігти, петляючи між машинами. Павук підібрався настільки близько, що ледь не цапнув мене за спину, та я, ухилившись, кинув у нього важкий пістолет і знову прямо в голову. Приклав гарно, той знову звівся дибки і почав хитати своєю потворною башкою, намагаючись прийти до тям. Це дало мені невеличку фору, і можливість відірватися на пару метрів вперед. За зброєю не шкодував — виживу, потім заберу, а ні... то тим більш непотрібно.

Летячи, як вітер, по поверхні, повній перешкод, я зрозумів, що бігти так не варіант, павук в будь-якому випадку, швидше. Тому я вирішив добігти до найближчої драбини й лізти вгору в лабіринт із залізних балок, а там вже щось придумається. Сказано – зроблено.

Біля одного зі станків я різко повернув ліворуч і, підбігши до найближчої залізної драбини, почав підійматися вгору. Павук, не відстаючи від мене ні на крок, не очікував такого раптового маневру, і на якусь відстань, за інерцією, промчав повз. Це дозволило мені залізти нагору, під дах, і почати рухатися серед здоровенних багатотонних металевих каркасів. На жаль, істота швидко прийшла до тями, а оскільки могла з однаковою легкістю пересуватися як по землі, так і по вертикальних поверхнях, то швидко опинився недалеко від того місця, де знаходився я. При всьому тому, виявилось, що павук вміє ще й павутиною плюватися, тому лиш опинившись нагорі, серед балок, відразу ж скористався своїм умінням, та на щастя – промазав. Занадто часта геометрія металевих переплетінь не дозволяла прицільно атакувати, як і пересуватись, з його габаритами. Цей факт сильно загальмував потвору, але тут я практично добіг до краю балок. І що далі?

Крутитися весь час серед лабіринту металу — не варіант. Рано чи пізно ця істота спіймає мене, а якщо не спіймає, то заплутає в павутині, і те і те, означало одне – смерть.

Мій погляд зачепився за довгий сталевий ланцюг, що висів приблизно за три метри від останньої балки. Незрозуміло, для чого він там висів. Але якщо його розгойдати, то можна спробувати застрибнути на дах сусідньої будівлі. Я в одну мить перестрибнув на останню балку і ледь не втратив рівновагу... не тому, що стрибнув невдало, а тому, що шматок металу піді мною ледве тримався на заіржавілих кріпленнях. І тоді в мене з'явився простенький план...

— Егей! Псяча морда! Ану, бігом до мене, що там так довго колупаєшся! — крикнув я до павука, що вовтузився позаду.

У нього, схоже, були якісь зачатки розуму, тому що зачувши мої слова, обурено заклацав і ще голосніше зацокотів кігтями по металу. І як тільки опинився позаду мене, я відразу ж змахнув руками і зробив довгий стрибок.

Ура! Зачепився. Правда, трохи ковзнув по гладкому ланцюгу вниз, але встиг вчасно зафіксуватися. Павук стрибнув одночасно зі мною, і опинився на тій самій хиткій балці, де ще мить тому стояв я, знову "плюнувши" на мене своєю павутиною. Але на моє велике полегшення павутина змінила траєкторію і полетіла вниз... Так само як і павук, вагу якого, опори з іржавого заліза вже не змогли витримати.

Здається, падати й не дуже високо, всього якихось сім-вісім метрів. Людина може і не вижити, а ось здоровенна тушка павука — це питання? Але, здається, доля вирішила змилюватися, бачачи мої сьогоднішні страждання, і безмежне терпіння.

Балка звалилася з жахливим гуркотом... неподалік гепнувся і павук... та так вдало, що прямо на півтораметровий товстий штир арматури, який стирчав з землі. Чавкнуло... хруснуло... і кінець вістря виліз зі спини істоти, намотавши на себе нутрощі. Той, насадившись на прут, видав страшний виск, а після ще хвилину посучивши лапами, замовк. Я, якийсь час повисівши на ланцюгу, радіючи несподіваному порятунку, вирішив все-таки спускатися вниз, і почав розгойдуватися, щоб збільшити, а точніше наблизити відстань, з якої можна було зробити найбезпечніший стрибок.

Але в цей час істота почала рухатися. Знову голосно закричавши, вона вхопилася передніми лапами за прут арматури та стала методично, знову і знову, підіймати своє тіло вгору, намагаючись звільнитися від заліза, що стирчало з її тіла. Мене кинуло в холод... якщо павук чи павучиха, чорт їх там розбере, вибереться на волю – мені капець! Я знову згадав про долю... мовляв, за мої муки, вона стала прихильною до моєї персони... а чи не можна мені підкинути хоч ще трішечки цієї самої прихильності — зовсім трохи, можна навіть в кредит.

Ну, якщо в кредит, то напевно — можна. А може, я просто не зовсім пропадаю людина? Та, що б там не було, але я знову почув такий знайомий тріск, скрип, і ще одна балка не витримала випробування часом, ну або нашої біганини по ній, і впала вниз, розтрощивши голову істоти вщент.

І тут же почалося безперервне дзенькання в моїй голові. Цікаво – це нагороди за павука? Але я вирішив залишити свою цікавість, до того перш ніж опинюся на твердій поверхні. Знову розхитавши ланцюг, я нарешті зважився і відпустив руки, полетівши в напрямку прибудови.

БАХ! Гехнувся я на дах... живий! Ну а далі спуститися вниз було вже не так і складно, причому виконуючи всілякі трюки і викрутаси, на диво досить швидко і спритно. Чого б це? Можливо, адреналін ще не відпустив...

Опинившись на землі, я спочатку підійшов до павука, та, взявши в руки палицю, що лежала поруч, ткнув її кінцем в прибиту і розчавлену тушку. Без руху. Кінець!

Озирнувшись навколо і не помітивши більше ніякої небезпеки, я вирішив задовольнити свою цікавість, і хоча б одним оком глянути, а що там таке дзенькало. Подивився й остовпів...

(СИСТЕМА) Ви вбили мутованого інфікованого — Жахливого Павука-мутанта Зергіла. Рівень 41. Бос рівня. Життя 2050/2050

Ви досягли 21-го рівня.

Нагорода за вбивство боса: 100 золотих монет.

Нагорода за боса: Зброя — револьвер Magnum 44 калібру. Легендарний. Масштабований. Незнищення.

Нагорода за боса: Навик — Трейсер 1-го рівня.

Нагорода за боса: Слот Стихій (спеціально для рун Стихій)

Нагорода за боса: Камінь стихії вогню 3-го рівня.

Добряче відсипало! Тепер не соромно буде й у люди вийти. Правда, павук виявився не хухри — мухри, а босом рівня. Виніс я його на чистій удачі і за це — ще з когось спитаю. А тепер потрібно швиденько розподілити бали й стати трішки сильнішим, бо мало що, ще чекає попереду.

Клас: Стрілок - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 21

АТАКА - 12.4

ЗАХИСТ - 21

СПРИТНІСТЬ - 5

ВИТРИВАЛІСТЬ — 21

ОБОРОНА - 5

ІНТЕЛЕКТ - 4

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 270/270

Швидкість - 2,4%

Дальність - 12,4%

Влучність - 2,9%

Вільних доступних балів: 72

Так... тут, звичайно, треба б і подумати, тому я витрачатиму не всі бали, і **40-к** залишу на потім. А зараз зроблю так:

10 (Сила) - щоб кольт легше тримати.

10 (Витривалість) - щоб тримати довше.

5 (Спритність) - раптом знову доведеться стрибати по балках.

5 (Захист) - добре б трохи більше, але не зараз.

2 (Інтелект) - нехай буде.

А тепер нумо розгляну все в комплексі:

Клас: Стрілець - стихійний, Ім'я - Ех. Рівень - 21

АТАКА - 12,4

СИЛА - 31

СПРИТНІСТЬ - 10 (+15 черевиків)

ВИТРИВАЛІСТЬ — 31

ЗАХИСТ - 10

ІНТЕЛЕКТ - 6

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 270/270

Швидкість - 2,4%

Дальність - 12,4%

Влучність - 2,9%

Вільних доступних балів: 40

Уміння - Темпус Станс (Зупинка часу) (можливість зупинки часу на 3 секунди), Міфічний, масштабований, час перезарядження - 23 години.

НАВИК - Чудан (рівень 5) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження - 50 хвилин.

НАВИК - Трейсер - 1 рівня.

Слот Стихій (Спеціально для каміння стихій, активний) - Вогняний камінь 3-го рівня (активний)

Ну, якось так. Про всяк випадок я також активував осередок вогняної стихії з каменем 3-го рівня. Що це нам дає, подивимося пізніше. Звичайно, до топа як пішки до місяця, але вже не нулівка, ну а далі — буде як буде. Далі довелося порвати та викинути подаровану мені Самай' майку — поки я тікав від павука, вона забруднилася і порвалася до повної непридатності. Шкода.

Ще кілька хвилин милувався новим, легендарним Кольтом. Шикарний! З тисненими малюнками й вензелями, хромованим корпусом, різьбленим в тон руків'ям. Мінус лише

один – без патронів. Саме тому я вирішив не повертатися за своєю першою зброєю, хоча навіть якщо просто продати її, то можна отримати пару золотих. Золото, звичайно, є золото, але раптом я натрапляю там на якусь нову капость, сумніваюся, що наступного разу мені теж пощастить. Тому, засунувши револьвер за пояс (пора вже купити кобуру, адже гроші є), я попрямував до виходу.

Та раптом зупинився і мало не ляснув себе по лобі – а дівчинка! Її я так і не знайшов... що робити? Чесно кажучи, самому ритися в цих руїнах було трохи страшно. Може б, Альфа з компанією покликати на допомогу — якщо вони не зайняті, то обов'язково прийдуть. Напевно, так і зроблю – досить ризикувати.

І саме тоді, коли я вирішив активувати чат, несподівано почув як десь, щось посипалось, роззирнувшись зрозумів що звук долинув від купи сміття, нагромадженої під стіною. А за тим розгледів і замурзану мармизу П'яточки, яка зі страхом визирала з-за завалів. Я підійшов ближче і, насупившись, суворо сказав:

— Ану, йди сюди!

Вона здригнулася і знову сховалася. Та потім, мабуть, зрозуміла, що це до неї звертаються і що її помітили, почала нерішуче і незграбно лізти вгору по купі, весь час сповзаючи вниз і тикаючись обличчям в бруд. А опинившись на вершині насипу, не втрималася і стрімголов покотилася вниз, де хряпнулася обличчям до землі, розпластавшись, наче жабеня. Я не поспішав допомагати, поки все не з'ясує, тому вона сама незграбно піднялася, ще й обтрушуватись почала, при цьому не випускаючи з рук свою ляльку, яка остаточно перетворилася на ганчірку – ти диви яка акуратистка знайшлася, було б що витрушувати... забруднила одяг до такої міри, що про прання можна вже й не згадувати — викинути й забути. Потім, щоб додати жалю, пустила сльозу, залишаючи патьоки на своєму замазюканому кіптявою обличчі й, опустивши голову, повільно переступаючи через перешкоди, а іноді й спотикаючись об них, попленталася в мій бік, шморгаючи носом і час від часу кидаючи на мене жалісливі погляди. А коли наблизилася, то раптом, ніби щось згадавши, почала діловито копатися в кишеньках і за хвилину явила кулю, начебто мого калібру, і, піднявши своє замурзане обличчя з очима, повними щирості й розкаяння, нерішуче простягла її мені. Мабуть, хотіла цим показати, що вона повністю за мене, і допомагає, чим може.

Але я проігнорував її благочестивий жест і, навіть не глянувши на подачку, зробив кілька кроків в бік розчавленого павука. Підійшовши ближче, копнув ногою мертву тушку і запитав:

— Це з твоєю допомогою він так розгодувався? Ти заманювала до нього людей на корм?

Мала, втягнувши голову в плечі, голосно гикнула і заревіла, ступаючи в мій бік і простягаючи свою кулю.

Сталося це не так давно. Вона все пам'ятала, хоча іноді не все розуміла. Одного разу вночі в їх мирне і спокійне життя увірвалися жахливі монстри, зовні схожі на людей, але з божевільними білуватими очима і закривавленими ротами. Вони увірвалися в їх милий і красивий будиночок, і на її очах почали пожирати живцем її

батьків, і її ще крихітного братика. Весь цей жах вона спостерігала через щілину в шафі, де ховалася, намагаючись не видавати жодного звуку, і навіть не дихати. Мама заборонила. Потім, напівпогризені й закривавлені, тато і мама раптом підвелися, і голосно гарчачи та вишкіряючи зуби, теж кудись пішли. Вона намагалася бігти за ними, але згадала, як тато вчив її, що після укусу інфікованої людини, та сама стає зомбі, хоча вона не розуміла чому, але тому, що дуже любила свого тата, то завжди вірила йому й у всьому слухалася. Щоправда, він також казав, що інфікованих не варто боятися, адже на їх захист прийшли якісь системні воїни. Тепер вона знову не могла зрозуміти, куди поділися ці воїни, коли чудовиська з'їдали її батьків, але татка вже не було поруч, щоб пояснити їй це.

Кілька днів вона ховалася в будинку, їла те, що знаходила, і пила воду з-під крана. А потім дійсно прийшли ці самі системні воїни, одягнені в чудернацький одяг, з дивною зброєю і знищили всіх зомбі, а також вбили її перетворених батька і матір, що кружляли біля будинку. Вона вибігла на вулицю і хотіла кричати, де ж ви були, коли жахливі мерці їли її маму і тата з братчиком, чому вони не прийшли та не врятували їх. Але на той час чомусь вже не могла говорити...

Дівчина з різнокольоровим волоссям, сміючись, нахилилася і запропонувала їй цукерку, і засунувши ласощі в руку, знову з якогось дива засміявшись, пішла далі. А маленька П'яточка мовчки кричала, кидаючи цукерку тій вслід, що їй не потрібні ніякі солодощі, поверніть батьків і брата.

Потім по будинкам почали ходити дядечки і тітоньки і вишукувати тих, хто вижив. Тих, кого знаходили, саджали у вози і відвозили в невідомому напрямку. В основному забирали дітей, тому що мало хто з дорослих залишився живим. Її не знайшли... Вона вміла ховатися, і до того ж була настільки маленькою, що могла залізти в місця, куди дорослі в житті не дістануться. Але й довго залишатися вдома теж не могла. Все частіше і частіше в їх раніше тихому і спокійному районі стали з'являтися дивні дядьки, А іноді й тітоньки, вона боялася їх не менше, ніж зомбі, хоча зовні вони зовсім нічим не відрізнялися від звичайних людей. Та ще й в будинку на біду закінчилася будь-яка їжа, а на одній воді, як вона зрозуміла своїм маленьким розумом, довго не протягнеш. Тому більше не роздумуючи, взяла трохи одягу, а також пухову м'яку хустинку — подарунок на день народження від батьків, і пішла, світ за очі.

Спочатку блукала вулицями та парками, іноді забігаючи на найближчий ринок — там таку маленьку дівчинку часто пригощали чимось смачненьким, а іноді їй давали мідну монету, яку вона збирала в хустиночку і ховала у внутрішню кишеню жилеточки. Ніч вона проводила в одному з покинутих будинків в компанії хлопчаків, приблизно її віку і старше. Щонайстаршого з них — звали Ском. Він був надзвичайно добрим до П'яточки. Коли вона не могла дістати їжу, він ділився своєю, коли починало холоднішати, подарував їй квітчасту ковдру, звідкись принесену. А одного разу, коли вона проплакала всю ніч, згадуючи маму і тата, він зробив для неї ляльку, нехай і з ганчірок і соломи, але найкрасивішу й найулюбленішу у світі.

І ось, в один далеко не прекрасний день, в їхній притулок, що став майже рідним,

вломилися хлопчакки набагато старші за них. Вони почали, голосно сміючись, лупцювати малечу, відбираючи у них речі і знімаючи вподобані предмети одягу. Дівчинка хотіла втекти, але якийсь хлопчисько схопив її кинув на землю і почав бити ногами, потім ретельно обшукав кишені, і, знайшовши хустинку з кількома монетами, так дбайливо зібраними П'яточкою, забрав усе собі. Ском, якого в той час там не було, і який, на свою біду, несподівано повернувся, кинувся захищати малечу, як той шуліка. Але злих хлопчаків було забагато. Хоча він і бився, як лев, та навіть зумів повалити двох з них на землю, сили все одно були нерівні.

Хтось вдарив його каменем по голові, хтось поставив підніжку, і поваливши на підлогу, почали бити ногами. Били без розбору, куди б не потрапляли і дуже довго. П'яточка з розбитим носом і губами, лежачи на підлозі, дивилася в його сині очі і беззвучно кричала... благала хлопців зупинитися. Але ніхто її не чув, як і раніше.

Через деякий час вони пішли, залишивши бездиханне тіло Скома лежати на підлозі. Дівчинка більше не могла тут бути. І знову втекла з майже рідного дому. Вона бігла довго і не озираючись, поки не опинилася серед великих і дивних, але давно занедбаних будинків. Поблукавши деякий час серед руїн, натрапила на сходинки, які вели кудись угору. Ледве піднявшись по них, настільки високими та незручними були, потрапила в довгий коридор з безліччю кімнат. Вона заглядала в усі, поки не опинилася в маленькій, але затишній, з м'яким диваном і маленьким столиком. В іншій кімнаті роздобула маленький дитячий стільчик для ляльки, яка тепер стала її єдиним другом. Тут вона оселилася, іноді роблячи вилазки в місто, щоб роздобути їжі.

І тут зустріла ще одного, нового, але дуже дивного друга. Спочатку він був зовсім маленьким і гарненьким, трохи менше кішки. На шести лапках, як у павучка, з людською головою, руками та великими милими очима. На початку він звідкись приходив, і вони грали в поганялки, він виявився дуже спритний і міг бігати по стінах і навіть по стелі. Потім вона ділилася з ним своєю їжею, а він іноді приносив їй мишенят, яких ловив і вбивав, але вона сміялася і говорила, що такого не їсть. Говорила мовчки, як і раніше, але він чомусь її чув і розумів. Тоді відносив свої "гостинці" в куток за шафою, і з гучним хрускотом і чавканням поїдав їх.

Згодом її друг виріс і вже не хотів гратися, а хотів тільки їсти. Одного разу вона побачила, як він, спритно схопивши бродячу кішечку й обплутавши павутиною, що вилетіла звідкись з-під рота, на якому почали рости страшні зуби, затулював її в одну з кімнат. Трохи пізніше, зазирнувши в ту кімнату, побачила що від тої залишався один тільки скелетик. Так поступово він винищив всіх кішок і собак, які жили на території зруйнованого заводу, а інші тварини боялися навіть наближатися до його огорожі. А потім сталося щось незрозуміле, дивний друг, якимось чином зумів "залізти" їй в голову, коли і як це сталося, дівчинка так і не змогла збагнути, просто раптом він почав з нею розмовляти — але не словами, а картинками. І вже не просив, як раніше — а почав вимагати, щоб вона приводила нових тварин, інакше він з'їсть її. П'яточка не хотіла цього робити, тому вирішила знову втікати, але куди? У свій покинутий район — де, з відкритими блакитними очима, залишався лежати мертвим її єдиний друг і

захисник — Ском, і де тепер "звили" свої "гнізда" всілякі злодії та вбивці. Чи до системних — що допустили смерть її батьків, які, своєю чергою, так сподівалися на їх допомогу. Надії на городян взагалі не було ніякої... всі вони слабкі — укуси зомбі робить з них самих таких же зомбі, вони не можуть боротися самі і тому шукають захисту у системних, які собі ходять і тільки насміхаються над ними.

Дівчинка зрозуміла одне — що у величезному місті, повному людей, вона залишилася одна. Тому їй довелося прийняти умови свого нового і жахливого друга, який прийшов нізвідки і невідомо чим таким був.

Спочатку на гроші, які їй давали доброзичливі громадяни, вона купувала дешеві ковбаски, і по запаху, а іноді й одламуючи дрібні шматочки, заманювала на територію заводу маленьких кішок і собак. А там вже її друг завершував свою темну справу, заплутуючи перелякану та почавши голосно скавчати, жертву в кокон і затягуючи її в темні глибини свого гніздища. При цьому вона завжди присідала навпочіпки, закривала очі та щільно-щільно затискала вушка долоньками, щоб нічого не чути й не бачити. Так тривало деякий час, і вона навіть звикла і змирилася зі своєю роллю, але, на жаль, її друг продовжував рости і йому вже не вистачало кішок і собак. Крім того, останні, на подив городян, практично повністю зникли та щезли з прилеглих вулиць і районів.

Сталося це одного разу... в один з самих звичайних днів. До неї в кімнату зайшов друг, ледве протиснувшись у дверний отвір, і відразу заявив, що він дуже голодний і що йому більше не потрібно тягати собак, нехай приведе ще щось — більше.

П'яточка тоді довго й гірко плакала, сидючи на холодному камінні біля стіни при вході на ринкову площу. Вона не хотіла приводити ще когось, але й сама дуже боялася опинитися в жахливому коконі, де перетвориться на засохлого скелета, повністю висмоктана чудовиськом. Але також знала, що вже ніколи не зможе втекти або позбутися свого друга. Вийти за межі стін міста було неможливо, там бродили страшні зомбі, а всередині нього павук навчився "кликати" дівчинку. Спочатку недалеко, але з часом його "поклик" став знаходити її, де б вона не була. І в той час, коли їй було так гірко і самотньо, коли сльози душили її і самі по собі лилися з очей, якась жаліслива тітонька з добрим обличчям, охаючи й ахаючи, спочатку довго гладила крихітку, заспокоюючи її, а потім поклатла в ручки срібну монетку. Монетка була нова і яскраво блищала на сонці, вона навіть перестала плакати, милуючись нею. Але, на жаль, цей блиск помітив один з вуличних хлопчаків, що блукали по ринку в пошуках "здобичі". А найгірше те, що нею виявився той самий хлопчисько, який одного разу вже побив її та забрав всі монети. Він тут же підбіг і спритно вихопив у неї з рук гроші, та отримавши несподіваний приз, все ж не заспокоївся, а став вимагати ще, при цьому гепав ногою її в бік по тоненьких реберцях. Вона мотала головою мугикаючи, намагаючись сказати, що грошей більше немає, але він не вірив. І тоді, схопивши її за тонке волоссячко, з легкістю кудись потягнув. Малючка кричала і вищала від болю і страху, але чомусь ніхто не приходив їй на допомогу... як і до її батьків. Тим часом хлопчина притягнув її в один з захищених провулків, де зовсім не було людей і тільки біля стіни стояло

самотнє корито, наповнене дощовою водою. Не довго думаючи, він схопив її за голову і повністю занурив у бруднючу воду, при цьому сказавши, що якщо вона не видасть схованку, де сховала гроші, то втопить її, і ніхто цього не помітить. Після пари таких занурень виснажена дівчинка яку в черговий раз вирвало струменем брудної води, все ж наважилась...

Хлопчисько довго кричав і верещав, не в змозі поворухнути пальцем через впорскнуту в нього отруту, в той час, як павук замотував його в кокон. І відтоді вона почала ненавидіти воду і практично перестала митися, хоча раніше дуже любила купатися, особливо коли це робила мама.

Зберігши срібну монету, дівчинка знайшла ще трьох хлопців з тих, хто вбив Скома, і майже таким же чином, по черзі, заманила їх в пащу павука-людожера.

А він ріс і ріс. Хлопці вже не могли нагодувати його розпухле, огидне тіло. П'яточка перестала спати, бо він приходив у снах і почав її пожирати... знову і знову. Вона почала сходити з розуму, вже не розуміючи хто друг, а хто ворог, що правильно, а що ні. Хитрий павук все ж таки досяг своєї мети. Маленька, плутаючи сон з реальністю, вирішила помститися тим, кого винуватила в загибелі батьків — системним.

Спосіб, який вона обрала, був простий. Вона починала з нещасним виглядом і зарюмсаним обличчям ходити за обраною жертвою, а ті, спочатку слабо реагуючи, а вже потім, будучи розчулені її прив'язаністю, втрачали будь-яку обережність, і у своєму бажанні, допомогти бідолашній сирітці, рано чи пізно опинялися на занедбаному заводі. А далі все як завжди. Друг був задоволений... друг їв! Вона теж була обережна, і хоча їй було всього три роки, своєю дитячою інтуїцією якось уміла відрізнити, хто з системних сильний і може протистояти їй другу, а хто ще слабкий і не зможе дати гідну відсіч. Те, що, привівши сильного системного, вона могла назавжди позбутися свого страшного товариша, їй навіть на думку не спадало, або вона не вірила і ненавиділа їх так сильно, що їй не хотіла від них ніякої допомоги. Хоча павук теж навчився добре прочищати дівчинці мізки. Але як би хижак не старався, які б навіювання він не посилав у її змучений, маленький мозок, його час настав.

П'яточка, як завжди, в черговий раз вибирала нову жертву, коли їй на очі потрапив дивний системний. На ньому не було ні зброї, ні дивного одягу, але, тим не менш, він не виглядав слабким, і злим теж. З якоїсь причини той зацікавив її, і залишивши пошуки жертви для павука на потім, вирішила просто поспостерігати за ним. Вона бачила, як він та інші городяни ловили безпритульних хлопчаків, і йому дістався Прудкий Чом, якого ніхто ніколи не міг наздогнати, і який дуже цим чванився і виставлявся, а до того ж, як і всі, любив вщипнути або штурхонуть дівчинку, коли проходив повз. На жаль їй не вдалося побачити, як системний спіймав втікача, зате добре розгледіла, як підліток несамовито брикався в його руках, бажаючи звільнитись, але діставши в лоба дзвінкого щигля враз заспокоївся, і більше не рипався. Вона потім довго сміялася і показувала ляльці, як він це робить, намагаючись повторити комбінацію своїми тоненькими й незграбними пальчиками.

Дівчинка вирішила просто з цікавості походити за ним, щоб дізнатися краще, з

якою метою – і сама не розуміла. Але він помітив її та почав проганяти, грізно суплячи брови, та все одно не виглядав страшно, навіть коли двічі зненацька налякав, та так, що вона напрудила в колготки. Потім, у темряві, випадково втратила його, і тоді їй раптом стало так страшно і самотньо, ніби втратила свого єдиного й останнього друга. Вона в паніці почала носитися вулицями, намагаючись знайти його або хоча б відчутти запах, чи просто мимохідь вловити тінь його образу що зненацька промайнула десь здалеку. Так оббігавши майже половину району, і добряче захекавшись та стомившись, її пошуки таки увінчалися успіхом... Він спокійно спав собі на лавочці в темному парку, не боячись ніяких ні бандитів ані грабіжників, широко розкинувши руки і ні про що не турбуючись. Вона давно вже не могла дозволити собі так безтурботно спати, повсякчас перебуваючи в напівсонному стані через постійну загрозу якоїсь небезпеки. І тут їй раптом дуже-дуже захотілося, щоб він став її другом, і вони могли б собі отак-от безтурботно та спокійно, де завгодно і коли заманеться, ні на кого не звертаючи уваги, безжурно засинати. Бажання виявилось настільки сильним, що ніжки самі понесли малючку в сторону сплячого і вона, довго не замислюючись залізла на лавочку і, зручно влаштувавшись у нього на колінах, вперше тихо і мирно заснула.

Прокидатися було ще приємніше. Побачивши, що вона починає мерзнути, він зняв свій єдиний верхній одяг і накрив її, захищаючи від холоду. Вже дуже давно ніхто так не турбувався про неї, лише мама та Ском. Від емоцій, що переповнювали зсередини, вона кинулася обіймати системного ... ні, не системного – а свого друга, який ще й ніжно погладив її по спинці, і це було так приємно, й так сильно захотілося, щоб цей момент ніколи не закінчувався. Та потім він сказав, що йому потрібно йти вбивати зомбі, і їй там не місце. Але вона вже не хотіла більше його втрачати, тому пішла слідом, плутаючись у його великому одязі, який весь час спадав, та в кишеньці у П'яточки завжди знайдеться потрібна штучка, щоб полагодити дріб'язкові побутові неприємності. На щастя, він не залишив її, а сховавши в якийсь темний куток, обіцяв повернутися і дотримався свого слова, при цьому довіряючи їй і віддаючи на зберігання свій скарб, маленьку гостру річ. Що це — дівчинка не знала, але дала слово зберігати її, що б там не сталося. Потім вона бачила дивні речі... хоч і обіцяла не залишати свій тимчасовий притулок, та їй стало цікаво, що ж це там так гучно бахає і гримить. І вона побачила, як її друг системний, практично без одягу, на відміну від інших, закутих у громіздкі обладунки, мужньо бореться із зомбі, а також, на відміну від інших, не пустив їх на вулиці рідного міста. Тому що він інший, він той, у кого вірили її батьки.

А далі більше – зі свого місця, малючка угледіла, як на стіну лізе величезне чудовисько, схоже на павука, і почала тремтіти від страху за системного, адже знала, який страшний і сильний її жахливий друг... Ні, не друг – а кат. Але яким же було її здивування, коли вона побачила, що системний зовсім не боїться павука і, вистріливши в нього кілька разів з блискучої, як монетка, подарована доброю тіткою, штучки, перекотився по землі, ухилиючись від плювка, і одним ударом ноги скидує чудовисько зі стіни, де воно впало і голосно бабахнуло. Вона хвилину стояла з відкритим від здивування ротом, а потім побігла в схованку і почала розповідати ляльці про

побачене, одночасно показуючи найяскравіші моменти й уявляючи, як вони разом зі своїм новим — добрим другом, стоять поруч один з одним на стіні і луплять ногами злих павуків, скидаючи тих до низу.

А потім була зустріч із Самай', і цей час, проведений у неї вдома, став найкращим спогадом у її житті. Спочатку системний налякав її знову, коли почав пхати в воду, тому що, він дурненький не розумів, наскільки страшною й огидною може бути вода, але потім увійшла вона — найкрасивіша жінка на світі і все стало настільки чудовим, що дівчинці раптом здалося, що вона знову потрапила в той щасливий час, коли у неї була сім'я, і що сильний і відважний системний — це її тато, а красива і ласкава Самая' — мама. І від цих думок їй стало так добре, що запаморочилося в голові.

Але потім знову "прийшов" ненависний поклик павука — він жадав їжі, причому негайно. І тут у маленьку голівку прийшло прозріння. Вона згадала бійку на стіні, і як системний майже беззбройний переміг страшного монстра. Можливо, він так же легко впорається і з павуком, потрібно лише показати йому лігво монстра. Все вийшло за її бажанням. З якоїсь причини вони покинули гостинний будинок Самай', і системний, не знайшовши місця для обіду, запитав у неї. І малючка вирішила відвезти його на занедбану фабрику, де може нарешті позбудеться своїх страхів і попереду на неї буде чекати нове життя під захистом доброго і сильного друга.

Але коли вони опинилися на місці, і відчула присутність павука, то раптом так злякалася, що, не пам'ятаючи, в паніці кинулася, тікати куди очі дивляться допоки кінець кінцем не забилася в якусь брудну і тісну яму, де було тихо і темно... і дуже страшно. Страшно і соромно... Як же вона могла так вчинити, і залишити системного, коли він дотримався свого слова і повернувся за нею. Потрібно вибиратися і бігти, щоб допомогти йому, але чим вона могла допомогти йому, великому і сильному... може бути, йому потрібна ще одна маленька гостра річ, можливо, вона йому якось допоможе. І маленька, не вагаючись, кинулася шукати свого друга.

Коли вона опинилася у величезному порожньому приміщенні з різними великими штуками, то почула багато різних звуків — і вереск павука, і гучний глузливиий голос системного... він не боявся павука, він був сміливим. І він боровся за неї, він тримав слово. Як же вона могла його зрадити!

Маленька дівчинка за купою сміття, склавши долоньки, без слів... молилася невідомому Богу, щоб Він допоміг її другові, і якщо це станеться, вона більше ніколи його не покине і не зрадить!

Потім пролунав сильний гуркіт... і запала гнітюча тиша. Вона не могла більше терпіти і визирнула зі своєї схованки. Він дивився прямо на неї... маленька знову шмигнула вниз, бо не могла дивитися йому в очі... Він впорався з чудовиськом самотійно, без її допомоги, і тепер думає, що вона боягузливою втекла, зрадивши його, або ще гірше, що саме вона привела його на поїдання павуку, як інших. Як же їй... безсловесній, пояснити, що все зовсім не так...

Потім він наказав їй вийти, і вона не змогла опиратися... її маленьке серденько гучно билося і мало не вистрибувало з грудей, а ніжки тремтіли й підгиналися і вона

навіть впала, але знову встала і, подумавши, витягла з кишенки маленький гострий предмет, і простягла його системному, даючи зрозуміти, що хотіла допомогти, але вона всього лише маленька, беззахисна, самотня дівчинка, і іноді їй стає дуже страшно. Нехай він побачить це в її очах і тоді, можливо, зрозуміє і не кине.

Він не хотів брати "штуку", а підійшов до вбитого і скаліченого ним павука і безтурботно копнув його ногою... найневгамовніший жах і страхіття, які вона коли-небудь відчувала, системний просто штурхав ногою. І маленька дівчинка знову пішла за ним, простягаючи кулю як символ надії та прощення, адже якщо він залишить її одну та беззахисну, у неї більше не буде сенсу жити, вона просто ляже на землю, обійме свою пошарпану ляльку та помре. Саме тому в очах німої крихітки так яскраво горіли вогники останньої надії, а сльози душили і заливали її замурзане личко! Нехай він простить її і полюбить! Її визволитель! Її захисник! Її спокій...

Розділ шостий

Оце прихід! В голові закрутилося та так, що довелося присісти. Добре, хоч під задом був шматок бетонної плити, інакше б простягнувся по підлозі. Відчув, як з носа щось капає і тече по губах. Доторкнувся рукою... кров.

П'яточка, що стояла поруч, діловито занишпорила в кишенці і, витягнувши звідти маленьку біло-рожеву хустинку, злякано підійшовши ближче, почала незграбно витирати мені під носом.

Перед очима замиготіло червоним.

(СИСТЕМА) Увага! Системний збій! Непередбачена загроза життю даного індивідуума!

Неврахований посмертний викид ментальної енергії даного виду мутагенної особини.

Вносяться корективи...

Ваша додаткова нагорода: Артефакт - Останній шанс. Одноразовий. Один раз може повернути власника до життя. Метод активації — переламати!

У мене в руці з'явилася зубочистка. Оце так! Несподівано... виявляється, що видіння, яке мене накрило, це посмертне вивільнення ментальної енергії павука. І як з'ясувалося, що від такого кіно я міг померти. Тільки незрозуміло, через що Система так розщедрилась, аж на цілий артефакт життя, нехай і одноразовий, але ж наскільки корисний. Напевно тому, що Система і Мерці - це дві сторони, що конфліктують між собою. А виявлення неврахованого фактора в невпинній трансформації у все нові мутагенні форми — посильна допомога в боротьбі з інфікованими. І Система це цінує. Ну, а мені що? За такі смаколики... завжди, будь ласка.

А ще потрібно щось вирішувати з П'яточкою. За такі її вчинки, навіть якщо врахувати, що робила це з ментального примусу, перебуваючи в психоемоційно нестабільному стані, навряд чи хтось погладить по голові. Неповнолітні злодії, ще пів біди, невідомо кого з системних вона привела на забій, і з якого клану. І для тих і для інших, помста - справа честі. Найкраще — це просто взяти і здати її в притулок, та й позбутися проблеми раз і назавжди. Та з її порушеною психікою навряд чи вона так

легко ввіллється в тамтешній колектив. А якщо раптом хтось із місцевої шпани, що час від часу потрапляє у "добрі руки" персоналу інтернату, впізнає її та проведе паралель зі зниклими братчиками... Не те щоб в бандах був такий сильний дух братерства, але задля понтів, мовляв, ми за своїх горою, малу обов'язково десь по-тихому удавлять, що ще треба. Хоча кому там мститися... дунеш — розсиплється, настільки худюща. Не знаю, це ж наскільки треба бути відмороженим, щоб топити цей нещасний жмуточок життя в кориті з нечистотами. І як тепер, мені бути? А я ще й напотувався конкретно — он як мене звеличує... і захисник, і сміливий який, і чортзна-хто ще. Хоча по суті — в половині всіх "подвигів" виїхав на чистому везінні й збігу обставин. Та і якщо чесно — я почав вже до неї звикати: он яка кумедна, хоч смішити мене буде, нехай залишається. Гроші є, знімемо хату, найму няньку — молоденьку! Буде няньчити і її, і мене.

— Ну, що будемо робити, жабеня? — спитав я, забираючи у неї хусточку, бо не скільки витирала ту кров, а лишень розмазувала по обличчю. Та все одно — було приємно.

У відповідь вона лише знизала плечима, широко розвівши руки в боки. Потім, згадавши щось, повернулася до мене спиною, нахилилася, піднявши поділ свого брудного сарафана, і показала пальцем на нижню частину спини, потім випрямившись і повернувшись, скривилася і почесала п'яту точку долонею.

— Отак-от... а чого ще від цих баб очікувати. Я її он від якого чудовиська врятував, а вона замість того, щоб подякувати, с...у показує. Що сердешна... болить? — вона інтенсивно закивала головою і, знову скривившись, почала чухатись. — Твоє щастя... інакше за такі от підгони (я кивнув у бік павука) боліло б набагато сильніше. А загалом, запам'ятай: якщо ти вранці прокинулась і у тебе нічого не болить — значить ти, померла. Зрозуміла?

Вона знову інтенсивно закивала головою, а потім вдруге повернувшись і нахилившись долу, почала задирати поділ сарафана.

— Та досить вже показувати мені свою дупу! — гаркнув я, та так гучно, що малючка аж підстрибнула, впустивши ляльку і схопившись за сідниці, ще й мордаху жалісливу скорчила, ніби ось-ось розплачеться. — Зрозумів я, зрозумів, що болить. Давайте закінчимо тут і підемо шукати лікаря, нехай зробить тобі там якісь припарки, чи скипидаром змастить. Краще скажи мені — з твоєю лялькою все добре?

Дівчинка, забувши про свою попу, нахилилася за іграшкою, і, взявши її в руки, почала оглядати з усіх боків. Оглянувши, і не знайшовши нічого дивного, на її думку, подивилася на мене, мовляв — а що з нею не так?

— Та ти подивись краще, на ній же лиця немає. — що було чистісінькою правдою, адже після недавніх пригод фарба повністю стерлася з мішковини. — А тепер приклади її до вушка, та послухай, чи ще б'ється її сердечко... ну що? Нічого не чуєш? Тоді я мушу повідомити тобі неприємну новину... П'яточка. По ходу твоя лялька — померла!

Мала вирячила на мене очі, потім подивилася на ляльку в руці, знову на мене... і розревілася. Та, так гірко і сумно, колисаючи в руках свою ганчірочку та притискаючи

її до грудей, що на мить мені самому стало шкода покійну, хоч я й знав її всього якихось два дні.

— Поплач, поплач, П'яточко... на жаль, всі ми смертні. Там оно павучок здох, трясця його матері, тепер прийшла черга твоєї ганчірки... тобто ляльки. Як її, до речі, звали? Ніяк... просто лялька. От бачиш, у бідолахи навіть імені свого не було, так що давайте поховаймо її хоча б по-людськи.

Похорон відбувся тут же, і на цьому ж місці. Ми просто закопали ганчірку біля стіни, і П'яточка встромила в горбочок паличку. Постояли, помовчали... чую, як малеча смикає мене за штанину і показує пальцем на могилку, а потім на рот. От чудна, хоче, щоб останнє слово сказав, і звідки тільки знає про таку традицію... та нічого не поробиш, щоб позбутися від цієї ганчірки без зайвої "крові", чого тільки не зробиш.

— Хочу сказати кілька слів про померлу. Її життя було коротким, але яскравим. Вона була доброю ганчірочкою і подругою. Нехай її дух спочиває з миром. Ми завжди будемо пам'ятати тебе... Амінь!

Як тільки я почав говорити, малючка мило склала ручки перед собою і в скорботі опустила голову. Ну концерт. Потім, при останніх словах, знову пустила сльозу і кинулася обіймати мою ногу.

— Ну, гаразд, ходімо, сердешна, а то ще захочеш заупокійну, заспівати за твоєю, цією...

Але у нас є ще одна незавершена справа. Якщо я хочу залишити дівчинку, (по ходу, я таки наважився зробити таку божевільну річ), хоча в майбутньому можу пошкодувати про таке рішення, але як то кажуть: будемо вирішувати проблеми в міру їх надходження. Тож, якщо й залишати малечу, то за нею потрібно спалити всі мости, в прямому сенсі цього слова. Щоб в майбутньому ніхто не зміг асоціювати її персону з павуком-людоджером. Крім того, поки невідомо, чи жила тут одна особина, чи в глибині будівлі, десь в підвалах, які, ймовірно, є, марно чекає свого батька — його виводок. Залишати все це просто так, я не мав наміру, якщо у мене не вийде самому організувати сюди рейд, то обов'язково когось "посватаю". Я не великий гуманіст - але і не дозволю всяким створінням пожирати людей! А якщо тут почнуть бродити сторонні, то рано чи пізно комусь, занадто розумному або занадто прискіпливому, може всіляке спасти на думку. Так навіщо ж давати їм додатковий привід похизуватися своїми розумовими здібностями. Менше знаєш — краще спиш. Тому:

— П'яточка! У тебе часом сірників не знайдеться?

Дівчинка відразу ж діловито занишпорила в кишеньці. Та невже! Виявляється, у неї й сірники теж є. Що ж там ще можна знайти — гранатомет?

Виходили ми з будівлі під густими клубами диму. Та перед тим як вийти, мала раптом відпустила мою руку і побігла до мертвого чудовиська. Підбігши, щосили гепнула його ногою в бік лаковим сандаликом і потопала назад. От показушниця... вся в мене!

Ми вийшли на сонечко, я, примружившись, подивився вгору, потім на дівчинку — вона на мене.

— Коли відвідаємо цілителя, нам доведеться терміново щось робити з твоєю макітрою, і викинути до біса цю хустку, а ще краще — спалити, сірники завжди знайдуться. Тому що ти й так не красуня... а в ньому, так взагалі, опудало городне!

Вона відразу ж заусміхалася мені, щербатим ротом.

— Фу! І посмішка в тебе стрьомна!

— Хто це, її так? — запитав сивочолий ескулап з осудом в голосі, закінчивши з основними процедурами і наклавши на розпухлу і синювату дупку ватно-марлеву пов'язку, просякнуту якоюсь смердючою гидотою, і тепер надягаючи на П'яточку своєрідну пелюшку, щоб зафіксувати пов'язку.

До системних цілителів я не потрапив, тому що виходячи зі східного кварталу в більш респектабельний район, відразу ж натрапив на якийсь медичний заклад, чи то лікарню, чи то поліклініку. Коротко кажучи, перед входом висіла табличка синьої зірки й гадюки з чашею, і напис, все тією ж англійською — "Clinic". Чим не медичний заклад?

Зайшовши всередину, я побачив стару добру реєстратуру, де за вікном стояла літня медсестра в білому халаті. Вона підозріло обдивилася нас з ніг до голови, поцікавилася, чи не стоїмо ми на обліку і що нам потрібно. Я відповів, що не стоїмо і нам потрібне повне медичне обстеження.

Добре, що все обійшлося лише осудливим поглядом. Якби вона побачила нас обох відразу після розправи над павуком, то, напевно, негайно прогнала б геть. Але нам пощастило... річ у тому, що перед тим як потрапити до даного медзакладу, в одному зі старих дворів східного кварталу я знайшов бочку з дощовою водою, біля якої ми зробили невеличкий привал. Там, хлюпаючись і пирхаючи, я добре вимився до пояса, почистив штани і моментом перетворився на більш-менш пристойного, напіводягненого громадянина. Потім взявся за П'яточку. Тут справи перебували в більш гіршому стані. Білосніжна хустина на голові перетворився в сіро-брудну ганчірку, але я поки ще не наважувався до неї торкатися — раптом зніму, а звідти на мене ринуться напівмертві блохи в останній передсмертний бій, краще нехай так і залишаться. Блідо-рожева сорочечка була порвана на лікті й засмальцьована кіптявою, як і колготки — вони тут же полетіли в смітник, як непотріб що не підлягає відновленню. З сукнею нам пощастило більше... біля сміттевого бака знайшли пакет з викинутими старими речами. Покопавшись у ньому, натрапили на темно-синє картате, дитяче платтячко з рукавами — якраз те, що треба! Правда, воно виявилось на два розміри більше - та я стягнув талію пояском, а рукава просто закачав, а те, що було трохи задовгим і виглядало дещо недоладно на тлі тоненьких ніжок - дурниця! Зате приховувало забиті коліна. Воно тріумфально замінило старий сарафан, який полетів на смітник слідом за колготками, хоча тріумф виявився з ложкою дьогтю, у вигляді дірки на лівому боці сукні, і вибаглива мадам П'яточка, яка невідомо скільки часу ходила в смердючій брудній ганчірці, хвилин п'ять тинялася за мною і скиглила, демонструючи дірку. А коли я сказав, що нехай так і буде, бо у нас немає ні ниток, ні голки, раптом радісно підскочила, і, пірнувши в передню кишеньку своєї сукні, попорпалася там і

явила на світ голку та маленький клубочок синіх ниток. Спочатку я оторопів, а потім особисто поліз у дивну кишеню, щоб перевірити, що там ще є. Поки я нишпорив всередині, намагаючись знайти хоч якийсь предмет, малючка терпляче чекала і шкірилася мені у всі свої три зуби. Нічого не знайшовши, я прямо запитав:

— Ти звідки нитки взяла? І куди поділися сірники?

А вона тикає мене клубок і крутить боком, вказуючи на дірку, не припиняючи при цьому вишкіряться. Знущається! Ну, я плюнув і сказав, що раз така розумна, то нехай сама і зашиває собі плаття. Вона — не знайшовши в мені підтримки і розуміння, особисто взялася за роботу. Пару хвилин тикала нитку в голку, всіма силами намагаючись її заселити, та так, що навіть язика висунула, а коли нарешті вцілила, впустила клубок, а він впав та ще й покотився. Поки ловила, загубила голку. Слідуючи за ниткою, вдалося знайти голку, що валялася в траві, але через те, що хапала розплутану нитку як не будь, то в підсумку в ній же і заплуталася з ніг до голови. А оскільки терпіння на те, щоб обережно звільнитися від пут, вже не вистачило, почала злитися і гарчати, намагаючись обірвати нитки, які виявилися напрочуд міцними, ну або просто дівчинці що вічно голодує, елементарно не вистачало сили, і та ніяк не бажала піддаватися їй. Врешті-решт, втративши віру, знову скривила мордаху, заскиглила і від безвиході бухнулась на п'яту точку. Та, мабуть, забула, що та пошкоджена, бо раптом підстрибнула, схопившись за зад, і голосно заревіла в розпачі. Отак голосно ревучи, вона простягла руки, заплутані в нитках, і побрела в мій бік у пошуках прощення і милосердя.

Я від душі посміявся над незграбною малючкою, не забувши записати відео – змилосердився, сів і почав звільняти своє нещастя від непорушних пут. Потім, відкинувши заплутані нитки, знову заселивши голку, завернув поділ сукні, почав акуратно зашивати розірване місце. Все було готове за дві хвилини (чому так швидко? Все завдяки моїй бабусі, по маминій лінії, з якою я в дитинстві залишався на всі літні канікули, вона жила одна і могла майже все! А ще у неї був бзик, відносно самостійності, мовляв, треба все в житті вміти самому, бо не знаєш, що і коли стане в нагоді). От і згодилося. Але й на цьому справа не закінчилась..., тому що мала зараза, насупившись, деякий час скрупульозно оцінювала мою роботу, кілька разів оглядаючи шовчик то зверху, то вивертаючи поділ навиворіт. Зрештою, розгладивши тканину рукою, вона задоволено кивнула сама собі, і знову показала мені свої три зуби. Ну, хвала небесам, схвалила — а то я вже весь спереживався. Спересердя сплюнувши, схопив малечу за руку і потягнув в напрямку ринкової площі, зопалу забувши, що за моїм довгим кроком, коротуні доводиться весь час підбігати на своїх маленьких ніжках-сірничках.

От після таких халеп ми і постали перед ясні очі грізної адміністраторши, яка виписала нам тимчасову медичну картку, тому що у мене не було ніяких документів на малючку, довелося викручуватись, брехати, що наступного разу обов'язково занесу і оформлю все як треба, вона можливо не дуже в це і повірила, але відмовити в медичній допомозі не змогла, тому вирішила якомога швидше позбутися від стрьомних пацієнтів

і відправити їх на медогляд.

Мені здається, я обмовився, що після всіх халеп ми те-то й те... та насправді наші митарства не закінчилися – вони продовжилися, але вже тут. Почалося все з аналізів — треба було здати кал і сечу, здавалося дрібниця, що там попісяти та покакати в баночку. Але П'яточка навідріз відмовилася брати участь у цій процедурі, ну не мені ж туди прудити. Довелося скористатися старим перевіреним методом — несподівано гаркнути на неї... результат перевершив очікування — повна баночка, плюс мої обіссяні руки. Брати фекалії таким чином я не наважився, щоб уникнути плачевних наслідків, тому малій довелося добровільно тужитися, при цьому я двома пальцями притискав їй очі — щоб бува, не повистрибували. Загалом, ми з цим якось впоралися. По суті, медсестра попередила, що для точності результату такі аналізи потрібно робити вранці й натщесерце, на що я відповів, що такі, як я, не до всякого ранку, доживають. Проканало.

Далі пішли на одну з моїх найменш улюблених процедур — кров з пальця. На диво, малявка виявився непохитною, єдина неприємність полягала в тому, що з тонюсінких напівпрозорих пальчиків було практично неможливо видавити хоча б краплю крові. На третьому бідолашному пальчику заледве націдили дві крихітні крапельки, сестра хотіла взятися за четвертий, але, дивлячись на П'яточку — як вона тремтить і дивиться на мене величезними очима, повними сліз, зрозумів, що дівчинка на межі і припинив екзекуцію, сказавши медичці, хай задовольняється тим, що у неї вже є, а якщо спробує вколоти ще хоча б один пальчик, то я відстрелю палець їй і тоді крові вистачить на всю лікарню. Тітку пройняло, і вона відпустила нас у своїх справах. Але потім, в коридорі, мені ще довго довелося заспокоювати і цілувати по черзі поколоті пальчики.

Далі малу оглядав лише один лікар. Він поміняв хустку на голові, викинувши стару у відро для сміття, сказав, що тут все зроблено правильно. Заглянув їй в рот — перевірів горло, помацав ясна. Проінформував мене, що зубки так погано ростуть, тому що малючка знаходиться на якійсь там стадії дистрофії, і що організму просто не вистачає необхідних елементів для нормального розвитку. Здивувався, тому що дівчинка не може говорити, адже з артикуляційним апаратом практично все було добре, списав це на психологічну реакцію на шок від втрати батьків. З серцем, легеньми та всіма іншими органами все було в порядку. А ось в області інших, нижніх органів, виявилися висипи і попрілості через відсутність гігієни, і застуджений сечовий міхур — тому вона так пісяється. Якщо коротко, то основні з її проблем виявилися в тому місці, де мені найбільше не хотілося, а ще покидьок-ескулап призначив мазь від висипу, мовляв, мазати там треба двічі на день. Доведеться знову бігти до Самай', такі процедури не для мене. Також ескулап натякнув і про паразитів. Результатів аналізів, звичайно, ще не було, але ведучи безпритульний спосіб життя, паразити по любому малися. Тому він прописав суміш, яку потрібно було приймати в обов'язковому порядку, і мені теж. Загалом, лікар виявився розсудливим, якби в підсумку не зіпсував все своїми безпідставними підозрами, побачивши розпухлу попку дівчинки.

— Такі травми являються тільки наслідками фізичного впливу, а якщо врахувати

загальний фізичний стан дитини, то вони можуть стати критичними... починаючи від переломів тазових кісток до повного паралічу нижньої частини тіла.

— Що поробиш, якщо дівча любить шукати пригоди саме на це місце, але в майбутньому я особисто подбаю про те, щоб таких наслідків більше не було. — запевнив я цілителя, при цьому звівши все до жарту.

— І все ж я не можу допустити, щоб дитина зі слідами насильницьких дій просто так, покинула мій кабінет, як добропорядний громадянин і лікар, я просто зобов'язаний повідомити про це відповідні органи і опікунську раду. Та й дівчинку я вам віддавати теж не збираюся, тому що ви не є ні прямим, ні дотичним родичем, і навіть не опікуном.

— Ваше право док... повідомляйте куди завгодно. І я навіть прислухаюся до ваших порад щодо медичної частини, але навіть не збираюся слухати людину, що дивиться на зовнішній світ з вікна свого чистого і затишного кабінету. Тому навіть не смійте звинувачувати мене в чомусь, а тим більше ставити свої умови. Прийшов з дівчиною — з нею і піду! А якщо ви такий добропорядний громадянин, то прогуляйтеся після роботи по вулицях східного кварталу. Думаю, до вечора у вас збереться добрий десяток таких от дітей, зі слідами фізичного впливу. Тоді робіть з ними все, що захочете, хоч повідомляйте у відповідні органи, а хоч всім натовпом до опікунської ради ведіть. А зараз дозвольте відкланятись.

Той мовчки вислухав мою тираду, і на диво так нічого і не відповів — навіть не намагався зупинити. Зате відколола П'яточка... дочекавшись, коли я договорю, вона, насупившись і розчепірівшись, простягнула ручку з двома направленими в бік лікаря пальчиками і, видавши слиняве "иф — иф", типу вистрілила, після чого підбігши впритул, несподівано зарядила ескулапу ніжкою по гомілці. Та так добряче влупила, що той аж йойкнув зігнувшись, і хапаючись за забиту кінцівку, після чого пролунало переможне пискляве "с-і-ту" і моє невдоволене бурчання:

— П'яточка, годі стріляти! Знову вся заслинилась. — насварився я, витираючи їй рота, "позиченим" у дока рушником.

А на вулиці на нас вже чекала "друга частина Марлезонского балету"...

У вигляді шести поліціантів зі спрямованою на нас стрілецькою зброєю, на чолі з мініатюрною білявкою в чині лейтенанта. Красуня в моєму смаку: світле волосся, зачесане назад і зібране в довгий хвіст, красивий ніс з горбинкою, пухкі губи, ямочка на підборідді, рівний овал обличчя та сині-пресині очі. А що вже говорити про струнку спортивну фігуру, зтягнуту в чорно-сіру поліційну форму, що тільки підкреслювала її чесноти.

Єдиний мінус — вона, як і інші, направляла на мене ствол куцоного "Сміт і Вессона".

Позаду дівчини стояла брюнетка середніх років у чорному брючному костюмі, беззбройна, але точно з цієї компанії. Обидві системні, на відміну від інших, котрі всі, крім одного, були місцевими.

— Громадянин Еех! Вас звинувачують у збройному нападі на мирних жителів нашого міста, у побитті неповнолітнього з нанесенням тому травм середньої тяжкості,

а також у побитті його матері з аналогічними наслідками, а також у погрозі застосування вогнепальної зброї в громадському місці серед скупчення великої кількості цивільного населення. Пропонуємо здатися добровільно, інакше будемо змушені застосувати зброю. Прошу віддати мені револьвер і підняти руки, а також відпустити дівчину!

— Маленька, йди-но сюди! — ніжним голосом сказала жінка в чорному, злегка нахилившись і простягнувши руку.

У відповідь вона отримала лише висунутий язик і чотири "иф-ифа" в голову, а поліціант, який намагався непомітно підкрастися збоку і схопити дівчинку, ще й відхопив ніжкою по пальцях руки, і з ганьбою відступив. Після цього короткого виступу нас стали вважати співниками і більше нічого від дівчинки не вимагали.

Ніякого кіпішу вчиняти я не збирався – для чого? Якби зробив щось дійсно серйозне, то, напевно, сама Система мене б покарала. Тому спокійно дістав Магнум і, схопивши за дуло, простягнув красуні.

— Тримайте, мадам лейтенант, він не заряджений, тільки дивіться мені... кольт легендарний, масштабований... Якщо що — спитаю сповна!

— Якщо по правильному, то я мадемуазель. І підніміть руки, будь ласка!

Дивлюся на задньому плані, за зачиненою поліцейською каретою з заґратованими вікнами, почав товпитися народ, галасувати, щось переказувати і тикати пальцями в наш бік. А за спиною раптом з'явилися ще двоє поліцаїв, які невідомо де ховалися. Отакої, знатно обклали! Цілих десять людей, проти двадцятки. Значить, бояться або поважають. У будь-якому випадку — приємно! Я, вирішивши не бешкетувати, підняв ліву руку — правою тримав за голову малючку, яка лівою рукою схопила мене за ногу, а правою, не припиняючи "ифкати", відстрілювала копів, заслинившись до неможливості. Ну, я не я — якщо без понтів!

Дом казённый предо мной, да тюрьма центральная

Ни копейки за душой, да дорога дальняя

Над обрывом пал туман, кони ход прибавили

Я б махнул сейчас стакан, е-если б мне поставили

Голос у мене хороший, поставлений. Не один рік у шкільному хорі відпрацьовував, щоб за поведінку не отримати "незадовільно". Та й грудна клітка, завдяки спорту — добре розвинена. От і гримів мій баритон, луною разносячись над будинками.

Ночью в церкви ни души, волки в поле воют

А под расстрельную статью ямы быстро роют

Что же не хватало мне всё теперь на месте

Был туз бубновый на спине, а стал в ногах туз крести

Золотые купола-а... душу мою радуют...

Загорлав я приспів особливо голосно... чую, як хтось закричав з натовпу: "Менти-и!.. Вовки позорні!". А один з копів, той, що системний — опустивши зброю, почав мені підспівувати. Та лейтенантка, скорчивши злу гримасу, тут же зашикала на нього. Той відразу ж схаменувся і знову направив на мене зброю. Загалом, завантажили нас з

малою в ту саму закриту карету, а лейтенантша з тіткою в чорному, на диво, теж полізли за нами й сіли навпроти. Ну, я й почав виконувати їм всю дорогу. Спочатку закінчив співати "Купола", потім був — "Володимирський централ", а насамкінець затягнув "Кольщика". На останніх словах, в "зверненні до матері", лейтенантка раптом повернулася до вікна і змахнула рукою щось з очей. А тоді суворим голосом повідомила — що якщо я не перестану ламати комедію, то вона, після прибуття, без вагань посадить мене до в'язниці на п'ятнадцять днів, за неповагу до представників закону.

Я замовк, але тільки тому, що ми приїхали. А ось хто не тільки не проявив поваги до представників закону, а й плювати хотів на них — це П'яточка. Вона вклала голову мені на коліна, ніжки по блатному закинула одну на другу і всю дорогу видавала якісь звуки (напевно, підспівуючи мені), до всього ще й розмахуючи ручками, ніби диригуючи.

Привели нас до невеличкого кабінету, з одного боку, полиці на всю стіну, забиті теками, як в архіві, навпроти заґратоване вікно з квітучими вазонами, під вікном — стіл, три стільці та маленький сейф зліва, на якому також стояв горщик з величезним метровим кактусом. На столі лежить всього пара папірців і все, от за нього і всілися обидві жінки. Я ж сів в крісло навпроти, а малеча чомусь залишилася стояти, спершись на моє коліно і підпираючи руками підборіддя.

— А куди це нас привезли? — спитав я, озираючи непоказний інтер'єр.

— Департамент юстиції. — суворо відповіла лейтенантша дзвінким дівочим голосом.

— А що, і такий вже є?

— У зв'язку зі зростанням злочинності місцева служба поліції перестала справлятися, і муніципальною радою було прийнято рішення про створення даного відомства для посилення правоохоронної служби. Ми маємо справу з більш серйозними правопорушеннями, а поліція в основному патрулює і підтримує правопорядок. — пояснила дівчина, дивлячись на папери.

— Чого ж тоді до мене причепилися, та ще й облаву організували. З якого часу базарні розбірки кваліфікують як тяжкий злочин?

— Збройний напад та заподіяння цивільним тяжких тілесних та моральних ушкоджень - вважається серйозним злочином. До речі, ознайомтесь з заявою від потерпілої та свідченнями численних очевидців.

Я глянув на каракулі одним оком і недбало віддав змудженій П'яточці, яка, зрадівши бодай якомусь різноманіттю, тут же схопила папір і почала складати оригамі. Лейтенантша миттю підірвавшись зі стільця, наче підстрелена, кинулася забирати в дівчинки папір. Якийсь час ми з жінкою в чорному спостерігали, як обоє тужаться і пихкають, намагаючись вирвати листок одна від одної, вважаючи його своїм, допоки у брюнетки не урвався терпець і вона голосно тріснула долонею об стіл. Обидві підскочили й завмерли, папір плавно впав на підлогу. Я ліниво нахилився і недбало кинув його на стіл. І взяв другий папірець.

— Це важливий офіційний документ, а не дитяча іграшка... — почала було

розчервоніла лейтенантка.

— До речі, а чому показання свідків неповні!

— Як це — не повні? — дівчина вихопила у мене з рук папір і почала перечитувати.
— Ну от, описуються всі ваші дії...

— Що означає — мої дії! Я що, схожий на сільського дурника, який вперше потрапив на ярмарок і в якого від великої кількості людей, зірвало дах? Повинно ж воно було з чогось початися...

— Ні, на дурника ти не схожий, але в нашій недовгій історії вже були випадки, коли від надмірної сили та можливостей багато персонажів починали здійснювати ще більш жахливі злочини. — тихим, але чітким голосом, нарешті заговорила дама в чорному.

— А ви хто будете... тітонько? — спитав я.

— Громадянський суддя — якщо можна, будь ласка.

— А за дверима, як я розумію, вже тусуються присяжні з прокурором і адвокатом...

— Ще раз попереджаю, не припините свої жарти... — почала лейтенантка, та я раптом підхопився і поцілував її в губи, при цьому впившись в уста з такою силою, щоб не могла й поворухнутись. Хвилина мовчання, тільки дівчина намагається видати якісь звуки через свій зайнятий ротик і марно намагаючись відштовхнути мене, хоча треба надати їй належне, штовхає сильно — міцненька. Нарешті я відпустив її і, плюхнувшись на своє місце, повернувся до судді.

— Розкішна дівчина, ще як тільки її побачив, хотів це зробити, та соромився, і от... не втримався.

Червона, як гранат, дівчина нарешті прийшовши до тями, видихнула і жваво замахнулася, намагаючись вдарити мене по обличчю. Я зіщулювся, прикрився руками й ногами й заголосив:

— Побиття підозрюваного зовсім не прикрашає методи впливу, які використовуються у вашому відомстві.

А П'яточка, побачивши загрозу для мене, тут же стала перед дівчиною і, розчепіривши ручки, почала захищати мою персону, намагаючись стусонувати ворога ніжкою.

— Анно, припиніть! І нарешті сядьте, та почніть поводитися як належить офіцеру. А ви, громадянин Бех, дійсно — перестаньте жартувати і, якщо вам є що сказати на свій захист — викладайте! — миттєво навела порядок громадянка суддя.

— Ну, якщо досить, то досить. — покірно згодився я.

Та раптом переді мною постало обличчя малої з витягнутими губками. Вона, побачивши сцену з капітаншею, захотіла і собі романтики. Я відразу відвернув голову: "Ні, П'яточко, тебе я цілувати не буду. Ти слинява... фу!

Але малючка не збиралася так просто здаватися, вона тут же нейтралізувала причину мого невдоволення — просто витерши рот рукавом, і схопившись за мої штани, спритно залізла на коліна, та вхопившись ручками за мою голову, знову витягнула губки, вимагаючи свого.

— Згинь, погана ... — ухилився я, злегка відштовхуючи долонею настирну мордочку

малявки. — Нам зараз через тебе ще статтю впаяють, і взагалі у мене вже є дівчина, оно сидить навпроти - ревнує, поруч з тіткою суддею.

— Ні! Це якийсь фарс, а не Міністерство юстиції... — сплеснула руками суддя, і відкинувшись на спинку стільця, театральнo закотила очі.

Нарешті П'яточка таки домоглася свого, я легенько чмокнув її в губи, щоб нарешті відстала, а та, задовольнившись, розсілась у мене на колінах і, схрестивши ручки на грудях, зухвало з викликом втупилась на молоду дівчину. Та миттєво нахилила голову, але мені вдалося розгледіти на її обличчі посмішку, яку вона вирішила приховати від усіх.

— Гаразд, жарти жартами, а на свій захист... ловіть відео з ринку, я вів запис. І ще одне, з лазарету, де дівчинці надали першу допомогу, а лікар озвучив висновок. Що стосується постраждалих... Я просто показав їм різницю між законом і справедливістю...

— А в чому різниця, якщо не секрет? - хмикнула суддя.

— Закон можна трактувати по-різному, адже він в основному служить можновладцям, а справедливість одна, і рано чи пізно вона наздожене всіх, і кожному дасть те, на що він заслуговує. А ще, перше правило системи говорить: що ми зобов'язані захищати мирних жителів від будь-яких небезпек, і якщо хтось скаже, що малючка — там на ринку, не потребувала захисту — нехай першим кине в мене камінь.

Обидві на деякий час замовкли, замкнувшись у собі, а насправді передивляючись запис. Для більшої переконливості я зробив акцент на заплаканій дівчинці, що клубочком зіщулилося біля прилавка, перелякано дивлячись на свого кривдника. А потім зблизька — огляд лікаря, де він звільнив її від одягу і показав світові нещасний скелетик з розпухлими і синіми сідничками, більше схожими на дві дольки часничку.

— А ще, тітонька суддя і мадемуазель лейтенант, які так героїчно організували облаву з десятка копів на добросердного персонажа, лишень двадцятого рівня. Ловіть відео, куди я ходив, і що потім робив, поки не натрапив на мирну законослухняну тітку і її виродка синочка. А коли додивитесь, то подумайте, чи не виконую я вашу роботу, чи не при вашому потуранні це сталося в житлових районах міста! І чи не туди треба було відправити той десяток здоровенних, озброєних людей, а не гнобити мене — бідного, нещасного.

І я кинув їм частину відео з павуком. Ті ж, подивившись відео з П'яточкою, і по ходу перебуваючи під враженням, відразу ж почали дивитися про павука, і по тому, як у них розширилися очі, я зрозумів, що сьогодні мені не загрожує ніч за ґратами.

Додивившись, лейтенант Анна відразу ж знову підхопилася і накинулася на мене з питаннями:

— Звідки ви про нього дізналися?

— Не ваша справа, звідки... взнав то й взнав. Це мій калим.

— Чому пішов сам, без підтримки.

— Я не йшов полювати на нього, я йшов в розвідку, глянути що і як, аби потім, зібравши групу, впевнено вести на монстра, а не просто поводити хлопців по старих

занедбаних приміщеннях завалених сміттям, бо було ліньки провести попередню розвідку. Та він раптом вискочив на мене... ну, або я на нього..., в цілому вийшло, як вийшло. До речі, павук — сволота, виявився менталістом, і перед тим як здохнути, добряче шарахнув по мені — аж кров з носа пішла. Думаю, десь у підвалах, мабуть, ще залишилось його лігво і виводок, хотів потім з хлопцями поритися там, але тут ви...

— Департамент юстиції бере на себе подальше розслідування цієї справи. — суворо сказав суддя.

— А що зі мною?

— Ваша справа закрыта, у зв'язку з новими обставинами, що з'явилися, пов'язаними з інцидентом, що стався. А також, завдяки безкорисливій допомозі Департаменту юстиції в очищенні міста від загрози червоного рівня небезпеки.

— Що, таки зовсім геть безкорисливий?

— Одна частина винагороди піде на компенсацію громадянам, які постраждали з твоєї ж вини... тому що, як би ти не класифікував та не виправдовував свої дії, але в суспільстві, яке керується верховенством права, ми все одно не маємо права на самосуд... Ну а другу частину, як свідомий громадянин, ти віддав на благодійність — щоб забезпечити матеріальну базу відділу для більш ефективної роботи з запобігання будь-яким небезпекам, що виникають в межах міста. За що, окреме спасибі від мене.

— Та, їжте на здоров'я. То що, ми пішли?

— До речі, про вас! Я так розумію, що ти не маєш до дівчини ніякого відношення. І вона з дитячої примхи та підсвідомої потреби в соціалізації прив'язалася до тебе. Але з огляду на твою безтурботну і легковажну вдачу, я не зовсім розумію, для чого тобі... носитися з нею? Заради розваги, від її витівок і незграбних рухів, або від неусвідомленої потреби захищати слабких і беззахисних? Але це можна прекрасно робити і на стіні, знищуючи інфікованих, тим більше, що у тебе до цього є талант.

— А може, вона з'явилася в моєму нинішньому житті, просто для того, щоб я залишався людиною. Тому що мені зовсім не зрозуміло, на біса Система вас сюди затигнула? Щоб захистити місто від зомбі? То яким же боком ви його захищаєте?.. Тим, що плодите різні відомства і міністерства, зі своїми законами, правилами й конституціями. У старому світі все було так само. То й що? Чи жили ми в мирі, злагоді та рівності?

— Хай би що там було, але тобі в будь-якому випадку потрібно або її удочерити, або оформити опікунство, або, що буде найпростіше — віддати дівчинку в притулок, де про неї будуть піклуватися на державному рівні.

— Вихователі, що існують на мінімальну міську дотацію. — закінчив я за неї.

— Розмір дотації розраховує муніципальна рада, виходячи із зовнішньої та внутрішньополітичної ситуації, наявних ресурсів та мінімальних потреб фізичної особи.

— Ну, зрозуміло! Так щоб не здохнути! Я ж і кажу: у попередньому житті все було абсолютно так само.

— Ти сумніваєшся в діяльності муніципальної ради?

— Я сумніваюся в правильності вибору Системою особистостей, які потрапляють в

цей світ, особливо всіляких тіток з їх замшленими поглядами на життя. Здохли! Туди вам і дорога, навіщо ж сюди тягнути, та ще й ставити на високі посади, так щоб нормальним людям заважали жити.

— Не забувайтесь, юначе! Попри ваші подвиги, становище у вас досить хитке, і якщо я дам хід справі, ви не обійдетеся лише одним позбавленням премії за павука.

— До речі, вас не цікавить підробіток у вечірній час. Річ у тому, що я хотів би знайти для малої гувернантку. А ви якраз така... сувора, правильна, саме в такому дусі я бачу її виховання. Гроші у мене є, про ціну домовимося. Ну то що? Ви були б чудовим наставником.

— Я ж кажу... клоун! — суддя зітхнула, постукавши мене пальцем по лобі, а потім обернулася до дівчини. — Аню, прослідкуй, будь ласка, за оформленням документів на дівчинку особисто. Якщо до кінця тижня цей блазень, нічого не зробить... негайно повідом про це Опікунську раду, і нехай вони беруть дівчинку під свою опіку. А громадянина Ееха, ми тоді звинуватимо в незаконному утриманні неповнолітньої особи... і який понесе відповідне покарання за свої дії.

— Таки да! Крута була б гувернантка, а то й економка – не побешкетуєш! Може й мене б часом виховувала, бо я навіть нормально одягатися не можу..." — але все це, я казав їй навздогін, бо як тільки відкрив рота, жінка закотила очі й, обернувшись, швидко покинула кабінет.

— Аню!.. А можна мені, будь ласка мою зброю повернути? – продовжуючи кривлятися, промовив я, повертаючись до лейтенантки.

ХРЯСЬ!.. Я отримую дзвінкий ляпас по обличчю від дівчини, що непомітно підійшла ззаду. П'яточка відскакує від столу, наче вжалена, і, опустивши голову, розмахуючи руками, кидається на мою кривдницю з кулаками. Зранку — малу, як підмінили. Нікому спуску не дає. Лейтенантша спочатку застигла в ступорі, а потім кинувся тікати від несамовито шиплячої малечі, намагаючись сховатися за мною. Так вони деякий час кружляли навколо мене, як біля новорічної ялинки, поки мені не набридла ця катавасія то я взяв і підхопив Анну на руки. Це правда не зупинило П'яточку, що почала підстрибувати, намагаючись дістати поліціантку, та невеличкий зріст не дозволяв їй хоч якось зачепити противника.

— Що ви собі дозволяєте! Опустіть мене на землю – негайно! – закомизилася та, намагаючись вислизнути з моїх рук.

— Ще б подякувала за те, що рятує від довічної ганьби. І це незважаючи на ляпас, отриманий даремно. — дорікнув я їй, підносячи трохи вище.

-Як ти... ви, могли так зганьбити мене перед пані суддею!

— Нічого ганебного в тому вчинку, ні для кого — не бачу. Я просто своїми непередбачуваними діями лишень хотів привернути до себе твою увагу. У минулому житті такі дівчата — мною зовсім не цікавились. Тому я вирішив сам брати бика за... це саме. — в кінці мені стало трохи ніяково, тому що дівчина, переставши брикатися, не моргаючи, втупилась в мене своїми синьо-блакитними очиськами, від чого я здається, навіть почервонів.

— Взагалі-то, це можна було зробити в інший спосіб! — повчально сказала дівчина, не помітивши, як схопила мене рукою за шию, та раптом схаменувшись, тут же прибрала, і продовжила: — И якщо ти мене зараз відпустиш, а заодно вгамуєш дівчинку, то ми про це поговоримо.

— Чесно — чесно?

— Чесно — чесно!

— А можна ще трішечки потримати... так приємно!

— Ні, досить... раптом хтось зайде і побачить нас... так. Що тоді про мене подумують?

— Ще й заздрити будуть. — запевнив я, але все-таки опускаючи дівчину на підлогу, стараючись поставити так щоб ще і встигнути перехопити свою розлючену захисницю, котра вже геть захекалась, та все ще не здавалася.

Вдалось і те і інше. Анна, опинившись на підлозі, струснулася, поправила форму і поважно пішла на своє місце. Я ж, підхопивши малявку на руки, почав її заспокоювати, примовляючи:

— Все! Можеш не напружуватись. Ми с Анею уклали перемир'я, ніхто більше не б'ється.

Малючка, розчервонівшись та важко дихаючи з підозрою глянула на дівчину, а та протягнула їй стакан з водою. Та П'яточка йти на мирову, категорично відмовилась, вона гордо задерши підборіддячко, відвернулась в іншу сторону, ще й при цьому схрестивши ручки на грудях. Я аж розчулився. Мала-то с характером — вся в мене. Та як не кочевряжилась, та від водички все ж не змогла відмовитись, при цьому вицідила майже два стакани. Потім, остаточно заспокоївшись, всілася до мене на коліна і, притулившись, почала куняти. Ну, звичайно ж — так набігавшись та настрибавшись.

А Анна тим часом поклала мій револьвер на стіл, підсунула його в мій бік.

— Кумедна дівчинка. Ніколи ще не зустрічала такої відданості. Наче рідна.

— Та да, тільки я гарний, а вона вся ... навіть не знаю в кого.

— От ти... навіть не можу описати, хто! Невже гарно таке казати про дівчаток, особливо про таких маленьких. Я б сказала що напрочуд чарівна крихітка, трохи правда вередлива, але ж невідомо скільки перебувала під впливом вулиці, та ще й такий самий підібрав...

— Миленька поки маленька, а коли виросте, хрін я її заміж віддам... хіба що запропоную за неї багате придане.

— От дати б зараз по твоїй дурній голові...

— Но-но... мадемуазель лейтенант. Не кличте біду, поки не піду. — пригрозив їй, вказуючи на закунявшу П'яточку.

— До речі, у тебе є три дні, до кінця тижня, щоб оформити всі документи на дівчинку. Мадам суддя хоч і сувора, але справедлива, і те, що станеться з вами і П'яточкою, в разі недотримання цих умов, — це цілком законна вимога, так само як і покарання. Так що громадянин Еех, вам краще поквапитися, й завтра вранці прийти до опікунської ради, де вам пояснять, які документи потрібно подати для розгляду заяви

про затвердження права на опіку.

— От дідько! А це довго?

— Я думаю, що це займе деякий час. Якщо хочеш, можу допомогти...

— Дуже хочу! Будь ласка, будь ласка, будь ласка! Ця біганина по кабінетах мене вбиває... краще на зомбі в рукопашну.

— Тоді лови мою системну адресу. Як надумаєш, зв'яжешся - домовимось про зустріч. Тільки не затягуй! Пам'ятай — у тебе всього три дні. І дивись не загуби дівчинку за цей час. А як тільки впораємося зі справами, то зможемо потім разом піти погуляти... — останні слова вона промовила ніби випадково, при цьому пильно дивлячись на мене своїми блакитними очима - чи не передумав.

— Тільки нам потрібно прояснити один момент, якщо під час прогулянки я раптом, зовсім випадково, знову тебе поцілую... то чи не вхоплю я ще одного ляпаса? Тому що це якось...

— Іди вже, цілувальник. — дівчина посміхнулася і раптом стала серйозною. — А куди ти збираєшся йти, я маю на увазі, де ти збираєшся ночувати? Не варто забувати, що наявність житла, орендованого або особистого, з мінімальними зручностями, є однією з необхідних умов для утримання неповнолітньої дитини. Якщо ви хочете встигнути знайти щось пристойне, то поспішайте, вже вечір...

— А котра година?

— Рівно пів на шосту.

Твою дивізію, а у мене на шість призначено побачення з Івілі! А ще ж за квітами бігти до дядечка Ау! А П'яточку куди дівати? А житло ще десь треба винайняти... та й мала, мабуть голодна, як і я! Та, я як я — перетерплю, а її коли встигнути погодувати? Капець! Скрізь спізнююся!

— Ти якось змінився на лице, — занепокоїлася Анна. - Якщо переймаєшся за житло, то я можу запропонувати один варіант. У будинку, де живе моя подруга, здається двокімнатна квартира з усіма зручностями. Тільки там дорого, але якщо хочеш, можу позичити...

— Скільки?

— Золотий в день.

— Нормально. Головне зі зручностями та двокімнатна. Чула П'яточко! Нарешті у мене буде окрема кімната, і я перестану слухати ночами твоє хрюпіння...

— Тоді ловіть адресу. Подружку звуть Баффі...

— Переможниця вампірів?

— І їх в тому числі. Я зв'яжуся з нею і повідомлю, що ти приїдеш. Все біжіть... Стій!

Від її крику я ледь не впав, різко "загальмувавши". Дівчина чинно підвелася з-за столу і повільно попрямувала в мій бік. Цокаючи каблучками, вона підійшла майже впритул і простягнула мені револьвер.

— Твоя зброя. — мовила вона, а потім раптом схопила мене за голову правою рукою, притягла до себе, злегка нахиливши її, і вп'ялася в мої губи пристрасним поцілунком, те не яким-небудь, а проникнувши до мене своїм гострим шустрим

язичком.

Ми постояли якийсь час, шалено цілуючись, не бажаючи припиняти. Поцілунок виявився настільки жаданим — як ніби в літню спеку холодного морозива поїв – їв би і їв, без зупину. Але як все почалося, так і закінчилося. Ми одночасно відсахнулися і зніяковіло покрутили головами.

— Це як? — ляпнув я, щоб хоч щось сказати.

— А отак! — дівчина легенько стукнула мене пальцем по лобі. — Якщо раптом, зовсім випадково, все ж таки вирішиш мене поцілувати, то зроби це — так ! А не притиснувшись до мене губами, заблокувавши подих, настільки, що я мало не задихнулася.

— Там головним фактором була несподіванка, не було часу думати над технічними деталями. — почав я виправдовуватися.

— До побачення, громадянине Ех. До зустрічі.

Я хотів було попрощатися, але подивившись вниз, побачив, як малючка витягнувшись навшпиньки та, надувши губки, вимагає і свого поцілунку, відразу ж розчинив двері й метнувся в коридор.

— Ніяких більше поцілунків, П'яточко, у нас з тобою суто ділові відносини. Ти жереш я купую, і так до тих пір, поки не почнеш заробляти сама або не вийдеш заміж. І перестаньте вишкіряться, а то нас знову заарештують.

Розділ сьомий

А далі в мене почалася гонитва по місту. Малеча в цей день так втомила, що спала на ходу, та ледве рухалась. Мені ж не вистачало часу, щоб тягнути її пішки. Тому, не вагаючись, підхопив на руки та побіг в продуктову крамницю за їдлом. Там поспіхом почав тикати пальцем на все підряд, в результаті чого вийшов величезний паперовий пакет, наповнений їжею на цілих чотири срібні монети. Підібравши пакунок, я відразу кинувся шукати вулицю і будинок, адресу якого, так своєчасно нам підіграла Аня. П'яточка під дією тряски миттєво заснула, лише зрідка раптово підкидуючи голову з широко розплющеними сонними очима та розтягуючи рота в дурнуватій посмішці, слинячись при цьому, потім знову засинала.

Потрібного адресата я знайшов досить швидко. Та і як не знайти, коли перед очима висить віртуальна стрілка і вказує шлях, повертаючи туди, куди потрібно. Якоїсь миті ми опинилися на тихій, малолюдній вулиці, з двома рядами дво-триповерхових будинків. Проїзна частина, як і все в місті — мощена бруківкою з жолобом по боках та стічними отворами з дрібною металевою решіткою, вузькими тротуарчиками, що потопають в тіні дерев з густою кроною, акуратно висадженими вздовж дороги. Перед будинками зеленіють невеличкі галявини, засіяні декоративною травою та обгороджені невисокими білими парканчиками. А навколо – мир і благодать. Я завжди мріяв жити на такій вулиці.

А от і наш будинок, під номером 21-Б. Фасад нічим не відрізняється від інших будинків – близнюків. Збоку дерев'яна калитка, за нею доріжка, що проходить повз будинок та веде кудись вглиб. Напевно, в будинку є в наявності окремий вхід вихід, що

навіть дуже чудово, при моєму-то ненормованому графіку, — не доведеться будити хазяйку в позаурочний час, якщо що.

Відкрила нам, статечна і вельми огрядна дама, з приємним і веселим обличчям. Наша господиня. Вона відрекомендувалася Поліною і ще якось там по батькові, але попросила в майбутньому називати її тітонькою Поллі. Характер повністю відповідав виразу її обличчя — веселий і завзятий, а коли ще й побачила П'яточку, то взагалі почала захоплено кудахкати та тішитись, милуючись дитятком.

Хоча чому б їй і не бути, веселою та завзятою. З мене зростом, в півтори рази важча — та вона з одного удару не те, що в нокаут — відразу в гріб загнати може. Величезна, але не рихла, а як борці сумо — під шарами жиру відчувається — міць. Така мадам, при бажанні, може змусити всіх сусідів зустрічати Різдво, посеред літа.

Я ж іще більше порадував її, заплативши за місяць наперед, легко відрахувавши тридцять золотих. Тітонька, швиденько сховавши золото в просторах свого плаття, відразу ж піднялася скрипучими сходами, попрямувавши на другий поверх, щоб показати нам нашу квартиру. Я знову підхопив малючку, що вже прокинулася, і вирішила самотійно подолати два сходові прольоти, вже задерши тоненьку ніжку в лакованому сандалику високо вгору, і, закинув на плече, де вона відразу почала грайливо брикатися.

Кімнати виявились невеликими, але затишними та з усіма необхідними меблями. Простора кухня — з умивальником, газовою плитою та столом на чотирьох осіб. Збоку є суміщений санвузол з ванною. Холодильника не було, оскільки їх не існувало взагалі. Дивно — газова плита є, а холодильника немає. Можливо на Террі, в природі не існувало фреону, а заміни йому поки не знайшли. Та, хоч би що там було, а частину продуктів типу закруток, та деяких видів овочів, доводилося зберігати в підвальному приміщенні, де навіть у спекотні дні, панувала відносна прохолода. А от за рештою доводилось кожен день ходити на базар або в продовольчу крамницю, котрі на щастя — знаходились майже поруч.

Біля вхідних дверей — зовні, стояла коробка незрозумілого призначення, та як потім пояснила господиня, в неї складали брудні речі мешканців, тому що прання входило в оплату. На жаль, прибирати та готувати доводилося самому. Ні, якби домовилися, то, можливо, за помірну плату, господиня взяла б на себе ці обов'язки. І мені в будь-якому випадку доведеться йти на додаткові витрати, адже комусь потрібно буде годувати малючку, якщо я раптом десь на тривалий час затримаюся. Але на обговорення всіх нюансів потрібен був час, а мені його катастрофічно не вистачало. Тому я вирішив відкласти всі ці дрібниці на завтра. Господиня, кивнувши та віддаючи ключі від квартири, гучно тупцюючи, пішла додому, залишивши нас одних. П'яточка, яка вже намилилася йти оглянути своє нове місце проживання, знову була схоплена мною, з радісним вереском запхана під пахву, і таким "макаром" ми знову покинули приміщення.

Грюкнувши дверима, я за два кроки опинився поруч із сусідським, і тут же забарабанив по них кулаком. Після кількох ударів мені відразу відкрила перелякана

дівчина... та яка! Ні, на вигляд це була звичайнісінька, "системна" мала, років двадцяти, з миловидним круглим обличчям чомусь в окулярах, на тонкій золотій оправі, і руським каштановим волоссям трохи довше плеча. Фігура як фігура, ні товста, ні худа, видно, що зловживає тортиками, але все ще по-дівочому вигнута. Але ось груди!.. Це було щось. Я ніколи ще не бачив вживу, дівчат з таким розміром. Навіть трохи завис, розглядаючи неймовірне творіння природи, що добре виднілося з-під тоненької футболки. Дівчина, простеживши мій погляд, вирішила перервати довгу паузу.

— Привіт! А ти хто? А куди ти дивишся?

— Я, е-е...

— А-а! Ти, напевно, той самий Еех, знайомий Ані! А ще той, хто нещодавно вибив ногою стрибун на стіні. Ой як круто! У мене буде в сусідах, сам Стрілок зі "Спарти"! А що це за дівчинка? І чому вона замотана у хустку?.. Так зазвичай робиться, якщо наносити на волосся косметичну або лікувальну маску.

— Точно!.. Тобто, привіт! А ти молодець...

— Чому? А-а, через це. — вона опустила очі, вказуючи на груди, потім від душі засміялася і простягла мені руку. — Це у нас сімейне. Такі є у всіх жінок по материнській лінії. А мене звуть Баффі.

— Хм, хороша у вас сім'я. Тільки я говорю про хустинку... про те як ти відразу доперла, що вона саме для медичної маски ...

— Ой, вибач... я просто подумала... — дівчина почервоніла наче помідор, тому я відразу ж почав виправляти ситуацію.

— Ні, тут ти теж права, вони дійсно в тебе такі... тобто я маю на увазі, що ти дуже гарна. Я таких дівчат, з такими... ще не зустрічав. Ти вибач, що я так прямо...

— Все добре. Дуже навіть приємно почути комплімент від такого хлопця, як ти. А про маску... так я ж цілитель, повинна знати все про хвороби та методи їх лікування. Цілитель, це не просто махнув рукою і все пройшло. Ні — якщо цілитель дійсно прокачаний, то так і відбувається, але ми повинні достеменно знати, що і як лікуємо, інакше ефекту не буде. Тому я намагаюся знати все і про все, хоча мені в цьому трохи легше ніж іншим, адже в минулому житті закінчила медичний інститут, а тут, намагаюся максимально вдосконалювати свої знання і навички, адже моя кінцева мета — потрапити в топ гільдії і як мінімум в сотню кращих цілителів.

— Похвально! А ти можеш оглянути дівчинку, і по можливість, допомогти, я був в лікарні, там сказали, що у неї запалення сечостатевої системи, а ще, вона не може говорити, хоча все чує. І зуби не ростуть... Звуть П'яточка, вона моя е-е... просто моя. Ти оглянь поки, а я скоро повернуся. А ти, П'яточка, слухай Баффі та не бешкетуй, а я за це принесу тобі щось смачненьке... а може, й ні! Як вийде. Все! Я побіг! Скоро буду...

І, вручивши ошелешеній дівчині ошелешену малючку, грюкнув перед ними двері. Тоді кинувся до ванної кімнати, при цьому почавши роздягатися ще в передпокої. Швиденько сполоснувся, як не будь почистив єдині кеди та штани, заскочив в них і

вилетів з квартири, забувши замкнути двері.

Не минуло й десяти хвилин, як я влетів в крамницю дядечка Ау з гучними вигуками "Все пропало!", "Спізнююся!", "Рятуйте – допоможіть!". У глибині приміщення щось загуркотіло, впало, розбилося... до прилавка, з купи мотлоху вискочив переляканий господар з розпатланим волоссям і великими круглими очиськами. Але побачивши мене, спересердя сплюнув, і знову зник у надрах своєї лавки, щоб за хвилину з'явитися з величезним букетом червоних троянд. Я тут же розрахувався з ним, відрахувавши 85 золотих монет. Для більш пристойного вигляду також прикупив новеньку футболку з **фіолетового шмоту, на 300 міцності, і з трьома оцінками: +15 і +11 до захисту, а також +18 до життя**. Потім вислухав двохвилинну нотацію за "непись", і тільки після цього дядько недбало поділився секретом, що на будь-який предмет або зброю можна відкрити додаткову оцінку, якщо знати чим, і якщо я хочу, то за відповідну плату... та я відмовився, пославшись на поспіх. Але не втримався і похвалився новенькою легендарною зброєю. Старий здивовано зацокав, із захопленням дивлячись на кольт, а потім сказав, що всього за один золотий я за хвилину можу отримати шість додаткових оцінок до характеристик, а якщо пощастить, то ще й **Навик** до зброї, а таке траплялося за його життя.

Тут вже я не втримався й погодився витратити ще трохи часу, задля того аби отримати щось вартісне. Відразу ж придбав кристал оцінки за золоту монету з 50% шансом розблокувати додаткову оцінку чи **Навик**, ну і звісно ж, схрестивши пальці активував.

Дзинь! Бінго! Випадає і шоста оцінка, і додатковий **Навик**. Старий тільки здивовано бурчить собі у вуса. Ну, а там...

(СИСТЕМА) Зброя - Colt Magnum 44 калібру. Рівень 1-й. Легендарний. Масштабований. Незнищення. Додатковий Навик - кожен другий постріл системний. (Тобто, якщо я куплю сто патронів, то зможу вистрілити двісті разів. Так це ж, за умови достатньої кількості золота, майже безперервна стрілянина, обмежена лише кількістю слотів у віртуальному рюкзаку – кожен міг вмістити до 1000 патронів.) Одразу ж купив кулі, аж півтисячі, і глянув на оцінки:

- + 11 балів. Спритність**
- + 17 балів. до Захисту**
- + 18 балів. до Швидкості**
- + 12 балів. до Атаки**
- + 14 балів. до Дальності**
- + 12 балів. до Швидкості**

Шикарний підгін! Я від радості станцював танець з револьвером перед прилавком, потім ляснув себе по лобі, якоїсь нап'ялив футболку, запхав зброю за пояс і, схопивши букет, помчав геть, забувши попрощатися.

Я безнадійно запізнювався. На годиннику пів на сьому вечора. Якщо пішки — ще добрих пів години або навіть більше. Тому свиснув на вільний екіпаж, запряжений кіньми, і, кинувши кучеру срібняка, попросив гнати до ратуші, що духу.

Летіли ми як на формулі один, по дорозі мало не збивши пару необережних перехожих. Але й так ледь встигли до семи. Я вже нікуди не поспішаючи вискочив з візка і забрав свій, вже нікому не потрібний букет. Ну а що?.. Яка дівчина що хоч трохи поважає себе, буде так довго чекати на першому побаченні.

Не маючи чим зайнятися, я озирнувся навколо, шукаючи хтосна-кого, потім постояв поруч із прикольним скрипалем, що з надзвичайним ентузіазмом, рвав струни благородного інструменту, який видавав звуки схожі на галас зчинивших бійку котів. Скрипаль – чоловік років тридцяти, в окулярах з подвійними лінзами та товстою оправою. Чисто поголений, акуратно зачесане набік немите сальне волосся, старий — престарий костюм, хоча ще досить охайний і підшитий. Зношені черевики та білосніжна, але запраена сорочка, застебнута на всі ґудзики. Ну такий собі — прикид.

Біля його ніг лежав відкритий футляр для скрипки з парою мідних монет, які, напевно, сам і поклав, тому що за весь час, що я простояв біля нього, послухати гру цього халтурника, не підійшла жодна людина. Та і я сам, за таке виконання, максимум що дав би – то це, ляща. Та не хотів вплутуватися, ще знову заарештують за хуліганство. Тому просто відвернувся і побрів до фонтану з архітектурною композицією, що зображувала якусь бійку. Трохи оминувши його, вирішивши присісти на край бордюру. Як побачив... найчарівніше видовище!

Івілі сиділа на краю фонтану і сумно зітхала, проводячи рукою по воді. Коротеньку стрижку світлого волосся, напевно обробила якимось "мусом", що надало певного об'єму, і тепер воно злегка погойдувалося під легким подихом вечірнього вітерця. Трішки окреслені олівцем, великі, ледь розкосі очі. Трохи помади на і так вже рожеві губи. Коротеньке рожеве літнє плаття, на привабливій фігурі. А на додачу, пара струнких ніжок, у взутті на високих підборах з тонкими пряжками, доповнювали божественний образ.

Мені стало соромно як ніколи в житті. Дівчина он як причепурилася для мене — очей не відвести. Тільки глянь, як інші чоловіки обертаються в її бік. Напевно, чекала і сподівалася на прекрасний вечір, незабутнє перше побачення, а тут такий облом... кавалер, придурок – не прийшов. Сором сороміцький, та все ж вирішив взяти себе в руки і йти виправляти свій косяк, добре, що не пішла — тож ще є шанс все залагодити. Але треба поспішати, а то он якийсь франт вже ширяє навколо дівчини, заливаючись соловейком.

— Чому така красива дівчина, і така сумна в цей прекрасний вечір? — почав той красномовно загравати.

— Мене чекає! — прийшла відповідь, що супроводжувалася хорошим стусаном по дупі.

Франт підскочив, жваво розвернувся, але коли побачив, двометрового мене, відразу поникнув і швидко звіявся. А дівчина, піднявши на мене погляд сумних очей, вмить змінилася в лиці, захоплено і водночас ошелешено дивлячись на мою персону з величезним букетом червоних троянд. Я ж, опустивши голову і зробивши сумне обличчя, почав каятися:

— Я не знаю, чи зможеш ти коли-небудь мене пробачити, я навіть не смію просити про таке... але якщо ти даси мені ще один крихітний шанс, то я спробую все виправити. І якщо ти все одно не знайдеш у своєму сердечку місця, щоб пробачити, мене — нікчемного, то я навіть в думках не наважуся подумати, що ти вчинила неправильно. Бо немає виправдання моїй провині.

І для драматизму ще й гупнувся на коліна, змусивши тітку, яка проходила повз, підстрибнути з переляку. Іві теж підскочила, та не з переляку, а від радості, і тут же підбігла до мене, присіла поруч і почала гладити по обличчю.

— Ну, ти що! Я ж не якесь зарозуміле стерво, що думає, тільки про себе! Знаю, хто ти є, і що в тебе може всяке статися — мертвим начхати на наші бажання. Хоча, якщо чесно, може, трішки... ну, зовсім небагато, я все ж позлилася на тебе.

— Бити будеш?

— Можливо, але не тут і не зараз. — вона погладила мене по голові та ніжно поцілувала в щоку.

Ну, якщо так, то значить я прощений і помилуваний, можна вставати з колін. Що я і зробив, але при цьому переклавши величезний букет на іншу сторону. Важкий, зараза. А дівчина, дивлячись на нього, нахилила голову набік і кокетливо запитала:

— А для кого цей прекрасний букет?

— А-а, цей... Це я взяв під реалізацію. Зараз поштучно продавати буду. Як тільки розпродамся, підемо гуляти.

— Ну, ось чому ти такий? — вона легенько ляснула мене долонею по грудях, при цьому надувши губи, та грайливо заскиглила. — Скажи, що це для мене... ну, будь ласка!

— Авжеж, для тебе! Найкрасивіший букет — для найкрасивішої дівчини.

— Навіщо ж було так витратитися... він, мабуть, коштує шалено дорого!

— Піти повернути... чи що?

— Як повернути. Нізащо! Ну припини, будь ласка? Тобі що — подобається дражнити мене, чи не так?

— Дуже подобається! Ти тоді так гарно ніяковієш...

Дівчина знову притислася до мене і ще раз погладила щоку долонею. Добре хоч поголений, а то б шурувала, як по наждачному паперу. Після хвилини ніжності Іві вирішила взяти букет в руки, але лиш тільки це зробила, як її потягло в бік від ваги, і вона мало не звалилася в фонтан. Я ледве встиг схопити за талію. Посміявшись, прийшли до обопільного рішення, що брати його з собою — не варіант. Іві запропонувала віднести його до себе додому, заодно б познайомився з її родичами. Але вона жила майже на іншому кінці міста, і добиратися туди означало б даремно витрачати дорогоцінний час, який ми могли провести разом і дізнатися більше один про одного. Я так і сказав дівчині... а ще додав, що я зовсім не боюся зустрічатися з її родичами, тому що маю язик без кісток, та й взагалі — красунчик, але як тільки потраплю до них в руки, про те, щоб побути удвох на самоті — можна забути. Засиплють питаннями до самої ночі. Іві подумала і погодилася зі мною, додавши, що, швидше за

все, так і станеться, позаяк і тітка, і дядько були надзвичайно допитливі та наполегливі.

— Тоді, може, ти щось придумаєш. Я просто не зможу його нести. А ти... у тебе теж будуть зайняті руки. А це погано — тому що я занадто легко одягнулася, можу почати замерзати, і мені буде потрібно, щоб ти мене обійняв і зігрів, а то я застуджуся і захворію, які вже тоді побачення.

— Оце так! А що, можна буде обійняти!

— Лише обійняти! Без зайвих рухів, інакше я тебе зачарую! — суворо повідомила дівчина. — І це не жарт!

— В якому сенсі, — не жарт? Але стривай... про це ми поговоримо трохи пізніше. Думаю, я придумав, куди прилаштувати букет. Так щоб і самим не нести, і щоб він весь час був поруч.

— А як це можливо? — дівчина здивовано замахала довгими віями й витріщилась на мене своїми великими очима.

— Вважай, що я теж можу творити магію. — підморгнув я їй і не стримавшись, чмокнув в щічку. — Це було без зайвих рухів! Правила не порушені!

— Який жах! Я навіть подумати не могла, що ти виявишся таким хитрим і підступним, викрадачем дівочої честі. Скористався тим, що я ще не встигла прорахувати всі пункти пристойності, яких слід дотримуватися на першому побаченні, і так нахабно, почав діяти. А може, ти маніяк! Ану, швидко зізнавайся?

— А я навіть і не приховував цього. Я самий що лиш може бути, маніакальний маніяк. І якщо ти зачекаєш ще дві хвилини, поки я оформлю цей букет з криваво-червоних троянд, то я поведу тебе у світ прекрасних жахів, і кошмарних радощів, де ти відчуєш найсолодший і найпрекрасніший біль.

— Я вже вся тремчу в очікуванні... роби те, що тобі потрібно робити, і швидше відводь мене в цей зловісний світ...

— За хвилину, крихітко!

Трохи попустувавши, я знову перекинув букет і пішов до нещасного скрипаля, який ось-ось мав вже доклати свою бідолашну скрипку. Без церемонії я нахабно перервав його гру, чим можливо — продовжив життя інструменту, і запитав:

— Гей, Страдиварі! Хочеш заробити?

Він миттєво перестав грати та витріщився на мене, мружачись крізь окуляри. Потім глянув на футляр з дріб'язком, потім знову підвів голову.

— Взагалі-то, мене звать Ілій... А що потрібно робити?

— Робота не пильна, будеш таскати цей букет за мною. Розумієш, я зараз з дівчиною, а він заважає нам почати спілкуватися трохи ближче.

— Скільки?

— Два срібляки.

— Шість.

— Два з половиною.

— П'ять з половиною.

— Ні, так ми проторгуємося до ночі. Три й по руках.

— Чотири й по руках.

Хлопнули по руках, а я тут же втулив йому в руки квіти та з полегшенням видихнув. Правда, довелося почекати, поки він незграбно збере свій інструмент, і поки вовтузився, встиг розповісти, що гра на скрипці, біля ратуші, — це його хобі, а так він працює вчителем в місцевій школі. Охрініти — учитель, ймовірно, викладає в школі для глухонімих дітей. А куди ще такого музику!

За хвилину, що ми підходили до Івілі, я встиг провести йому інструктаж. Йде на пару кроків позаду нас — не наздоганяє і не обганяє. Не підслуховує і не заважає. Говорить, коли питають. Ілій кивнув головою, що все зрозумів і разом зі мною підійшов до дівчини. От дурень, тупорилий!

— Здрастуйте... — почав він, звертаючись до Іві.

— До побачення, Ілій! Ми про що з тобою Паганіні недороблений домовлялися? — перервав я його балаканину.

— Ой! Вибачте, я просто подумав, що було б розумно привітатися. Якщо вже...

— Нерозумно!.. І недоречно. — сказав я крізь зціплені зуби.

— Я зрозумів. Тоді я піду на своє місце. Було приємно з вами познайомитися. — вклонився він в бік дівчини.

Ще й помахав їй рукою. Іві не стала соромитись чи задаватися, й помахала йому у відповідь, при цьому засміявшись і сховавшись за мною.

Нарешті, розібравшись з розташуванням особового складу, схопив дівчину за руку і потягнув її в бік великого парку з атракціонами.

— А хто цей Ілій? — запитала дівчина, підбігаючи за мною, тож довелося знизити темп.

— Один з моїх знайомих, він люб'язно погодився носити букет, щоб той не обтяжував нас.

— Але ж йому, мабуть, важко!

— Та яке там — важко! Тільки глянь, який здоровань... монстр! Що для нього той букет. — заспокоїв я дівчину, при цьому скося глянувши як за нами, похитуючись, ледь встигаючи, тупцяє вчитель музики, тягнучи за собою і букет, і скрипку, повністю захекавшись та розчервонівшись.

Деякий час ми йшли повільно, тримаючись за руки, ні про що не розмовляючи, а просто насолоджуючись теплим вечором, шелестом листя над головою і веселим гомоном людей навколо.

— До речі, а що там на рахунок чарів! Ти мала на увазі магію чи свою дівочу чарівність? Якщо останнє, то рахуй що я вже з головою — твій. А от якщо магію... тоді давай викладай що там в тебе за секретики такі. — згадав я про дивний натяк дівчини.

— А хіба дідунь тобі нічого про мене не розповідав? — глянула вона на мене.

— Яке там розповідав... ледь не пристрелив.

— Значить, ти йому сподобався. Інакше точно б вистрілив. І це дуже добре.

— Ну звичайно, добре! Я — так аж стрибаю від радості.

— Ні, те, що він в тебе не стрільнув, це звичайно ж добре, тому що ти мені подобаєшся... але я говорю про інше. Розумієш, ми з ним посварилися, ще з часів моєї мами — коли вона була жива. Це сталося в той час, коли багато системних зійшли з розуму і почали вбивати та гвалтувати місцевих жителів. У неї була сім'я... чоловік і дочка. Вони загинули в тому божевіллі. Дідусь зумів врятувати маму, а от онучку і зятя... Потім безумців вгамували, кого вбили, а кого стратили, і знову настав мир. Та багато місцевих і досі не можуть пробачити системним тих часів. А мама довго не могла знайти собі місця — сумувала через втрату дитини, поки не побачила мене на місцевому базарі, що малою бігала між рядами та жебракувала.

— То ж виходить, ти йому не рідна!

— Навіть більше. Я системна.

— Нічого собі, так... а як же ти могла жебракувати, маленькою, чому не в клані якомусь, виховувалася? А куди поділися батьки? Чекай... так батьків же по ходу і не повинно було бути ніяких. Якщо тобі сімнадцять... так тоді ж з чуток, системних ще не було. Щось я зовсім заплутався — поясниш?

— У "іншому" світі я померла від ускладнення отриманого при пневмонії у віці десяти років. "Голоси" — зазвичай відпускають душі дітей, випадково витягнуті їх приладом чи що там у них, але на мені вирішили поекспериментувати, ввести клас, і випустити на Терру. Але експеримент виявився трохи невдалим... чи то через вік, чи то з якихось інших причин, та мій клас чомусь повноцінно не функціонує, або як правильніше висловитися — глючить. Тому мене жоден з кланів так і не взяв на виховання.

— А що за клас, і що за баг?

— Я проклинач, клас сам по собі хороший й актуальний, через численність і різноманітність заклинань контролю та ануляцій.

— Як це?... Ануляцій?

— Скажімо, я можу одним махом "з'їсти" всю ману у мага або повністю скинути одну з характеристик ворога на деякий час. Наприклад, посеред бою — у тебе раптом на п'ять хвилин пропадає точність або дальність. А зараз я ще вивчаю також і масові заклинання, так щоб проклинати декількох людей або інфікованих.

— Іві, та ти ж просто неоцінена знахідка! Все!.. Нікому тебе не віддам! — і я притиснув дівчину до себе з такою силою, що вона аж зойкнула і почервоніла... та "відлипати" чомусь не поспішала.

— Але ти забув про дефект... річ у тім, що мої заклинання з незрозумілої причини, іноді спрацьовують не так, як треба.

— А як?

— Дають зворотний ефект. — відповіла дівчина і знову почервоніла.

— Ох йо!.. Тобто б'ють в обратку — по своїх. І як часто?

— Практично через раз.

— Відійдіть від мене незнайома дівчино. Я вас не знаю.

— Ей! Як так! — сторопіла Івілі.

— Та жартую я, жартую! Вважатимемо, що невдало, і недоречно. Можеш навіть мене вдарити... ей — ей! Тільки не ногою і не туди... і по обличчю теж не треба — бо ним, я їм.

Дівчина схоже, трохи образилася, і відсторонившись пішла поруч, в метрі від мене, схрестивши руки на грудях і ображено надувши губки. А може і не трохи... тому як несподівано зупинилася і сіла на вільну лавочку, не дивлячись в мою сторону. Напевно, клас — проклинач, став для неї справжнім прокляттям. А тут ще і я по живому...

Нас наздогнав змоклий і скуйовджений Ілій з полегшенням вивалив квіти біля дівчини, і сам теж важко плюхнувся на лавку. Я глянув на нього, на скривджену дівчину, а потім на скрипку... А не чи заспівати мені!

— Маестро, а ти імпровізувати вмієш? — звернувся я до музиканта.

— Ну звичайно! Я ж не лише музикую, але й викладаю, і апріорі повинен все знати та уміти, що стосовно моєї професії.

— Тоді я почну співати, а ти підхоплюй. І дивись... не партач!

— Ой-йо-йой! Хтось зараз своїм ричанням розполохає усіх людей, і ще, чого доброго, до нас примчить патруль, думаючи, що стався напад зомбі! — сказала ущипливо дівчина і додала, закриваючи вуха руками. — Я це не слухатиму.

Ну а мені як солов'ю... Зітхнув на повні груди й затягнув:

Чи знаєш ти, як сильно душу б'є безжальний дощ?

Так ніби він завжди чекав лише мене.

А як болить зимовий спокій нашого вікна,

Ніжно пастельний, як твій улюблений Моне.

Така як ти

Буває раз на все життя

І то із неба.

Така як ти

Один лиш раз на все життя

Не вистачає каяття,

Коли без тебе я...

Коли пішли перші рядки, дівчина ще прикривала вуха, але потім повільно опустила руки і обернулася в мою сторону. Ілій на подив, добре грав, і звуки скрипки ідеально вливалися в слова. Звичайно, професіоналами в музиці ні він, ні я не були, але як для вуличних музикантів, ми почали збирати біля себе чималий натовп. Оскільки я співав тільки для дівчини, а її - пісня (особливо приспів), зачепила неабияк, тому що дивилася на мене великими очима з ледь розтуленим ротиком, то я вирішив закруглюватися, але дивлячись на те, як люди підходять і підходять, і бачачи по очах що їм подобається, все-таки — продовжив.

Забути все здається я б ніколи не зумів

Новий дзвінок скидає відлік волі на нулі

І погляд твій — він вартий більше ніж мільйони слів

Вічно далеких, як і твій улюблений Далі.

Така як ти
Буває раз на все життя
І то із неба.

Така як ти
Один лиш раз на все життя
Не вистачає каяття,
Коли без тебе я...

По закінченню, народ захоплено зааплодував, а деякі взагалі почали кидати під ноги різний дріб'язок, який, кинувши скрипку на лавку, кинувся збирати Ілій, в житті, напевно, що не бачивши такої щедрості. А до мене підійшов ведмедеподібний мужик, з системних, і зі сльозами на очах почав обійматися, примовляючи, що відтепер я його найкращий дружбан, і що ця пісня грала на його весіллі, в тому житті, коли він танцював перший танець зі своєю дружиною Катеринкою. Ледве я від нього відв'язався, і то завдяки Івілі, яка рішуче схопила мене за руку й відтягала від "дружбана". Натовп, бачачи, що продовження концерту вже не буде, розчаровано і неохоче почав розходитися, залишаючи нас наодинці. Ну як наодинці... Ілій же то нікуди не подівся, а стояв і сяяв від щастя набивши повні кишені мідяками і навіть сріблом. Ну як такому не зіпсувати настрої?

— А ти чого вельмишановний Ілій такий радісний? Виконували ж то, ми удвох, так що жени половину!

— А-а, е-е... я, так, звичайно, зараз перерахую... и-и як годиться.

— Гаразд, не парся. Пожартував я. Але це, якщо тільки Іві на мене більше не ображається. Якщо — так! Заберу усі гроші, разом з піджаком.

Як тільки я почав говорити, мужик відразу розслабився, і навіть почав посміхатися, та до кінця, зовсім похнюпився і навіть зіпрів, тому що почав тремтячими руками витирати хусткою, піт з лоба.

— Ну навіщо ти так жартуєш! — смикнула мене за руку дівчина. — Он і мене образив, тепер бідного Ілія. Хіба тобі приємно усіх навкруги кривдити, ти ж не такий, я знаю. Погана людина — так співати не змогла б.

— Невже сподобалося?

— Ще і як! У мене ж ніколи ще не було такого романтичного побачення. І море квітів, і пісні про кохання...

— Взагалі — то ми домовлялися про екскурсію, а не про побачення.

— От згадав ще... а я хочу, щоб це було побачення. Я його на все життя запам'ятаю! Тільки не жартуй так більше, а жартуй як завжди — весело.

— Добре! Намагатимусь без непристойностей і сарказму, але й ти зрозумій — це не спеціально. просто у мене давно не було стосунків, і я іноді забуваюся, що дівчата — не хлопці. і часто ображаються на те, що для нас природньо.

— Я розумію, і надалі постараюся теж з нічого не робити, казна-що. Просто. тема мого дару, дуже болюча для мене. І ти перший хто за довгий час нагадав мені про мою неповноцінність, та ще і в такий спосіб.

— Домовилися. А тепер закріпимо угоду, рукостисканням.

— Я б віддала перевагу іншому способу...

— Не, іншій ніяк не можна. Ти ще маленька, а я вже старий, люди довкола вважатимуть наші стосунки за збочення.

— Подумаєш. нехай думають що хочуть! До того ж у нас деякі дівчатка в чотирнадцять виходять заміж, і за набагато старших чоловіків... і нічого — живуть, народжують дітей і навіть хваляться своїм заміжжям. Так що не турбуйся, прихопить спину — намащу кремом, знайду окуляри, м'ясо перемелю на м'ясорубці.

— Стоп! Стоп! Стоп! А то від твоїх розмов у мене вже щось куприк защемило...

— Ось так-то краще. Сперечатися зі мною — марно. І, будь ласка, перепроси Ілій, а то він бідненький зовсім повісив ніс.

— Так я його ніби — не кривдив!

— Ти його налякав, а це ще гірше!

— Добре, сеньйорита Іві... але — тільки заради ваших прекрасних очей, і коротенького платтячка. Ілій! Друже! А чого ти там завмер і не рухаєшся, ти що — образився на мене? Ай-я-яй! Я думав після усього пережитого, ми стали друзями, а які ж образи між друзів? Ти як вважаєш?

— А-а, ми що?.. Друзі?

— Ну звичайно! Народ! Слухайте і не говоріть, що не чули! Ось цю людину звать, Ілій! І він — мій друг! — проголосив я, після чого шкільний учитель засіяв як ліхтарний стовп в ночі.

— А я тепер можу усім говорити, що я ваш друг? А можна я піджак і гроші залишу собі... ні — якщо потрібно!

— Можеш все залишити собі. А зараз давай повернімось до наших початкових домовленостей.

— Так-так, звичайно! — і він ринувся до скрипки та квітів.

На цій позитивній ноті, наше побачення продовжилося, і ми, взявшись з дівчиною за руки, неквапом пішли далі.

— А все-таки я молодець, ненавмисно скривдив свою дівчину, і тут же, так елегантно зумів повернути її прихильність. Ти на мене ось так дивилася, коли я співав. — і я, вилупивши очі та широко роззявивши рот, втупився на дівчину.

— І зовсім я не так дивилася, а якщо і дивилася, то не потрібно задаватися — тобі не йде.

— А чого з дідом посварилися? Так і не договорила.

— Він був проти щоб його донька в дочерила системну, а мамі було все одно хто я. Усю свою невитрачену материнську любов вона віддала мені. Знаєш, я вже слабо пам'ятаю своїх колишніх батьків, по-моєму, вони теж дуже любили мене... але своєю справжньою матір'ю я завжди називатиму ту що ростила.

— А що з нею сталося?

— Рік тому, в східному кварталі, стався прорив зомбі. Вона якраз гостювала у своєї родички, що мешкала на одній з тамтешніх вулиць. Мене залишила на піклування

тітоньки та дядька, я була щось прихворіла. Ось тоді все і сталося. Дідуньо потім особисто знайшов її обернену і упокоїв.

З очей дівчини потекли сльози, і я притиснув її до себе бажаючи заспокоїти. Але говорити нічого не став. А що тут скажеш. двічі втратити батьків — ворогові не побажаєш. Тим більше для молоденької дівчини, і як тільки винесла таке. Видно, мала з характером.

— Відтоді я так і залишилася жити у тітки та дядька. А дідунь, так і не визнав мене своєю. Знаєш, краще розкажи що-небудь про себе?

— Увага! Увага! Свіжі вечірні новини! Численні свідчення появи на західній стіні, попередньої ночі — стрілка. Без броні та обладунків — без страху і докору. Він безпощадно і відважно, вибивав жахливих мутантів разючими атаками вниз, навіть не застосовуючи зброї. Він стояв один на самому вістрі прориву, якого не допустив. Він самовіддано тримав оборону, там, де не змогли вистояти важкоозброєні і екіпіровані воїни. Невже це — Великий Стрілок, з легенд, який прийшов врятувати наше місто і весь світ! Подобиці, читайте на першій сторінці нашої газети. Увага! Увага!..

Голосно горлаючий хлопчина, років дванадцяти, з кіпою газет в руках, вправно маневруючи серед перехожих, пролетів повз нас, трохи не зачепивши. Да-а, такого перформансу я не чекав побачити на тихих алеях оточеного живими мерцями, міста. Ще б шарманщика зустріти та вуличного фотографа з папугою.

— Про що це він? — поцікавився я у дівчини.

— Існує така легенда. Про Великого Стрілка. — почала пояснювати дівчина. — Дядько в дитинстві розповідав, що з'явилася вона задовго до появи першого інфікованого і системних. В ній йшлося — що коли світ оточить пільма, і сотні тисяч чудовиськ заповнять його і почнуть знищувати, в останню мить, коли людство виявиться на межі вимирання, з'явиться Великий Стрілок — без броні та обладунків з однією лише зброєю, що вивергає грім і блискавки, світло і пільму. Він абсолютно безстрашно, стусанами розжене усіх тварюк і врятує наш світ. Якось отак.

Якась легенда простакувата. — засумнівався я. — Що означає — стусанами, розжене... Легенди такими не бувають. Повинно звучати приблизно хоча б так!.. І від грізної ходи його — здригнеться світ! І затремтять чудовиська і скинуті будуть разючими стопами його, в священне полум'я!

— Ого! Як ти гарно сказав! - вражено промовила Іві. — Та тільки легенда народилася серед звичайних візників і трудяг, а вони люди прості й по-простому висловлюються.

БУХ! Мені в спину врізався, Ілій, не розрахувавши відстані.

— Ой пробачте! — заметушився він трохи не впустивши букет. — Але ж ви так красиво промовляєте, що я заслухався, і ось...

— Та-ак! Ми про що домовлялися? — грізно нахмутивши брови, запитав я, і той швиденько відійшов на потрібну відстань.

— А ще, я знаю. що Великий Стрілок — це ти. — прошепотіла мені на вухо Іві. — Я

бачила твої фото зі стіни. І не лише я так думаю.

— Та ну на!.. Який з мене герой. — також пошепки відповів я. — Мені б добре поїсти, поспати і нічого не робити. А те, що ти там бачила на фото — все брехня. Просто вдало підібраний кадр. І монстрів я боюся до дрижаків, зблизька вони просто жахіття якесь... та й і здалеку теж. А як смердять!

Та схоже я її анітрохи не переконав, і дівчина залишилася при своїй думці. Ну тут вже нічого не поробиш — в її віці, дівчатка люблять ідеалізувати хлопців, іноді навіть, собі на шкоду.

— Увага! Увага! Свіжі вечірні новини! За Спарту! — Ось нинішній девіз і стимул багатьох системних новачків. Бажаючих вступити в знаменитий клан - величезна кількість. Яким має бути новобранець? Що уміти? Які навички мати? Подробиці в нашому "Віснику"! А ТАКОЖ! Яку таємницю приховують лідери клану "Спарта", великий Атом, і леді Аеліта, чий шлюб щасливий і непогрішний вже багато років. Невже в минулому житті ватажків, залишилися скелети в шафі?.. І чи так ідеальний їх шлюб? Подробиці в нашому номері! Купуйте!

— Ой-йой, тільки не це! — раптом ні з того ні з сього, розхвилювалася дівчина. — Вони ж такі милі. Так люблять один одного і такі вірні своїй любові. А з яким обожнюванням дивляться на них поплічники. Якщо мені вдасться коли-небудь позбавитися від свого недоліку — обов'язково до них проситимуся.

— Тьху ти! Так зметнулася що я подумав ніби каблук раптом зламався, а ти про це...

— А ти що, — злякався що тоді доведеться мене до дому нести?

— Та тут якраз, і не проблема... найняв би ще одного носія.

— От ледар! А може і правда — це не ти той герой з легенди. Герої такими ледарями не бувають.

— Так я і не заперечую, що ледар. Я такий ледачий, що мені навіть лінуватися, лінь. Я навіть їжу цілком ковтаю, тому що пережувати лінуюся. Та, навіть стоячи посеред річки, проситиму напиться, а якщо не дадуть так і помру від спраги.

— Який жах! І це в такого ледаря я майже закохалася. — похитала головою дівчина, при цьому притискаючись до моєї руки, ще й обхопивши її, двома, своїми.

— Ей! А чого це тільки — "майже"? Я-то думав, що заморочив тобі голову по повній, і тепер можу з тебе вірьовки вити. А виявляється недопрацював, десь, щось упустив. Але це, напевно, через твої очиська... от чому вони у тебе такі великі, дивлячись в них я абсолютно ніяковію і не відаю що творю.

— Правда? Тобі подобаються мої очі? — вп'ялась дівчина в мене поглядом, і отримавши ствердний кивок, радісно засміялася. — До речі, вити вірьовки — це призначення дівчат. Так що готуйся, скоро я почну вити їх з тебе, тільки не вірьовки а: по-перше — хочу морозиво, по-друге — тістечко...

— Та скільки завгодно, і у будь-яких кількостях. Товсті дівчата мені теж подобаються, біля них добре грітися взимку.

— Ну от нащо ти так! Ось сказав, і у мене відразу апетит пропав.

— А-то! Захотіла лиска до чужої миски!

За що отримав кулачком в плече. Але морозива ми все одно поїли. Тому що стомившись вештатись, ми зайшли в літнє кафе, зі столиками просто неба, де Івілі відразу ж замовила найбільшу порцію морозива, однак треба віддати їй належне, спершу запитавши чи можна таке, а я по-барськи дозволив брати що захоче. Скільки того життя. Через столик від нас, звалився Ілій, трохи не розсипавши квіти. Вигляд у нього — неначе вагон цементу розвантажив. Але це не завадило йому позамовляти повний стіл делікатесів.

Видно, що мужик вперше при якихось грошах – от і дорвався. Поки ми з дівчиною, повільно насолоджувалися дуже смачними морозивом — він хомячив так — ніби не їв декілька днів. Потім — ще трохи погулявши, я провів втомлену, але задоволену малу, до дому, де ми деякий час постояли в тіні дерев, базикаючи про всілякі дурниці. Згодом Іві притихла і притиснувшись до мене, звелася навшпиньки та потяглася своїми губами до моїх. Я дещо розгубився, оскільки не планував, поки, розпочинати з нею серйозних стосунків. Навіть незрозуміло навіщо на побачення погодився. Але то мене або зачепила шпилька з її боку що букет з дорогих троянд для мене непосильний подарунок, або просто чоловіче его двадцятисемирічного чолов'яги жадало визнання що він все ще може подобатися малолітнім дівчатам. Але хоч би що там було, в цю хвилину Івілі бажала перейти на наступний рівень стосунків. Мені б хотілося до поки що залишатися друзями, може бути в майбутньому... але ось як відмазатися зараз?

Як не дивно, але мене врятував Ілій. Він, разом із букетом, притулився біля дерева за десять кроків від нас, та так сердешний замучився, що не помітив, як заснув — при цьому голосно захрапівши. Тут вже стало не до поцілунків. Іві — ледве дотягнувшись до моїх губ, тут же голосно порснула і залилася сміхом. На цьому побачення добігло кінця. Я пішов забирати букет у бідолахи носія, який той, спросоння, ще й відмовлявся віддавати, а вчепившись в нього почав чинити жорсткий опір. Довелося вліпити ляща, щоб прийшов до тями, і тільки тоді квіти опинилися в мене. Він потім до всього надумався ще й волочитися за мною слідом вибачаючись за свій нищий вчинок. Довелося пригрозити добрим копняком під зад, після чого, Ілія пройняло, і він швиденько зник.

До дверей я дотяг квіти самотійно, де хитрій дівчинці все ж вдалося цмокнути мене в губи, при цьому натякнувши що на наступному побаченні, я так легко не відбудуся. Побачення хотіла призначити вже на наступний день, але я не підтримав її ентузіазму, і збрехав що на завтра у мене призначений рейд, тому ніяк. Вона дещо засмутилася, але зажадала обмінятися системними адресами, щоб по ній домовитись про наступну зустріч. Довелося поступитися. На тому і розійшлися. Дівчина, схопивши букет похитуючись зникла за дверима свого дому, я ж поспішив на свою знімну квартиру.

На годиннику ратуші, відбило дванадцятую годину.

Поки доплівся до дому, по системному часу було вже пів на першу. Візники в такий

час не "бомбили" через можливий наліт монстрів з повітря, так званих "літунів". Так що вночі, по вулицях ходили або лише патрулі поліції, разом з тими системними, що здавали якісь соціальні квести, або кримінал, що тишком перебігали з тіні до тіні. Ну і я відповідно, зі своїм "солов'єм, якому все по..." У квартиру вирішив проникнути через бічну хвіртку, щоб нікого не розбудити, але несподівано зупинився.

В такий пізній час, мені здавалося, що в будинку вже повинні спати. Але на моє невимовне здивування, практично у всіх вікнах горіло яскраве світло та було чути біганину з голосними криками.

Невже грабіжники напали! Я стрімко кинувся до вхідних дверей, на ходу виймаючи з-за пояса револьвер. Вони виявилися відчиненими, і я відразу ж ввірвався в передпокій, на секунду зупинившись, дивлячись на переляканих Баффі й тітку Поллі, які безцільно бігали по будинку і голосно кричали. Тітка, до всього іншого, була ще й замасажена сажею, а голова перев'язана мокрим рушником.

— Нарешті ви прийшли! — ляснула вона руками, побачивши мене. — Це якесь божевілля! Парадокс!..

Не даючи їй договорити, до мене, вся в сльозах, підскочила Баффі і ридуючи кинулася на ший, приємно притиснувшись своїми величезними грудьми. А я що... притиснув її міцніше до себе і погладжуючи по спині, почав заспокоювати. Мені ж - не важко!

— П'яточка пропала! — тремтячим голосом, повідомила мене.

Моя рука застигла в неї на сидниці ... цього ще не вистачало!

— Це не дитина, це якийсь нонсенс, конфуз! — тим часом голосила тітка Поллі. — Так знущатися з старої, самотньої та хворої жінки - це немислимо! Адже в мене тиск і подагра.

— Так! А тепер давайте по черзі! - голосно скомандував я, відсуваючи від себе заплакану дівчину.

І тут мій погляд зупинився на сходовому майданчику. Там, як ні в чому небувало, стояла П'яточка. Щоправда, у вимазаній сукні, ще й порваній на правому боці. Руки, ноги та мордаха все в сажі, а нечесане і сплутане волосся стирчить на всі боки. Вона спочатку, тримаючись лівою рукою за поруччя і витягнувши худеньку ший намагалася роздивитись, а що там такого цікавого твориться внизу, але побачивши мене радісно завищала, і витягнувши ручки в мій бік стрімголов кинулась обійматися, при цьому на всю шкірячись щербатим ротом, та геть забувши, що попереду сходи що ведуть до низу. Ледве встиг підхопити на руки, заодно пристойно забруднивши свою нову футболку об нечупару.

— А ну нагадай, я тобі казав, щоб ти не посміхалася. Он, від твоєї гримаси у тітоньки навіть тиск піднявся. А від твого вигляду ще й подагра трапилася.

А П'яточці по-барабану, головне, що я вдома. Щенячі ніжності. Обнімашки. Поцілуночки в оченятко, носик, щічки - і ось я вже теж весь у сажі, та ще й мокрий. Сукня чомусь виявилася теж мокрою - хоч викручуй.

Поки я разом з Баффі роздягали малу перед наповненою ванною, а наша бідна

господиня, тримаючись однією рукою за голову, а іншою за поперек, шаркаючи та стогнучи, пішла до своєї кімнати, дівчина коротко переказала мені про те, що сталося.

Спочатку вона очманіла від такого несподіваного "щастя" у вигляді малючки. Потім вирішила, що я так домовився з Анічкою, яка просто - на просто, з огляду на зайнятість, забула повідомити їй про таку деталь. Хм. Свята простота.

Далі все ж вирішила зайнятися дитиною. Поцікавившись, чи не голодна та, і отримавши негативну відповідь, почала знімати з неї хустку. Ця процедура ще пройшла спокійно, це їй ще було дозволено. Але коли вона взялася мити жирне від мазі волосся П'яточки, і вже наповнивши ванну, почала роздягати ту... ось тоді все і почалося. Ну точнісінько як у мене!

Крики, верески, біганина і тупіт, а в кінці ще й гуркіт від випадково зачепленої і перекинутої на підлогу шафки з милом і шампунями. На шум прибігла тітка Поллі і крізь верески і рев, вислухавши ситуацію, почала допомагати ловити дівчинку. І це їй вдалося. Майже. Вона схопила хвицяючи тільце і притиснувши до грудей хотіла було почати щось робити. Але тут її нога випадково наступила на обмилоту і злетіла вгору, закинувши величезне тіло тітоньки, разом з дівчинкою, прямо в наповнену водою ванну. Вимокли обидві. А малючка, яка, на її щастя, перебувала зверху, спритно зістрибнувши й проскочивши між ніг у Баффі, вискочило з квартири.

Поки дівчина витягала господиню (і як їй це тільки вдалося?), П'яточка встигла сховатися в нутрощах кухонної печі (а ось тепер ясно, де вона так в сажі вивалюлася), протиснувшись в невеличкі дверцята, куди закидали вугілля. Знайшли її досить швидко - через деревний пил, що потрапив малій в ніс, від чого вона почала голосно чхати. Діставати її знову взялася тітонька Полі, у якої руки були довші. Але була вкушена за палець, і знову перекинулася на спину, вистрибнувши з печі замузаним чортеням з подальшим викидом хмари сажі, яка з ніг до голови покрила лежаче тіло жінки.

А за той час, поки бідна Баффі вдруге - надриваючись, підіймала сто п'ятдесяти кілограмову тітоньку, дівчинка знову зникла.

Вистежили зниклу, по слідах сажі, що обсипалася то там, то сям, або по тій що відбилася від взуття. Відбитки привели до вузьких сходів, які вели на горище.

От якого дідька, тітонька Поллі, зважилася знову лізти за дівчинкою у вузький отвір горища - я відмовлявся розуміти. Вже потім - оглянувши його, я прийшов до висновку, що навіть мені довелося б викручуватися, вужиком, щоб туди протиснутися. Про що думала жінка, яка була вдвічі ширша за мене, коли влізала туди - загадка. Напевно, перебувала на емоціях. Але, як і очікувалося, а точніше - не очікувалося, огрядна пані успішно застрягла в горищному отворі. І ні вгору, ні вниз.

П'яточка ж - спочатку злякано глипаючи на величезного "бегемота", який намагався протиснутися за нею, ховалася за якоюсь старовинною скринєю. Але побачивши, що грізна тітонька капітально застрягла та лише безпорадно завиває і смикається, зважилася вийти. Спочатку боязко, а потім все сміливіше, вона підійшла до жертви мучного та солодощів і, бачачи, як бідна тітка мало не плаче, почала її втішати, гладячи по голові та співчутливо заглядаючи в очі. А потім - мабуть, щоб хоч

якось заспокоїти останню, почала з нею гратися. Відкрила ящик скрині їй, витягнувши звідти різний старовинний мотлох, почала наряджати і себе, і перелякану тітоньку що сіпалася наче оговтіла. На себе приміряла широкополий капелюх, який відразу ж звалилися на очі, красиві бірюзові намистини, ногами залізла в туфлі не її розміру, та ще й на високих підборах, голосно гупаючи взуттям і час від часу падаючи, модниця взялася за зовнішній вигляд тітоньки.

Господині дісталася – фата, можливо навіть та що колись їй і належала, кілька пар намиста, старі окуляри без скелець, а шию обвило довге, поїдене міллю – пишне боа. Образ доповнив макіяж, нанесений сажею, пальчиком малої, якої в достатній кількості, набилося в кишені з печі. Туш для очей, губну помаду і рум'яна – все, замінила сажа, і нанесена була на заплакане обличчя жінки "професійним візажистом" – П'яточкою. Після чого (це вже зі слів тітоньки Поллі, які вона вимовляла, схлипуючи та тримаючись за серце), мала почала радісно плескати в долоні, милуючись своєю "творчістю", а потім, бачачи, що тітонька ніяк не заспокоїться, знову почала втішати її, цілуючи та витираючи знайденою хустинкою сльози, що текли, та ще й намагаючись видути соплі, затискаючи і давлячи бідоласі носа.

Муки тривали добру годину, поки Баффі – яка весь цей час застосовувала різні комбінації, заради порятунку господині, в якийсь момент – це вдалося. Тітонька, відчувши, що з'явилася можливість поворухнутися, рвонула вниз з такою силою, що з'їхала по сходах майже не торкнувшись їх руками, впала на коліна, відразу ж підхопилася і голосно завиваючи кинулася вниз по сходах. Дівчина, стиснувши на хвилину кулаки й згадавши всі молитви, видихнула і сама полізла на горище. Потрапивши туди, вона почала перевертати все догори дном, у пошуках дівчинки, але так і не знайшовши, впала в істерику і кинулася шукати її по всьому будинку. Тітонька, трохи оговтавшись, теж вийшла зі своїх апартаментів, почавши порадами допомагати в пошуках, хоча сама вже не ризикувала нікуди лізти і навіть заглядати. А потім з'явився я і всіх врятував. Принаймні – від нервового зриву.

Поки Баффі описувала сьогоднішні пригоди, з ще не висохлими слідами від сліз на щоках, П'яточка звідкись дістала чоловічу шкарпетку, в кінці зав'язану вузликом, і почала грати з нею як з лялькою, щось дзвінко "и-каючи", "а-каючи" і "пі-каючи", а іноді ще й наспівуючи. Треба їй ляльку купити – нормальну. Дівчинка настільки адаптувалася до нового середовища та частій появі незнайомих людей, що навіть не показала, що незадоволена, коли з неї зняли пошарпану сукню, яка полетіла у сміття. Потім акуратно зняли "памперс" – цю процедуру я довірив дівчині – цілительці, яка досить професійно впоралася з делікатним завданням, і до мого величезного полегшення я побачив, що набряки практично зійшли, залишивши ледь помітну синяву. Непогані у них тут препарати, якщо з такою ефективністю і за такий короткий час зцілюють травми. Памперс, на моє незадоволення, теж довелося викинути, тому що мала сцикуха встигла його обмочити, після чого рідина, вступивши в контакт із цілющою маззю, почала видавати ну зовсім неприємний запах. Але ось біда – памперс залишався єдиним одягом малявки, після його утилізації вона залишилася зовсім

голою.

Тому я вирішив піти поритися по дому, та пошукати хоч щось схоже на дитячий одяг, а купання дівчинки звалити на Баффі. Але тільки я попрямував до виходу, як почув знайоме: "i-i-e-e!". Довелося повертатися і займатися купанням "недоторканної" самому. Дівчина з видимим полегшенням, швиденько драпанула, і навіть з ванної я почув, як поспішно зачинився замок на її дверях — на всі оберти. А потім долинув гучний шум і скрип... напевно підперла двері шафою.

Посадивши дитину на зад, тим самим зануривши в теплу воду, яка доходила їй до грудей, перед цим вирвавши й викинувши з рук дурну шкарпетку, почав мити їй голову шампунем, подарованим Самай'. Мала спокійно відреагувала на експропріацію саморобної ляльки та почала гратися водою – бризкаючись і підіймаючи хвилі, супроводжуючи всі свої дії звуковою какофонією. Головне, що вона абсолютно спокійно переносила всі водні процедури, не те, що зранку. Граючись, хапала з голови шматки мильної піни ручками і підкидала вгору, а потім захоплено дивилася як вона повільно падає у воду. А коли я змивав її, виливаючи повний черпачок теплої води на голову, голосно фиркала і плювалася. І все це без плачу та істерик. Та ще й задоволено посміхаючись мені... о першій годині ночі. Але я цю задоволену посмішку потім швидко змив, у прямому сенсі цього слова. Відшкріб наглу мордаху до почервоніння, добре намиленою мочалкою, вимиваючи залишки сажі, і абсолютно не турбуючись, що щось там потрапить їй в очі. Малючка – червона як помідор, потім довго терла і лупала очима, кашляючи й відфиркуючи. Ось так! А то вишкіряється мені тут!

Далі почав терти спинку. Тут був обережний – сильно не натискав, боячись щось зламати, особливо загострений хребетик. Потім трохи подуріли, лоскочучи надутий животик, а потім мала взагалі розійшлася і почала бризкатися водою, щасливо верещачи, коли взявся терти маленькі рожеві п'яточки. В кінці їй знову стало не до сміху – тому що я змусив встати та самостійно помити свої дівочі девайси. Вона кривилася, незграбно терла там, де не треба, кілька разів упускала намилену мочалку у воду, при цьому ще й крєктала, як стара баба на зміну погоди. Але з горем пополам, купання, нарешті, підійшло до кінця.

Я загорнув задоволену малу в махровий рушник, ледь не загубивши її в ньому. Потім заніс у спальню і поклав на подушку, зверху ще й ковдрою вкривши. Суворо наказав лежати смирно і дочекатися мене. Сам же швидко почав нишпорити по кімнатах у пошуках хоч якогось дитячого одягу. Як і очікувалося, нічого прийняттого в шафах та інших ємностях не знайшлося. Вирішив імпровізувати. Витягнув з однієї тумби свіже простирадло і розірвав його на дві частини (нехай вибачить мені тітонька Полі), потім один шматок склав у вигляді трикутника і пішов приміряти на піддослідну.

Посидіти спокійно хоча б п'ять хвилин — це не про П'яточку. Коли я увійшов до спальні, вона вже ховалася під ковдрою, причому голосно хихикаючи — ну прямо зовсім не знайти! Я вирішив підіграти, і гучним басом почав погрожувати знайти одну неслухняну дівчинку і з'їсти. Малючка почала верещати і крутитися під ковдрою, намагаючись врятуватися від невідомої небезпеки, поки разом з нею не гепнулася на

підлогу. Приклалася знатно, хоч і зверху на ковдру, бо на мить завмерла, переставши сміятися і витріщаючи на мене ошалілі очі. Якраз той стан, що мені й потрібен. Я тут же на підлозі почав її сповивати. Задерши ноги, просунув під зад трикутну тканину, один кут пішов між ніг, а два інших я зав'язав під животиком подвійним вузлом для надійності. Вийшла непогана пелюшка. Правда, якщо захоче в туалет – то довго знімати, а потім ще довше сповивати. Але тут вже нічого не поробиш – хоч не гола і то в радість. П'яточка деякий час крутилася, розглядаючи новий наряд, і мало не скрутила голову, намагаючись розглянути вигляд ззаду. Теж мені — модниця.

На ратуші пробила друга година ночі.

Я тут же безцеремонно підхопив малу і жбурнув на подушку. Суворим голосом наказав спати, для порядку пригрозивши кулаком. Вона деякий час крутилася, переверталася з боку на бік, важко зітхала, дивлячись на мене жалісливим поглядом, але в якийсь момент раптово вимкнулася. І чи варто було так морочити голову, якщо самій спати хочеться. А може вона просто не хотіла, щоб цей день закінчувався. Пам'ятаю, як у дитинстві ми грали в наші надцікаві дитячі ігри, і тільки погрозами нас заганяли додому. І лягаючи спати, ми палко бажали, щоб скоріше настав наступний день. Ось чому ми щасливі в основному в дитинстві, і з тугою згадуємо про нього. Ми раділи – дню! А не як, подорослішавши – нетерпляче чекаємо його закінчення, щоб швидше настав вечір, а за ним і ніч, коли можна буде відпочити від ненависної роботи, і з жахом чекаємо наступного важкого ранку – живучи від вихідних до вихідних.

Поклавши дівчинку спати, сам напівсонний попрямував до ванної. Вимившись, критично оглянув свою щетину, яку вже треба було б збрить, та нічим. Ну що ж, завтра треба пройтись по магазинах та прикупити необхідних у домашньому вжитку речей, і домовитись з тітонькою Поллі про готування. Якщо до ранку не помре... тьфу-тьфу-тьфу, щоб не наврочити. Загалом, завершивши свій вечірній моціон, я про всяк випадок заглянув у кімнату малечі й, переконавшись, що та міцно спить, вимкнув світло і побрів у свою спальню, позіхаючи на ходу. Із задоволенням розтягнувся на чистому і м'якому ліжку, і зі спокійною душею, заснув.

Вночі прокинувся лише один раз. Коли "щось" сонне з розпатланим волоссям, хитаючись з боку в бік і голосно тупаючи босими ніжками по підлозі, прибігло в мою кімнату, і шмигнувши під ковдру, затишно влаштувалося у мене під пахвою, втулилося мордочкою в шию і закинувши ніжку на живіт, тут же тихо засопіло.

Ось чому така несправедливість? За такі мої муки Система могла б підкинути додаткових балів до характеристик або інших якихось бонусів, але все виходить, як суцільна соціалка, та ще й без очок довіри від місцевих. Але додумати не встиг, бо знову заснув.

Розділ восьмий

Лягаючи спати, я планував проспати до обіду. А що? Грошей поки вистачає – понад сотню золотих; за місцевими мірками, я багач. Жити якийсь час можна, не замислюючись про завтрашній день. Потім – гарненько виспавшись, потрібно буде одягнути малу, піти пообідати в якусь затишну харчівню з хорошою кухнею. А там

може погуляємо з Самай', з якою домовилися по можливості зустрітися на торговій площі. Як я вже згадував – запланував спати до обіду, та куди там... крізь сон відчув, що біля моєї голови знаходиться щось стороннє.

Я відкрив очі... ну а як же! Мадам П'ятка – власною персоною! З піднятим і сплутаним волоссям, опухлими від сну очима, сидить і дивиться на мене, а побачивши, що я прокинувся, починає посміхатися за своєю звичкою – на весь рот, світячи самотнім верхнім зубчиком.

На ратуші пробило шість разів.

На вулиці ледь-ледь почало сіріти.

— Тобі чого? Спи давай!

Негативне хитання головою. От нахабна жаба. Я закрив очі і спробував знову заснути... відкрив! Сидить, дивиться – зараза! Та ще й майже впритул.

— Ну чого не спиш? В туалет хочеш? Їсти хочеш?

Не хоче! Тільки пальчиком починає показувати на своє розпатлане і нерозчесане волосся.

— З глузду з'їхала! Яке волосся о шостій ранку... так ходи, а краще спи. Бо всі навколо ще сплять, одній тобі не йметься.

Не йде і не лягає.

— Ні, чувіха! Ти зовсім знахабніла! А досі тобі хто волосся чесав — миші чи привиди, а може павук? Ось і вали, шукай мишей, а я спати хочу, та й гребінця у нас немає... нічим чесати. — сказав і повернувся на бік.

Заворушилася... перелізла через мене, причому не дбаючи про мій комфорт, ступаючи по чому попало. Тупіт босих ніжок у бік дверей, недовга метушня в сусідній кімнаті, знову тупіт, але вже наближається, голосно грюкають двері, а потім хтось смикає ковдру, вимагаючи уваги. Повертаюся. Стоїть опудало – з жіночим плоским гребінцем (і де тільки роздобула), і простягає мені. Як сказано в одній книжці: "Ти назавжди у відповіді за тих, кого приручив". Тому нічого не залишалося, як вставати й, позіхаючи на весь рот, братися до справи.

Сівши на ліжку, посадив П'яточку собі на коліна і почав процес розчісування. Спочатку справа йшла важко, бо сплутані волосинки так легко не піддавалися гребінцю, і в деякі моменти мала ойкала і обурено задирала на мене мордочку, але я з байдужим виразом обличчя продовжував екзекуцію. Потім справа пішла швидше і м'якше. Волосся випрямилося і гребінець ковзав по ньому рівно з приємним потріскуванням. Малючка від задоволення навіть рот роззявило і примружила очі, а з горла почали доноситися звуки, як від сплячої кішки. Мені тричі довелося провести процедуру, оскільки малечі вона сподобалася настільки, що у неї навіть права ніжка імпульсивно почала сіпатися, а "прядіння" досягло апогею і почало витікати слиною з рота, текти по підборідді і капати на запалі груденята. Потім довелося рушником витирати обслинену, але донезмоги задоволену П'яточку, яка до кінця зажадала заплестися в кісочки, крутячи пальчиком розчесане волосся. Може, постригти її наголо і справа з кінцем. Скільки проблем і турбот одним махом – треба подумати. А

поки – як умів, почав викручувати волосся, перетворюючи його на подобу кісок.

Після трудів праведних я вирішив знову завалитися спати – але не тут-то було!.. Спочатку довелося подивитися, голосно захоплюючись, як П'яточка вміє стрибати на пружинному ліжку, як перекидається і як стоїть на голові – насправді уперши голову в ліжку і задерши худу дупу вгору, по якій тут же й отримала. Радісно скрикнувши, миттю зарилася під ковдру і визираючи з різних боків почала натякати шукати її. Деякий час, неохоче, шарив під ковдрою, несподівано хапаючи малу за руки і ноги, доводячи до радісної істерики, супроводжуваної все тим же захопленим верещанням. Задовбався.

Встав і пішов вмиватися. Деякий час тиша, потім ділове тупотіння за спиною. Вмився під прохолодною водою, проганяючи залишки сну. Потім зненацька схопив малючку що ніяк не очікувала якоїсь капості й під гучне верещання пройшовся по задоволеній мордасі крижаною водою. Коли відпустив, радість і веселощі зникли з її обличчя, як корова язиком злизала. Її високість образилася, і схрестивши ручки на грудях, насупившись і надувши губки, повернулася до мене спиною. Так і стояла, поки я на швидку руку, з вчорашніх продуктів споруджував салат і робив бутерброди. Потім сердитися їй набридло, і вона підстрибуючи побігла до столу подивитися, а що я там таке роблю. Але просто так подивитися не вийшло, позаяк була трохи нижче столу, тому стала підстрибувати, але оскільки такий спосіб, постійного зорового контакту не надавав, то почала, вчепившись в край стільниці, видиратися на нього. А позаяк вчепитися на гладкій поверхні не було за що, а босі п'яточки ковзали вниз по полірованій ніжці столу, ну а впертості їй не бракувало, то деякий час я радісно спостерігав за безплатним видовищем у вигляді П'яточки як головної героїні, що звивалася наче черв'як і пихкала немов паровоз, безрезультатно намагаючись вилізти на прокляту стіл. Шоу тривало ще якийсь час, але нарешті, повністю знесилена марними спробами і не знайшовши розуміння в моїй особі, що голосно реготала, дивлячись на її муки, мала припинила подальші спроби піднятися на стіл, і примхливо махнувши ручками, впала на зад, забувши, що ще вчора він серйозно постраждав. І тут же кімнату пронизав гучний і пронизливий плач. Я, абсолютно не звертаючи уваги на її витівки, підійшов до столу і продовжив готувати сніданок, та ще й примовляючи:

— Поплач, поплач, менше сьятися будеш. І до речі, вмиватися ми тепер будемо щоранку. А з вечора почнемо чистити зуби. Зуби — це те, чого у тебе поки що майже немає або знаходиться в початковому стані, але те, що є, ти будеш чистити ду-уже ретельно.

Деякий час похникавши, і нарешті зрозумівши, що ніхто її жаліти і , баюкати не збирається, шмигаючи носом вибралася з-під столу, зупинилася біля мене і подивилася жалісливим поглядом.

— Що тобі? — запитав я, закинувши в рот шматок огірка і почавши з хрускотом пережовувати.

Розвернулася спиною і нахилившись майже до підлоги та дивлячись на мене з такого положення почала тикати ручкою в місце болючого падіння.

— Ти навіщо мені свій зад тикаєш? Сама впала, сама себе і жалій, я-то, тут до чого. Мені капризи не подобаються, хто капризує — повертається до павука або в дитячий будинок. Ти хочеш до павука?..

Негативне хитання.

— А в дитбудинку?

Ще більш інтенсивне хитання.

— А їсти хочеш?

На мене віддано лупиться радісна мармиза, видаючи гучне плямкання, й не менш інтенсивне кивання на знак згоди. Схопив за пахви і, сівши за стіл, посадив її собі на коліна, та й взялися за їжу. Відкусив добрий шматок двоповерхового бутерброда, інший – трохи менший, вручив П'яточці. Поки з ложки смакував салат з овочів, мала встигла перекинути все, що було на бутерброді, на підлогу, відкусивши тільки краєчок скоринки, і важко пережовуючи її, злизувала крихти з губ.

Я важко зітхнув, дістав інший бутерброд і почав сам годувати розтяпу, акуратно підтримуючи, поки вона відкушує... потім пхав їй шматок огірка або помідора, і поки вона все це жувала, жорстко сиплючи крихтами, що випадали з рота, встигав закинутися їжею сам. Поїли знатно, що я — що малявка. Опісля — я ліниво розвалився на стільці, широко розставивши ноги, іноді смачно відригуючи, а П'яточка розвалилася на мені, теж розчепірівшись ще й почавши голосно гикати. Та ідилія тривала недовго, бо мій нюх різонув неприємний запах...

— П'яточко! Це ти так газонула? Фуу... гидота яка, начебто їли одне й те саме, та що ж тебе там так пучить... ти в туалет хочеш? — запитав я, затиснувши ніс і намагаючись глибоко не дихати, а мала тільки радісно кивнула у відповідь на моє запитання.

Швидко розв'язавши вузли на саморобній пелюшці, легким копняком надав дівчинці прискорення в бік туалету, а сам почав провітрювати кімнату. Поки провітрював, думав, що мала завершить свої справи, але повернувшись і нарешті почавши нормально дихати, побачив, як вона виглядає з туалету і вичікуючи дивиться на мене.

— Що знову не так? Не добігла і нагидила на підлогу? — у відчаї вигукнув я, але побачивши, як вона негативно хитає головою, трохи розслабився і пішов подивитися, в чому справа.

Виявилося, що вона не може нормально піднятися на унітаз (не забути купити горщик) підняв, посадив, але вона, не втримавшись, мало не плюхнулася в нього. Довелося весь процес простояти поруч і тримати за руку, поки вона тужилася і час від часу псувала повітря, при цьому хихикаючи й луплячись на мене. Завершивши свої справи, я відразу ж закинув малу у ванну і відрегулювавши воду змусив вимити її причандали. Вона знову з незадоволеною міною почала незграбно терти попу, вмочуючи руки у воду, які я на додачу ще й намилив, щоб все мені там гігієнічно вимивала. Ой, як же мені не вистачало Самай', я б уже навіть погодився віддати їй ту сотню золотих і навіть взяв би в борг ще стільки, аби вона була тут і позбавила мене

оких клопотів. Нарешті підмивання підійшло до кінця, я важко зітхнув, витер малечу і знову заповив. Ні, так довго я не витримаю, треба терміново шукати няню. Було б чудово, якби Баффі погодилася. Але після вчорашніх ігор в хованки, боюся, вона навіть підійти до нашої квартири не наважиться. Куди вже там думати про виховання і догляд.

Хоча на годинку-другу, мені кров з носа, треба "запрягти" її посидіти з малою, поки я скуплюся. Я б і не просив, якби на дівчинці були хоч колготки і майка, для такого віку, по любому прокотило б. Але нести малу в одній пелюшці, та ще й трирічну – точно у когось занадто прискіпливого виникнуть питання, якщо вчасно не добіжу до магазину дитячого одягу. Годинник відбив дев'ять, і я, не роздумуючи, підхопив П'яточку на руки і пішов стукати до сусідки, вирішивши – якщо буде пручатися, заплачу грошей, скільки скаже.

Але, на жаль, скільки не стукав, так ніхто і не відкрив. Або зранку втекла з дому, передбачаючи такий можливий результат, або затаїлася і молиться, щоб ми скоріше кудись звалили та дали їй спокій. Будь-яка версія можлива, і будь-яка мені не до вподоби. Не знаючи, що далі робити, вирішив піти на останній відчайдушний крок – і йти на уклін до тітоньки Поллі, вже готуючись розлучитися з парою золотих монет. Але там мене знову чекала невдача, скільки б я не стукав і навіть не молотив кулаками у двері – всюди ніби вимерли.

— Казав тобі не посміхатися, бачиш, всіх мешканців розлякала, разом із господинею! – дорікнув я П'яточці, яка, нажершись і опорожнившись, перебувала в умиротвореному настрої, і, схиливши мені голову на плече, мило посміхалася та гладила мене по щоці.

То що ж робити? Може, зв'язатися з кимось по внутрішньому зв'язку і попросити хоча б одяг купити для малечі. Але якось незручно нікого про таке просити... як же, грізний стрілок, який розкидає копняками страшних монстрів, наче курей в курнику, просить купити дитячий горщик і парочку дівчачих трусиків. Та мене на сміх піднімуть. А найближчий магазин з дитячим одягом... я звірився з віртуальною картою і трохи засмутився. Купа продуктових крамниць і магазинів, зброярських, різноманітних майстерень... але жодного магазину одягу, навіть для дорослих, у найближчому розташуванні. Хоча... через пару вулиць знаходилася крамничка дядечка Ау, а у нього начебто був найрізноманітніший товар. Може і з дитячих речей щось знайдеться. Вирішено — йдемо до нього. От тільки як нести дівчинку? Магазин хоч і найближчий з усіх потрібних, але все одно далеко. Для початку вирішив загорнути П'яточку в рушник, за розмірами вона якраз як півторарічна дитина. Але як тільки я затягнув її ручки, вона почала брикатися, крутитися і до того ж голосно верещати. Довелося відмовитися від такої гарної ідеї, а заодно влупити їй дзвінкого щигля за нерозуміння. Після чого її душевна рівновага похитнулася, і вона знову почала дутися за звичкою, схрестивши ручки на грудях. За що отримала ще одного щигля – теж мені, цаца, її розумієш-бо пропонують нести на руках як царицю, ще й у теплі, а їй це не до вподоби. П'яточка отримавши кілька болючих "фе" вкрай розізлилася і зажадала опустити її на землю, де, відбігши в найближчий кут, ткнулася обличчям у стіну, повернувшись до

мене спиною, показуючи тим самим, що не бажає мене бачити.

— Ти поглянь на неї! Образилася! Головне для неї ж і стараюсь, щоб була одягнена, взута як всі нормальні люди, а не ходила по дому гола як жаба, тому що свій одяг замацькала. Все, я з тобою теж більше не розмовляю, і навіть не підходь до мене. – і я теж, як вона, схрестив руки на грудях, відвернувся і надув губи.

Перебував у такому ображеному стані не більше двох хвилин, потім почув за спиною тихі кроки. Мала, підійшовши до мене, обережно виглянуло з-за ноги, вдивляючись в обличчя – а чи справді образився. Я тут же підняв підборіддя і знову відвернувся від неї. І так кілька разів, поки зневірена, малючка, не знайшовши прощення і розуміння, не почала голосно ревіти, смикаючи ручкою за штанину, бажаючи, щоб я перестав відвертатися від неї. Довелося брати на руки і миритися, щоб заспокоїти, потім перетерпіти численні мокрі обійми й поцілуночки, і тільки потім, коли мала повністю заспокоїлася і про всяк випадок міцно обхопила мою шию обома руками, я знову почав шукати рішення.

А оскільки нічого розумного мені придумати не вдалося, то я просто засунув малявку собі під футболку. Вона відразу заворушилася і просунула голову в шийний отвір, радісно сприйнявши такий варіант носіння. Ліву руку теж висунула і нею вхопилася за моє праве вухо, а правою через тісноту особливо рухати не вийшло, тому вчепилася гострими кігтями мені в плече, боляче, але терпимо. Правда іноді побачивши щось для неї цікаве, починала радісно брикатися ніжками – прямо мені в живіт. Але цю витівку я швидко припинив, тому що її зад був у мене під рукою. Так ми і вийшли, зачинивши входні двері на ключ.

Я крокував швидко, мало не біг. Будинок за будинком, квартал за кварталом – начебто все йшло нормально. Зустрічні перехожі або не звертали уваги на двоголового індивідуума, або супроводжували легкою посмішкою. П'яточка ж просто насолоджувалася життям – однією рукою викручувала моє бідне праве вухо, а прямо в ліве щось курлюкала і квакала, іноді шарпаючи ногами під футболкою.

Йти залишалося всього – нічого, як раптом один з перехожих, що йшов на зустріч, випадково піднявши очі в небо, відчайдушно закричав, мотаючись з місця на місце і відчайдушно повторюючи:

— Повітря! Монстри! Повітря!..

Мала, голова якої була повернена в той бік, відразу випустила праве вухо і замахала рукою, невідомо кому і для чого, одночасно відчайдушно завищавши мені в ліве, від чого я ледь на нього не оглух. Я незграбно обернувся, щоб самому поглянути та оцінити ситуацію. Але побачивши – відразу похолов. Прямо в наш бік, з висоти – пікірувала зграя крилатих, зубасто-ікластих чудовиськ, схожих на горгуйль, які розмахували руками з гострими, як бритва, кігтями. І головне що наближалися вони дуже швидко, часу кудись бігти або діставати зброю і відстрілюватися, практично не було. П'яточка ще раз відчайдушно вискнувши, занурилася головою в футболку, зіщулилася там і намертво вчепилася нігтями в моє тіло, так що мене аж перекосило. Я зробив єдине, що встигав – пірнув "рибкою" в бік кущів, намагаючись приземлитися на

бік, через цінний "вантаж" спереду. Падіння вдалося на славу. Малявка не постраждала, на відміну від моїх ребер. Зате встиг ухилитися в останній момент, опинившись серед густих рятівних кущів, коли позаду – за пару метрів, пролунало численне лопотіння крил, супроводжуване хрипким карканням, що видавали чудовиська. Як тільки звуки стихли, я обережно виглянув у просвіт між рослинами і побачив того самого перехожого, який підняв тривогу. Він так і продовжив бігати з боку в бік... але вже без голови. Тіло ще трохи ворушилося, потім впало на землю, вихлюпнувши з шиї відро крові. Потім знову почулося тріпотіння крил і неприємні звуки, що видавали летючі тварюки. Видно, згряя поверталася за залишками здобичі.

Моє припущення виявилось вірним. Біля нашої схованки пролунало гучне плескання безлічі крил, ричання, тріск розірваного одягу, а потім хрускіт кісток і гучне чавкання декількох пащек, які іноді шипіли одна на одну через особливо ласий шматок. Я, намагаючись не робити різких рухів, щоб не привернути увагу небезпечного противника, обережно витягнув кольт і, ледь дихаючи, перевів його в бойовий режим. Але все виявилось марним – тому що мала, стиснувшись під футболкою в грудочку і дрібно тремтячи, раптом несподівано голосно гикнула.

Начебто й не так голосно, щоб серед того галасу, який влаштували тварини біля тіла бідолахи перехожого, його можна було розчути, але одна з них несподівано підвела голову і насторожилася. Потім її ніздрі заворушилися, вдихаючи повітря, а голова впевнено повернулася в бік нашого тимчасового прихистку. Ще двічі понюхавши гадина поповзла навкарачки у нашому напрямку. Решта поки не звертали на неї уваги, доїдаючи залишки людського м'яса. Але це – поки. Фактично нас викрили, і бігти марно, тому я підвівся, лівою рукою притиснув крихітку до грудей, а правою зі зброєю, направив у бік тварини що невідворотно підповзала до сховку. І як тільки вона, лівою лапою відсунула кущі, що приховували нашу присутність, і сунула морду, я відразу вистрілив їй прямо в голову – причому кілька разів, знісши при цьому половину черепа. Безголова гаргуйля, відскочила назад, бризкаючи кров'ю і хаотично тріпочучи крилами, врзалася у своїх товаришок. Ті, налякані пострілами і конвульсіями однієї з них, злякалися, заверещали й злетіли в небо. Але панікували недовго і, на жаль, виявилися не з боягузливих. Якимось дивом розгледівши або відчувши мене серед листя, трохи покружлявши, всім гуртом ринулися в атаку.

Я вже навіть не ховаючись, вискочив на тротуар і почав методично розстрілювати монстрів що пікірували в нашому напрямку, не шкодуючи куль. Іноді доводилося нахилитися, іноді ухилитися, а одного разу навіть перекотитися вздовж дороги, тікаючи від гострих пазурів, і до того ж вести безперервну стрілянину, та ще й придивлятися, щоб не упустити або, що гірше, не пошкодити безцінну грудочку, яка іноді, після особливо жорсткого струсу, видавала перелякані звуки. Після пари хвилин, від зграї залишилася тільки одна особина, та й та тріпотіла крилами об землю в передсмертній агонії. Я спокійним кроком підійшов до неї, про всяк випадок остерігаючись, щоб не потрапити під безладний хльост шкірястих крил, і декількома пострілами розніс потворну голову на шматки. Стріляв не те щоб особливо влучно – але через те, що не

шкодував куль, і вийшов переможцем. Добре, що у мене кожна друга – задарма. Можна блатувати. Хотів уже було дістати перелякану дитину, тепер уже плювати на думку інших, але почув знайоме каркання. Обернувся... і знову похолодів!.. У мій бік мчала величезна зграя, особин тридцять-сорок, нових монстрів. Тут вже не до героїзму – не відстріляєшся. Тому кинувся шукати нове укриття. Та тільки нічого прийняттого не знаходив.

Спробував заскочити в найближчий будинок, але двері виявилися зачиненими, і скільки не стукав, ніхто так і не відчинив. У сусідньому – та сама історія. Хотів було вибити вікно і так проникнути всередину, та майже всі вікна або закриті міцними віконницями, оббитими залізом, або з міцною металевою решіткою. Хороші люди живуть в цьому місті – чуйні і милосердні.

Довелося притиснутися до однієї зі стін, щоб хоч зі спини убезпечитися, і прийняти бій. Але як би не тиснувся до будинку, все одно довелося й ухилитися, і перестрибувати, і перебігати. Тому що хитрі тварюки лізли звідусіль, атакували і з землі, і з повітря, у мене вже утворилося кілька подряпин, нанесених особливо спритними екземплярами. Добре хоч куль поки вистачало, але, якщо справа піде так і далі, за наслідки я не ручався. Тоді моїм єдиним завданням стане засунути куди-небудь в безпечне місце малючку, і про це вже варто задуматися прямо зараз, ось тільки підстрелю ще парочку особливо завзятих тварюк.

Весь подряпаний, але на добрі дві третини зменшивши поголів'я нападників, я змусив їх відступити і піднятися високо в небо. Так, це не зомбі, без почуття самозбереження, що дуже навіть добре. Я, важко дихаючи, подивився вслід відлітаючим тварюкам, і пішов добивати поранених, при цьому із задоволенням спостерігаючи, як помаленьку, у віртуальний гаманець падає дріб'язок. Після двадцятого рівня з'явилася функція – авто збір. Так що тепер не треба було паритися, і збирати трофеї з землі, або перебувати в загоні. Добивши останню летючу хрін, мене раптом щось почало турбувати... прислухався... начебто тихо навколо, крики й шум присутні, але десь на сусідніх вулицях – тоді, що не так? Я раптом схопився за груди... П'яточка! Її не було! Я так забігався та настрибався, що десь загубив малу. Тільки б з нею нічого не сталося! У мене навіть руки почали тремтіти, а серце мало не вилетіло з грудей. Плюнувши і на тварюк, і на трофеї, почав поривисто озиратися в пошуках дівчинки. Знайшов!

Вона стояла, зчепивши ручки, метрів за тридцять позаду, з розбитими колінцями, мабуть, внаслідок падіння, і безпорадно озиралася в пошуках мене. Вся невелика ділянка була вистелена трупами тварин з розчепіреними крилами, ось через них вона мене і не могла розгледіти.

— П'яточко! Я тут! Біжи до мене! — крикнув я, вибігши так, щоб вона мене побачила.

Почувши мій голос, вона здригнулася, обернулася і, побачивши мою постать, з плачем кинулася бігти в мій бік.

І раптом, як на зло, лунає ненависне крикання, і з-за даху одного з будинків, жваво

вилітає п'ятірка огидних тварюк, і побачивши дитину, що біжить, видають радісний крик і кидаються прямо на неї. Я зриваюся з місця до неї назустріч і знову на ходу починаю вести неприцільну стрілянину, бо боюся втратити з виду мою П'яточку.

— П'яточко, лягай, ховайся! — кричу щосили, з жахом спостерігаючи, як тварюки наздоганяють її, а я не встигаю нічого зробити.

Дівчинка, тремтячи від страху, починає озиратися в пошуках укриття і не знаходить нічого кращого, ніж сховатися в невелику продуктову сумку, загублену кимось у поспіху. Пробіжи ще трохи і опинилася б біля мене! Ну так сам же крикнув, щоб ховалася, а як трирічній переляканій дитині, збагнути, як краще вчинити і де надійніше сховатися. А мені нічого кращого не залишається, це якнайбільше розстріляти чудовиськ що налітають щільною зграєю і молитися, щоб вони не звернули увагу на сумку.

Встигаю завалити трьох — дві інші проносяться у мене над головою, при цьому одна паскуда встигає схопити задньою лапою дорогоцінну сумку. Все відбувається миттєво — мені спадає на думку, що можливо і добре, що мала зарилася в товсту сумку, інакше тварюка підчепила б її кігтем, а для такої охлялої фігурки це рівнозначно смерті, хоча і зараз все дуже погано складається. Ось про що я пошкодував, так це про те, що не активував "зупинку часу", але все відбувається так стрімко, що навіть думати ніколи. Зараз застосування **Навиків** нічого не дасть. Горгулі піднялися вгору, і мені їх не дістати, а якщо вистрілю і влучу, то дівчинка може розбитися. Тому зриваюся і біжу за ними. Мчуся як на крилах, але розумію, що безнадійно відстаю. Сльози застилають очі і заважають бачити, але я не припиняю бігти. Треба буде, буду гнатися за тваринами навіть за межами міста. Раптом краєм ока помічаю, запряжений паром коней – тарантас, і візника, що ховається під ним (цікаво – а чому літуни коней не чіпали?.. Чи ще просто не дісталися до них?). Але хоч би що там було, застрибую на нього, і схопивши віжки, хльостаю ними коней, і вони відразу ж зриваються з місця, ледь не переїхавши господаря, який в останній момент встиг вискочити з-під коліс.

Ось тепер я з тваринами на одній швидкості. Та тільки й вони по ходу не дурні – побачивши погоню, починають викручувати віражі, повертаючи то в один, то в інший бік. Доводиться і мені – летючи на шаленій швидкості, круто звертати в сторони, намагаючись вміститися в поворот і не врізатися в огорожу або стіну будинку. Якби не додаткові очки характеристик, які значно підняли мої параметри, чорт з два мені вдалося б керувати возом що шалено мчить по нерівній дорозі. І так страшно аж моторошно, — але у мене є мета, тому — ніяких перешкод! Пристосувавшись до швидкості, починаю знову стріляти в надії поранити тварину, і тим самим повільно приземлити. В одну таки влучаю і вона на ходу врізається в чиєсь вікно. Позаду дзвін розбитого скла, вереск і передсмертні крики монстра. Попереду ще тільки один — найважливіший.

У гонитві за монстром, мені довелося увійти в дрифт ще два рази, причому при другому, я возом, гарненько обдер пару фасадів. Але все-таки зумів перебити пташці одне крило. Висота відразу впала, і горгулья, гнівно клекочучи стала летіти не вище

третього поверху. Я практично зрівнявся з нею і вже міркував, як би забрати сумку у тварини так, щоб не пошкодити вміст. Як в кінці вулиці перед виїздом на невелику площу з фонтаном, побачив розпряжену підводу для вантажоперевезень, типу арби, з нахилом у мій бік. Добрі люди поставили її перед самим виїздом, щоб не заїжджати на саму площу, але при цьому розминутися з нею на повній швидкості було практично неможливо. Необхідно було гальмувати, але коні перестали слухатися і з піною у роті неслися як очманілі. Настав час позбутися їх. Але вбивати бідних тварин я не збирався, а просто взявся розстрілювати механізм упряжки, що знаходився попереду і трохи знизу воза, та складався з якихось дерев'яних палиць і ременів. За пару пострілів з 44-го калібру від механізму залишилися тільки одні фрагменти, все інше розлетілося дрібними трісками. Але я домігся свого. Коні, опинившись звільненими від упряжі й тарантаса, відчувши свободу, наддали і почали швидко віддалятися, їм вже нічого не загрожувало, хіба що – запаляться. А ось мені пощастило менше... якою б хорошою не була ідея, звільнитися від конячок, і тим самим знизити швидкість, щоб уникнути зіткнення з іншим возом, але все ж швидкість зменшувалася занадто повільно, тому, що я розігнався знатно, навіть обігнавши зловісну птицю, яка вкрала мою П'яточку. Пора було застосовувати вміння часу і покинути небезпечний транспорт, але в цей момент біля мене щось крякнуло, і я, глянувши праворуч, побачив летючу тварину, яка зрівнялася зі мною і злісно дивилася в мій бік. Цієї миті вистачило, щоб праве колесо тарантаса в'їхало на похилу арбу і проїхавши по дощатій підлозі, таратайка разом зі мною злетіла в повітря.

Я начебто і не застосовував ніяких умінь, але час для мене – чомусь зупинився. Як у сповільненому кіно, спостерігав, як разом з возом пролітаю над фонтаном, а біля мене на відстані витягнутої руки летить, здивовано крякаючи, огидна зубата пика, спантеличено дивлячись у мій бік. Трохи далі вниз помітив різноколірний навіс з цупкої тканини над входом до якогось закладу, під яким юрмилися люди, а спереду їх прикривала парочка системних, які з роззявленими ротами дивилися на мій політ. Я бачив це все, але цього разу не розгубився й активував "зупинку часу". Як завжди, все навколо завмерло, а я, не гаючи часу, вихопив у монстра з лапи сумку і кілька разів вистрілив у нього. Далі, відштовхнувшись ногами, зробив довгий стрибок у бік навісу.

А далі, як по писаному... пташка, що отримала в тіло і в потилицю добрий десяток куль, зраненою тушкою впала у фонтан. Тарантас теж впав вниз, але трохи далі, від удару розлетівшись в різні боки, в тому числі і в людей, що стояли під навісом, і якби системні не зметикували виставити енергетичні щити, то могли б бути постраждали. Я ж, завдяки своєму стрибку і чималому везінню, плюхнувся на навіс, і з "пружинивши" просто з'їхав вниз, спритно зістрибнувши на ноги, при цьому, дбайливо притиснувши сумку до грудей. Озирнувся. Так-так... накоїв я справ, ще до недавнього часу чистенька площа з милим фонтанчиком, виявилася завалена купою уламків, а у фонтані в передсмертній агонії, підіймаючи хмару бризок, здихало погане чудовисько. Ну нічого – приберуть якось без мене. Я оглянув себе... порізаний, наче голився напідпитку, причому голив і руки, і ноги. Футболка взагалі – порізана на клапті. Відразу зняв і

кинув під ноги.

Потім з тривогою заглянув у сумку. Зіщулилася в маленький жмуточок, зігнувши тоненькі ніжки і підтягнувши колінця до самого підборіддя обхопивши їх ручками, лежить на дні й дрібно тремтить, ні на що не реагуючи. Бідолашна – видно, від страху прихопило. Я акуратно витягнув її з сумки, під гучне ахання натовпу, і притиснувши до себе пішов у бік крамники дядечка Ау. Яка знову виявилася найближче. За відчуттями – як пів міста проїхав, а за фактом, тільки кола мотав.

У цей час позаду щось закрикало і бухнулось об каміння. Я озирнувся і побачив пошарпану горгулью, яка ніяк не бажала помирати, ще й якось зуміла вибратися з фонтану і повзла в мій бік, гнівно скалячи зуби і волочачи задні ноги за собою. Я, не роздумуючи, кинувся до неї й щосили вдарив монстра ногою по голові, так що уламки черепа розлетілися в різні боки. Тільки після цього тварюка нарешті здохла. Я зі злості ще й плюнув на труп, скільки ж вона мені сьогодні нервів вимотала. І тут в голові – пролунав дзинь.

НАВИК - ЧУдан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезаряджання - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня.

Опа-па! Додатковий бонус! Зовсім навіть непогано. Правда, рівня жодного не дали, хоча я знатно монстрів перемолотив. Ну не плакати ж тепер. Краще піду за покупками, поки знову чогось не сталося.

Я кивнув у бік натовпу, що мовчки дивився на мене – ніби вітаючись. Народ практично одночасно кивнув у відповідь, а один із системних, високий товстун з довгим кучерявим волоссям і у військовій куртці, ще й підняв великий палець на правій руці, на знак схвалення. Я лише посміхнувся і жваво крокував у потрібному напрямку, погладжуючи тремтячу, худеньку спинку.

— П'ятюнічка, манюнька моя... ну досить тремтіти, я всіх поганих пташок перестріляв, нікому більше тебе лякати і ображати. А якщо ще прилетять, то я їх з пістолета тиф-тиф! Бачила, як я класно стріляю?

Малювка в якийсь момент починала посміхатися, а потім погляд знову ставав блукаючим і відстороненим. Ніби як попускало, але треба щось таке — суперпозитивне, щоб вона зовсім прийшла до тями.

— А хто знає, куди ми підемо з П'ятючкою, після того, як купимо їй одяг? — голосно запитав я, ні до кого конкретно не звертаючись. — Ніхто не знає! І ми нікому не скажемо, що йдемо купувати, гарну — прегарну... Ляльку-у!..

Спрацювало! Бо вона аж підскочила на руках. На обличчі щенячий захват, при цьому, тоненько вищить і плескає в долоні, а потім кинулася на ший обіймати. Як в одну мить, змінилася. Погано, що її, від стресових ситуацій так "кидає" від крайнощів в крайнощі, щоб в майбутньому зовсім кукухою не поїхала. Але будемо сподіватися на краще. Я тільки що згадував про крайнощі, і ось вам нате... дивлюся – відірвалася від ший і вже сльози на очах.

— Що знову не так? Не хочеш ляльку?

А вона починає пальчиком показувати на мої порізи, при цьому намагаючись торкатися обережно, щоб не зробити боляче. Спочатку на обличчі, потім на шиї, на грудях, на руках. Так-так... знатно мене порізали – пернаті, а точніше перетинчасті. Мала ж ще ніколи не бачила мене такого "порізаного", ось і занепокоїлася – он, навіть почала легенько дути на ранки, щоб не боліли. А я навіть розчулився – приємно, коли про тебе турбуються.

— Та ти не переймайся, нічого страшного. До весілля заживе... особливо до твого!

Ми вже були на півдорозі до мети, як по внутрішньому зв'язку зі мною зв'язалася Аня.

— Привіт, герой! Ти замість того, щоб бігти до мене і разом піти оформляти документи на дівчинку, літаєш на возах? Я вражена.

— Ой, вибач! Я якраз збирався, але тільки вийшов на вулицю, а там таке... а що? Відео вже мережею гуляє? Спритні хлопці — однак. Як монстрів бити, так нікому навіть спину прикрити, он як порізали — а як відеокліпи монтувати, то вони — перші.

— Бідненький. Маленька хоч не постраждала? Як вона взагалі потрапила в ту сумку – і як та сумка потрапила в лапи монстру?

— Це довга історія, розповім при зустрічі.

— Тільки постарайся знайти правдоподібне пояснення, бо відео бачила і пані суддя. А вона, на відміну від городян і більшості системних, розлютилася, побачивши таку безвідповідальність і нехлюйство. Хотіла вже посилати до тебе людей з опікунської ради для вилучення дівчинки. Але потім прийшло повідомлення від системи, що завдяки твоєму втручання, коефіцієнт жертв і постраждалих серед місцевих жителів у твоєму районі найнижчий. За це і ще за те, що дівчинка не постраждала, вона вирішила дати тобі ще один шанс. Але дивись – не затягуй, завтра як штик, о восьмій ранку будь на місці. Сьогодні вже йти нікуди не треба, всі громадські місця закриті через наліт летючих тварюк, який, до речі, ще не скрізь, припинився.

— Ого!.. Виходить, я більше за всіх пташок перебив! Ну я молодець!

— Отямся, фантазер! Ти перебив не більше п'яти — шести десятків. Багато високорівневих по пару сотень знищили. Мається на увазі, що в районі твого перебування, під час нальоту, бойові дії вів тільки ти і ще парочка низькорівневих хлопців. І серед мирних жителів постраждало всього троє. Один загинув, двоє інших відбулися подряпинами. Для порівняння – в одному з південних кварталів загинуло більше півсотні мирних і один системний, а поранених – сотні. Хоч тварюк тут перебили більше півтисячі. Ось так приблизно йде перерахунок за коефіцієнтом.

— Охрініти! Як це так? У вас що, немає систем сповіщення, а вартівні наряди куди дивляться? А топи чого? Як можна було допустити стільки жертв! Та якщо так захищати, то місто скоро спорожніє, одні ми залишимося.

— Ми працюємо над цим. Біда тільки в тому, що напади з повітря почалися зовсім недавно, і ніхто, ніколи не готувався до такого. Ми і так вже трохи набили руку в повітряному протистоянні, раніше жертв було набагато більше. І це ти ще не бачив летючих виверн і драконів.

— І таке є!

— Дракони, слава небесам, бачили тільки здалеку, тому що вони можуть вивергати вогонь. Серйозно. І якщо в казках це звучить цікаво, то в житті — один плювок вогняним валом магічного вогню — порівнянного з напалмом, водою не загасиш, запалює кілька будинків поспіль. Віверни не кращі — теж люблять плюватися, хто чим — одні кислотою, інші піною що миттєво застигає та сковує, треті смертельним газом, типу іприт. Загалом багато чого поганого на наші голови — є. Зустрінемося — розповім більше.

— Так давай сьогодні.

— Сьогодні не можу. Виїжджаємо зі спецзагоном на зачистку твоєї занедбаної фабрики.

— Оперативно, однак! Це добре, але я так сподівався, що ти сьогодні будеш жаліти мене і гладити мої бойові шрами.

— Зайди до Баффі, вона швидко позбавить тебе від тих подряпин.

— Зараз! А що ти тоді будеш жаліти?

— Ми обов'язково щось придумаємо. А зараз мені потрібно йти, і не забудь прийти завтра вранці до опікунської ради. Все, бувай. Побачимось пізніше.

Поговорили. Цікаво — а до приходу системних тут теж так носилися із документами?.. Чи жилося простіше, та веселіше! Але хай там що, проблеми будемо вирішувати в міру їх появи. Тепер головне без пригод дістатися до магазину дядечка Ау та одягнути малечу, у якої, до речі, почалася якась словесна діарея, а вірніше, звукова. Часто повторює починаючи пищати тоненьким голоском якесь "у-у-у", то тицяє на себе "и-кає", "а-кає", махає руками, зображуючи в повітрі якісь фігури, ще й своїм розмахуванням боляче влупила мені в око. Я нічого не зрозумів з тої пантоміми, і оскільки вона стала надто активною, то щоб не кричати й не лаятися, знову запхав її в сумку. Яку я, до речі, не викинув. А що — міцна, в око не впадає, містка. У господарстві згодиться. Та й для інших потреб ідеально підходить. На дівчисько, щоб не дратувала — шикнув, і сказав, що знову летить пташка. Вона відразу ж затихла і згорнулася калачиком, і тільки злякані очі лупляться на мене з глибини. Благословенна тиша. Я легенько закинув сумку на плече, благо довжина ручок дозволяла, і з комфортом, прискоривши крок, рушив до мети, яка, до речі, була практично в декількох кварталах. Мала сиділа і не смикалась. І як це мені раніше не спало на думку транспортувати її в такий спосіб. Тепер завжди так робитиму — а якщо підросте, куплю більшу сумку.

За кілька хвилин я вже підходив до такої омріяної крамнички. Вхідні двері виявилися відчиненими, з-за них обережно виглядав сам господар з обрізом у руках. Чогось побоювався.

— Агов хазяїне! Знижки, акції, списані товари — в наявності є? Зустрічай оптовика!

— Та тихо ти! — шикнув той, і стволом показав, щоб швидше заходив.

Я сперечатися не став, і швиденько заскочив у прочинені двері від гріха подалі.

— Пролетіла тут парочка страхомордих, щойно. От і чатую чи не вернуться назад. А ти, дивлюся знатно з ними поцапався?

— Ну, ти ж мене вже повинен знати. Де кіпіш, там і я.

— Що є, те є! Чув вже... і про кінні забіги містом, і що Товстяку Хопу тарантас ущент розніс. Ти що — хотів на ньому полетіти за літунами, що взявся ганятися як навіжений, переполохавши пів міста.

— Ну, так злетів же, і навіть пролетів трохи. Гарний був тарантас... а що Хлоп, претензії виставив?

— Хоп він, а не Хлоп! А за претензії наразі нічого не чув. Його поки що тамтешні візники встигли вже затягнути в місцеву чарочну і вшановують безоплатно, в обмін детального переказу про те, як на його візку сам Великий Стрілок літав. Ось як набриднуть їм його побрехеньки, тоді всяке може бути, з уявою в нього туго.

— А що правда літав? Це коли ... переді мною чи що?

— От пройдисвіт! Ти чого прийшов, і чому сумка ворухиться?

Я зняв торбу з плеча і поклав на прилавок.

— Тому що в сумці у нас... прошу любити й жалувати, неперевершена... — я зробив театральний жест, очікуючи, що мала з цікавості зараз вискочить звідти як чортик з табакерки, але пауза щось затяглася. Я тицьнув сумку рукою, чого завмерла там. — Гей неперевершена! Вилазь давай!

Дивлюся, заворушилась. Несміливо висунула голову з уже однією кіскою, інша розплелася і перетворилася на сплутану грудку волосся, від цікавості роззявила рот відсвічуючи єдиним переднім зубчиком, і почала озиратися на всі боки. Мені вже набридло таке її довге з'явлення народу, тому схопив за ще цілу кіску і потяг угору, витягаючи з сумки. Вона невдоволено перекосилася, зашипіла і вхопившись за мою руку, почала брикатися.

— Загалом це П'яточка, так її звуть. І вона моя ... е-е ... просто моя! — І я різко притиснув дитину до себе, так що вона навіть гикнула. А потім радісно заусміхалася, показавши решту два зуба. — А цього дядечка, П'яточка, звуть — Ау. Взагалі казати АУ, прийнято, коли заблукав у лісі. Але тут по ходу людина по життю заблукала. От і ходить — аукає.

— І нічого не вдієш... е-ех! До речі, вперше бачу, щоби дітей у сумці для продуктів носили. Тато з тебе ще той.

— Вона ж майже гола! В який інакше спосіб пронести її через все місто. А так — зручно і ніхто не бачить. До речі, ми тому до тебе і заявилися — треба б на малу щось з одягу підібрати, може понишпориш у своїх засіках. І ще — дитячий горщик, а ще банно-мильне приладдя...

— Для дівчинки, у плані миття — нічого не підійде. Щітки та мочалки жорсткі, а мило та шампунь, щипатися будуть. То тільки тобі якщо що. Для неї потім в інших лавках потрібне щось знайдеш, або в мене можеш замовити, але то, потім. Патронів наприкінці тобі відрахую. Одяг верхній для тебе теж є ... фіолетовий, три оцінки на захист. Тобі на раз вистачить.

— Чого це, на разу! Може й довше поношу.

— Сумніваюся. На твоєму місці я б із півсотні штук за раз прикупив, та й не

парився. Ага... бритву ще тобі пошукаю, ти ж у нас піжон, вусів та бороди не носиш, як справжні чоловіки!

— Зате крихти та залишки їжі, ними не збираю. Та й вошам нема де розгулятися. І тютюном не несе, коли цілуюсь. І соплі на них узимку не замерзають. І...

— Ща стрельну!

— Так що там по дитячому одязі, щось є?..

— На, тримай мішок. Одяг не весь новий - але цільний і чистий. Там всякого на дрібну знайдеться, правда ідеально навряд чи сяде — худюща вона в тебе — чисто скелет.

— Нічого! Були б кістки, а м'ясо наросте. Мамзель, вибирайте барахлішко на свій смак, і трусів більше набирай ... а то сцишся як садовий шланг.

Я висипав на прилавок вміст мішка, і П'яточка одразу ж пірнула в нього з головою, не скільки вибирати речі, а лише заради пустощів. Довелося витягати її звідти й затиснувши під пахвою підбирати на власний смак. Речей було багато, але як казав старий, більшість виявилися занадто великі на неї. Та все ж таки ми накопили білі дитячі трусики, білі колготки і таку ж маечку — хотілося б звичайно темнішого кольору, але вибору особливого не було, і так добре, що вже одягнена буде. Знайшлася так само сорочка зі смішним мереживним комірцем, не біла, але й нічого позитивного — лише жовтого кольору. А в особливе захоплення, малечу привели: бордова розкльошена спідничка типу комбінезон, на двох підтяжках і з великою кишенькою посередині з нашитим на ній метеликом, і сині лакові черевички зі срібною пряжечкою. У запас залишилися тільки білі колготки, які я теж взяв. Взувшись і вдягнувшись, радісна малявка почала красуватися, кружляючи та дефілюючи по всьому прилавку, щасливо повискуючи й слинячись. Довелося прикупити ще й парочку хусток — спеціально для слинявої. Ми зі старим для порядку позахоплювалися її обновками, причому тувфельками і метеликом — кілька разів, під акомпанемент радісного щебетання і сміху, потім я опустив її на підлогу і взявся за розбір решти замовлення та розрахунок.

Поки мала була зайнята собою і милувалася своїми обновками, я поцікавився, що такого цікавого з'явилося в крамниці за останній час. Цікавого було багато - але те, що було в наявності, або було занадто дорого для мене, або я до того ще не доріс за рівнями. Тому щоб хоч щось поліпшити, вирішив перепаяти камінь рун із третього на четвертий. Адже, по суті, навіть мінімальна прибавка може врятувати мені життя.

— Сама руна 3-го рівня - тридцять золотих. Камінь спайки раджу брати на 100% варіант вдалого сплаву. Хоч він і коштує десятку золотих - але в такій справі краще перестраховатися. - повідомив господар, вислухавши моє прохання.

— А який ефект вони дають?

До п'ятого - рандом. З п'ятого знаю точно... куля, влучаючи в ціль, до шкоди ще й випалює плоть у радіусі десяти дюймів. Із шостого - випускає додатково з кулею вогняну кулю, пропорційну до кулі за шкодою. Сьомий - постріл супроводжує блискавка. Восьмий постріл повністю запалює жертву, вогонь з якої перекидається на

сусідів. Таке собі міні ураження по площі. Дев'ятий – уже кілька вогняних куль. Десятий супроводжує горизонтальна блискавка, що пропалює кілька тіл поспіль. Ну а якщо коли-небудь доростеш до одинадцятого, то, як я чув, постріл супроводжуватиме масова шкода блискавками по площі, з 50%-ю імовірністю викликати займання цілей із можливістю перекидання на сусідів.

— От би мені такий камінчик! – захопився я. – А скільки він приблизно коштує?

Не знаю. Ніколи не було в продажу. Тут краще дві десятки спаяти. Щоправда, в цьому випадку камінь спайки дає всього десятипроцентну ймовірність вдалого сплаву.

Жорстко, звісно, але в разі успіху...

Договорити я не встиг..., тому що буквально в десяти сантиметрах від нашого місця розташування рвонув прилавок. Причому знизу вгору, зробивши в стелі неабияку діру й обдавши нас густим шаром пилу, штукатурки та дерев'яних трісок, а в самому прилавку з'яла рвана діра розміром з футбольний м'яч.

Що за чорт! – вигукнув старий, відкашлюючи густий шар опадів.

Я ж, запідозривши недобре, почав вдивлятися в отвір крізь шар пилу, що осідав, у неприємному передчутті... ну так і є! Я різко смикнув рукою в діру й хапнув одну нестерпну особу прямо за вухо, і викрутив його так, що жаб'ячу мордочку перекосило від болю, та так – що вона, примруживши одне око, почала знову шипіти й беззвучно відкривати-закривати рот, видаючи щось на кшталт "і-тя-тя", але брикатися навіть не намагалася, куди там... і так мало не дугою вигнулася. Піднявши таким чином шкідницю крізь діру, в яку вона вільно пролізла, я ще раз для профілактики крутнув нещасне вушко, викликавши новий перекіс мордочки звук "і-і-і", та й відпустив. Кричати й лаятися на людях не буду – вдома що не будь придумаю."

— Дядьку! Ти чим свій обріз заряджаєш? Збідненим ураном – чи що! – зате вилаявся я на господаря.

— А чим ще вас, системних, проймеш. Ви ж прокачані – от і доводиться викручуватись!

— Ти серйозно?

— Жартую я, жартую. Тобі що можна, а мені ні. Скажи краще за що малій так хрящик то накрутив? Он аж вушко посиніло. Воно ж дитя нерозумне. Пояснювати треба, що й до чого, а не займатися рукоприкладством.

І він несподівано притиснув дівчисько до плеча, ласкаво погладжуючи по спині. А та — гадина, скорчивши скривджену гримасу і випнувши нижню губу, раптово пригорнулася до нього, та ще й почала гладити по лисині здуваю з голови пил, при цьому час від часу похмуро зиркаючи в мій бік.

— Слухай! А коли такий розумний, то забирай її собі, а я ще й приплачу... на біса мені така збитошна. А так прийду додому... тихо, спокійно. Спи скільки хочеш, їж, коли заманеться!

Дивлюся, завмерла ... почала прислухатися.

— А що! Буде тобі їжу пережовувати... хоч постій – там що в неї що в тебе, вітер гуляє. Ну нічого, будете разом манкою харчуватися. А я, мабуть, піду.

Гоп! Відштовхнулася руками від голови, вивернулася і вислизнула у збентеженого старого з рук, при цьому впала на прилавок приклавшись головою об касовий апарат і набивши здоровенну ґулю, але навіть не звернувши на це уваги, не роздумуючи, стрибнула в мою сторону, хоч я і відійшов від прилавка на пару кроків. Ледве встиг підхопити. От дурненька – мало не вбилася. А П'яточка, вхопившись за мене руками-ногами, та так міцно, що мене теж перекосило як її щойно, ткнулася мордахою в шию і заревіла.

— До речі, а ножиці є в продажу? Бо в неї такі "кігтики", не гірше, ніж у летючих чудиськ. Але тільки щоб ріжуча частина була дрібніша, там пальчики як сірнички, через дві пари окулярів не розгледити.

За все про все я заплатив сорок один золотий. В один золотий увійшло: тисяча куль, одяг на малу, щоправда, б/у, але чистий і якісний, не відрізниш від нового, пара спідньої білизни для мене, ножички та нічний горщик для малої, мило, бритва, мочалка і зубна щітка із зубним порошком (пасту не виробляли поки що) для мене. І новенька світло-коричнева футболка, фіолетового шмоту, з трьома оцінками на захист **(+22 бали +27 балів +24 бали)** весь час для мене. Нормальні такі розцінки.

— Ну й ну! — покивав головою дядечко Ау. — Цікаво, навіщо ти з нею носишся? Ти ж ще молодий і видно, що гульнути добре мастак, та тобі їсти не дай, а дозволь влізти в якісь неприємності. А трирічна дівчинка – це ж страшний тягар, та ще й без дружини чи співмешканки.

— Як сказала одна розумна дівчина — вона, мій хрест, а хрестами не розкидаються. — і мимохідь, цмокнув П'яточку в мокру від сліз щоку.

На мене одразу налетів радісно – верескливий шквал поцілунків. Весь зацілований і обслинений, ледь відбився, щоб продовжити:

— І перш, ніж вчити мене життю, згадай що сам-то, насправді – нікудишній дід. По молодості теж мабуть у різні халепи влазив, та вироблявся як муха на пістолеті, а тільки відповідальність на себе взяти так і не захотів, понавигадував відмазок. Системні не системні – яка різниця, якщо дитина самотня і потребує любові та турботи. А так тепер і ходитиме та заздрити іншим, у кого є до кого прийти та поплакатися чи радістю поділитися.

— Це ти про що? – похмуро дивлячись на мене, спитав він. Хоча сам чудово розумів, про кого я говорю.

— О П'яточка! У дідуса Ау вже склерозик намітився. Ще трохи й ми його дуритимемо по-чорному, все за безцінь скупимо, обдеремо як липку.

— Все! Забирай свої покупки та вали, відсіляся! Поки я не розлютився! І зуби у мене поки що всі на місці! Майже...

— Будеш, шановний Ау, втручатися в мій виховний процес, так я їх повибиваю, навіть незважаючи на твоє атомне ружжо.

— Ач який сміливець знайшовся! Наступного разу на знижку не сподівайся!

— Наступного разу... я з тобою П'яточку торгуватися поставлю. Подивимося, як ти з нею викаблучуватися станеш. Вона в мене на все здатна, і якщо що — то й стрільнути

може, сам тому свідок. Правда — П'ятюнечко? Чого и-у-и? Ні фіга не розумію, що ти там лепечеш! Хочеш у сумку?.. Ні! Тоді вчися говорити нормально, а то я скоро збожеволію з тобою.

Махнувши дідові на прощання рукою, ми з малою покинули крамницю і вийшли на білий світ. Хвилину простояв, прислухаючись... десь вдалині чулися постріли з великокаліберного кулемета, і зрідка гриміло. Звідки ж стільки летюх цих взялося, що ніяк добити не можуть. Над нами небо поки що було чистим, але знаючи тварюк — з їхньою звичкою з'являтися з нізвідки, я намагався відкрити ділянки якщо не перебігати, то принаймні проходити в прискореному темпі, та весь час озираючись. Дівчинку намагався тримати міцніше і щільно притиснутою, хоч вона мені за п'ять хвилин уже виїла мізки своїм дзвінким і протяжним "у-у-у", і вихлянням рук.

Тому, углядевши арковий прохід між будинками, я заскочив туди й, озирнувшись та впевнившись, що ми самі, опустив малу на землю, і сам присівши навпроти — запитав:

-А тепер повільно і виразно поясни мені, що таке, оце твоє - у-у-у?

Малючка по новій почало свою пантоміму, з розмахуваннями, какофонією нелогічних звукових сполучень, з яких я тільки зрозумів, що справа стосується її та мене, тому як вона час від часу показувала то на себе, то тицяла пальчиком у мій бік. Врешті, побачивши, що я почав позіхати і слабо реагувати на її виступ, розсердилася, смішно фиркнула, роздратовано тупнувши ніжною, схрестила ручки на грудях і насупившись обернулася до стіни. А я сидів і блаженно офігівав від її вигляду. Смішний мереживний комірець, потішна спідничка на ремінцях з метеликом і кумедні сині, лакові туфельки з пряжечкою, а на додачу половина голови зі скуйовдженим волоссям що стирчить в різні боки, червоне відкопилене вухо і здоровезна гуля на лобі, а коли все це поєднання починало кривлятися і видавати незрозумілі звуки, демонструючи голі ясна з переднім зубчиком... то я взагалі випадав в осад. Скриншотів встиг наваяти з пів сотні штук.

А мала, постоявши з хвилину і зрозумівши, що так діла не буде, нахилилася, підбрала з землі не надто довгу паличку і присівши біля мене, голосно пихкаючи й сопучи, носом, взялася креслити якісь фігури. А от це вже цікаво? Зметикувавши, що без слів і неможливості зробити бажане розмахуючи руками, маленький мозок взявся шукати інше рішення, і досить-таки швидко знайшов вихід. Значить росте... розвивається. І головне, фиркнувши на нерозуміння не кинула марні спроби донести свої думки - не здалася! А взялася думати над проблемою - уперта! Я навіть розчулився і ненароком погладив її по голові, малеча зиркнула на мене, обдарувавши однозубою усмішкою і крекчучи продовжила виводити лінії. А я все почав знімати на відео - ще б пак - перший наш малюнок.

Через хвилину трудомісткого процесу переді мною з'явилася якась подоба людини, що складалася повністю з нерівних овалів і кіл, більше схожа на кам'яного Голема. Внизу, біля нього з'явився маленький кружечок із крапками-очима та лінією рота. Потім паличка тулуба, і такі ж палички ручки-ніжки. На голові маленького створіння малючка легенько домалювала дві короткі смужки з боків. Ясно - кісочки. А в кінці

з'єднала їхні кінцівки так, ніби двоє намальованих створінь тримаються за руки.

— Коротше, оце величезне каменеподібне людисько – це я! А це маленьке непорозуміння з хвостиками – ти!

Радісно закивала головою, аж підстрибуючи на місці, але продовжила калякати далі. Від наших ніг пішла довга закарлючена лінія, яка закінчилася вгорі над головами, біля неї з'явився великий квадрат, на ньому трикутник даху – схоже, будинок.

— Ти хочеш додому?

Заперечливо махає головою і домальовує в квадраті будиночка невеликі дверцята, і нереально велике вікно, майже на пів будинку. А в тому вікні починає домальовувати безліч маленьких кружечків із хвостиками, трикутничками і паличками-ручками та ніжками. Закінчивши свою творчість, вона глянула на мене і повела пальчиком від намальованих нас, по лінії просто до будинку з великим вікном із безліччю маленьких чоловічків. І в кінці, ткнувши в них, промовила так набридле і незрозуміле "у-у-у". Ясно – їй вже нестерпно кортіло йти та купувати обіцяну мною – ляльку. Як усе зрозуміло намалювала – просто розумниця. Але за те, що після того, як нашкодила й отримавши по заслугах, пішла жалітися до дядечка, я її ще трохи понервую. Хай знає.

— А, зрозумів! Ти хочеш у дитбудинок до інших діток?

Вона аж підстрибнула зі злості, при цьому ще й загарчавши. А в мене мало щоки не лопнули від сміху, коли я затиснув рот рукою, щоб не видати себе раніше часу, та ще й голову нахилив. Відчуваю, вхопила ручками за скроні й підіймає, щоб дивився далі, лівою притримуючи за лоб, правою починає по новій показувати мені на малюнок. Я ж удаю, що уважно дивлюся, та ще й коментую.

— Так, цей із кружечків – це я. А ця малявка – це ти. Ми тримаємося за ручки і йдемо по лінії. Лінія – це дорога. Ясно. Ми йдемо, йдемо і приходимо до будиночка. Це не будиночок?.. А що? Собача будка? А-а, зрозумів-зрозумів – це великий дім з великим вікном... а в ньому маленькі чоловічки... ні, не чоловічки. А хто тоді може бути таким маленьким – блохи? А пам'ятаєш, у тебе були... ай! Не кусайся, все-все! Думаю далі... школа... ні. А-а! Усе, зрозумів! І як я міг бути таким недогадливим, ай-я-яй мені! – П'яточка радісно схопилася, мало не плескаючи в долоні. – Великий дім, з величезним вікном і маленькими чоловічками за ним, це ж гуртожиток карликів!

Як вона завищала... а як потім кинулася люто топтати свій малюнок, штовхаючи пил ногами, шалено розмахуючи руками й на додачу злісно гарчачи. Я навіть гепнувся на п'яту точку, знемагаючи від нападу дикого сміху. Такого вибуху нестримного реготу я давно не відчував. Реготав як кінь і не міг зупинитися, особливо вчергове глянувши як озвіріла П'яточка несамовито добиває залишки свого малюнка, піднявши навколо себе клуби пилу. Ледве оговтався, і насилу підвівшись, опираючись на стінку, мало не ікаючи, тут же підхопив на руки свою оскаженілу валькірію, поки не повідбивала підосви своїх лакових туфельок і голосно промовив:

— Та зрозумів я, зрозумів! Що це магазин іграшок. І що я обіцяв купити тобі ляльку! Все! Заспокойся!

— У-у-у! – протяжно пропищала малеча, нарешті переставши брикатися, і з

докором дивлячись мені в обличчя, мовляв, як же можна було так довго тупити, адже все ж так ясно намалювала, що навіть дурному зрозуміло.

— Молодець! Ти дуже добре малюєш, прямо як Пікассо. Особливо мене добре вдалося розкрити – як є гора м'язів. Хоча мені здається, я більш стрункий, а не такий валоподібний – але ж ти художник, ти так бачиш!

— У-у-у! – пищала П'яточка нервово підстрибуючи на руках, не звертаючи більше уваги на жодні слова, і лише зрідка поглядаючи на моє обличчя – чи цілеспрямований у мене погляд на шляху до місця здійснення її мрії.

Звірившись із віртуальною мапою міста, я швидко знайшов на ній найближчий магазин іграшок з хорошим вибором ляльок. Заодно вирішив прикупити там упаковку паперу і набір олівців, раз взялася малювати, нехай калякає, може виявиться талановитою і стане художником. Звісно, життя художника, як і його заробіток – той ще рандом, але на їжу і квартплату я грошей настріляю. У прямому сенсі цього слова. Закінчатся зомбі тут – підемо по інших містах полювати на монстрів. А якщо взагалі закінчатся, піду до Аньки в поліцію – буду шахраїв ловити.

За такими думками ми з малою ледве дотьопали до потрібного магазину. Хотів був прокатати її на безроговому трамвайчику, який проїжджав повз потрібну точку, але той був повністю забитий народом, а лізти в натовп із дівчиною з шишкою на лобі та посинілим ельфійським вухом я не ризикнув. Тому як пасажери громадського транспорту мало чим відрізняються один від одного в усіх світах – і слабо віриться, що не почнуть пліткувати й обговорювати бідне дитятко, а потім ще й претензії візьмуться пред'являти. Я ж – людина запальна, можу неадекватно відреагувати і не факт, що після цього трамвайчик не полетить як ранковий тарантас. Тому – ну його, цей трамвайчик! Хотів натомість найняти кінний екіпаж, та тільки жодного не зайнятого не зумів знайти. Видно, всі ще на посиденьках у Хопа чи як там його.

Ось через такі дрібні життєві негаразди мені й довелося пертися в неблизький шлях заради даного слова. Але як тільки в полі зору показалася вітрина, забита різноманітними іграшками, П'яточка тоненько завищала і мало не вистригнула з рук, так що довелося відпустити, після чого вона одразу рвонула в бік магазину, по дорозі двічі спіткнувшись і добряче приклавшись об каміння. Але навіть не звернувши уваги на такі дрібниці, одразу схоплювалася і бігла далі. Коли ж зайшли всередину, то одразу перемінилася, ніби до церкви ввійшла, зі строгим пастирем. Вона з широко роззявленим ротом заворожено розглядала чудових, барвистих і ошатних ляльок.

Поки мала перебувала в трансі, я поцікавився у продавчині з приводу паперу та олівців. Та відповіла, що такого в продажу не водиться, через нестачу дерев, які цінуються вище золота, але зате є дощечка для малювання, і набір кольорової крейди. Те, що треба. Мінус тільки один, малюнки з дощечки стиралися і неможливо було зберегти на пам'ять, хіба що фоткати на системну камеру. Але поки що згодиться. Я розрахувався за покупку і почав чекати, поки малеча вибере собі ляльку. А та настільки розгубилася від достатку асортименту, що тільки ходила й ахала.

Добрих дві години ми з продавчиною дочекали, поки П'яточка зробить вибір.

Жінка встигла напоїти мене чаєм із піріжками, тому як наприкінці першої години почула, як бурчить мій живіт. Один я всунув дівчині, але та, відкусивши шматок, забула жувати, а оскільки рот залишався відкритим, то і той випустила на підлогу. За вікном звуки дзвону сповістили, що вже четверта година дня, день — до вечора. Я вже почав нервувати й хотів сам запропонувати іграшку, на свій смак... як вибір відбувся! Глянувши на її обраницю, яку мала, радісно вишкіряючись і щебечучи пред'явила моему погляду, я мало не сплюнув на підлогу, але побачивши, що господиня магазину, яка так радо нагодувала мене смачними піріжками, дивиться в наш бік, вирішив просто обмежитися коментарями.

— Ти точно хочеш саме - оцю ляльку? Може візьмемо он ту, з великими синіми очима?..

Впевнено відмахується від мого варіанта, і міцно-міцно притискає до грудей свою симпатію, ще й щокою тулиться до неї. Тут уже я не стримався і вилаявся:

— От на біса тобі саме ця? Та вона ж страшна як... як навіть не знаю хто... от як ти! А так би у вашому тандемі хоч лялька красива була б, баланс який-не-який існував би. Ось вийдете, обидві такі... у двір гуляти — всіх собак та котів розполохаєте... перехожі будуть на інший бік вулиці переходити, забачивши вас. Думай, П'яточка, навіть вибравши навмання, будь-яку іншу, і то в сто разів буде красивіша?

Але мала вперлася і, притиснувши ляльку до себе так, що не відбереш, хмуро втупилася на мене. Що ж, доведеться брати - цю, раз жодної іншої не бажає. Не знаю, хто ваяв цей шедевр дитячої творчості, але схоже, майстер просто вирішив приколотися, зробивши таке. По-перше, лялька була в'язаною (от нездорова тяга в малої до ганчірочок), але це ще нічого, адже і в'язані бувають такі, що просто очей не відірвеш. Волосся зроблене з білих ниток і заплетене у дві нерівні кісочки - одна вище, інша нижче. Очі з матеріалу, схожого на скло, але чомусь косі. Червоний задертий ніс із двома дірками - ніздрями, і широченний усміхнений рот з великим і самотнім переднім зубом. Одягнена в червону сорочечку без рукавів, темно-синій сарафан у білий горошок та з великою кишенею спереду. Ручки-ніжки звичайні - руки з розчепіреними пальцями, а ноги взуті в червоні лаковані туфельки з пряжечкою. А ще... під кісочками виявилися відкоплені вуха, як останній штрих до всього цього - неподобства.

- Скільки коштує цей шедевр? - запитав я у продавчині, бажаючи вже скоріше вибратися з цього "дитячого світу" і піти нормально перекусити, хоча було бажання запитати хто автор ляльки - прості зомбі чи з мутантів.

- П'ять золотих! - припечатувє жінка, і лялька відлітає кудись у глиб магазину, падаючи й гублячись серед інших іграшок.

П'яточка з несамовитим вереском зривається з місця і біжить шукати її, при цьому розкидаючи інші іграшки, забивши на їх цілісність. Продавчиня біжить за нею, лаючись у мій бік, як тільки може.

- Це що у вас за ціни такі? Шановна! Та людське життя коштує дешевше, ніж це ваше - нікчемство! - лаюся я у відповідь, поки жінка зайнята тим, що поправляє

іграшки, перекинуті дівчам.

- Це не нікчемство, а ексклюзивна модель! Одна з перших - створена неповторним майстром іграшок, благородною сеньйоритою Алісією. І якщо не хочете брати або не маєте коштів - то навіщо псувати товар?

П'яточка нарешті відшукавши ляльку, видала радісну руладу, і знову притиснувши її до себе, вибігла на вулицю. От злодійка - малолітня. Господиня спробувала було кинутися за нею, але я зупинив її і, важко зітхаючи, відрахував п'ять золотих монет. Але залишати магазин не збирався. Почекаю, поки повернеться, злодійство не повинно заохочуватися. Поки чекав - продавчиня, трохи заспокоївшись, повідала про цю незрівнянну Алісію.

Практично всі ляльки, що були в наявності, її рук справа. Чому ж обрана малою виявилася такою негарною, пояснювалося просто - сеньйорита в дитинстві з невідомої причини втратила зір, і, ставши незрячою, з відчаю зробила кілька спроб суїциду. Батьки, щоб не втратити дитину і відволікти від крамольних думок, почали підбирати їй різні заняття. З якоїсь причини дівчинці сподобалося в'язати. Спочатку прості речі - на кшталт шарфиків та рукавиць, а потім захопилася настільки, що зважилася на складніші вироби, і ця лялька була однією з перших. Вона, звісно, не все сама робила - кольори та інші дрібниці їй допомагала доопрацьовувати мама. Але основна обробка все ж належала дівчині. І ось тепер вона доросла дівчина і тримає свою майстерню з виготовлення дитячих іграшок, які практично всі проектує сама, попри такий суттєвий фізичний недолік. Тепер іграшки створюються не тільки з тканини, а й - із порцеляни та піліїту (якась подоба пластику, але з коротким періодом розпаду. Аналогів на Землі - не має). Але думається мені - що всі ці казки, всього лише рекламний хід для просування своїх виробів. Хтось вправно маніпулює її ім'ям та дефектом, і просто рубає бабло. При чому не мале, якщо судити по купленій мною ляльці. Чи дістається щось із цих грошей самій Алісії - залишається на совісті її опікунів.

Після того як жінка закінчила свою коротеньку розповідь, П'яточка нарешті усвідомила всю глибину свого падіння в прірву беззаконня і обережно почала заглядати у двері, здивовано зиркаючи в мій бік. Я лише грізно насупившись вказав рукою на місце, де раніше знаходилася лялька, мовчки вимагаючи повернути її назад. Вона, все розтлумачивши правильно, вмить заревіла і зникла на вулиці. Навіть усередині було чути її завивання, а іноді вона заглядала у вітрину, намагаючись розгледіти мене, який передумав і прямує до виходу. Та як би мені не хотілося покинути цей довбаний магазин, але поставити малу на місце слід було прямо зараз. Хоча навіть продавчиня почала вмовляти не поводитися так суворо стосовно дівчинки. Нарешті до П'яточки дійшло що хоч вона вперта, та я упертіший, тому повільно увійшла в середину і низько опустивши голову, підійшла до прилавка з іграшками та тяжко зітхаючи поклала ляльку на місце, перед цим ще раз міцно притиснувши до грудей, поцілувавши, і лагідно погладивши по голові. Ну артистка! Навіть жінку-продавця пройняло, в очах якої застигли сльози. Потім дівчинка так само повільно підійшла до мене і за крок зупинилася, випромінюючи покірність жорстокій долі. Я тут

же схопив її за здорове вухо і легенько викрутив, цього разу намагаючись не переборщити – щоб не опухло. Мордочку знову перекосило, а спинку вигнуло, а я для наочності ще й пальцем їй пригрозив – щоб не кортіло. Потім швиденько, пальцями, розчесав волосся з лівого боку і прямо перед прилавком взявся заплітати кісочку, при цьому прочитавши коротеньку мораль, що її чекає в майбутньому, якщо продовжуватиме так чинити. Робив нашвидкуруч і абияк, тому вклався у дві хвилини, після чого схопив малу за руку й потягнув геть із магазину, дорогою непомітно прихопивши злощасну ляльку і підморгнувши продавчині.

Йшли повільно і мовчки. Я з одного краю тротуару, П'яточка – з іншого, біля стіночки, іноді чіпляючись одягом за виступаючі краї, але абсолютно не дбаючи про цілісність чи чистоту одягу, якому ще недавно так щиро раділа і хизувалася. Вона, насупившись, пленталась, не піднімаючи голови, і лише іноді мимоволі схлипувала. Я йшов біля неї і просто насолоджувався прогулянкою, іноді озираючись на привабливих дівчат, які теж озиралися на мене і принадно хихикали, показуючи, що зовсім не проти познайомитися ближче. Але я вже завів собі пасію, напевно, найбільш безголову з усіх наявних, яка сумно пленталась поруч, зітхаючи, ніби втратила сенс життя.

Так прогулюючись, ми натрапили на кафешку, що спеціалізується на різних тістечках, морозиві, тортиках та молочних коктейлях.

– Може заїдемо? – запропонував я малій, але та, навіть не підіймаючи голови, заперечливо похитала головою.

– Ходімо. Поїмо смачного морозива, тістечок всяких. Ні? А ти коли-небудь їла морозиво? Ні? А чого тоді не хочеш спробувати?.. Чи йдемо додому?

Вона, ще раз тяжко зітхнувши, ніби на її тендітні плечики, навалився весь біль цього світу, згідно кивнула.

– А вдома що? Ляжеш і помреш? – знову сумне кивання. – А чого тут не лягаєш помирати, чого додому тягнути?

Показує пальчиком на одяг і шаркає ніжкою по курній бруківці. Мовляв, якщо тут ляже, то забруднить новий одяг. Теж мені – чепуруха.

– Що, так лялька сподобалася? Жити без неї не можеш? – киває. – А хоч назвала якось, чи теж ганчіркою до кінця життя залишиться? Що, ніяк не назвала, не встигла чи не придумала? Я б на твоєму місці мимрою або кікіморою назвав – саме те для неї ім'ячко.

П'яточка, глянувши на мене жалісливим поглядом, згідно кивнула, і схопивши мене за руку, потягнула далі вздовж тротуару, знову низько опустивши голову.

– А ось Мимра сказала, що любить морозиво і з задоволенням з'їла б порційку, другу. То що? Ходімо, пригостимо її морозивом? – сказав я, дістаючи ляльку з кишені і вихляючи нею біля голови малої.

П'яточка нетямуче глянула на мене і, побачивши ляльку, тоненько завищала, розревілася... схопила цяцьку і почала її цілувати, обіймати, заколисувати, заливаючи іграшку сльозами радості. А потім обтискавши і донесхочу обслинивши бідну ляльку, кинулася обіймати мою ногу, а коли я підхопив її на руки, почала було тягнутися до

мого лица зі своїми поцілуночками, чому я швидко поклав край, витягнувши куплену хустку і взявшись витирати їй і слюзи, і соплі, і слину. А коли трохи заспокоїлася і прийшла до тями, зайшли в кафешку, де я замовив малій всього потроху, а собі в п'ять разів більше.

На моє щастя, обслуговували в місцевому кафе за принципом – убування. Тобто, з'їв порцію – подають іншу, а не завалюють повний столик їжею, що потім не розберешся, де, що і кому. Як на мене – то нехай хоч у два поверхи складають, але ось через малу то краще так, а інакше відвідувачів чекало б неприємне видовище на межі нервового зриву, і це як мінімум.

Спочатку все йшло нормально. Перше тістечко принесли як годиться, на блюдечку з ложечкою, і П'яточка одразу ж, як жаліслива хазячка, взялася спершу нагодувати ляльку. Вона акуратно, ложечкою, відділила маленький шматочок і піднесла до усміхненого рота Мимри, удаючи що та з'їла і так само акуратненько витерла їй ротика. Потім так повторилося кілька разів – але тільки доти, поки не спробувала сама. Ковтнувши перший шматок, вона як очманіла накинулася на нещасне тістечко, відкинувши ложечку вбік що дзенькаючи покотилася по столу, схопила його руками й спробувала цілком запхнути у свій великий рот, зовсім забувши про ляльку. Щоб привести її до тями, довелося тріснути ложечкою по бідовому лобі, тільки тоді злегка прийшла до тями, і ображено дивлячись у мій бік почала облизувати забруднені пальці. Хотіла було взятися вилизувати блюдечко із залишками крему, але я знову пригрозив ложечкою і їй довелося відмовитися від такої ідеї. Зате нервово посмикуючись і повискуючи як зголодніле цуценя, почала видивлятися, коли принесуть наступну порцію. І як тільки вона, вірніше воно – тістечко, опинилося на столі, одразу ж накинулася на нього. Довелося навіть рикнути, щоб не почала жерти його прямо ротом, за сусіднім столиком немолоді жінки, що, мабуть, зібралися на "дівич-вечір", аж підстрибнули і почали озиратися, але рик подіяв. Ротом не їла, та все одно схопила руками й відкушувала так, забруднивши і рот, і руки. Про ляльку навіть ніхто й не згадував.

Наступним йшло морозиво. Тут вже я суворо попередив, щоб жодних рук у вазочці я не бачив. Їсти тільки ложечкою. Спершу так і зробила, – вмочила ложку, лизнула, примружилася від незвичного холоду, а потім взялася молотити зі швидкістю комбайна, мало не давлячись. Так лопати морозиво – прямий шлях застудити горло. Довелося знову підвищити голос, а мала так захопилася, що навіть і не почула, та навіть і не глянула в мій бік, а поглинала смаколик і ложкою, а навздогін ще й два пальці вмочувала, блаженно злизуючи вміст. Через що Мимра знову полетіла на вулицю. А чого їй сидіти з нами – все одно ніхто не звертає на неї уваги. І за що я тільки п'ять золотих віддав!..

А П'яточкою ніби оволодів біс ненажерства. Вона спочатку завмерла, не проявляючи жодних емоцій, і тільки дивлячись очманілими очима то на порцію морозива, то на вулицю, куди полетіла лялька, і не могла зробити вибір. А я лише скрушно хитав головою, тужачи за даремно викинутим золотом. Та купи будь-яку іншу,

дешевшу ляльку, і нічого страшного не сталося б. Вона так само, як і дорога, за пару хвилин знецінилася б до нуля, порцією сраного морозива. А може й ні – тому що подумавши ще якусь мить, пожбурила ложечку на стіл і видаючи тонке "i-i-i", кинулася підіймати свою неваляйку. Довелося самому теж вставати й бігти за нею, бо лялька впала на проїжджу частину, а мала, перебуваючи на емоціях, здуру могла сунутися за нею прямо під колеса. Але, на щастя, в цей час ніхто не проїжджав, і мучениця не постраждала. Дівчинка підняла її, акуратно повитрушувала голову і сукню, і щось беззвучно бурмочучи, звертаючись до своєї ненаглядної, яку дбайливо колисала на руках, час від часу похмуро зиркала в мій бік. Мабуть, лаяла. Теж мені – мати Тереза! Як жерти у два горла всякі смаколики, то про ляльку й не згадувала, а тут глянь-но як миленько сюсюкає. Коротше!.. Вірити бабам не можна в жодному віці.

Мовчки пішли, доїли морозиво і запили персиковим соком. Ляльку з рук більше не випускала і морозиво доїдала не поспішаючи, весь час поглядаючи в мій бік – чи не утну знову якусь капость. А я ж, розвалившись на стільці, насолоджувався тишею і спокоем, ліниво попиваючи сік. Поруч заграли вуличні музиканти, до слова, які зовсім непогано наярювали, і я мало не заснув. Від того й не заснув, що ледь не підстрибнув від звуку глухого удару, як і бідолашні дами, яким не пощастило зайняти столик поруч із нашим. А удар стався внаслідок того, що П'яточка, обжершись і незважаючи на перипетії, що трапилися, теж прийшовши в блаженний стан, моментом відрубалася, і втративши рівновагу, гепнулася головою об стіл. Але, мабуть, намучившись за день, так втомилася, що навіть не прокинулася. Так і поніс її додому, уклавши побиту голівку собі на плече, намагаючись не трясти, а мала до всього ще й заколисана м'якою ходою, час від часу широко усміхалася і тоненько хихикала, прицмокуючи ротом. Мабуть, снілося як жере морозиво в три горла, а я сиджу поруч зв'язаний по руках і ногах, та ще й з кляпом у роті.

Та на превеликий для неї жаль, мені довелося перервати ті щасливі сновидіння, бо треба було зайти до продуктової крамниці й затаритися на вечерю та сніданок, тому що так і не домовився про готування з тітонькою Поллі. Поки вибирав, складав, розраховувався, вона ходила за мною як сновида, опустивши голову і тягаючи за руку бідну ляльку, що волочилася по землі. Іноді підводила голову, шкірилась і знову впадала в дрімоту, і що та сомнамбула похитуючись йшла слідом, іноді тицяючись мені в ноги. Скупившись, схопив її за руку і поволік додому. Та трохи пройшовши, мала почала скиглити, спотикатись на рівному місці й проситися на руки, але я вирішив нехай перед сном пройдеться, а то знову прокинеться ні світ ні зоря і буде виїдати мені мозок. Протрималася майже до будинку – далі повисла на руці опустивши голову і пускаючи слину, відрубалася остаточно. Довелося підібрати під пахву і тягти так.

А вдома, біля своїх дверей нас уже чекала тітонька Поллі, весела і життєрадісна. Напевно, через те що цілий день не стикалася з П'яточкою.

— Добрий вечір, молодий чоловіче. А що це вас цілий день вдома не було? У справах бігали чи загулялися? Дівчинка бачу зовсім знесилила, заснула просто на руках.

— Так, все справи, справи! А куди ви з самого ранку запропалися? Під наліт випадково не потрапили?

— Небеса милували! Я до подруги по сусідству по дещо забігла, от у неї й переждала напад тих клятих літунів, хай їм грець.

— Дуже добре! А то ми так переживали, щоб з вами не сталося нічого лихого... так переживали! Особливо П'яточка – тільки й бубонить по-своєму: Ої-ої, і показує то на небо і чудовиськ, то в бік будинку.

Та невже! – здивовано вигукнула тітонька, в кутику очей якої блиснула сльоза. – Ах ти ж моя ненаглядна! Ой пробачте... не буду будити, хай спить дитятко. А що це в неї в руці?.. Отакої, так це ж лялька, але чому така е-е-е, неприваблива, так би мовити... невже інших не було – симпатичніших... наступного разу, як надумаете купувати іграшки для дівчинки, я дам вам адресочок магазину іграшок, де працює одна моя знайома, вона допоможе вам із вибором. Тому що... ви мене, звісно, вибачте, молодий чоловіче. Але у вас геть немає смаку в естетичній красі ляльок.

— Не повірите! Усіх розібрали, тільки ця залишилася. Довелося брати що є.

— А так не слід чинити! Тому що зовнішній вигляд ляльок прищеплює дівчаткам із дитинства поняття про красу. Тож ви нагадайте мені, щоб я не забула черкнути вам адресочок моєї знайомої. А зараз дозвольте відкланятися, піду сьогодні приляжу раніше, а то через цих літунів тиск, напевно, знову піднявся.

— Спокійної ночі, тітонько. Бережіть себе, знижуйте тиск. Щоб він вам із голови в тазостегнову частину опустився та там і залишився з на тиждень. – останнє речення я промовив нишком, щоб випадково не образити любительку естетики.

Піднявшись на другий поверх, я натрапив на ще одне радісне обличчя. Баффі, злегка похитуючись, намагалася влучити ключем у замкову щілину моєї квартири. Дівчина, напевно, прийшла з якогось заходу, тому що була в красивій довгій сукні с вирізом посередині, де іноді прослизала пухкенька с білосніжною шкірою — ніжка, у туфлях на високому підборі, і глибоким декольте зверху на третину оголяючи неабияких розмірів принади. А вміло нанесений легкий макіяж і злегка завите волосся зробили її зовнішність із миловидної в досить симпатичну красуню. Не знаю, що там у неї був за гешефт, але набралася дівчина добряче, тому що не тільки мазала мимо замка, та ще й у двері не своєї квартири, але плюс до всього, при кожній невдалій спробі до того ж тоненько хихикала.

— Дівчино! Вам допомогти? — гучним голосом запитав я, підійшовши майже впритул.

— Ой! Сам Великий Стрілок примчав за мною на вогненній колісниці, що летить по небі, від сходу до заходу, аби забрати... забрати. А куди ти маєш намір мене забрати, коханий?

— У світ завтрашнього похмілля й бодунá.

— Фу!.. Який ти бука. Краще забери мене у світ пороку й розпусти, де робитимеш зі мною всякі непристойні речі.

— Цікаво. Ану ж бо, красуне, дозволь краще мені відчинити двері, і дивись не

впади.

— А я буду за тебе триматися, ти такий великий та сильний. Усі дівчата від тебе в захваті, і навіть, як мені здається, наша неприступна Анька, яка, гарненько випивши, почала відзиватися про тебе дуже і дуже схвально, чого я від неї раніше жодного разу не чула при оцінці мужиків. До речі, а звідки в тебе ключі від моєї квартири, ти що, другий комплект маєш? Звідки? У тітки Поллі випросив чи зліпок зробив? Але навіщо? Ах, я все зрозуміла!.. Ти хотів вночі, таємно, пробратися в мою оселю і поки я сплю, збезчестити мене!

— Ага, і при цьому спробувати не розбудити. Щоб із ранку навіть нічого не запідозрила.

— Точно! Ти просто запав на мене. Ось тепер усе зрозуміло... я ще тоді запідозрила недобре, коли ти витріщився на мої груди. Але тепер усе стало на свої місця. Ах який хитрун... а вдавався таким недоторканим із принципами... Все! Після такого... ти повинен на мені одружитися!

Усю свою п'яну ахінею вона говорила, плентаючись за мною і злегка похитуючись, поки я, відчинивши двері, заносив продукти на кухню, а потім сонну П'яточку до її кімнати. Розклавши все по місцях, заходився випроваджувати п'яну дівчину. Але тій зайшло в голову, що це її квартира і що вона звідси нікуди не піде, і що я поводжуся по-свинськи, виганяючи її з власних апартаментів, і це після того, як вона вилила мені свою душу. Застосовувати силу не хотілося, тому завів її до своєї кімнати, де спробував укласти спати, не полінувавшись зняти з неї взуття, але Баффі, сприйнявши це по-своєму, вмить зняла із себе сукню і почала зривати одяг із мене. Між нами зав'язалася коротка боротьба, мені довелося завалити її в ліжку, але вона мертвою хваткою вчепилася в мою футболку і потягла на себе, так що я опинився обличчям між її розкішних грудей, а вона до всього ще й обхопила ногами мій поперек. Звісно, якби ситуація була трохи іншою, я б точно не втримався, перебуваючи в такій пікантній ситуації та з такою палкою дівчиною, але її стан мене злегка напружував. І правильно зробив, що стримався. Тому що через хвилину нашої боротьби в дівчини почалися позиви до блювоти. Я миттєво вирвався з її обіймів, підхопив неадекватну красуню яка до всього ще й гикати почала, на руки і понісся в бік туалету, у дверному отворі злегка приклавши її головою об одвірок... ох і болітиме в неї завтра голова.

Устиг вчасно. Як тільки забіг до туалету, її тут же вирвало, причому половина пройшла повз унітаз. Так вона просиділа близько години, проклинаючи алкоголь, усілякі дружні пиятики і що це було востаннє. Я ж за цей час устиг прибрати за нею, посадив сонну П'яточку на горщик, змусивши тужитися через силу, щоб потім не прибрати ще й за нею в ліжку. Роздягнув малу, уклав у постіль, тицьнув під бік Міймру і вкрив. Виніс горщик і почав умиватися сам під гучні рулади, які видавала Баффі над унітазом. Засмажив собі яєчню з домашньою ковбасою та овочевим салатом, наївся, вимив посуд і пішов умивати дівчину, яка трохи оговталася. Оговталася то оговталася, але ноги все одно запліталися, і вона валилася на підлогу. Тож до кімнати я теж заносив її на руках. Уклав, накрив, вислухав про те, який я хороший і милий, а після

того, як остаточно відключилася, загасив світло і пішов спати до П'яточки, по дорозі пообіцявши Баффі пригадати їй сьогоднішній вечір у своїй манері ще й триразово.

Розділ дев'ятий.

Ранок як завжди почався о шостій ранку. Правда цього разу П'яточка не стирчала біля голови з гребінцем, а почала тарабанити нічним горщиком, висунувши його з-під ліжка і встановлюючи посеред кімнати. Опустила труси і з задоволеною мармизою сіла обличчям в мій бік, й у своїй манері почала голосно пускати гази при цьому радісно хихикаючи. Добре хоч вікно було відчинене, та й то довелося обернутися до нього обличчям, через раз вдихаючи. Через якийсь час почув, як встала і знову почала човгати горщиком по підлозі гримлячи проклятою кришкою. Довелося, важко зітхаючи вставати і йти забирати в неї горщик, щоб не розхлюпала, та вхопивши вільною рукою за пасмо скуйовдженого волоссячка разом з малою волочитись в туалет — спустошити судину і мити брудний зад, яким вона зараз висвічувала, при цьому голосно шиплячи й ляскаючи по моїй руці, щоб відпустив волосся.

Закінчивши ранковий моціон, легким стусаном під голий зад, відправив її в кімнату одягатися, а сам вирішив прийняти ванну, і заразом у ній і доспати. Тільки зручно вмостився, напустивши піни, і вже почав дрімати, як чую шльопання босих ніжок по підлозі. В мій бік. Але проблема в тому, що я присобачив до дверей, гачок з внутрішнього боку, і встиг накинути його в скобу — щоб ніхто не турбував. Горщик же залишив зовні, так щоб можна було не боятися неприємних сюрпризів на підлозі.

Спочатку засувалася ручка дверей... один раз, другий. Потім засіпалася часто, вимогливо, але марно. Я й не думав відчиняти. А чого питається мені метушиться — вхідні двері замкнені на ключ, вікно в кімнату я теж прикрив, ножі та виделки в тумбочці на верхній полиці, револьвер розряджений. Єдині відчинені двері... це двері до кімнати, де спить п'яна Баффі. А я з вечора пообіцяв їй помститися за "забруднений" туалет, який мені довелося відчищати. Нехай отримує.

Двері ще деякий час посмикали, потім з пів години стукали - і руками, і ногами, але врешті все стихло. Лише ніжки потупотіли в бік кімнат. А я благополучно задрімав. Прокинувся хвилини через сорок, прислухався... начебто все тихо. Вирішив більше не ризикувати, а піти перевірити що там та як. Спустив воду, витерся, одягнув спідню білизну, хотів був прополоскати ванну, але почув із крана тільки кректання і тонкий виск. З якоїсь причини вимкнули воду. Але воно й не дивно - в оточеному місті всяке може трапитися. Тому залишив усе як є, і вийшов із ванної. На кухні панував порядок і спокій. Я дістав із вчорашнього пакета шматок ковбаси, і відкушуючи великими шматками, подався в рейд по кімнатах, щоб розвідати обстановку. З коридору глянув у дальню кімнату малої, двері до якої виявилися розчинені навстіж. Там було тихо й порожньо. Тоді я тихенько підійшов до дверей своєї кімнати й, притуливши до них вухо, прислухався. Там теж було практично тихо, лише іноді лунала тиха й тонка трель, яку видавала П'яточка, коли чимось захоплювалася і по-своєму - німому, наспівувала, виводячи дивні звуки й писки. Значить, мала знайшла собі якесь цікаве заняття, якщо співає. Але що такого цікавого можна робити біля сплячої дівчини?

Я тихенько прочинив двері й обережно просунувши голову, подивився в бік ліжка. Те, що я там побачив... змусило мене одночасно схопитися і за голову, і за рот, щоб не вибухнути в нападі нестримного реготу.

П'яточка, не зумівши дістатися до мене і, мабуть, також не добудувшись похмільної Баффі, пішла нишпорити по кімнатах у пошуках занять і випадково натрапила на різноколірну крейду, куплену мною вчора. Дошечку розмалювала досить швидко, і місця на ній більше не залишилося. Про те, що малюнки можна стирати, їй поки що ніхто не пояснив, а оскільки талант вимагав виходу – вона взялася малювати на білосніжній і гладкій шкірі сплячої дівчини, яка через свій стан зовсім не заперечувала. А оскільки спала вона практично оголеною, якщо не рахувати тоненької смужки стрінгів, то дісталось всьому тілу. До того ж ще, мабуть, ворочалася уві сні, тому що і спина, і круглі апетитні сідниці, і ноги, зверху до низу, абсолютно все було розмальовано різноманітними малюнками. Я вже не кажу про вид спереду і обличчя – там практично живого місця не лишилося. Навіть на рожевих ступнях виднілися якісь каракулі. Баффі що – зовсім не боялася лоскоту?

Від крейди залишилися одні тільки недогризки, якими мала довершувала робити макіяж на обличчі – зафарбовуючи губи блакитним кольором. Я заради сміху зробив кілька фоток дівчини з усіх боків, які пообіцяв собі одразу ж видалити, як тільки достатньо поприколююся з неї. Після цього вирішив забрати "злочинницю" з місця злочину разом із доказами, щоб не вийшло конфузу. Тому тихо зайшовши, але так, щоб мала почула мої кроки, я приклав палець до губ, закликаючи до тиші, і по-швидкому зібрав розкидану крейду, сунув її в кишеню, підхопив П'яточку і вийшов з кімнати, акуратно причинивши за собою двері.

Ми з П'яточкою вже доїдали яєчню, коли з кімнати, де спала Баффі, пролунав крик і гучний стукіт. Потім ще один крик і двері в кімнату розчинилися з такою швидкістю, ніби їх ногою вибили, і слідом за нею вилетіла розмальована дівчина, закутана в простирадло. Я схопився зі стільця, мало не впустивши малу, і направив на неї зброю.

– Ой йо б!.. Ти що... хто? Стій, а то стріляти буду! – гаркнув я і демонстративно звів курок.

– Стій! Не стріляй! Це ж я... Баффі!..

– Точно Баффі? А що це з тобою? А як ти опинилася в моїй квартирі?

– Я, я... я сама не розумію... а ти хіба мене вчора не бачив, ми не розмовляли? – вона втупилася на мене, вже нічого не розуміючи.

– Та ні. Ми вчора з малою довго гуляли та пізно повернулися. Втомилися і, вмившись, одразу лягли спати. Та й вхідні двері я начебто зачиняв на ключ. Як же ти тут опинилася і що це на тобі? – знизав я плечима, повідомляючи про наші вчорашні дії.

Після чого озирнувся на П'яточку, яка сиділа за столом із роззявленим від здивування ротом і витріщалася на дівчину, ніби вперше її бачила. Оце так дає – природжена актриса. Баффі теж глянула на малу і, побачивши її реакцію, зовсім знітилася.

- Бачиш... я за вчорашній вечір мало що пам'ятаю. Річ у тому, що вчора разом із дівчатами ми відзначали нове звання Анічки. Вона отримала капітана після того, як знешкодила виводок павуків-мутантів на якійсь закинутій фабриці. От і проставилася. Спершу взяли одну пляшку, потім другу... потім ми танцювали, потім ще одну пляшку... співали... і все. Далі, як у тумані.

- Ну ти даєш, подруго! Сподіваюся, з собою нікого не притягла...

- Ой, що ти! Та ні, там нікого немає... ти пробач мені, але я зовсім-зовсім нічого не пам'ятаю. Може, дозволиш скористатися твоєю ванною, а то я в такому вигляді навіть у коридор соромлюся вийти.

- А що, одягу немає зовсім?

- Щось повинно бути. Я повернуся до кімнати і подивлюся. - І вона швидко полетіла в мою кімнату шукати свої речі.

Та тільки даремно шукала. Я, після того, як забрав малу з кімнати, подумав і повернувся, щоб забрати її сукню та взуття і занести їх до її квартири. Яку потім зачинив, а ключ повісив за шнурок дівчині на руку.

За пару хвилин марних пошуків вона повернулася на кухню на межі відчаю, я ж, як благородний лицар і гостинний господар, відчинив їй двері у ванну, ще й чистий рушник запропонувавши.

— А ти не будеш настільки люб'язний, піти в мою квартиру і принести мені мої речі? Вибач, звичайно, що морочу тобі голову, я і так буду зобов'язана тобі довіку. Але я не можу піти до себе в такому вигляді, раптом натраплю на тітоньку Поллі, що вона про нас подумає?

— Ну звичайно, які проблеми!

— Ой, спасибі! Який ти милий, - і, стрельнувши в мене повністю зафарбованими в чорний колір очима, зникла у ванній...

Зникла, щоб через пару хвилин голосно скрикнути, вилятися матюками і вискочити назад.

— А в тебе води в крані немає! - мало не плачучи, вигукнула вона.

— Як немає?! - теж здивувався я і, підійшовши до кухонного крана, почав відкручувати вентиль.

Але, як і у випадку з краном у ванній, тільки протяжний скрип і віддалений виск повідомили про цю проблему. Я лише невизначено знизав плечима і розвів руками, скрушно зітхаючи та співчуваючи її проблемі. Дівчина, ледве стримуючи сльози, плюхнулася на стілець і приречено почала хрумтіти огірком, що лежав на столі серед інших овочів. П'яточка сковзнувши зі стільця, почовгала до неї і, жалісливо глянувши на дівчину, опустила їй голівку на коліно і почала гладити обмальовану ногу. Не знаю, ким насправді були батьки малечі, але мені здається, що вони працювали в місцевому гестапо і труїли людей у газових камерах.

Я хотів був щось сказати, але в цей момент в очах спалахнуло червоним. По всіх внутрішньосистемним громадськими каналами пролетіло повідомлення про масовий прорив зомбі на південних плантаціях. І що патрулі топів ледве стримують натиск

мерців. Усі гільдії та клани вже формують великі загони й масово висуваються на місце прориву. Ситуація настільки серйозна, що навіть департамент юстиції висилає на місце своїх бійців у великій кількості.

- О, Господи! - вигукнула Баффі, підскачивши зі стільця. - Якщо зомбі заповнять південний регіон, то місту гаплик. Там же величезні території засаджених полів і фруктові сади, та ще й кілька тваринницьких ферм розташовано. Ми всі повільно вмиратимемо з голоду. Я повинна там бути, моя допомога буде вкрай необхідна.

- Ти що, в такому вигляді підеш?

- Плювати! Обличчя вмию з пляшки з питною водою, а там одяг прикриє. Ти просто не розумієш усієї серйозності ситуації! Це не стіна, тут доведеться битися віч-на-віч... відчуваю, багато сьогодні системних поляже на тому клятому прориві. Тьфу-тьфу, щоб не наврочити. Все, я побігла, а ти дивися, сильно не ризикуй, хоч ти й відчайдушний, та ще й везунчик, яких пошукати, але з твоїм рівнем краще бути в задніх рядах. І не думай, що я принижую твої чесноти... просто я вірю в те, що коли ти "вироснеш" - то станеш справжнім лихом для монстрів, перевершивши всіх. Все - біжу, біжу!

Теж мені - вірянкa. Знала б вона, що в усіх її ранкових негараздах добра частка моєї провини, то говорила б зовсім інші слова - в основному, матірні.

Але сміх сміхом, а мені теж варто поквартитися, інакше пропущу всі веселощі. Та й рівні самі по собі не піднімуться, треба рухатися. Та от одвічна проблема заважала одразу кинутися назустріч пригодам - П'яточка. Вона стояла посеред кухні в одних трусиках і маечці, і розгублено дивилася прямо на мене. Видно, розуміла, що сталося щось серйозне, тому що мала вигляд - ось-ось розреветься.

Але Баффі має рацію, на кону стояло життя цілого міста і багатьох тисяч мирних жителів, що мешкають у ньому. Якщо зомбаки прорвуться і заповнять собою поля з посівами, що починають дозрівати, та фруктові сади, та парники з ранніми овочами. І це, вже не кажучи про курячі та козячо-коров'ячі ферми. А якщо до всього згадати про сотні робітників, які з раннього ранку працюють на своїх місцях, і котрі опинилися під прямою загрозою бути з'їденими або зараженими, і що багато хто навряд чи встигне добігти й сховатися за стінами та потраплять до зубів мерцям. Після чого стануть ще однією загрозою для міста, поповнивши ряди тварюк, що прорвалися. І навіть якщо системним вдасться утримати місто, то наслідків голоду не уникнути. Вулиці заповняться голодними людьми і десятками виснажених та знекровлених "п'яточок".

Ні таке допустити я не маю права. І навіть попри мій невисокий рівень, там знадобиться кожна куля. Як то кажуть — зі світу по нитці ... Так що, тітонька Поллі — тримайся! Хочеш не хочеш, а тобі доведеться тримати свій фронт тут.

Тому швидко одягнувшись, як-небудь нап'яв на малючку щось з одягу, і підхопивши її на руки, вихором кинувся вниз, і навіть не постукавши — увірвався в покої нашої огрядної господині, благо двері виявилися не замкнені.

— Біда, тітонька Поллі! — відразу закричав я, змусивши завмерти хазяйку з чашкою чаю в руках. - Біда! Все пропало! Тільки у ваших руках порятунок цілого міста, інакше нікому не врятуватись!

Тітонька, яка, мабуть, збиралася спокійно попити ранкового чаю з печивом, спочатку впала в ступор, потім зблідла, почервоніла, і нарешті опам'ятавшись почала допитуватися в мене про подробиці.

— Все місто буде вам вдячне, якщо ви годинку — іншу приглянете за П'яточкою. Вона обіцяла мені вас слухатися і більше не пустувати та не вередувати. — протараторив я, і тут же вручив їй дитину, змусивши впустити недоїдене печиво.

— Але як же, е-е? — почала була вона, та я не давши почати фразу знову зачастив.

— П'яточко! При мені пообіцяй тітоньці Поллі слухатися її в усьому, поки я буду бити поганих зомбі. Ти ж чула, що сказала Баффі — вони прорвалися на плантації, і якщо потраплять у місто... ти пам'ятаєш і знаєш, що буде далі...

Мала, тримаючись однією ручкою за накрохмалений комірець тітоньки, подивилася на мене тямущим поглядом, а потім, потупивши оченята і мило випнувши нижню губку, обійняла товстелезну шию жінки і уткнулася личком їй у плече.

Моя ти розумничка!

Серце тітоньки вмить розтануло від таких проявів почуттів, і вона, ніжно гладячи малу по спині, запевнила, що пригляне за дівчинкою, скільки буде потрібно. І щоб я спокійно, ні про що не переживаючи, біг рятувати місто. От і чудово.

Якщо подумати, то я залишаю П'яточку в найнадійніших руках, адже якщо що — то наша господиня сама зможе стримати хвилю зомбі, і якщо треба, в рукопашну схопиться з Танком, і не факт, що останній візьме гору.

Спершу я стрибнув у двоколку, щоб швидше дістатися до південних воріт. Але доїхавши до центру, ми з нашою двоколкою надійно застрягли в заторі. Невже це біда всіх часів? Розплатившись із візником, я вирішив рухати далі своїм ходом, щоб уникнути усіляких дорожніх казусів. А на майбутнє треба б завести собі їздового вихованця, якщо вони, звичайно, існують. Чути чув, звичайно, але бачити поки не доводилося. Порозпитую на дозвіллі в дядечка Ау.

Поки йшов, згадав що в мене є в "занадці" ще 40 не розподілених балів характеристик. Тримати далі не має сенсу, у бою віч-на-віч кожен підвищений параметр може стати рятівною соломинкою.

Десятка відразу пішла в силу, щоб мати можливість твердо тримати свій револьвер, що славиться сильною віддачею, без жодних вагань, і стріляти, не боячись виляння ствола. Заодно і друга рука звільниться — навіщо?.. Я ще поки не вирішив, може просто в харю дати, або прикуплю другий ствол і приловчусь стріляти з двох рук... от видовище буде забійне, причому як у прямому, так і в переносному значенні.

По п'ятнадцять, закинув у дальність і швидкість, бо відчуваю одним місцем — сьогодні вони мені знадобляться.

Клас: Стрілець - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 21

АТАКА - 12,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 10 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ— 31

ЗАХИСТ - 10 (+73 верхній одяг, + 11 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 6

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 270/270

Швидкість - 17,4% (+30 зброя)

Дальність - 27,4% (+14 зброя)

Влучність — 2,9%

Вільних очок, що розподіляються: 0

УМІННЯ - Темпус станс (Зупинка часу), (можливість зупинити час на 3 секунди), міфічний, масштабований, час перезарядження - 23 години.

НАВИК - Чудан (6 рівня) (Удар ногою по корпусу), епічний, масштабований, час перезарядження - 40 хвилин.

НАВИК — Трейсер 2-го рівня.

Слот стихій (спеціально для каменю стихії, активний) - Камінь вогню 4-го рівня (активний)

Таким чином дальність збільшилася практично вдвічі, плюс чотирнадцять від зброї, що в цьому випадку мені буде дуже необхідно. Трохи - трохи підросла швидкість, зате гарне збільшення знову-таки отримав від подвійної оцінки за Кольт, що відразу збільшувало даний параметр триразово - а це вже не абищо. А ось силу підвищив ґрунтовно - револьвер відчувався в руці як іграшковий. Поки тішився та крутив зброєю насолоджуючись придбаною силою, раптом почув крики і верески, і побачив, як люди довкола в паніці кинулися врозтіч, тікаючи і ховаючись хто куди. Не бачачи ніякої небезпеки - я, злегка спантеличений, але про всяк випадок пригнувшись, спрямував зброю вперед себе.

І правильно зробив - точніше, вчасно. Тому що тільки-но я схилився, одразу за спиною щось крякнуло, пролунало тріпотіння крил, по спині чимось різонуло і полетіло далі. Летючі гади. Видно, атака з повітря сьогодні теж буде мати місце. І не роздумуючи, стрельнув, проклятій "пташці" навздогін. Влучив просто в зад - при цьому постріл супроводила блискавка, вирвавши з мутанта неабиякий жмут м'яса, бризнувши при цьому кров'ю. Та закричала, майже по-людськи, на всю горлянку, і кривобоко вихляючи в повітрі, шугонула кудись за будинки. На жаль - не вбив! Зате образив, он як ревіла, крутячи пошкодженою частиною тіла, та ще й такою інтимною.

Хотів уже було бігти далі, та от же непруха! Моя новенька футболочка, тільки вчора куплена, з потужними 73 очками до захисту, стала повністю непридатною. Клятий літун своїм гострим кігтем розірвав її від пояса майже до шиї, тим самим перетворивши на просту ганчірку. Те, що вона своїми параметрами врятувала мені життя, адже на місці розрізу міг бути мій розрубаний хребет, я збагнув тільки потім. А зараз від злості за зіпсовану річ дорвав футболку і закинув її на дах сусіднього будинку, за яким зникла летюча тварюка. А на! Подавивсь голозадий!

Сплюнувши і більше не переймаючись втраченим шматтям, я прискорив крок, намагаючись якомога швидше дістатися до Південних воріт. Адже з моїми дорожніми пригодами я припруся якраз під кінець дійства, і тоді мої рівні плакали - до наступного

разу. Крокуючи, я почав спостерігати все більшу чисельність перехожих, що сновигали туди-сюди, це означало, що я не заблукав і підходив до місця призначення, де вирішив – якщо не пристану до жодного загону, то піду одинаком. Звісно, залишуся без баффів і підсилень, та й без послуг цілителя теж – хоча сьогодні все якось було пофігу. Але чим ближче я підходив, тим більше мені ставало моторошно.

Так! Як і на західній стіні парочку днів тому – суцільна біганина, що супроводжувалася лайкою та триповерховими матюками. Якись дії зі зброєю, підвезення боєприпасів та іншого, ремонт на місці, підгонка броні, остання перевірка зброї перед боєм. Усе як там – майже... адже раніше я не помічав стільки заплаканих місцевих, багато з котрих звивалися та билися в істериці. І взагалі жодного разу не бачив возів, машин, та й просто носилок із пораненими системними. Від ран різного ступеня тяжкості ті кричали й корчилися, а цілителі та лікарі що їх супроводжували намагалися кожен своїми методами полегшити їхній біль. Але апогеєм усього цього божевілля виявилася побачена мною картина території між зовнішньою та внутрішньою стіною, де народу було – не проштотхнутися. Під стінами що з одного, що з іншого боку, все забито пораненими та мертвими з жахливими рубаними та рваними ранами. Деякі були наполовину поїдені кислотою або якоюсь іншою речовиною, багато хто до половини обгорілий з почорнілою шкірою та жахливими пухирями, які від необережних рухів або самі по собі – лопали, стікаючи жовтою сукровицею. І всюди крики й кров, кров, кров.

Повз мене прокотив візок із пораненими, один із яких голосно, навіть голосніше ніж треба, кричав одному з лікарів що йшов поруч:

– Пруть і пруть! Майже всі види зібралися!.. І головне – новий гад з'явився! Страшний! Чув, що Женцем називають... два з половиною, зростом, – замість кігтів довгі шаблі, будь-кого навпіл одним махом розрізає, мало яка броня рятує. До далекобійної зброї практично абсолютний захист, ніяке не бере, ні магічне, ні порохове, місце вибуху проходить навіть не жмурячись. Уразливий тільки в ближньому бою, але собака, навіть так примудряється застосовувати "стелс". Мелькає як блискавка, і ріже, ріже!.. Один такий пів загону виніс, перш ніж його завалили...

Оце так справи! Дістав із задньої кишені заповітну зубочистку, бо від почутого стало геть не добре. І вже підходячи майже до самих воріт, раптом почув:

– І прийде Він, без броні та обладунків – бо не відає страху! І буде вражати чудовиськ зброєю, що вивергає полум'я. І від грізної ходи його здригнеться світ! І затремтять чудовиська, і будуть скинуті стопами його у вогонь всеочисний!

Я навіть призупинився, підштовхуваний з усіх боків людьми, що поспішали. Та це ж розпатякує мій недавній "приятель", за сумісництвом – шкільний учитель музики, а тепер ще й пророк-пройдисвіт Ілій. З волоссям, що стирчало на всі боки, спітнілими окулярами, у розтріпаній сорочці – він видерся на якийсь ящик і віщав місцеву легенду, взявши за основу мої слова.

Ах ти ж плагіатор хрінів! От дістатися б до тебе зараз, та "скинути стопами" добряче, щоб "ликом" об землю...

- І ім'я, дане йому небом... було - Великий Стрілок!

Але дістатися до Ілія було справою нелегкою. Величезний натовп оточував його, і при кожному його слові - здригався і грізно кричав, підіймаючи руки високо вгору. Гаразд... нехай живе і радіє, що мені ніколи. Поки що.

А тут ще довелося поспішити, бо як тільки він промовив останні слова, потік людей і возів на якийсь час схлинув, і між нами... тобто мною та чортовим мовником, утворився своєрідний "просвіт". І сволота така, мене побачила. Очі його миттєво вилізли з орбіт, мало не видавивши окуляри з носа, він тут же тицьнув у мій бік пальцем і закричав:

— Здійснилося!

Весь натовп, як ужалений, одночасно підстрибнув і повернувся в мій бік. Але я встиг швиденько загубитися серед людей, що снували, і, пригнувшись, вискочити за ворота.

Відійшовши на кілька десятків метрів, я обернувся і, переконавшись, що мене ніхто не переслідує, з полегшенням видихнув. От дебіл так дебіл! Це я про придуркуватого скрипалика, чиїми стараннями можу уславитися якимось месією. Дивишся, ще збіжаться розпинати на хресті чи на багаття понесуть, щоб упевнитися, воскресну чи ні. Нічого - якщо сьогодні виживу, обов'язково знайду і натягну йому його ж окуляри на його дупу - і так ходити змушу.

Поки я подумки мстився очкастому пророку і йшов у бік прориву, звернув увагу, що в моєму напрямку немає попутників. Назустріч - так! Крокувало чи бігло, хто як, безліч народу, і поодинці, і групами, з виразом безмірного жаху та розпачу. А ось у напрямку, де йшла битва, тупала лише моя самотня особа. Невже всі вже там чи багато хто ще не прочухався і тільки збирається? Краще б вірним було друге припущення, а то дивлячись на приречені лиця людей, що йдуть назустріч, та згадуючи величезну кількість пораних за стінами міста, мені почало здаватися, що наші справи дуже погані.

Йшли, як правило, місцеві, напевно, роботяги з ферм та полів, хоча то тут, то там іноді прослизали системні особини, і начебто без видимих ушкоджень і ран, але втікали швидше за місцевих. А ці ж-то, куди?

Дивлячись, як народ біжить, крокує, ледь плентається, згорбившись і лише похмуро дивлячись перед собою, не помічаючи нічого навколо, я почав відчувати себе білою вороною. А то - з голим торсом (спасибі крилатій дупі) у закачаних штанах, кедах із половиною міцності, зубочисткою в зубах, та ще й насвистувати почав.

Сто метрів, п'ятсот, кілометр - якимось чином вже й ліньки крокувати. Знову згадав про їздового вихованця - мені б зараз будь-який підійшов, навіть в образі таргана. А людей, що бігли, ставало все більше й більше. Серед них почали зустрічатися й системні, які отримали серйозні рани, але все ще могли пересуватися, часто багато хто з таких, ледве волочачи ногами, ще й товариша намагалися підтримати, який перебував у гіршому стані. Інші, просто зваливши на спину непритомну людину, хитаючись і час від часу спотикаючись, намагалися швидше винести того з поля бою. Я бачив навіть

витончених дівчат, які волокли здоровенних хлопів, іноді без рук і ніг, але все одно важких, та ще й в обладунках, а часто й із масивною зброєю, яку так і не випустили з рук. Так, можливо, у них високий рівень і прокачаний параметр Сили, але дивлячись на те, як одна красуня пихтить і віддувається, іноді змахуючи бісеринки поту, що виступив на лобі, – розумів, що справа не тільки в параметрах.

І все більше я не розумів тих, хто з жахом в очах, але зовсім цілі та здорові пробігали повз таких, навіть не думаючи запропонувати свою допомогу. Мені захотілося зупинити когось із них і запитати від когось і куди він біжить. Ми ж і так уже всі померли, чого знову бояться, невже нікому не хочеться просто поглянути смерті в очі і при цьому ще й посміхнутися. Так, я не безсмертний, хоч і з одним життям у запасі, і не самогубець. І я не йду вмирати — я йду, щоб зупинити злих мерців, і не допустити загибелі міста. І я теж хочу жити, бо там за стінами на мене чекає маленька білобриса істота, яка так любить обіймашки і яку я час від часу, через збитошну вдачу, люблю жорстко подратувати чи цапнути за вушко, але за яку – переверну весь світ. Мені є для когось жити. Але я й не подумаю тікати чи ховатися у задніх рядах, як радила апетитна сусідка. І не вступатиму ні в які загони, начхати на посилення – я сам по собі. Дорога моя в один кінець, я не поверну назад, ще й тому, що в спину мені дивляться сотні очей з обличчям П'яточки — виснажених, зголоднілих, без краплі надії, батьків яких зжерли шалені монстри. І можливо, чи навіть швидше за все – я загину. Може бути гідно, а може й ні. Може репетуватиму як очманілий, зриваючись на вереск, кричати й корчитися з жахом дивлячись як з мене ще живого, виривають кишки. Але зомбі – НЕ ПРОЙДУТЬ!

А людей тим часом побільшало. Все, що відбувається, стало скидатися на масову втечу. Багато хто вже не просто йшов, а біг і кричав, поранених, та й просто системних що в паніці відступали – не злічити. Попереду вже було чути звуки бою.

Повз мене пробігла перелякана жінка років тридцяти з дитиною на руках що постійно скиглила. От навіщо, постає питання, брати в поле таке маля. Але може я і не правий – у садок таких дітей ще не беруть, а може, й садочків та ясел поки що ніяких не існує. Про школи та дитбудинки чув, а от про таке, жодною інформацією не володів. Ось і тягне за собою дитину, жити ж на щось треба, а значить, треба й працювати, а рідні', щоб на когось залишити дитя, теж немає. І чоловік можливо з ранку до ночі гарує, а може, й немає ніякого чоловіка – зомбі зжерли. А може, просто для себе народила. І таке буває. То чого ж я раптом взявся судити бідолаху, он треба краще до бою готуватися.

Жінка ж, яка так прудко тікала від біди, рятуючи себе і дитину, раптово зупинилася, ніби в невидиму стінку ткнулася. І це практично ледь минувши мене, що неспішно йшов у бік битви.

– Стрілку! Я знаю – це ти! – крикнула вона мені в спину, при цьому падаючи на коліна, та так голосно, що здавалося, перекрила всі інші звуки навколо. – Врятуй місто! Не дай тварюкам згубити нас і наших дітей! Благаю тебе! Зупини хвилю!

Люди, що пробігали в паніці повз нас, почали на ходу озиратися в наш бік; дехто й

зовсім зупинявся і застигав на місці. Багато людей – і в основному системні. Я теж призупинив крок і, злегка озирнувшись, не дуже голосно відповів їй:

– Вони не пройдуть!

Начебто неголосно. Але почули багато хто. Дуже багато.

Почули чи ні, мені вже було байдуже. Я продовжив свій шлях далі, не змінюючи напрямку. Люди попереду мовчки розступалися, даючи дорогу. Позаду почали лунаати звуки перезаряджуваної зброї та шелест мечів, що виймалися з піхов, а попереду нарастив гуркіт і рев жорстокої бійні – між життям і смертю.

І в одну мить я опинився в самій гущі бою. Навколо метушився народ, перезаряджаючи легкі артилерійські установки та переставляючи триноги мінометів, поряд із гранатометниками, що ревучи' шквальним вогнем, посиляли свої смертельні заряди. Поряд з ними, чаклували не менш вбивчі заклинання – і маги різних стихій та напрямків. Я швидко пройшов їхні ряди, намагаючись оминати перешкоди у вигляді груп людей, зосереджено зайнятих своїми різноманітними справами, обслуговуючи всілякі руйнівні машини, які напрочуд доволі часто "працювали" в бік ворога.

Газуючи й пробуксовуючи, потроху від'їжджали назад потужні джипи та верткі уазики з відкритими кузовами, на яких знаходилися обертальні платформи та установки з важкими кулеметами й ракетними установками малого радіуса дії, їх прикривали снайпери й проклиначі, що насипали на ворогів всілякі масові й поодинокі закляття, які перетворювали тверду землю або на топке болото, або на сипучі піски, в які мерці провалювалися цілими натовпами і над їхніми головами вмиць все застигало, перетворюючись на найтвердіший ґрунт, подібний до цементу, що розчавлював їхні тіла вщент. Але попри всю міць техніки, могутність магів і незламність високорівневих Танків – ми відступали. Потроху, помалу, чинячи запеклий опір, але невідворотно відходили. Бо навіть найбільш "прокачані" системою люди не могли зрівнятися з неблаганним і нещадним натиском збожеволілих монстрів, яким не було видно ні кінця ні краю.

Але я все одно йшов уперед, і йдучи, праворуч помітив – як організовано відступають бійці із департаменту юстиції, якими керувала мініатюрна дівчина Аня, без жодних слідів страху чи паніки, дзвінким дівочим голосом, у якому все ж прослизали тривожні нотки, віддавала якісь команди. Дивлюся далі... Опа! Помітила... і з ошелешеними очима на секунду застигла. Я злегка посміхнувся і підморгнувши їй, пішов далі, не збавляючи кроку. Ліворуч і трохи попереду, прикриваючись магічними щитами, відходили "спартанці", ні на хвилину не припиняючи смертельних ударів по ворогові. Серед них помітив посіченого ранами Атома – всього в крові і без правої руки, наспіх обмотаною якимись ганчірками та підтримуваним з двох боків Аелітою та Анком. А навколо – вірні сокланівці – Альф, воїн Артур, цілитель Авіценна, брюнетка-кучеряха і синьоволоса Аліса.

Прохожу повз них... помітили... призупинились. Киваю, вітально торкаючись скроні стволом револьвера – не чужі ж люди, хоч деякі й без почуття гумору.

Минаю їх і видихаю... все – час! Ось я і дійшов до лінії зіткнення. Попереду тільки

незліченна безліч мерців, що скаляться і ричать... от тепер можна і постріляти. І тут же продірявив голову першому зомбі, що підбіг. А далі палив уже без перерви й без розбору – головне в голову.

Постріл... розряд блискавки. Постріл ... розряд, і відразу валиться двоє, один від кулі в голову, інший від наскрізної дірки в черепі пропаленої блискавкою. Оце мені пощастило з цим камінчиком, ось би ще до одинадцятого його дотягнути, і я мрійливо закотив очі. Потім... все буде! Але потім ... якщо виживу.

Раптом праворуч слух різонув дзвінкий дівочий голос:

– За місто! За закон! В ім'я народу! – і грізний рик сотні луджених горлянок на підтримку. Департамент юстиції.

Ліворуч, практично в унісон — гучний рев:

— За Спарту!

Дивлюся – попереду мене і з боків замерехтіли різнокольорні сполохи магічних щитів. Відчуваю, як тіло наливається енергією, починаю палити з дедалі більшою швидкістю, і при цьому крутитися та рухатися так швидко і вправно, як ніколи раніше. Бафнули. Але як?.. Я ж не перебуваю в жодному загоні. Напевно, хтось спеціально вийшов із групи, щоб підтримати мене – убогого. А може це хтось із тих, хто тікав, але схаменувся і став за мою спиною. Неважливо. Я вдячний усім, хто переміг себе і пішов за мною. Без підтримки інших гравців мене б давно вже доїдали. Так, на цей момент я перевершував самого себе, але це ще й завдяки хілерам, які підтягнули мої параметри до недоступних для мене, поки що, значень. Я палив як із кулемета, при цьому практично не промахуючись, ішов уперед по трупах ворогів, які іноді ще ворушилися, і творив справжні чудеса револьвером. Але все одно, залишався всього лише двадцятирічним стрільцем, і те, що творили інші гравці, мені навіть не снилося.

Ось переді мною хтось дихнув лавиною вогню, залишивши від доброго десятка мерців лише обвуглені нижні кінцівки. А далі хтось вгатив повітряним тараном, і вже кілька десятків зомбі розлітаються врзнобіч, розбризкуючи чорною кров'ю і гублячи нутрощі. Якби не такі раптові та своєчасні акти допомоги, мене б поховало під валом мертвих тіл. Та попри підтримку, регулярну і повсякчасну, доводилося віддуватися і самому. Назвався грибом – лізь у мішок.

Відстреливши парочку мерців, які підібралися занадто близько, попереду і трохи праворуч, з-за голів оскажених тварюк, з'являється Танк – мутант: величезне триметрове тіло, з вузлами м'язів і могутнім молотом. Помітив мене, замахується своєю громіздкою зброєю і, прискорюючи крок, не роздумуючи, суне в моєму напрямку – неблаганний як смерть. Ти диви – замахується, лякати надумав! Та хто тебе боїться – дохляк, перегодований. Випускаю по ньому з десяток куль, майже всі в голову і шию, та на додачу мутоване тіло пронизує кілька блискавок, заодно помічаю, як проходять ушкодження і від інших гравців. Але зараз – у радіусі пари метрів лише я і він. Тому звертаю в його бік і рішуче йду гаду назустріч. Іду – і стріляю. А він, ричить, смикається, але продовжує перти.

Аж ось лунає ще один постріл, і танк здувається. Випустивши молот, падає на

коліна і вже збирається завалитися набік, але я підходжу якраз вчасно... щоб допомогти. З розвороту луплю ногою в голову, та так проникливо, з хрускотом і чавканням, що на ній лишається глибока вм'ятина і той беззвучно рушиться на землю. Ось тобі потворо - "звергнуті будуть стопами його"...

Тушка танка впала просто переді мною, але я не став обходити її, а пішов просто по мертвому тілу, топчучи його ногами, чим викликав позаду себе захоплений рев сотні... а то й тисячі людей. Навіть у такій критичній ситуації внутрішньосистемну пряму трансляцію ніхто не скасовував.

Як я вже казав, те, що останній удар залишився за мною, не означало, що в загибелі монстра є тільки моя заслуга. Якщо, по правді, то я тут так - погуляти. Постріляти трошки, пару рівнів підняти... основний урон завдавали люди, що йшли за мною - системні сотого, а то й сто п'ятдесятого рівня, які знищували монстрів десятками й сотнями. Та тільки ніхто цього зараз навіть не помічав, і можливо навіть вони самі. Народ бачив лише того, хто б'є без промаху, не оглядаючись йде вперед, без броні й обладунків, без страху і докору - Великого Стрілка, що веде їх до перемоги.

Якби їм тільки спало на думку що тільки завдяки їхнім неймовірно міцним магічним щитам і вмілим бафферам та хілерам, що вчасно кастують свої вміння на мене - тут би й скінчився "Великий Стрілок". Тому що я вже досить сильно задовбав і втомився, і хотів пити — тому що в роті пересохло настільки — що язик нагадував наждачний папір. І рука зі зброєю почала втомлюватися і тремтіти. А від нестерпного смороду, що йшов від гнилявих тіл, душило і не давало нормально продихнути ні на мить. Але як я міг підвести людей, які повірили в мене і йдуть за мною в саме пекло. Тому й крокую далі, жуючи зубочистку і посміхаючись, при цьому не перестаючи валити монстрів.

Посміхався - але не довго!

Настав час ікс. Попереду мене, замаячила височенна постать Женця, з метровими серпастими косами на кистях, які з якоїсь невідомої анатомічної причини могли обертатися на всі 360 градусів, що робило їх неймовірно верткими. У шкірястому білому балахоні — це безоке і зубасте чудовисько, здавалося невідворотно "пливло" серед хвиль мерців, що неслися вперед. Виглядала тварюка вражаюче - нічого не скажеш. Постріли з далекобійної зброї, блискавки, фаєрболи, і просто величезні камені, кинуті телекінезом або балістою, високорівневими системними, розбивалися або рикошетили від його невидимого щита, зовсім не завдаючи тому жодної шкоди.

І ця машина смерті йшла на мене.

Мені раптом стало якось не добре... і захотілося до дому під ковдру. Та тут і неозброєним оком видно, що жнець - не моя вагова категорія. Але раз нелегка занесла мене на самий передок... Я, здається, про гриби й мішок вже згадував, можна ще додати: "Взявся за гуж, не кажи, що не дуж", або "Пішов у попи - служи й панахиди" ... ой, про панахиди якось недобре звучить... і не до місця. Коротше - доведеться битися.

А поки дивився, той вже й поруч опинився. Одразу ж безперебійна черга пострілів, знизу вгору - просто йому в голову. Перші два ще зрикошетили від невидимого

захисного поля, але потім монстр увійшов у зону ураження, й інші чотири увійшли прямо в обличчя. Правда, не в череп, а в щелепу і вилицю, але все одно пройняло – бо засмикався і засичав. І знову черговий залп, і знову пряме влучання в голову – але тварюка чомусь не здихає.

І раптом жнець зник... щоб з'явитися прямо переді мною. Ясно – застосував "блінк". Та мало того, що пришвидшився, так ще й примудрився проткнути мені праву частину грудей своєю клятою косою.

Ох-йю! Як же боляче раптом стало, та ще й дихання перехопило, а перед очима червоні сполохи, що ревуть про критичне пошкодження... навіть не сподівайся, гадино – не візьмеш! Криво усміхаюся до нахабної пики, нанизаний на кіготь мов метелик – і випускаю чергову обойму, щоправда, в груди ворога, вище не можу підняти руку.

Знову чується – "в-ш-і-т-ь"! І другий кіготь пробиває ліву частину грудей – і ось тут я розумію, що приплив... свідомість меркне, ноги підгинаються, і я мертвою тушкою провисаю на витягнутих серпах. Позаду чується багатоголосий крик люті та відчаю. Але все тихіше і тихіше.

"В-ш-и-т-ь"! Монстр висмикує з мене свої кігті і "пропливає" мимо, далі вбивати моїх товаришів. Я ж валюся на коліна, але поки не падаю, інші мерці мене чомусь не чіпають і пробігають мимо. Значить, для них я вже того... помер! Перед очима виникає усміхнена мордаха П'яточки з одним зубчиком на голих передніх яснах. От потішна... і ні щоб у передсмертних видіннях насолодитися спогляданням смаглявої красуні Самай' чи мініатюрної лялечки Ані, або юної та гнучкої гарнуні Івілі, вже не кажучи про ух... пишногрудку сусідку Баффі. Ні, нема мені й у посмерті такого щастя... навіть сюди пролізла ця нахабна обслинявлена капосниця. Ну постривай! Зараза така – я тобі це пригадаю. Навіть померти спокійно не дасть...

Хрусь – в передсмертній агонії, зуби – зведені судомою, самі перекусили, щасливу зубочистку. І тут же відчув, як у тіло втікає надпотужна хвиля – життя. Ух ти! Відчуття, подібне до оргазму. Перед очима вмить прояснилося. Глянув на тіло... потворні рани ще присутні, але крові вже немає. Виплюнув зламану зубочистку – артефакт, і вставши з колін, обернувся слідом за женцем що не встиг ще далеко відійти.

– Ти! Не пройдеш! – гаркнув я, і подумав, що десь уже чув подібну фразу.

Монстр на секунду завмер і почав повільно повертатися. А народ, побачивши, як я встаю з колін, і почувши мій голос, – піднесено загорлав, і люди, що вже було втратили надію, – знову сповнившись наснаги, з подвоєною енергією заходилися рубати та відстрілювати інфікованих.

Я ж, ніколи не вмикаючи паузу в бою заради дурних театральних жестів, знову випустив по женцю цілу обойму. В голову, шию, тулуб – плювати куди, аби побільше. І – о диво! Пройняло! Монстр хитнувся і впав на коліна... ну прям як я – хвилину тому. Впасти то впав, але знову врубив блінк, і з занесеною для удару косою миттю опинився біля мене, готовий знову проткнути грудну клітку. Тільки даремно він це... ми вже бували. Бачили, знаємо! Тому що, часткою секунди раніше, я встиг активувати – "Зупинку часу". Як тільки все завмерло, не зволікаючи, схопив кисть чудовиська, з

косою, що зупинилася в якихось жалюгідних сантиметрах від моїх грудей, і вивернув ту, направляючи прямо в голову чудовиська. А для гарантії ще й пару разів пальнув тому в голову.

Секунди спливи. Кіготь із хрускотом і чавканням увігнався прямо в місце, де мало б бути ліве око, після чого жнець, здригнувшись, – затих. Поки мертве створіння похитувалося, готове рухнути, я смачно плюнув йому на голову, і зціпивши зуби, ледь стримуючи крик, що рвався назовні, садонув ногою в продірявлений череп, перекидаючи монстра на спину.

Такого "вибуху" тисячі голосів я ще в житті не чув – мало не оглух. І чого, постає питання, ото так горлати – краще б по парочці золотих мені скинулися, ну або хоч по срібляку. І в цю мить здригнулася земля!.. І монстри теж здригнулися...

Насправді монстрам було плювати на емоції, вони бажали тільки одного – жерти, і ні фіга вони не здригнулися. Просто підійшла допомога зі сформованих резервних загонів, що залишалися в місті, і вони разом вгатили з усіх знарядь по зомбі, які бігли до нас і яких залишалося ще, достатня кількість. Цей шквал вогню, а потім ще один і ще – остаточно переломили хід битви на нашу користь і своєю міццю справили ефект ворогів, що здригнулися. Але потім – коли я переглядав запис бою, на ній чітко відображалось, як здригнулися монстри. Але, як на мене – все одно, що там сталося, головне, що цього разу ми знову перемогли.

Так, потім ще довго добивали залишки що порозбігалися. А то й окремими загонами довбали одиноких босів, та то вже справа десята. Радувало, що нам вдалося вигнати біду з плантацій, і те, що я апнув **30-й рівень**. Ось так от – тютелька в тютельку... не 29-й, не 31-й, а саме тридцятий. Хоча за женця могли б відвалити трохи більше, але, мабуть, не тільки я заподіяв йому шкоду, от і поділила система, по справедливості. Ну та гаразд, я не жадібний.

А поки що, поки народ метушиться туди-сюди, намагаючись якомога більше набити вже не таких небезпечних самотніх зомбі, – я тихенько, бочком, не привертаючи зайвої уваги, почовгав у бік міста. Сонце поки ще високо, хоча вже ближче до заходу. Глянув на час – майже четверта пополудні. Ех, а хотів же ще на ринковій площі зустрітися із Самай', побалакати про те, се, може, допомогла б оновити гардероб для П'яточки. А то тільки один прикид на всі випадки життя. Я, звісно, можу і сам усе купити, не безрукий же, але як мужик – братиму все підряд, а от підібрати за розміром, та враховуючи нинішні модні тенденції, адже ж ще існує купа додаткових аксесуарів, про які я відати не відаю – ні, тут без Самай' не обійтись. Та й просто хотів її побачити – адже гарна-а... аж собі таку хочеться!

Як хотів непомітно втекти з поля бою, так чорта з два мені це вдалося. Начебто спочатку все йшло гладко, серед штовханини та метушні, я повільно, але впевнено просувався в потрібному напрямку. Та мені б, пустоголовому, догадатися та підняти з землі який-небудь одяг та натягнути на себе, для маскуванню. А так, із голим торсом, серед сотні людей у громіздких обладунках, я виділявся як павич на пташиному дворі. Тому, то одні, то інші зупиняли, говорили різні привітання, тиснули руку, ляскали по

плечу і лізли обійматися. А в якусь мить на мене налетів цілий вихор народу і всі суцільно знайомі обличчя. Від альбіноса Альфа до мечника Артура, і разом із ними добра частина "Спарти", яка знала мене в обличчя. Тут ніхто церемонитися не став і всією юрбою почали мене обіймати й ляскати по чому попало, навіть не звертаючи уваги на мої все ще незагоєні рани від серпів женця. Мені здавалося, що мене зараз розчавлять і затопчуть, а потім забудуть для чого зібралися і розбіжаться в різні боки залишивши мої рештки на корм некрофагам. Але хлопці так щиро раділи, що я не міг корчити незадоволену міну і висловлювати якесь невдоволення. Тому довелося теж радісно відповідати на привітання, віджартовуватися і позувати на фото з дівчатами та слідами помади на щоках. Ось навіщо фарбувати губи, коли йдеш на війну – спробуй зрозумій цих жінок. Вирватися вдалося лише через хвилин двадцять, і то, пообіцявши відвідати їхню сьогоднішню п'ятику. Коли розтріпаний і очманілий я відходив від "спартанців", за кілька метрів від себе побачив Анка, що стояв самотньо осторонь, а побачивши мене кивнув, і відсалютував двома пальцями. Я хотів було проігнорувати вірнопідданого свого недокороля, але подумавши, що в відданості та честі провини немає, кивнув у відповідь.

Опинившись у відносному затишку, я почав шарити очима по землі в пошуках підходящої накидки чи будь-якого іншого верхнього одягу, але знайти щось підходяще під горами трупів, залитими почорнілою кров'ю, було проблематично. Так лавіруючи серед куп мертвих тіл я ще й натрапив на поліцейських із департаменту юстиції, які вишикувалися в три довгі шеренги. Перед строєм із похмурим виглядом походжала незадоволена Анна і щось вичитувала своїм підлеглим. Я подумав, що раз у неї такий поганий настрій, то на очі їй краще не потрапляти, і вирішив піти в обхід. Але, як на зло, і з того, і з іншого боку, височіли величезні купи з гнилявих тіл, перелазити через які мені ну ніяк не хотілося. Тому я, пригнувшись, шмигнув уперед, вливаючись у нестрункі ряди копів і приклавши палець до губ, закликаючи хлопців не видавати мене, жваво потупцяв до іншого краю. Намагаючись не підіймати голови та не шуміти. Під розуміючі підморгування юстиціаріїв, я практично минув половину строю, і вже мав намір прискоритися, як почув гучне:

- Громадянине Еех, я попрошу вас вийти зі строю!
- Тссс! – знову зашипів я, не підіймаючи голови.
- Досить ховатися, я вас давно помітила! Хлопці, розступіться!

Копи не наважилися не послухатися наказу, і дружно розійшлися в сторони явивши мою персону перед ясні очі командирки. Довелося розігнутися і з повинною головою підійти до дівчини.

— А що це ви, громадянине Еех, ховаєтеся від мене? Невже за такий короткий час вже встигли десь нашкодити, чи просто не бажаєте мене бачити? – підняла дівчина підборіддя, ще й стиснула губи так... що вони перетворилися на вузьку смужку.

— Чого це, одразу нашкодив!.. Просто дивлюся, у вас тут шикування, ти... ви зла. Думаю, дай краще обійду, не буду на очі потрапляти, а то й мені зараз перепаде за щось.

— Ви ж не перебуваєте на службі у департаменті юстиції – за що вас сварити?

— А хто вас, жінок, зрозуміє... був би чоловік, а за що відчитати – ви причину завжди знайдете.

За спиною пролунав схвальний гул поліціантів, який Анна одразу ж обірвала грізним окриком:

— Мовчати!

Глянув скося на хлопців, затихли й витягнулися у струнку. Я про всяк випадок теж підтягнувся і вирівняв спину.

— Просто я подумала, що тобі, після бою, захочеться підійти до мене, привітатися, дізнатися, що і як. Чи в тебе вистачає часу тільки щоб позувати з різними вертихвістками сумнівної репутації, і козиряти зі слідами помади на обличчі, – понизивши голос, заходила мене вчитувати ні за що ні про що розсерджена дівчина.

– А я-то тут до чого! – цілком справедливо обурився я, злегка підвищивши голос, через що отримав легенький стусан гострим ліктиком під ребра, і одразу зашепотів. – Вони самі зненацька налетіли на мене і взяли в оборот. Що мені було робити?..

– А ти й радий старатися...

– Та яке там – радий! Утомився як собака, ледве вирвався від них... Слухай! А в тебе такі вушка гарні, можна я поцілую тебе у вушко. Я непомітно.

– От ще!.. Що вигадав! – фиркнула дівчина. – Ти краще не забудь завтра зранку з'явитися до опікунської ради. У тебе останній день – не забувай про це. І твої щоденні подвиги не скасовують відповідальності перед законом. – і трохи помовчавши додала. – Це ж треба таке утнути. З'явитися на високотехнологічну багатотисячну битву для 70+, в одних потертих штанях із двадцятим рівнем і вмиль переломити хід битви, та ще й примудритися вижити при цьому! Хто ти?..

– Хто – хто... твій майбутній чоловік! Пам'ятай про це, і годі на мене кричати на людях. Хто голова сім'ї зрештою, хто батя? Я – батя!

– Ой гаразд-гаразд... батяню ти мій ненаглядний, буду пам'ятати. Іди вже – голова сім'ї, і дивися мені, щоб більше ніяких знімків із дівчатами... і тим більше відео. Стій! – я вже мав намір відчалити, як її окрик змусив мене завмерти на місці.

Вона, нічого не кажучи, підійшла до мене, і діставши із задньої кишені штанів білосніжну хустку, наслинила її, заходила мене відтирати моє обличчя від слідів помади. У неструнких рядах почали прослизати численні смішки. Я почав упиратися і відвертатися, але поки дівчина не залишилася задоволена моїм зовнішнім виглядом, вирватися так і не вдавалося. Цікаво – який у неї рівень. Нарешті відпустивши мене, вона одним тільки поглядом навела лад, змусивши вирівнятися розслаблених копів і припинити смішки. Я вже було, полегшено видихнувши, жваво закрокував геть, як із переднього ряду піднялася рука молоденького поліціанта – високого, широкоплечого, але з дуже юним рум'янощоким обличчям.

– Громадянине лейтенанте, дозвольте запитати у громадянина Е-е...

– Запитуйте, рядовий. Тільки швидко.

– Стрілку!.. Я просто хотів запитати... а як тобі... вам, вдалося вижити після того, як

жнець пронизав ваше серце – наскрізь?

Я зупинився. Зробив украй серйозне обличчя, і злегка повернувши голову в бік цікавого копа, вимовив:

- А хто тобі сказав, що я вижив! – і під гнітючою тишею, та витягнутими обличчями копів, рівним кроком покинув їхню компанію.

"Що? Більше не хіхікаєте? Пройняло!", зі зловтіхою подумалося мені, але далі я про копів і не згадував, бо в кінці шеренги помітив кілька возів із різноманітним озброєнням і парочкою поранених. На одному з них я побачив Баффі з іншими цілителями й ще казна з ким. Дівчина теж мене помітила, радісно замахала рукою і, зістрибнувши з транспортного засобу, побігла в мій бік. Ну і я звичайно ж повернув у її бік – пообніматися з Баффі я готовий скрізь і завжди. Але як тільки дівчина наблизилася до мене і вже розкинула руки для обіймашок, між нами ніби з нізвідки з'явилася Анна. Баффі мало не врізалася в неї, ледь встигнувши загальмувати перед самим обличчям.

Ще мить, й обидві поцілувалися б в засос.

- А куди це ми прямуємо, подруго? У нас кілька сотень поранених, половина з яких дуже важкі. Не час для привітань та обіймів.

- Я тільки хотіла подивитися на його рани, може допомога потрібна. Він бідненький – сам один, нікому навіть подбати, і хоча б продезінфікувати місця поранень.

Я для правдивості, зробив жалісливе обличчя і почав легенько потирати майже загоєні шрами на грудях, причому час від часу болісно посмикуючись, як від болю.

— Ніякої допомоги він не потребує. Десять хвилин тому цього громадянина, добрих пів години тиснули у своїх обіймах цілий десяток хтивих дів, а він при цьому тільки либився і своїм задоволеним виглядом був схожий на кота – що обжерся сметаною. Тож не варто переживати про його самопочуття, а краще біжи та допоможи тим, кому це дійсно необхідно. — висловивши все, лейтенантка ще й у мій бік встигла "стрільнути" незадоволеним поглядом.

Баффі лише винувато глянула на мене, і безпорадно знизавши плечима повернула назад. Я встиг їй непомітно, підбадьорливо підморгнути, і зробивши похмуре обличчя, пробурчав у бік нашої зануди:

— Отак одного дня помру, в якомусь підворітті — самотній, безпорадний і всіма забутий. Тоді вже ти наревешся за мною, пускаючи своїм носиком соплі й завиваючи від безвиході. Але мене вже тоді не стане – і не повернути... і не обійняти. А в тебе залишаться тільки гіркий жаль, про втрачене щире кохання, і мій сумний образ – який зрештою теж зітреться з твоєї пам'яті, залишивши тільки щемливий біль, який зрідка накочуватиме на тебе в безсонні місячні ночі.

- Ну от для чого верзти всілякі нісенітниці! Які місячні ночі?.. Який щемливий біль? Ти ж гад отакий – тільки те й робиш що витріщаєшся на інших дівчат, і дивишся як би якусь пожмакати. І це замість того щоб мене врешті-решт на побачення нормально запросити, або хоча б дешевенький букетик квітів подарувати – а натомість все бігаєш напівголий по місту, прямо як хлопчисько, і лізеш простісінько в пащу всіляким

монстрам невідомо навіщо, щоразу ризикуючи життям, а потім ще й зникаєш невідомо куди. А ти думаєш, коли геройствуєш – що в когось серце обривається, коли тобі загрожує чергова небезпека, і хочеться кинувши все – наплювавши на обов'язок і присягу, бігти тобі на виручку. – говорячи це, у неї виступили сльози на очах, і мені зробилося так недобре... що прямо жах як!

– Тільки не реви, – зашепотів я. – А то твої гвардійці помітять, казна-що подумують. І нічого більше мені не кажи, а то я і так готовий крізь землю провалитися. Мені ще ніколи не було так соромно... і ти на сто відсотків права, що стосовно тебе – я поводжуся як неотесаний бовдур. І готовий спокутувати провину зараз же. Тому запрошую тебе сьогодні на побачення, о сьомій, нормально буде, біля...

– Ой вибач, але сьогодні не вийде! – вигукнула вона, закусивши нижню губу. – На мені сьогодні розміщення поранених по госпіталях і лікувальних закладах, боюся, що навіть до ночі не впораюся.

– Ех... як кажуть – "якщо закульгав кінь, то і віз не поїде". Давай, як тільки звільнишся, зв'яжися зі мною і тоді вже точно про що-небудь домовимося.

– Так, мабуть, буде найправильніше. І сподіваюся, наступного разу у нас все вийде. А тепер іди геть, а то я і так зла на тебе, як не знаю хто!

– А тепер я що не так зробив? За що злитися?..

– Тому що якийсь безвідповідальний пройда і роздубай змусив мене – офіцера поліції, розревітися як малолітню школярку. Сором який!

– Ну, за зовнішнім виглядом ти більше на школярку скидаєшся, ніж на офіцера поліції. До речі! А в тебе часом не завалялася вдома...

– Фу, збоченець проклятий! Негайно згинь мені з очей, інакше я за себе не ручаюся, пошляк заклопотаний! І не смій пропадати, щоб був завжди на зв'язку!

– Добре, кохана! Не сумуй!

– Балабол!

Як же часом буває важко спілкуватися з жінками – іноді легше пережити смертельну зарубу з ворогом, який у багато разів перевищує своєю чисельністю, ніж перетерпіти п'ятихвилинну бесіду, в якій на тебе одночасно навішають усіх собак і зненавидять, і проклянуть, і обматюкають, а потім пожаліють, пробачать, і знову закохаються без пам'яті. Морально – це як під пресом побувати. Весь пом'ятий виходиш. Тому, коли щось подібне назріває – треба не озираючись втікати, вигдавши будь-яку причину, або навіть без причини – просто втікати.

Я, щоправда, не тікав, але крок значно прискорив. Достатньо отримав уже на сьогодні ні сіло ні впало, по саме не балуй.

Минувши поле битви з купами трупів, вийшов на більш-менш вільний простір, і зробивши по засіяних полях невеликий гак, щоб не йти дорогою, яка була під зав'язку заповнена різноманітним транспортом, натрапив на невелику стежку і по ній поплентався в бік міста. Поки йшов, дивився на посівні угіддя і розмірковував, що цього року в місті утвориться дефіцит на деякі види продуктів. Адже основна битва якраз проходила на орних землях, на яких вже почала проростати сільгосппродукція. Тепер

там все настільки витоптано тисячами ніг і лап та залите зараженою кров'ю, що кілька років поспіль на тій землі годі чекати на якісь сходи. Хіба що маги землі зуміють чогось начаклувати, але навіть якщо трапиться диво і там щось зуміє вирости – то я б не ризикнув це їсти.

Але головне, що прориву не допустили, і якщо надалі нічого подібного не трапиться, то якимось викрутимось. А ще мені пощастило знайти майже цілу сорочку і непогану кепку. Обтрисавши барахло, одразу ж надягнув його на себе. Сорочка виявилася трохи закороткою в рукавах і ледве стягувалася на грудях, тому рукави просто закачав, а на ґудзики навіть і не став застібати – нехай так буде. Кепка виявилася якраз, а для більшої конспірації я її ще й на самі очі натягнув.

Розділ десятий

У Південну Браму я в'їхав практично непоміченим, по дорозі напросився в попутники до трудяг з місцевої птахоферми, які перечекали напад зомбі на своєму робочому місці. Їзда з ними стала для мене ще тим випробуванням, адже специфічний дух, що виходить від їхніх тіл, мало чим поступався запаху від зомбі, але може ще й тому нас ніхто не чіпав і не зупиняв, хоч делегація тих хто зустрічав вражала своєю численністю. Краще б йшли трупи за огорожі вивозити та землю перекопувати. Он ціла низка возів, завантажених каменем та іншими будматеріалами, потихенько тягнеться з міста на бік прориву. І гадаю, що від зайвих пар робочих рук ніхто з майстрів не відмовився б. Але ж, кому війна, а кому мати рідна.

А ось потрапивши до самого міста, загубитися серед натовпу виявилось взагалі пльовою справою. Свиснувши на порожній кінний екіпаж, місцевий аналог таксі, я поїхав прямо на стару добру ринкову площу № 12 (як виявилось, вона називається у місцевих "таксистів" — кучерів). Всього таких площ було двадцять штук — відповідно районам міста, що йдуть по колу. І двадцять перша – з атракціонами та каруселями знаходилася в центрі та була найбільшою та багатолюдною. Треба буде малу зводити на каруселі – полякати.

Добравшись до місця призначення та розплатившись із візником, я глянув на годинник – майже п'ята, діло йде до вечора. Потрапивши на ринок, перед тим як зайнятися запланованими справами, я вирішив зайти в ще одну крамницю – алкогольну, де принагідно прикупив пляшечку дорогого вина, що коштувала мені цілих чотири золотих. Дорого – але це для справи! Хоча в мене залишалось ще своїх майже сімдесят золотих, плюс за сьогоднішній бій насипало близько п'яти десятків золота. Голодним і бездомним поки залишитися не загрожує, а от проставитися, декому – не завадить.

Соломона знайшов на тому ж місці, і як завжди, той безтурботно сидів собі на ослінчику, і попихкував своєю незмінною люлечкою.

– Здоров, батьку! Все димиш?... Чи про вічне розмірковуєш? – привітався я з ним, сідаючи поряд під стіночкою.

У відповідь, лише нова порція диму, до речі, зовсім не смердючого, на відміну від сигарет колишнього світу.

- Вип'ємо? - запитав я, як тільки розмістився з усілякими зручностями й поставивши між нами пляшечку з двома срібними стаканчиками, на які теж довелося витратитися - ну не з горла ж пити, з мудрецем. Той скосив оком на випивку і промовив:

- Алкоголь шкідливий. Він відбирає розум у мудреця.

- Якщо вірити законам фізики, то ніщо не виникає з нічого, і не зникає в нікуди. Якщо по-простому - то якщо розуму не було, то й не відбереш, а був - то нікуди не дінеться! Просто міру всьому треба знати. Як ще кажуть: У вині істина!..

— Ти ж казав, що істина в іншому...

— Істин багато - для кожного випадку своя. От скажімо, істина про вино. Людина, що випила не в міру, одразу показує свою сутність, свою внутрішню істину. Коли по життю завжди спокійний, але як вип'є - починає буянити, значить і по життю буйний, тільки приховує. І від такого можна будь-якої миті чекати, коли спалахне.

— Кажеш істина у вині... а як же тоді, вода - основа життя?

— А тут все просто. У вині істина, у пиві - сила, а у воді - мікроби.

— Що ж, випиймо! - хмикнув дід.

Випили. Посиділи. Помовчали. Потім ще по одній, і знову помовчали. Подивився на годинник... і почав збиратися, а то так досиджуся, що всі ятки почнуть зачинятися.

— Що, боїшся міру втратити? - примружившись, спитав Соломон, побачивши як я підіймаюся із землі.

— Те, що не в міру - те на шкоду! - відповів я, потягнувшись.

А винце нічого собі так - міцненьке. Своїх грошей варте.

— Забираєш? - спитав старий, вказавши поглядом на пляшку.

— Та ні! Залиш у себе. Може якось зайду - доп'ємо. Або пригостиш добру людину, якщо вважатимеш за потрібне. Ну або сам пригостишся, якщо вважаєш, що добра людина. Як вийде.

— Ну тоді, бувай! Якщо будеш поруч - заходь. Поговоримо про щось іще. - мовив мудрець, пихнувши на мене клубом диму.

Я ледь не закашлявся, і з чого мені здалося що дим зовсім не їдкий і не смердючий. Хотів було сказати, що курити шкідливо - але змовчав. Не моя це справа - дід життя прожив, нехай пихтить. Махнувши тому на прощання рукою, поспішив у бік магазинчиків одягу, може щось таки підберу.

Як і минулого разу - тільки відійшов, в голові знову дзенькнуло.

(СИСТЕМА) Ви отримали нагороду: Зірка стихій - доповнення до сутності. Складається з п'яти слотів для п'яти каменів - стихій. Легендарна. Якість - незламна. Масштабована.

Ого! А це що таке мені випало? Ні, те, що це слоти для каменів стихій - і так зрозуміло. Та й написано чітко. Але чому п'ять?.. Що за п'ята стихія? Повітря, вогонь, вода, земля... а п'ята що - кохання, чи що, як у фільмі "П'ятий елемент". Але що гадати - зайду до дядечка Ау, та й поспитаю. А заодно можна каменів інших стихій, прикупити. І якщо вони будуть теж, як і вогонь, спрацьовувати одночасно з пострілом,

то в мене з'явиться неабияке таке собі масове ураження. Загалом – непогану штуку мені підкинули, який же я молодець що здогадався проставитись.

Порадів. Попосміхався сам собі – але, коли перехожі почали підозріло коситись у мій бік – опам'ятався, і поспішив у своїх справах.

Крамницю запримітив здалеку. На фасаді біля вхідних дверей, висів різноманітний дитячий одяг. Те, що треба! Спритно лавіруючи серед натовпу, майже дійшов до місця призначення, аж раптом!.. Оп-а-ча! Біля мене пройшла дівчина, зі знайомими рисами обличчя. Самая! От пощастило – як то кажуть: "на ловця і звір біжить". Про всяк випадок (щоб уникнути скандалу) глянув чи біля неї не вештається якась особа чоловічої статі, на зразок чоловіка. Навіщо ж дівчину компрометувати – на людях. Наче нікого, тільки веде за руку дівчинку шести-семи років – мабуть, донька. Сама ж дівчина, одягнена в настільки обтисле та приталене плаття, яке ідеально підкреслює її принади, що всі чоловіки як один – зачаровано повертають голови слідом. І я, в тому числі. Дивовижно красива і сексуальна жінка – просто дах зносить. Чому вона досі, заміжня за місцевим пекарем, а не дефілює в розкішному вечірньому платті, усипаному діамантами, під руку з якимось відомим головою топ клану – вище мого розуміння.

Але, з іншого боку, добре, що не дефілює, тому що саме допоможе мені з моєю проблемою. І більше не зволікаючи, поспішив за нею слідом. Наздогнавши й наблизившись майже впритул, трохи змінивши голос, ніби ненароком поставив запитання:

– Дівчино, а дівчино – не підкажете дорогу до вашого серця?

– Що? Куди? – здивовано промовила вона, повертаючись до мене зі збентеженим виглядом.

– Невже не пам'ятаєте мене! Це ж я, той хлопець в обладунках на білому коні, що часто з'являюся до вас уві сні.

– Ой! Привіт! А я тебе навіть не впізнала, – вигукнула дівчина, розгледівши мою прикриту кепкою фізіономію. – А ти як завжди – все жартуєш. І як зазвичай, ходиш брудний і у всякому лахмітті. Одружуватися тобі треба – жартівник!

– Сказала дівчина, ще не здогадуючись, що розмовляє зі своїм майбутнім чоловіком.

– Дивись, а то договоришся, що опинишся зі мною перед вівтарем, і не думай, що після цього життя твоє перетвориться на солодкий мед.

– Який я буду злизувати з твого смуглого і шовковистого тіла, – доповнив я, та ще і язиком продемонстрував свої сороміцькі дії.

– Тихо, дурнику! Дочка ж поруч. Вона в мене вже досить доросла і все розуміє.

– Привіт, маленька принцесо! Ого яка вона в тебе гарна – прямо як ти! Як справи, мала? Хлопчики у школі, напевно, вже навперебій рвуться з тобою дружити, еге ж?

Дівчинка, навіть попри свою смагляву, як у матері шкіру, густо почервоніла, потупивши очі, але ствердно кивнула.

– Так, шановний серцеїд, годі бентежити мою доньку. Он всю аж у фарбу загнав, і їй рано ще думати про хлопчаків, ми цікавимося винятково навчанням.

- А Єфим і Тоні вчора навіть побилися через мене! - раптом повідомила мені дівчинка, виглянувши з-за матері.

- Самі! - вигукнула Самая', — округливши очі. - Це що за новина, ти чому мені про це не розповіла?

- А вони не сильно побилися, тільки трішки, - відповіла та, знову потупивши очі.

Але потім крадькома глянула на мене, мовляв, як я сприйняв цю новину. Я ж теж крадькома підняв схвально великий палець і підморгнув їй. Мала радісно посміхнулася і, підморгнувши мені у відповідь, одразу ж потупила погляд. Звісно, наші маніпуляції не вислизнули від уважного погляду Самай', яка тут же взялася нас шпетити:

- Ану негайно припиніть мені тут переморгуватися - обоє! Це що ще за змови! Ти краще скажи мені, як твоя принцеса поживає? Я сподіваюся, з П'яточкою усе гаразд?

- Це вона то принцеса! Це скоріше бридкий і противний Я - в дитинстві! А як поживає... та все нормально, що їй станеться. Он нещодавно стріляти навчилася...

- Що?

- Потім розповім. Ти мені краще підкажи - а для дівчинки її віку можна сукні й усі ці штуки купую брати? Головне ж, щоб розмір підходив — правильно. Чи там потрібно за кольором, та фасоном фільтрувати?

- З глузду з'їхав - купую брати! Звісно, потрібно, щоб усе відповідало кольору та стилю - це ж дівчинка. І що ти маєш на увазі під словом "штуки"?

- Ну-у, увесь гардероб в асортименті. Взуття, спідне, сукні, бантики, рюшечки, засоби особистої гігієни.

- А ти ще про це все, не потурбувався?

- Коли-и! Увесь у справах! У наявності тільки те, що на ній, і запасні колготки.

- Зовсім біда! - з докором глянула в мій бік дівчина. - Але нічого, час ще є. Гроші маєш у достатній кількості?..

- А в достатній кількості - це скільки?

- Усі!

- Думаю, вистачить...

- Тоді ходімо. Самі - ти мені допомагатимеш!

- А я?

- Стоятимеш осторонь і не заважати!

Щойно ми зайшли до крамниці дитячого одягу, що мати, що донька рвонули всередину з такою швидкістю, ніби там оголосили розпродаж. Поки вони, як фурії, літали по приміщенню з купою одягу в руках, я скромненько тулився біля стіночки при вході, час від часу позіхаючи. Як виявилось, шестирічна Самі не гірше за матір розбиралася в тонкощах нинішньої модної тенденції, даючи досить слушні поради, що до чого пасує і що з чим носити.

Продавчиня, своїм внутрішнім комерційним чуттям розпізнавши гуртових покупців, вивалила перед дівчатами одразу кілька мішків усіляких дитячих сарафанчиків, суконь, хусточок, колготок, сорочечок і маєчок, від однотонних до таких, що поєднували в собі найбожевільніші кольори. Дами одразу накинулися на ту купу і заходилися щось там

роздивлятися: одне відкладаючи, інше повертаючи, а потім усе навпаки. Я відчайдушно нудьгував.

Нудна це справа, яке щастя, що є Самая'. Треба буде дівчатам теж проставитися. Зводити в знайоме кафе на морозиво. Можна, звісно, було б і по букетику квітів на знак подяки вручити. Та невідомо, як на такі знаки уваги відреагує їхній татусь. Так що з цим почекаємо. Знічев'я я теж почав роздивлятися дитячий одяг, порівнюючи, що б вибрав я і чому надають перевагу жінки. Он те червоненьке в клітинку – цілком нічого собі так. Широкий білий комірець із рюшами, як у мушкетерів, такі самі білосніжні вироблено манжети, а спереду ще й біленький фартушок на кшталт фартушка, з вишитими на ньому метеликами і квіточками. Він чомусь відкопильовався і заважав детально розгледіти малюнок, я легенько пригладив його рукою, але він знову "відстрибнув", ставши як стояв. Я вже сильніше придавив його, ще й розправляючи рукою – той самий результат. Тоді я взявся за справу обома руками, але так нічого і не домогся. Місцеві виявляється теж уміють партачити. І тут мене осяйнула одна маленька гиденька думка.

— Дівчино! А загорніть-но мені ось цей виріб, просто зараз.

— Вибачте, але там стоїть відбракований товар. На сукні можливий дефект.

— Нічого страшного, головне розмір відповідний. Загорніть, будь ласка.

Самая з донькою на хвилину завмерли, роздивляючись упаковку моєї покупки, потім одночасно закотивши скрушно очі, заходилися далі перекладати барахло.

Загалом, у крамничці ми провели не менше півтори години. Лахів накупили на чотири золотих, причому не забувши й про різні там дитячі шампуні та зубні щітки. А ще опісля забігли до аптеки й на цілий золотий Самая' накупила різних ліків першочергової потреби, попри мої запевнення що в нас у сусідках ціла цілителька. Закінчивши з цим, дівчина, критично оглянувши мій зовнішній вигляд, поморщилася, осудливо похитала головою, обізвала бродягою та чуханом, потім схопила за руку і потягла до магазину чоловічого одягу. Там я придбав добрий десяток спідньої білизни, стільки ж футболок, і дві пари штанів темного кольору. Вона хотіла ще й костюм із сорочкою для мене придбати, але я приклав револьвер до голови та попередивши що моя смерть буде на її совісті, пішов у відказ. Самая' знову облаяла невігласом та безкультурщиною – відібрала зброю, перепросила в очманілої хазяйкою, виштовхала мене з магазину, не забувши звісно прихопити наші покупки. На цьому мої походи по магазинах начебто закінчилися, але дівчатам раптом захотілося самостійно переконатися, чи в прийнятних умовах я утримую малу. Тож довелося забігти в кондитерську крамницю і купити торт, а до нього на додачу всіляких тістечок та шоколадних цукерок, щоб не впасти обличчям у бруд, приймаючи таких дорогих гостей. У підсумку покупок набралось стільки, що довелося наймати візника, і разом з ним завантаживши всю поклажу на місце для багажу, втомлено гепнувся навпроти супутниць, і махнув рукою, закликаючи їхати.

Екіпаж виявився з хорошою підвіскою та амортизацією, тому їхали практично без тряски й підскакувань. Я розвалився на всі два місця, закинувши обидві руки на спинку

і широко розставивши ноги, чим викликав незадоволений погляд Самаї', яка на відміну від мене їхала, рівно тримаючи спину і підібгавши ноги до сидіння. Точно повторюючи поставу, намагалася триматися і її донька, але все одно час від часу вона зривалася і, притиснувшись до дверцят, щось з неприхованим дитячим захопленням виглядала в сутінках, що наступали, або з таким же виразом обличчя оберталася назад, стаючи на сидіння колінами. Маман намагалася напоумити дівчинку, суворо шикаючи, закликаючи поводитися як справжня юна леді, але її суворий погляд діяв лише до наступного разу. Видно, дівчинці не часто випадала нагода проїхатися містом у кінному екіпажі, ось дитячий захват і пересиливав світські манери. А мені було приємно порадувати малу як у подяку за допомогу в покупках, і тому, як тільки Самая' вкотре шикнула, я попередив що якщо вона ще раз зашипить, то я кататиму Самі цілу ніч – до ранку, а її вередлива матуся бігтиме слідом за каретою. Та, звичайно ж, образилася на мене і, фиркнувши, відвернула голову вбік, але вже не смикала доньку, дозволивши тій робити що заманеться. Ну а я, вибравши момент, ніжно погладив маленьку долоньку ображеної дівчини, що лежала на колінах, і легенько стиснувши, потряс, при цьому приязно підморгуючи. Вона роздратовано вихопила свою руку і, показавши мені язика, знову відвернулася.

Але довго дутися їй не довелося, тому що хвилин через десять, або й менше, ми під'їхали до будинку, в якому я винаймав квартиру. І щойно ми почали з шумом-гамом вивантажуватися з транспортного засобу, фіранка в кімнаті тітоньки Поллі засмикалася, і у вікні виник силует П'яточки, яка, чіпляючись своїми маленькими ручками за штору, спритно залізла на підвіконня і почала махати нам ручкою, радісно при цьому підстрибуючи. Самая', побачивши малу, одразу ж розпливлася в усмішці й теж заходилася привітно махати у відповідь. Але розмахувалися недовго – мала вмить крутнулася у вікні, й тієї ж миті кудись зникла, але тільки для того, щоб вхідні двері розчинилися мов від копняка, і радісно повискуючи П'яточка кинулася нам назустріч. Кинулася в чому була – у сорочечці та колготках, без взуття (ну я їй дам!). Бідна тітонька, що було рвонула за нею, зупинилася на порозі, важко відсапуючись і розуміючи, що справа ця безнадійна. Але побачивши нас, одразу ж випросталася і радісно сплеснула руками – напевно, ще й молитву вознесла своїм богам.

Я ж відразу підхопив дзвінко заверещавшу П'яточку, кілька разів підкинув її високо в повітря, прокрутив на витягнутих руках навколо себе, зображуючи літачок, і нарешті вручив Самаї' – нехай пограється. Та вмить схопила дівчинку, затискала, зацілувала і хотіла було так і йти з нею просто до будинку. Але мала, вперше пізнавши захват польоту від підкидання і непередавані відчуття від "літачка", почала відчайдушно рватися до мене.

Ну що ж, довелося парочку разів підкинути й покружляти. Потім ще раз... і ще. Аж поки не задовбався. Тому востаннє підхопивши на руки, попрямував до будинку. Але та почала вередувати й скиглити, вимагаючи продовження, тому довелося пригрозити їй кулаком, на превелике обурення Самаї', сунувши його під самий ніс, і попередити, що якщо ще раз підкину, то вже не спіймаю. Але та була згодна й на це – головне, щоб

підкинув, а там хоч трава не росте. Я ж був непохитний, і так із ниттям і нунями ми зайшли до будинку.

Привітався з тіткою Поллі, представив гостей і подякував за те, що так великодушно погодилася доглянути дівчинку. Тітонька розцвіла від подяк, запевнила, що мала була настільки слухняною і розумною дівчинкою, що вона навіть не помітила, як минув час. І тут же заходилася клопотати, накриваючи на стіл та організовуючи чаювання, хоч гості були й не її. Залишивши торт і всі смаколики на піклування Самаї, яка взялася допомагати нашій привітній господині, взяв малу й потягся нагору митися й переодягатися. Але потім, коли ми з дівчиною залишилися наодинці, вона повідала мені іншу версію подій, яку своєю чергою їй розповіла тітка Поллі практично одразу, як тільки ми з малою зникли з поля зору.

Да, того дня мала вже не робила нічого з того, що виробляла напередодні, – але й спокійного життя теж не давала. Спочатку все йшло нібито тихо й мирно. Вона то гралася з лялькою, то шмигала кімнатами, але поки нікого не чіпала. Потім це діло їй набридло, і вона якимось дивом відкрила комод, вивалила всі речі господині на підлогу і змусила ту приміряти на себе кожну. Тітонька спочатку пробувала відмовлятися, але П'яточка не припиняла відходити від неї ні на крок, розтягуючи старе шмаття по всьому дому, заходилася скиглити й плутатися під ногами, одного разу так заплуталася, що ледь не впустила огрядну жінку на підлогу. Тій довелося здатися і скоритися долі.

Такої виставки моди стіни її будинку не бачили ні до, ні після. Вона переміряла на себе весь наявний у домі одяг. Продефілювала кімнатами в усьому взутті, яке вдалося знайти пронирливий малій, при цьому натерши собі величезні мозолі на ногах і через те кульгаючи. Одяг, який через вік уже не ліз на огрядне тіло жінки, натягувала на себе П'яточка і, спотикаючись та падаючи, моталася на пару з тітонькою, що впала у відчай. До обіду, перетворивши кімнати на подобу смітника, дівчинка так натомилася і зголодніла після всіх витівок, що зі звірячим апетитом виїла все, що було на столі, та так за ним і заснула з недоїденою курячою ніжкою в роті.

Спала цілих дві години, які здалися тітоньці часом, проведеним у раю.

На щастя для тітоньки, прокинувшись, мала трохи вгамувалася і тільки час від часу почала бігати до вікна. Чіпко видиралася по шторах, ледь не зірвавши карниз, залазила на підвіконня, сиділа там деякий час, вдивляючись на дорогу, і таким же способом спускалася вниз, йшла гратися з лялькою, а потім усе по новій. Аж поки ми не прийшли.

Чаювання тим часом затягнулося до пізнього вечора. До нашої компанії приєдналася злегка підхмелена сусідка Баффі – трохи пом'ята й очманіла. Це я, зіткнувшись із нею на сходовій клітці, почав обіймати її та тискати на честь перемоги, так би мовити... хвилин із двадцять.

Потім відбувся мініконцерт одного актора у виконанні П'яточки. Річ у тім, що коли ми пішли митися й переодягатися, я підсунув їй сукню, обрану мною, голосно розхвалюючи її та захоплюючись метеликами й квіточками. Мала, звісно ж, повелася і

швиденько з радісним повискуванням нап'яла ту на себе, не звернувши уваги на фартушок, що стирчав, а я, не акцентуючи на цьому увагу, бадьоренько схопив її за ручку й потяг на чаювання. Мій прихід виявився практично непоміченим, ну ходить тут якийсь мужик, та й нехай ходить – не п'яний, не буйний, чого ще треба. А я, не наполягаючи на загальній увазі, швиденько шуснув за стіл і, відрізавши собі здоровенний шматок торта, почав поглинати його.

А ось помітивши П'яточку в новому прикиді, всі одразу ж почали голосно захоплюватися, яка, мовляв, мила дівчинка в такій красивій сукні! Мала ж, почервонівши від задоволення як стигла вишня, скромно потупила очі й, схопивши лівою ручкою правий вказівний пальчик, почала кокетливо крутитися, не тямлячи себе від загальної уваги та компліментів. Аж поки я, ніби ненароком, не висловив думку, що П'яточка, напевно, занадто багато їсть, тому що животик роздувся як у вагітної жаби, аж фартушок відкопилує. На мене тут же всі зашикали, мовляв, нічого страшного, не варто звертати уваги. Але малій, мабуть, не припало до смаку бути схожою на вагітну жабу, і тому вона почала легенько ручкою пригладжувати те випнуте непорозуміння. І робила це так мило й манірно, так і не підіймаючи оченя, що всі жінки в кімнаті в одну мить знову розчулилися.

Але фартушок і не збирався піддаватися на миле погладжування – як стирчав, так і залишився стирчати. Кокетство і манірність зникли з її личка, поступившись місцем невдоволенню, а милі погладжування перейшли в стадію нетерплячого вирівнювання з жорстким тертям обома ручками, рухи яких ставали все більш нервовими й смиканими. У ще лютішу фазу протистояння між фартушком і П'яточкою перейшло після того, як я видав уголос дитячу дражнилку: "У кого товстий животик, того звемо бегемотик", щоправда, зовсім забувши, що в тітки Поллі ще той "животик", у який поміститься не один бегемотик, і що за мої слова мені зараз прилетить у вухо. Але тітонька так захопилася спогляданням дівчинки, що біснувалася, то навіть не звернула на мої слова жодної уваги. Пронесло. А П'яточка, злісно сопучи і все більше шаленіючи, заходилася тягнути клятий фартух обома руками щосили вниз, та так завзято, що аж зігнулася навпіл, головою вниз, смішно розчепірівши ніжки-сірнички. Ну прямо натуральна жаба.

А вже коли вона, люто завищавши, з перекошеним обличчям, гепнулася на спину і почала скіпатись по підлозі знавісніло гарчачи й крекчучи, розлючено взявшись рвати ненависну тканину, несамовито шматуючи її з боку в бік я не витримав, пирснув недоїденим тортом прямо Самай' на рукав, й зайшовся в дикому реготі, ледь чолом не розбивши чашку на столі. Нерви дівчини більше не витримали такого видовища, і вона, схопившись, при цьому встигнувши погрозити мені кулачком, підхопила скажену малючку що біснувалася на підлозі й в супроводі Баффі, яка люб'язно погодилася вказати, де знаходяться наші апартаменти, а також Самі, вирушила переодягнути малу в щось інше.

Поки "баб'яча експедиція" здійснювала свій речовий рейд. Тітонька почала давати мені настанови про методи виховання дітей при цьому із задоволенням наминаючи

тортик і запиваючи великими ковтками чаю. Я слухав її в напіввуха, при цьому прокручуючи системний запис зі знавіснілою П'яточкою, через раз повторюючи епізод, де вона шибається спиною на підлогу, при цьому пирскаючи в кулак, щоб не помітила тітонька і не прийняла на свій рахунок.

Через пів години жіночий квартет повернувся у повному складі, і з повністю переодягненою П'яточкою, яка своєю чергою підозріло косилася в мій бік – а чи не дивлюся я на її животик. Я вдавав, що нічого не знаю і нічого не пам'ятаю, а спокійненько попиваю чайок. На нову сукню вже ніхто не звертав уваги, і навіть сама малеча, яка сиділа праворуч від Самаї' і чинно заковтувала шматочки торта, які та їй пхала в рот з ложечки. Я ж, бачачи, як дитині припав до смаку куплений торт і як вона поривається вчепитися в нього руками, вдавав що скоса поглядаю на її живіт, від чого мала не спускаючи з мене очей починала пурхати крихтами і на себе, і на стіл, ще при цьому кашляючи й давлечись. Самая', крім підтримки розмови, встигала ще й усе помічати, в один з таких моментів, щоб урезонити мене, стукнула під столом, кулачком мою ногу. Ну а я що – взяв і легенько стукнув її. Дівчина аж скинулася від такого зухвалого вчинку, і сердито глянула в мій бік, а я показав їй язика. Вона лише обурено зиркнула на мене й ображено відвернулася. А я непомітно підсунув їй цукерку, яку вона відразу відсунула назад. Ну а я тоді підсунув дві та ще й акуратно розгорнув їх. Дивлюся – не відсуває, підсовую третю. Куточки губ легенько здригнулися, позначивши усмішку, і відразу маленька смаглява ручка потяглася до частування. Взяла одну і акуратно відкусивши взялася повільно пережовувати, але, мабуть та виявилася надзвичайно смачною, тому що, розкуштувавши смак відразу ж дожувала і закинула другу половину, яку з'їла так само швидко, а потім примруживши очі й дивлячись на мене потяглася за другою.

– Сподіваєшся за свої сьогоднішні витівки заслужити моє прощення парочкою цукерок? – прошепотіла вона мені на вухо, вибравши момент поки на нас ніхто не дивиться, і при цьому обдавши мене таким чудовим ароматом, що мене аж у жар кинуло.

– Ні, – також зашепотів я. – Просто хотів, щоб ти ось так наблизилася до мене і вдихнути твій аромат. Прикинь, ти пахнеш набагато краще, ніж цей торт, і я навіть не знаю, як стриматися, щоб не накинутися на тебе і з'їсти всю до шматочка.

– Який жах! – дівчина грайливо округлила очі і відсунулася від мене.

Але, по ходу, я був прощений, тому що маленька смуглява ручка наступного разу ковзнула не за цукеркою, а прослизнула в мою долоню і ніжно вхопилася за неї.

– Сам шокований! – відповів їй, і легенько стиснув теплу долоньку.

Треба сказати, чаювання у тітоньки Поллі мені надзвичайно сподобалося. Такого затишку та сімейного тепла я давно не відчував. Хоча з усіма цими жінками я був знайомий усього нічого, але в якусь мить вони стали для мене більше, ніж знайомі. А дивлячись на П'яточку, що обжерлася і прибалділа та зараз фривольно розкинулася на стільці, закинувши праву ніжку на підлокітник, а праву ручку вгору за голову, і задоволено шкірється невідомо від чого, сяючи самотнім переднім зубчиком на

рожевих яснах. І коли я, не витримавши, висловив скромне зауваження, мовляв, "перестань вишкіряться, а то печенюшки перелякаються і втечуть зі столу", на мене знов всі враз зашикали й замахали руками, я аж завурчав від задоволення. Особливо коли Самая' покрутила пальчиком біля скроні.

Та як би добре не сиділи, а час пробив одинадцятку, і всі потихеньку почали збиратися по домівках. Провівши Самай' із Самі до дороги, і почекавши деякий час, поки П'яточка на прощання з сумним обличчям наобіймається та націлується, як з матінкою, так і з донькою, що теж пустили скромну сльозу, я свиснув на візника, який проїжджав мимо, посадив дам у тарантас, оплатив дорогу, махнув на прощання рукою і, підхопивши дівчинку під пахву, нарешті попрямував додому – відпочивати. Хоча трохи й затаївши образу в душі – мене чомусь ніхто не обіймав і не цілував. Тліла ще маленька надія, що по дорозі нагору можливо перетнуся з Баффі. Але зачинені щільно сусідські двері вбили цю надію в зародку.

Зайшовши до квартири, я посадив малу за кухонний стіл, де вона тут же почала гратися з лялькою, а сам, знявши майку, попрямував до ванної зайнятися вечірньою гігієною. Перед цим, звичайно ж, попередивши, що її черга – наступна, так що нехай готується і тягне з кімнати горщик. Ну і зайнявся своїми справами – спокійно, розмірено, нікуди не поспішаючи. Через деякий час вийшов задоволений, з надією, що зараз швиденько впораюся з малою, та й завалимося спати.

На кухні її не було. Невже пішла по свій нічник та там і заснула? Я попрямував до своєї спальні, де ми зазвичай спимо, і застав свою принцесу, так повністю й одягнену, яка зручно вмовстившись на ліжко, видавала якісь звуки, при цьому не перестаючи вовтузитися з Мимрою.

– А чого це ми не йдемо ср...ти, і чистити зуби? Начебто як ніч надворі, і пора лягати спати, – поцікавився я, на що отримав негативну відповідь, у вигляді невдоволеного мотання головою.

Ясно, дрібна зараза ні в яку не бажає лягати спати, бо їй сподобалися посиденьки, і вона бажає продовження банкету. Так-так, після такого довгого періоду голодування та самотності вона зараз надзвичайно ласа на будь-які смаколики, надмірності та свята, при цьому багатиме всього не в міру, поки одного разу не подавиться. Скільки ж у мене піде сил та нервів, поки я витрису з неї ці дурощі – ех, треба гувернантку заводити. Ну а поки будемо виховувати як уміємо.

– Що, спати зовсім-зовсім не хочеш?

Люте, негативне мотання головою, та ще й вигляд такий, ніби її несправедливо образили. Губи твердо стулені, біляві брови нахмурені, так і захотілося ляща дати, але все ще попереду – поки будемо з дитиною розмовляти.

– Ти, напевно, хочеш знову сісти за стіл і продовжити чаювання разом з усіма? – аж підхопилася і радісно закивала головою, вже готова зістрибнути з ліжка і бігти вниз, до тітоньки Поллі.

– Добре, тоді я піду розбуджу тітоньку і Баффі та спробую повернути Самай' із Самі. І ви знову всі разом зберетеся і продовжите чаювати. – хопа!.. Вже стирчить біля

дверей, озираючись на мене, коли, мовляв піду всіх збирати.

- Але тільки я не піду з вами. А знаєш чому? - невпевнено знизує плечима, але від дверей не відходить.

- Тому що ті, хто сідають пити чай після опівночі, коли на вулиці стає темно, вже ніколи не встануть із-за столу, і будуть приречені вічно сидіти за ним і пити чай, - знову невизначено знизує плечиками, мовляв, а що тут такого жахливого, вічно сидіти й пити чай. Це навіть добре.

- Ви будете сидіти й пити чай, поки він не зіпсується і не почне смердіти, як і торт, який буде весь об'їдений великими волохатими мухами. Але ні викинути його, ні принести інший ви не зможете, тому що не зможете встати із-за столу! А потім поступово постаріє і помре тітонька Поллі, і буде лежати біля вас обліплена тими самими мухами, а потім почне гнити й смердіти, як зомбі, які бродять за стінами нашого міста.

У цей час до кімнати залетіла велика чорна муха і заходилася кружляти всюди, норовлячи сісти або мені, або П'яточці на обличчя. Та ж, побачивши залітну комаху, миттю відскочила від дверей і, як була у взутті, так і заскочила на ліжку. А я ж, підійнявшись, підійшов до нічника і злегка пригасивши світло, для більшого ефекту - продовжив:

- Але це ще не найгірше, що трапиться з вами. Тому що наступною помре Самай', а за нею і Баффі, а коли за столом стільки трупів, то з їхніх тіл почнуть вилазити великі слизькі черви, які будуть заповзати тобі під сукню і боляче кусати та гризти твоє тіло. Але ти не зможеш скинути їх, тому що в одній руці ти будеш тримати чашку з чаєм, що смердить болотом, а в іншій почорніле і тверде як камінь печиво. А потім помре і Самі, з'їдена червами, і ти залишишся одна в темній і страшній кімнаті, де рівно о дванадцятій годині ночі самі по собі відчинятимуться двері шафи, і звідти виходитиме старий, поїдений міллю одяг тітки Поллі і блукатиме кімнатами в пошуках своєї господині. Але так і не знайшовши її, бо на той час вона повністю згниє, старе подерте пальто схопить тебе і потягне в чорну-пречорну шафу, де на тебе чекатиме...

І тут я раптово видав гучний жахливий сміх:

- А-ХА-ХА-ХА!

П'яточка з перекошеним від жаху обличчям підстрибнула, відкинулася назад, при цьому чутливо стукнувшись потилицею об підвіконня, голосно гикнула і заціпеніла, обмочивши колготки, пляма від яких почала розповзатися з жахливою швидкістю, вмить хлюпнувши на ковдру і розтікаючись далі по ліжку.

— П'яточка! Марш з ліжка! — загорлав я, як різаний, при цьому мала знову підскочила, видала гучний звук, зіпсувавши повітря, але все ж сповзла по ковдрі на підлогу, де почала топтатися, залишаючи мокрі сліди.

Хоч і зістрибнула, але і ковдра, і простирадло виявилися повністю промокшими, як, напевно, і матрац під ними.

— Ну от що ти наробила? Га, жабеня! — хмуричись, запитав я в неї.

А вона стоїть, вся тремтить, притискаючи ляльку до грудей, і вираченими очима

дивиться на мене, при цьому трусячи нижньою губою, ніби стоїть на морозі.

— Ось через тебе тепер доведеться все переодягати, добре хоч є запасна білизна. А от якщо промок матрац, то змушені будемо йти спати у твою кімнату. – і тут мене щось знову щось сильно змусило насторожитись, я підозріло понюхав повітря, при цьому поморщившись від запаху, який міг виходити тільки від... – Та ну нафіг! Ти що, і обгидилась також?

Стоїть гівнючка і мовчить. Тільки витріщається на мене. І так зрозуміло, що мені сьогодні ввечері дістався повний комплект клопотів. Це стало особливо очевидним, коли я підняв сукню, і звідти рубануло дитячим "сюрпризом".

— От гадина! І це замість того, щоб сісти на горщик та нормально пос...ти, ти почала показувати фокуси, і в результаті мені тепер доведеться півночі вовтузитися з твоїм гівном. Ну дякую тобі, П'яточко, зробила послугу.

Заревіла. Без зайвих церемоній, швидко зняв з неї платтячко, яке начебто не постраждало, вихопив з рук дурнувату ляльку, та й закинув бозна-куди. Нічого – їй не звикати. Потім підняв малу в повітря та так на витягнутих руках і поніс у ванну, залишаючи за собою мокру доріжку сечі що капала з її ніг. Дідько, ще й підлогу мити! Так одягнену та взуту і поставив прямо в купальню і почав роздягати. А та, рюмсаючи й гублячи сльози, почала мені незграбно допомагати роздягати себе, при цьому кожен мій лайливий коментар супроводжуючи шмарклявим завиванням..

Сорочечка, маєчка, здається, теж не постраждали, як і сукня, але про всяк випадок відіклав у прання. А ось черевички довелося кілька разів добряче прополоснути, про всяк випадок попередньо заливши в них добру порцію дитячого шампуню. Сушитися поставив на кухонне підвіконня, широко відчинивши перед цим вікно.

Колготки знімалися обережно, щоб уникнути "вибуху" — прямо як сапер на розмінуванні. Їх довелося залишити просто у ванній. До білизни не кинеш — засмердить там усе, та й по хаті почне псувати повітря. Треба буде пропрати вручну. До цієї справи я подумував прилаштувати П'яточку, нехай з дитячих років вчиться допомагати по дому, і для початку хоча б поверхнево запере свої какахи.

— Ось тобі чаювання! — зловтішно шипів я, тицяючи обмоченими та просмердівшими колготками прямо малій в обличчя, вона своєю чергою скиглила і намагалася увернутися, щоб не стикнутися зі своїм творінням. — Чого пикою вертиш, це ще нічого, зараз підуть печенюшки... їдрить твою пополам... ти скільки там того печива зжерла! Чи ти вперше за рік випорожнилася? Та ні, наче ходила ж на горщик. От тобі і й миленька та гарненька дівчинка! Н-на! Нюхай свою красу! Що... не подобається? Може, ще підемо, тістечок пожеремо, тільки ось у такому вигляді та з подаруночком... нехай помилуються!

— У-у-у-у!

Завивала П'яточка, вигинаючись назад, тому що я тицьнув їй під ніс труселя, під зав'язку заповнені смердючими відходами, які я тримав двома пальцями. Можливо, збоку такий вчинок і не викликав би схвалення середньостатистичного обивателя, але ж говорилося дурепі людською мовою: хапати горщик, робити свою справу, потім

митися і чистити зуби. Ні, мадемуазель захотілося посеред ночі покапризувати і врешті обгидитися, та ще й на додачу забруднити все навколо. І коли розумієш, що о першій годині ночі тобі це все доведеться мити, прати, переодягати, то мої дії зовсім не здаються такими вже й неприйнятними.

Що стосується колготок, то там не все так плачевно, але питання в тому, що робити зі спіднім повним під зав'язку, яке вже не підлягало використанню, і яке мала капосниця не бажала нюхати, притулившись головою до стінки ванної та ще й до упору відвернувши її, через схлип видаючи голосні виючі рулади. Прати їх я точно не візьмуся. У смітник теж не викинеш. Спроба висипати вміст в унітаз призвела до того, що воно почав хлюпати і розбризкуватись по всьому туалету... Та ну їх в баню – ті срані труси! Я розлютився і просто викинув труселя у відкрите вікно, закинувши їх на дерево в сусідському саду. Листя приховає всі сліди злочину.

Далі – гірше. Настала черга мити саму загибжену винуватицю. Та ось запаadlo – мити треба ті місця, яких у міру свого виховання я зовсім не хотів торкатися. А мити там було що – відходів виявилось так багато, що забруднилося і спереду, і ззаду. А потім ще й маззю мазати, яку лікар прописав від попрілостей, сліди якої вже потроху почали сходити. Пробував П'яточку змусити саму підмиватися, та вона криворука тільки ще більше розмазала какахи по дупі, до всього забруднивши й руки. Довелося плюнути на бридливість і моральні принципи, і намагаючись дихати через раз, братися до роботи самому.

Але ж який абсурд, виходить. З ранку, зі зброєю в руках, допомагав відстояти місто від полчищ божевільних монстрів, причому в перших рядах, а вночі вовтужуся з засраним дівчиськом та її какулями. Може лайно – то до грошей?

Вимивши розкарячене чадо до блиску, насухо витерши, намазавши маззю, одягнувши в нові трусики та маечку, закутавши в рушник, щоб не замерзла, відніс до неї в кімнату і, вклавши на подушку, злегка прикрив ковдрою та наказав спати, а то почну переповідати казку про чаювання. Очі заплющила так міцно, що здавалося очниці втисне всередину. Про всяк випадок вирішив посидіти, пригледіти – задля внутрішнього спокою. Але тільки намилився присісти й ввімкнути внутрішньосистемний чат, як помітив, що мала заснула. За секунду відрубалася! Подумав було, що знову прикидається і потягнув за вушко, потім відтягнув верхню губу і легенько поцокав нігтем по передньому зубчику – нуль реакції. Тільки ротик злегка прочинився, носик засопів, та ще й прицмокувати почала. Ось вам і баби! Треба спершу вимотати всі нерви, обгидити всю хату, щоб потім, безтурботно, з чистою совістю, дрихнути, без задніх ніг. Важко зітхнувши, я почовгав наводити в домі лад.

Обісцяна білизна полетіла намокати у ванну до колготок, матрац я перевернув верхом донизу і застелив чистою білизною. Ковдру виставив на підвіконня сушитися, якщо що, накриюся півковдрою, ночі зараз не дуже холодні. Потім вимив підлогу, і туалет, вимився сам, і з чистою совістю ліг спати. За вікном пробило першу годину ночі.

Добре наморочившись за такий насичений день, я вирубався в одну мить, як і мала,

заснув глибоким сном без сновидінь. Але навіть так, мені стали маритися дзвінки у вхідні двері, різні голоси, скрип сходів, а потім тихий, але наполегливий стукіт у вхідні двері моєї квартири.

Розплющив очі... прислухався... справді самий що не на є, стук у двері... мої. Довелося вставати.

— Іду, йду! Досить стукати! Вже ніхто, і ніде посеред ночі не спить! У тому числі й сусіди. — прокричав я, відчиняючи двері.

Нате, пане!

Перед дверима стоїть Самая' з малою в оточенні валіз та сумок, а позаду з цікавістю виглядає тітонька Поллі в халаті, накинутому на нічну сорочку.

— Квартира вже здана. – сонно пробубнив я, і зачинив двері.

Знову стук у двері, але вже наполегливий, з обуреним тембром.

— Що, чоловік вигнав? — запитав я, знову відчинивши двері і ледь привідкривши одне око.

— Сама пішла. Це рано чи пізно мало статися, — заперечила дівчина. — Приймеш? Хоча б на перший час?

Позаду пролунав рип привідкритих дверей. Прокинулась розбуджена шумом несподіваних гостей — П'яточка. І обережно висунувши скуйовджену біляву голівку, часто кліпаючи злиплими й опухлими очима, задля кращого огляду задерши підборіддя і роззявивши рота, зі смішним зубом, почала моніторити простір.

Побачивши, що я дивлюся на неї, і нібито як і не маю наміру сваритися, осміліла і гучно тупцяючи босими ногами побігла до мене глянути, а що ж там такого цікавого відбувається за вхідними дверима. Самай', побачивши моє сонне кудлате диво, одразу заусміхалася і радісно замахала рукою. П'яточка у відповідь захоплено хіхікаючи, простягнувши ручки, хотіла кинутися до неї в обійми, але була вчасно схоплена моєю рукою за патли, і з болісним зойком грубо відтягнута назад.

Самая', обурена таким грубим ставленням до малої, хотіла було виголосити обурену промову, але я попередив її, суворо і чітко заявивши:

— До чужого дому зі своїм статутом не ходять! У нас так — змирися. До того ж хтось давно мав би спати. Що не так?

Цідячи слова, наче перебував у крайньому ступені люті, я, згори донизу примруживши очі, дивився на маленький, кудлатий і тремтячий скелетик, який злякано тулився до стіночки та боязко кидав на мене винуваті погляди. Як же мені її відгодувати, щоб не виглядала як привид, начебто і не обмежую в їжі, але все одно росте один лиш животик, стаючи схожим на маленький гарбузик, та й той з часом пропадає, загидивши все навкруги, для того, щоб мені життя медом не здавалося.

Дивлюся, вже не зиркає, а опустивши голову, починає терти оченята й голосно сопіти, через раз схлипуючи, готова ось-ось розревітися. Це вона вирішила на жалість натиснути, сподіваючись, що Самая' влаштує мені прочухана, а її візьме на ручки й, сюсюкаючи, дозволить робити що заманеться. Як би не так. Я швиденько підхопив малу на руки і, тицьнувши під ніс кулак, попередив:

— Спробуєш заплакати — обстрижу налісо, разом із лялькою. І тебе теж, якщо не перестанеш дивитися на неї так жалісливо.

Останні слова я промовив просто в обличчя Самай'. Та аж відсахнулася, округливши очі. А я продовжив виховний процес, ну а що хотіли, розбудили посеред ночі — тепер терпіль.

— А тепер бачиш, що відбувається з неслухняними дівчатками — їм ніде жити! І якби не я — такий хороший, то жити Самай' довелося б у тому занедбаному будинку, де жила ти — разом із павуками.

П'яточка злякано закинула голову і заперечливо замотала нею, схопивши ручками моє обличчя і благально дивлячись то мені в очі, то в бік мами з донькою, що товклися біля дверей.

— Тоді щоб слухалася мені! — гаркнув я. У відповідь вона закивала так швидко, ніби боячись, що я можу передумати і не прихистити бідних дівчат.

Отож-то! Я вам покажу, хто в домі Батя!.. І підхопивши найважчу валізу, почав інструктувати нових співмешканок:

— Тут кухня, там ванна кімната. Дальня кімната — це дитяча, в ній спатимуть Самі з П'яточкою. Самая' як сама неслухняна, спить зі мною. Буду за нею наглядати, і, якщо що — відразу карати.

— Так пане! Як скажете, пане, — відгукнулася дівчина, присідаючи в кніксені, а потім сунувши мені дулю під ніс, додала: — Ось вам, пане! А за лису... я з тобою не розмовляю!

— П'яточка зі мною теж не розмовляє — і нічого... нормально почуваюся!

Затягнувши речі дівчат до дитячої кімнати, як я її назвав, там же розмістили й Самай' з донькою. А куди діватись ... коли мені було потрібно, вона прийняла мене без зайвих питань та заперечень.

Розташовувалися та розкладалися до третьої години ночі, причому про сон ніхто і не думав. Вигнанниці діловито виймали з сумок свої речі і акуратно розкладали їх — що у шафу, а що в тумби. П'яточка тут же, плутаючись під ногами, вихоплювала зі стопок, те що їй подобалося, і відразу нацуплювала на себе. Щоб більше не заважала, я знову підхопив невгамовну пройдисвітку на руки, яка почала хвицятись, заплутавшись з ногами в одній з кофтинок Самай', визволив її звідти і знову передав дівчині, яка швидко і на подив рівненько склала ту у зразковий квадрат, і між ділом повідала, що пізно прийшовши додому, зіткнулася на порозі з розлюченим чоловіком, що влаштував скандал, і на всю вулицю обізвав її шльондрою і поганю, та ще й замахнувся аби вдарити по обличчю. Такої образи, дівчина не змогла більше стерпіти, тому зібравши речі та дитину, пішла з дому.

Я нічого на це не відповів, кожен може чинити так, як йому заманеться. Але мене здивувало, що чоловік, який назвав її повією, настільки образив дівчину, що та зважилася кинути його, — пішовши світ за очі без жодних перспектив. А те, що вона пропонувала незнайомому чоловікові в неналежному вигляді та перебуваючи в шлюбі зачати від нього дитину — за проступок не вважала. Дивна логіка в цієї жінки. Але

вголос я нічого не сказав.

А жіноча частина нашої комуни, розіклавшись та влаштувавшись, навіть і не думаючи лягати спати попри пізню ніч надворі, заходилася нишпорити й швендяти по квартирі, зазираючи в усі двері, всі шафки та комоди.

— Ви б уже спати лягали, – запропонував я, позіхаючи на весь рот.

— А тобі завтра що – на роботу, таточку? – замуркотіла Самая', потершись об моє плече.

— Мешкаючи в одному домі з трьома жінками – це вже важка фізична праця!

— Бідненький, – погладивши мене рукою по щоці та цмокнувши в ніс, пестливо прошепотіла дівчина. – Як же мені тебе шкода... але що вдієш, мабуть, ми – твій хрест.

У цей час П'яточка, яку я все ж опустил на підлогу, підбігла до мене і, обхопивши мою ногу, теж почала її гладити, мабуть, таким чином показуючи, що їй мене теж дуже шкода через те, що в мене є така, як вона. Ой-йой!.. Гладити тобі цю ногу – не перегладити.

Оглядаючи житлоплощу, ми нарешті дісталися до ванної, в якій виявилася купа замоченої білизни та бідові колготки. Дівчина глянула на мене з німим питанням в очах, а з якого такого переляку я проти ночі затіяв прання.

— Це не моє. Це — її! — я одразу ж обрубав претензії у мій бік.

Але що ж зробило це кудлате непорозуміння, яке не далі, як пів години тому стояло струнко, втиснувшись в стіночку, боячись підвести на мене погляд. А та, дивлячись на Самай' і одночасно вказуючи пальчиком у мій бік, почала корчити страшні гримаси й зрештою, раптово зробивши різкий рух уперед, при цьому видавши незрозуміле "а-а-а", показала на свою попку і брудні колготки у ванній. Коротка пантоміма зводилася до того, що це я налякав її бідненьку до всрачки. Ну артистка... і ябеда!

— І щоночі дверцята шафи зі страшним скрипом відчинятимуться самі собою, і звідти... — зловісним голосом почав оповідати я страшну історію.

П'яточка голосно заверещавши, миттю втекла до своєї кімнати, при цьому грюкнувши дверима і скрипнувши ліжком. Самай' лише закотила очі й, опустил колготки назад у воду, запитала:

— Чому тільки колготки, а решта де?

— Сукня в моїй кімнаті, вона не постраждала, частина речей у кошику для прання, а труселя опинилися в такому жалюгідному стані, що я їх ф'ють... — і невизначено махнув рукою в бік вікна.

— Ти серйозно?.. — обличчя дівчини стало таким, ніби вона одночасно хоче і плакати, і сміятися. — Мені здається, сусіди навпроти дуже "зрадіють" тітоньчиним новим квартирантам. І не раз завітають до неї, щоб поділитися цією "радістю".

— Нехай доведуть, що воно наше!

— Наше не наше, головне, щоб будинок не спалили. А то мені знову доведеться шукати житло, але вже з трьома дітьми.

— Ха-ха! Як смішно, зараз прям обхезаюсь від сміху.

— Ну, судячи з усього, це у вас сімейне.

— Не сімейне, а заразне — передається від людини до людини.

— Ти про що це? — переставши потішатися наді мною, зацікавилася Самай'.

— А ось зараз вилетиш у віконце слідом за труселями, і у польоті зрозумієш, "про що це"! — і тут же підхопив дівчину, закинув на плече і потягнув до вікна. Вона голосно завищала, почала брикатися і закликати мене не божеволіти, а негайно поставити її на підлогу. Поносив, повертів трішки, але все-таки довелося поставити звідки взяв, тому що з'явилася Самі й повідомила, що П'яточка заховалася під ковдру і навідріз відмовляється звідти вилазити. Самая' глянула на мене докірливо своїми величезними чорними очима, постукала пальчиком по моєму лобі і пішла в дитячу розбиратися, що там та як.

Ну а я вирішив скористатися моментом, поки всі десь там... швидко забіг у свою кімнату і з розгону застрибнув у ліжко, де блаженно розтягнувся і заплющив очі. Заплющив і тієї ж миті відкрив!

У двері спальні хтось тихенько постукав, після чого їх легенько відчинили, явивши моєму погляду обриси Самай' з П'яточкою, яка боязко ступала перед нею і спідлоба пильно зиркала в мій бік.

— Ще не спиш?

— З самого вечора... і дотепер. Скільки там у нас натікало... а, нормально, всього лише четверта година ночі.

— Ну вибач, просто П'яточка не хоче лягати з нами, а проситься до тебе, але тільки перед цим хоче щось сказати. Я не зовсім поки що розумію її жести й міміку... щось про чай, мене, Самі й незрозумілу шафу. Може, ти знаєш, про що вона?

— А-а... це існує така давня казка — стара-престара. А може, й не казка..., тому що свідки тієї історії однієї страшної ночі, всі до одного — згинули. І ніхто їх більше ніколи не бачив...

Очі у малої знову округлилися, і вона машинально відступила, назад, затиснувшись між ніг Самай', при цьому зі сльозами на очах і відстовбурченою нижньою губкою, благально замотала головою, просячи не розповідати більше таких казок. А згори на мене дивилася ще одна пара очей, щоправда, без сліз, але теж із проханням перестати дражнити малу. Ну як тут відмовити?

— Але як мені відомо, цю казку зазвичай розповідають на ніч маленьким, неслухняним дівчаткам. Самая', ти таких знаєш чи може щось чула про них?

— Жодної не знаю, і навіть чути не чула про таких!

— Ну тоді обійдемося без казок, і всі дружно ляжемо спати, — позіхнувши, підсумував я, запрошуюче відгорнувши ковдру.

Маленьке, біленьке приви́денятко жвавенько метнулося від дверей, шмигнуло мені під ковдру і, скрутившись грудочкою, забилося під пахву.

— Але все ж таки, одна неслухняна дівчинка в цьому будинку є, — прошепотіла Самай' від дверей. — Щоправда, не зовсім маленька, зате дуже любить страшні казки.

Після чого вона спокусливо вигнула спинку і повільно провела рукою по стегну.

Ах ти ж зараза така!.. І це тоді, коли в мене під боком дримає маленьке лихо.

— Що ж, якось розповім тобі одну з таких. Але зятям — якщо обгидишся, я за тобою прибирати не буду!

— Фу, ну от як можна дівчині таку гидоту говорити, особливо коли вона на романтику натякає. От тепер я з тобою точно не розмовляю. На добраніч, маленька, нехай тобі сняться солодкі сні. І ви, чоловіно... теж — спіть уже.

Фиркнула і пішла, щоправда, дверима грюкати не стала, а тихо причинила, знову показавши мені язика.

— І попу мити тобі теж не буду, — крикнув я їй навздогін, а потім уже просто розмірковуючи про себе вголос. — Хоча попа там офігенна, таку ще пошукати. Так-так, П'яточко, дивовижна в Самай' попа, не те, що в тебе — два часнички, та й ті вічно обі...рані. А що це в нас за пузичко з-під маєчки вилізло, а ну ми його зараз... кусь.

І почав лоскотати її за животика. А та із задоволенням взялась верещати, хвицятись ніжками ще й до всього слинячись немов слимак на капусті, а як тільки припиняв, відразу ж хапала за руку і тягнула назад до черевця. Так тривало деякий час, поки малявка, хихикнувши, не видала гучне "пук", тим самим, жорстко зіпсувавши повітря.

— Фу-у! П'яточка! Ти якого дідька знову повітря зіпсувала? Хочеш на горщик?.. Ні! А якого лішого так газуєш. Потравиш нас усіх до чортової матері!

Вилаявшись, я почав щосили махати руками у бік відчиненого вікна намагаючись швидше вигнати отруєне повітря. Та, побачивши мої дії, підскочила на ноги та почала здійснювати такі ж рухи, не скільки допомагаючи, а лише для того, щоб просто помахати та побалуватися. Нарешті, коли стало більш-менш вільно дихати, я стомлено рухнув на подушку і важко зітхнув. П'яточка в тому ж стилі беркицнулась мені під пахву, і теж стомлено зітхнула. Я чутливо хлопнув її по дупі, щоб не кривлялася, вона задоволено захіхікала і обернувшись до мене обличчям, та закинувши ніжку на живіт, відразу засопіла. А за нею відрубався і я.

І цього разу мені наснився сон...

Ніби стою я на стіні в оточенні кількох десятків різномасних системних, а далеко попереду — геть від міста, тікають побиті та понівечені зомбі-мутанти, разом із собою несучи: Самай', П'яточку, тітку Поллі, а кілька простих інфікованих тягнуть стіл, застелений білосніжною скатертиною, та з блюдцями й чашками для чаювання чий брязкіт долинає аж сюди. А весь народ, і я в тому числі — у цей час щасливо кричимо, радіємо, кидаємо конфеті, і пускаємо салюти.

Спав як убитий. Навіть сонячні промені, що повністю освітили кімнату проникнувши крізь відчинене вікно, і явно вказуючи що надворі білий день, не змогли підняти мене з ліжка. Як і безрезультатними виявилися спроби П'яточки змусити розплющити мені очі. Спочатку вона спробувала зробити це вручну, але я перебував на тій стадії сну, коли знаходишся на межі сну і яви, але не можеш визначити, що і де. Піднявши одну повіку, вона бралася підіймати іншу, але коли відкривала другу, то перша знову заплющувалася. Вкрай замучившись робити одне й те саме, вона взялася крутити ніс, поу-гукала в ліве вухо, але бачачи, що всі спроби марні, і я продовжую спати, перейшла до більш радикальних методів і почала стрибати на ліжку. Я ж,

зобразивши ніби ворочаюся уві сні, повернувся на лівий бік і ніби випадковим помахом руки, повалив стрибунку на ліжко і міцно притиснув рукою. Мала деякий час крехтячи та вигинаючись, пробувала вибратися з-під руки, і бачачи, що всі спроби марні, для пристойності ще трохи подригалася, та й заспокоїлася.

Привівши малу в стан тимчасового спокою, я знову почав засинати, і моя рука почала сама собою послаблювати хватку. Дзига тут же вибралася і, шмигнувши під ковдру, заходилася вже там копишитися і перекидатися. Я знову схопив непосиду і, притиснувши до себе, продовжив спати, не звертаючи уваги на нові спроби вибратися.

Потім уже крізь сон я почув тихі кроки за дверима, шум води, що тече з крана, і легенький стукіт кухонних шафок, які зачинялися. П'яточка, видно, теж почула ті самі звуки, тому жваво вибравшись із-під ковдри, спустилася по ній на підлогу, потопала босими ніжками до дверей і, обережно їх прочинивши, виглянула назовні. А там, напевно, побачивши Самай' (а хто ж ще міг шастати по кухні), вискнула і, голосно грюкнувши дверима, побігла до неї, нарешті давши мені спокій. Після чого я остаточно відключився, на невизначений час.

Прокинувся задоволений, виспавшись і гарненько відпочивши. Але вставати не поспішав. Згадав, що на останньому прориві апнув тридцятий рівень і вирішив глянути на свої параметри, і трохи там покопатися.

Клас: Стрілок - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 30

АТАКА - 13,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 10 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ - 31

ЗАХИСТ - 10 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 6

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 270/270

Швидкість - 18,4% (+30 зброя)

Дальність - 28,4% (+14 зброя)

Влучність - 3,4%

Вільних балів розподілу: 64

УМІННЯ - "Темпус станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 3 секунди), міфічне, масштабоване, час перезаряджання - 23 години.

НАВИК - ЧУдан (6-го рівня) (Удар ногою по корпусу та ногах), епічна, масштабована, час перезаряджання - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) - Камінь вогню 4-го рівня (активний).

З новенького хіба що назва — "слот стихій" перейменувалася на "зірку стихій". За женця не отримав ані навика, ані уміння і навіть жодної драної, шмотки, хоча там мало б випасти багато чого смачного. Невже всі мої потуги так мало принесли користі? Ну й біс із ними, не плакати ж тепер. Хоч золота набив на півсотні золотих і те - хліб. У гілці

розвитку класу "Зброя ближнього бою, вогнепал" на 25-му рівні дали **Навик**"скорочення часу перезаряджання у 2 рази", дуже і дуже хороший **Навик**. Револьвер і так перезаряджався досить швидко, а тепер взагалі ця процедура буде блискавичною. Ну а на 30-му рівні дали ще один хороший **Навик** до зброї, називався він - "**Розумна куля**". Під час пострілу куля могла самостійно змістити траєкторію польоту на цілих 10 сантиметрів, на всі чотири сторони, дивлячись куди ухилитиметься жертва. У перспективі, якщо **Навик** розвивати, він міг взагалі перерости в неперевершено забійну річ.

Після перегляду **Навиків** та підрахунків золота, взявся розкидати очки таланту. У **Захист** закинув **20 очок**, тому що без своєї футболки у мене там маячила нещасна десятка. Також по **20 очок** вирішив закинути в **Атаку** і **Дальність**, тому що давно час збільшувати забійну міць, та й дальність на додачу - п'ять метрів не відстань - "стрибуни" заплюють. Ну і як зазвичай - залишки в **Інтелект**, параметр, який поки що ніяк себе не проявив, але хоча б потроху треба і його прокачувати, щоб не вийшло як у прислів'я: "Доки грім не вдарить, мужик не перехреститься".

Після всіх маніпуляцій вийшло якимось так:

Клас: Стрілець - стихійник, Ім'я - Еех. Рівень - 30

АТАКА - 33,4 (+12 зброя)

СИЛА - 41

СПРИТНІСТЬ - 10 (+15 взуття, +11 зброя)

ВИТРИВАЛІСТЬ - 31

ЗАХИСТ - 30 (+17 зброя)

ІНТЕЛЕКТ - 10

ЗДОРОВ'Я (ЖИТТЯ) - 380/380

Швидкість - 18,4% (+30 зброя)

Дальність - 48,4% (+14 зброя)

Влучність - 3,4%

Вільних доступних балів: 0

УМІННЯ - "Темпу с станс (Зупинка часу)" (можливість зупинити час на 3 секунди), міфічне, масштабоване, час перезаряджання - 23 години.

НАВИК - ЧУдан (6-го рівня) (Удар ногою по корпусу та ногах), епічна, масштабована, час перезаряджання - 40 хвилин.

НАВИК - Трейсер 2-го рівня.

Зірка стихій (спеціально для каменів стихії, активна) - Камінь вогню 4-го рівня (активний).

Ну поки все... можна вставати, тільки треба глянути що там за іконка з повідомленнями так вимогливо блимає. Клацнув, відкриваючи останнє... від Анни!.. "І позаяк протягом дня ти не зволив з'явитися до опікунської ради, і ніяк не реагував на мої повідомлення, то до тебе направляється сама мадам Суддя, для конвоювання до місця громадських робіт, та представник опікунської ради для вилучення дитини та супроводу її до спеціалізованого закладу для дітей-сиріт. P.S. Як я розумію, ти після

вчорашнього проспав весь день. Тому і не реагував на мої дзвінки та повідомлення. Якщо прокинувся, то піди хоч умийся та поїж. Який ти, однак!.."

(СИСТЕМА) Увага! Увага! Громадянин Еех! За порушення місцевих законів, департамент юстиції в односторонньому порядку засуджує вас, до п'ятнадцяти днів арешту або на 75-ть годин громадських робіт - на розсуд влади. Вирок набирає чинності з моменту його прочитання. Порушення чи непокоря цій постанові або опір представникам влади - тягне за собою повне обнуління рівнів та тюремне ув'язнення на строк до двох років.

— Самая-я! — заволав я, схоплюючись з ліжка, на ходу влетівши у штани, і стрибаючи на одній нозі, незграбно плутаючись у штанині, поскакав на кухню.

Дівчина в короткому домашньому халатику вправно поралася, розпинаючись між столом та плитою, розчервонівшись від жару і біганини, і весь час то торохтячи каструлями, то як дятел стукаючи ножом по дошці, щось нарізаючи. Аромат у повітрі стояв — запаморочливий. Як і зовнішній вигляд господині, побачивши яку я спершу застиг, захоплено дивлячись на карколомну красуню, яка, помітивши мій хтивий погляд, манірно повела плічком, скромненько потупивши очі... але потім, опам'ятавшись, знову закричав:

— Самая! Все пропало! Нам триндець! — і таки вцілив у прокляту штанину, ставши твердо на ноги.

— Зупинись. Видихни. А тепер давай все по черзі! — привела вона мене до тями, вмить ставши серйозною.

— До нас поліція їде, разом з опікунами. Мене до в'язниці, П'яточку до сиротинця.

— Е-е-е! - заревіла П'яточка, почувши, що її збираються забирати в дитбудинок.

Досі вона бадьоренько, в одних трусиках тупотіла босими ніжками всюди слідуючи за дівчиною, мов наглядач, час від часу підіймаючись навшпиньки, щоб зручніше розгледіти чим та займається, при цьому діловито заклавши обидві ручки за спину, як справжня господиня дому, але не скільки допомагаючи, а більше плутаючись під ногами та стягуючи зі столу те, чого не треба, але яке всевидяча Самай' встигала, лагідно примовляючи, — відібрати. Та от після того, як я озвучив новину, її діловитість одразу кудись пропала, і відчайдушно заливаючись сльозами та виводячи гучні рулади, кинулася геть із кухні в бік кімнат. Щоб за хвилину, не перестаючи завивати, з'явитися знову, згорбившись і правою рукою тягнувши по підлозі нічний горщик, тереблячи на весь дім кришкою, а в лівій тримаючи свою ненаглядну Мимру.

— О, П'яточка вже почала збирати свої речі. Бач, як у сиротинець захотілося, напевно, за новими враженнями. — не зміг утриматися я від шпильки, дивлячись як мала творить казна-що.

А та, знову почувши неприємне слово, завила ще голосніше і дотягнувши горщик до середини кухні, демонстративно зняла трусики й вмостилася на горщик.

— Чого це з нею? Від страху пронесло? — звернувся я до Самай' і додав. — Я піду поки в туалет у своїх справах, а ти, якщо не важко, підготуй їй одяг, а то якщо опікуни побачать цю шестикілограмову okazaцію, то замінять мені тюремний термін розстрілом

через повішання з наступним спаленням.

— Добре, тільки ти давай швидше там, а то після того, як вона зробить свої справи, треба малу ще помити. І поки будеш робити свої справи, подумай, що можна придумати, щоб не віддавати її як мінімум до понеділка, а там, ми зранку поквапимось і можливо встигнемо подати документи на опіку.

Я кивнув і попрямував до туалету, геть не звертаючи уваги на ревіння малої, яка, допомагаючи собі худенькими ніжками, загуркала по підлозі разом із горщиком прямо за мною у напрямку туалету. Далі я їй доступу не надав, зачинивши двері перед самим носом, на гачок. Поки я швиденько, здійснював ранкові процедури, вмивався та чистив зуби, мала не перестаючи шкрябалася в двері весь час натужно скімлячи. Навіть попри вмовляння Самаї', яка пробувала її заспокоїти. І тільки-но я вийшов плач поновився з новою силою, але вже не такий гучний, бо від своєї істерики стала поступово фізично втомлюватися. Дівчина, підхопивши її на руки, примудрившись ще й горщик підчепити на ходу, швидко кинулася у ванну, приводити малу до ладу. А та, не відриваючи від мене погляду, почала протягувати свою ляльку, чим цілком спантеличила мій мозок. Хоча деяке припущення промайнуло в голові, але озвучити його я вирішив, як тільки обидві вийдуть із ванної. Сам же поспішив ритися в шафі, щоб вибрати більш-менш пристойну футболку, і почистити поношені кеди, які давно потребували ремонту, але, на щастя, поки що трималися купи. Одягнувся за пару секунд, і зайнявся був чищенням зброї, як до кімнати зайшла Самаї' з малявкою на руках.

А ту, як перевтілили. Ні, як ревіла, в такому ж дусі й продовжувала виконувати, при цьому розтягуючи до вух і так величезний рот, та в плачі кривляючись, від чого і так не дуже гарненька мордаха, робилася зовсім відразливою. Говорячи про перетворення, я мав на увазі, білосніжні колготки з білими лаковими туфельками та з золотистою пряжечкою у вигляді бантика. Жовтенький у чорний горошок, сарафанчик, з незмінною великою кишенькою спереду та такого ж кольору літня хусточка, зав'язана спереду. Ну чисто тобі – матрешка.

– А ось і ми! – оголосила дівчина, простягаючи мені П'яточку, яка в свою чергою знову тикала мені клятву ляльку.

– П'яточко, ти що, думаєш якщо будеш самотійно і вчасно сідати на горщик, і не вимагатимеш, щоб я купував тобі іграшки, то тоді я не віддам тебе до сиротинця? – запитав я, перехоплюючи її в дівчини.

А мала, почувши моє запитання, на хвилину затихла й ствердно закивала головою, з надією дивлячись мені в очі.

— Ну і дурепа! Кому ж я тебе, таку сопливу засранку віддам. І перестань ревити, а то зовсім на страшидло перетворюєшся, аж моторошно стає. Добре хоч Самаї' гарна — гляну на неї і попускає, а то зовсім би заїкою став. І досить вже тикати мені свою Мимру, твоя вона... твоя. До кінця днів.

— А я вже було подумала: який же він у нас розумний хлопець... як відразу дотумкав, чого мала домагається своїми показними діями з горщиком і лялькою. Захотілося навіть поцілувати від захоплення! Але потім він почав говорити далі, і я

зрозуміла, що помилилася — як був телепень, так ним і залишився. – прокоментувала дівчина мій монолог із П'яточкою.

— Так вона і справді не красуня, чого брехати.

— От дати б тобі ополоником по голові твоїй поганой — може, порозумнішав би. І взагалі віддавай її сюди, нехай у мене на руках побуде, задля спокою... — і забравши малу почала з нею сюсюкатися при цьому витираючи соплі. — Кому як, а по мені дуже навіть мила дівчинка, і коли виросте, то ще буде хлопців з розуму зводити ...

— Причому в прямому розумінні цього слова – як побачать, одразу дах поїде!

— А я не зрозуміла!.. Здається, хтось зранку бігав по хаті як оглашений в одних трусах і кричав: "Допоможіть!"... Зараз уже що... попустило?

— Знаєш як у дітей буває, коли вранці прокидаються і поруч не знаходять мами... одразу впадають у безпричинну істерику, і біжать її шукати. Так і зі мною... прокинувся весь такий самотній і всіма покинутий, от і злякався. Але як тільки побачив тебе на кухні, одразу попустило, та так – що аж їсти захотілося.

— Навіть не думай, що твої улесливі промови пом'якшать мій гнів. Поки не пообіцяєш більше не дражнити й не знущатися з П'яточки, їжі не отримаєш.

— Яюсь одразу й апетит пропав. А взагалі з якого це дива ти тут розкомандувалася? Вона моя, а не твоя, і те, що ти сприймаєш за знущання та обзивання, насправді є здоровим прагматизмом і реальним поглядом на життя з дециною повсякденного життєвого гумору, притаманного кожній нормальній сім'ї. Але тобі, яка все життя провела, бачачи одні тільки булки та батони – цього не зрозуміти. І якщо на те пішло, я й не збирався жерти твою страву, у мене ще залишилися огірки та півкільця ковбаси – на якийсь час вистачить!

— На який час?.. Поки виразку не заробиш!

— Дві в мене вже є. А де дві, там і третя особливо не нашкодить.

— Ти просто неможливий, – не змогла втриматися від сміху Самай'. – Ніби дорослий мужик, а насправді хлопчисько-переросток, та ще й злоехидний до неможливості.

— І не тільки... загалом кажучи в мене дуже паршивий характер – просто нестерпний. Тільки П'яточка і може мене такого терпіти, тому я її нікому не віддам – вона моя. Хоч і засранка.

— Ну взагалі-то, поки що... твоя! Не забувай, що за нею вже їдуть!

— Нічого... відіб'ємося! Треба буде – всіх перестріляємо!

— Навіть не думай показувати зброю... тільки погіршиш ситуацію! Будемо вести діалог тихо і мирно, може домовимося! І взагалі!.. Досить тут вихилатися, і йди сідай їсти, я для кого це все наготувала. Я ж знаю – бачила, який ти ненажерливий, ковбаси йому вистачить!.. Хіба що на один зуб.

— А ти справді хотіла мене поцілувати?..

— Тобі почулося!

Самая' виявилася, права в тому, що я страх який ненажерливий. Тому що поки до будинку під'їхав кінний екіпаж із чиновниками та поліцією, встиг ум'яти дві тарілки курячого супчику, велику порцію печеної картоплі із зеленню та куркою, а наприкінці

ще й добрий шматок яблучного пирога з узваром. П'яточка, побачивши, як я жадібно наминаю наготоване Самай', закидаючи за обидві щоки, нарешті заспокоїлася і, беручи з мене приклад, взялася до їжі. Але оскільки її годувала дівчина, посадивши собі на коліна, то такого неподобства дозволити собі не могла, а сьорбала суп через рівні інтервали, проковтнувши повністю попередню порцію, і час від часу підставляючи мордаху для витирання спеціально для неї приготовленою хусточкою.

І коли у вхідні двері подзвонили місцеві представники влади, яким відчинила тітонька Поллі, одразу ж вкрай здивувавшись від таких відвідувачів, ми з Самай', яка несла дівчинку, вже спускалися сходами, перебуваючи у доброму гуморі, назустріч непроханим гостям. Самі, яка, поки я спав без задніх ніг, встигла побувати в школі, повернутися, поїсти та зробити уроки, і яка, перебуваючи в дитячій, читала якусь дорослу книжку – ми вирішили не брати з собою, як то кажуть – заради спокою!

В поштиво відчинені нашою господинею двері, чинно увійшли пані Суддя у своєму незамінному чорному костюмі, за нею поважна пані в манірній сірій сукні та окулярах, завершувала процесію, сувора і мініатюрна Анна, яка ледь виднілася з-за спин своїх огрядних супутниць.

– Ба-а!.. Кого я бачу!.. Дорога тітонько, ви в гості чи вам знову хтось підпалив будинок, і ви, як завжди, маєте намір повісити всіх собак на мене. Тоді я змушений вам знову повторити, що до тодішньої пожежі я не маю жодного стосунку, і офіційно заявляю, що не збираюся оскаржувати ваш спадок і відбирати ваш фамільний замок, нехай ним подавиться ваша дочка – алкоголічка, яка, напевно, і винна в підпалі. Мабуть, як зазвичай перебувала у своєму традиційно неадекватному стані, і заснула з цигаркою в ліжку – от і спалахнуло. – не давши опам'ятатися, я відразу почав верзти всяку нісенітницю, абсолютно збивши всіх з пантелику.

– Мадам... це ваш племінник? – перепитала жінка в окулярах, здивовано дивлячись на мадам Суддю.

– Не зважайте. А ви, громадянине Еех, здається, кудись зібралися... про втечу я сподіваюся не помишляли.

– А чого мені боятися... тітонько? – я підійшов до жінки майже впритул, і зверху вниз, твердо глянув їй у вічі.

– Між іншим, мадам, у вас неймовірна зовнішня схожість із вашим племінником, – знову втрутилася жінка в окулярах. – Одразу впадає в око ваша спорідненість.

За її спиною пирхнула Аня, прикривши рот і швидко відвернувшись, щоб приховати напад сміху.

– Місіс Садам, не забувайте, навіщо ми сюди прийшли. Ну а ви, громадянине Еех, сподіваюся, в курсі, чому ми тут, чи зачитати офіційне розпорядження?

– Хочете – зачитуйте, а хочете – ні, мені що вперше терпіти від вас усілякого роду утиски, – байдуже відповів я і злегка нахилившись убік невідомої місіс Садам, напівпошепки, довірливо повідомив. – Усе через те, що тітоньчина сестра – моя мати, всупереч її бажанню, вийшла заміж за мого батька. І хоч вони давно вже на небесах... мир їхньому праху, та неприязнь перейшла на мене і триває досі. Звісно, трохи прикро,

адже інших родичів у мене немає, і тітонька – єдина рідна людина... але як кажуть – силою не бути милою. Отак, от...

І я, потупивши погляд, сумно зітхнув. А місіс Садам після моїх слів лише скоса, з осудом в очах, глянула на суддю і теж сумно зітхнула, але коментувати нічого не стала. Анна, не витримавши, вискочила за двері й метнулася кудись за ріг.

— Якщо у вас усе, то я візьмуся зачитати список обвинувачень та рішення суду в односторонньому порядку.

— Стоп, стоп, стоп! Що значить в односторонньому порядку?.. Спершу, як мені відомо, мене мають запросити повісткою до вашого департаменту для пред'явлення обвинувачень та надання свідчень. Потім відбувається слідче дізнання для збору доказів, і якщо їх знаходять достатньо для того, щоб можна було передати справу до суду, то тоді й призначають засідання суду з усіма цими прокурорами, присяжними, адвокатами, де і відбувається слухання справи, за результатами якого і виносять вирок. Якось так... а не це ваше непорозуміння! Прийшли, силоміць вдерлися в мій дім, до смерті перелякали жінок і дітей, перебуваючи в неадекватному стані та, можливо, під психотропними речовинами, і починаєте мені погрожувати. Недобре, тітонько... ви занадто захопилися безпідставним цькуванням свого племінника, а це вже пахне зловживанням владою!

— Усе сказав! А тепер будь ласкавий дослухати...

— До речі, мадам Суддя... — перебила її місіс Садам. — Мені теж здається дещо поспішним ваше рішення про вилучення дитини та всі ці обвинувачення. За зовнішніми ознаками будинок вельми респектабельний, і молоді люди, на утриманні яких перебуває дівчинка... а, до речі, молода леді, вас не обтяжить представтеся будь ласка? Просто як член опікунської ради я повинна знати, в оточенні яких людей перебуває сирота?

— Я вас ні в чому не звинувачую, Боже збав! Розумію, що ви повинні робити свою роботу... я ж, згідно з усною угодою з громадянином Еехом, перебуваю при дівчинці в ролі гувернантки з проживанням.

— І у вас є документ, що дає право займатися даним видом діяльності?

— Саме за цією спеціалізацією — ні. Але в мене є свідоцтво про закінчення дворічних спеціалізованих курсів мадам Снов, причому свідоцтво з відзнакою як найкращої учениці всього випуску. І воно дає мені право на викладання окремих предметів у приватному порядку під різні види договорів і звільняє від сплати податків на десять років. А ще в мене є диплом про закінчення піврічних кулінарних курсів школи містера Ла Круа. Ну і, звісно, атестат з відзнакою про закінчення середньої школи № 12.

— Ну, якщо ви закінчили дворічні курси мадам Снов, та ще й з відзнакою... у мене просто немає слів. Там найкращі викладачі з етики та естетики в усьому регіоні, і це, вже не кажучи про навчання таким, предметам як; танці, історія, художня освіта, мовознавство, юриспруденція. Половина зарахованих студентів до цього навчального закладу так і не доходить до кінця навчання. Дуже суворі правила та вимоги. І якщо я

побачу цей диплом на власні очі, то в мене всі питання будуть зняті... тобто я не обмежуватиму вас у часі підготовки документів на опікунство. Ще б, звісно, дізнатися спеціалізацію молодого чоловіка?..

— Я простий стрілок.

— Той самий... — пошепки додала з-за моєї спини Самая', при цьому багатозначно округливши очі.

— Що?.. — очі в місіс Садам теж округлилися, і вона раптом почала безпричинно заїкатися та плутатися в словах. — Сам Вели... не можу в це повірити. Мій син шаленіє від ваших діянь. І якби ви написали йому кілька слів!.. Він у мене хлопчик хороший, розумний — теж школу з відзнакою закінчує, але от ніяк не може визначитися з майбутнім... немає мети — як він іноді каже, і від цього відчувається неповноцінним. Можливо, ви йому що-небудь підкажете...

— Навіть самій цікаво, що він може підказати, — усміхнулася мадам Суддя, яка до цього перебувала у крайньому ступені роздратування через те, що її весь час перебивають — ну, це якщо судити по побілілому обличчю та щільно стиснутим губам.

А чого вона очікувала, йдучи на зустріч зі мною... що я, відразу побачивши її профіль, упаду на спину і підібгаю лапки? Буцатися зі мною — це треба мати сталеві нерви й неабияку рішучість. Тому що я... цілковитий пофігіст!

— Так, звичайно, місіс Садам, я черкну йому пару слів.

— Будьте ласкаві, ось тут на звороті вашої фотографії.

Я взяв фото і перо, притулив до стінки та вивів: "У стрілка немає мети, є тільки шлях!".

— І що це означає? — здивовано перепитала матуся безпутного юнака.

— Він чоловік — він зрозуміє!

— І що ж цікаво він зрозуміє... що більшість системних після того, як відіб'ють чергову хвилю, весь інший час безцільно тиняються і порушують закон? — в'їдливо зауважила суддя і хотіла знову взятися за свої обвинувачення, як втрутилася тітонька Поллі.

— Місіс Садам, якщо дозволите, то я могла б вас провести в апартаменти, в яких мешкає молодий чоловік із дівчинкою, і все там показати. Не хочу, щоб про мій дім ходили неприємні чутки або лишалися якісь недомовленості. А після, я вас почастую чаєм та печивом, виготовленим за моїм фірмовим сімейним рецептом, такого печива ви ніколи й ніде не куштували.

— Так-так, мені дійсно хотілося б оглянути місце проживання дівчинки, і я з задоволенням прийму ваше запрошення на чай, адже сьогодні від самого ранку в роз'їздах, навіть перепочити ніколи, — пожалілася та.

— Який жах! — сплеснула руками тітонька Поллі й, підхопивши кураторку під руку, повела в напрямку сходів.

Самая' крадькома підморгнула мені і з П'яточкою на руках попрямувала за жінками. Я було теж сунувся за ними, але тут пролунала всім відома фраза:

— А вас, громадянине Еех, я попросила б залишитися!

— Так, тітонько! Я вас уважно слухаю.

— Якщо чесно, я захоплена твоїм умінням маніпулювати людьми. Спритно ти запудрив голову цій роззяві з опікунської ради. Але зі мною цей номер не пройде!

— Ну, по-перше — не роззяві, а місіс Садам. Турбота про дітей навіть із такою купою нікому не потрібної бюрократичної тяганини залишається турботою — і професією, гідною поваги, — це я сказав нарочито голосно, тому що дами, які щойно пішли, все ще крутилися на сходовому майданчику і, напевно, дещо чули. — А по-друге, нічого лаяти моє вміння маніпулювати. Он навіть у вас уже не викликає відторгнення те, що я зву вас тітонькою.

— Громадянине Еех, а що ви все-таки мали на увазі, написавши на листівці ту дивну фразу? — раптом заговорила Анна, викликавши вже явну хвилю невдоволення на обличчі мадам Судді, але та і цього разу промовчала.

— А чого так офіційно? Після того що між нами було, можеш звати мене хоч би ведмежам, або кошенятком.

— Невже між вами вже щось було? — підскочила жінка, суворо глянувши на Аню, яка вмить почервоніла. — Чи цей одоробло знову взявся за старе...

— От чому одразу — одоробло! Ви ж знаєте, що Анна мені подобається, і нічого не матиму проти того, щоб вона мене так називала. А що ж стосується моєї фрази, яка не зовсім моя і в оригіналі звучить дещо інакше...

— Так і знала, що десь здер! — ствердно кивнула суддя.

— Додайте це до переліку моїх обвинувачень... так ось, скажи мені, Аню, — для чого ти пішла служити в поліцію?

— Щоб, дотримуючись букви закону, захищати життя і здоров'я людей та служити своєму народу.

— Які величні слова — от би всім ментам їх у вуха. Ну а далі що... в кінці?

— Ну-у, я навіть якось не замислювалася... завжди, поки зможу, буду так робити, без будь-якої кінцевої мети...

— Загалом, ти сама ж і відповіла на своє запитання. Служити й захищати — ось твій уділ. І не замислюватися, що буде в кінці, або який він буде, і чи буде взагалі..., тому що попереду є тільки шлях, на якому тобі доводиться битися за життя простих людей, і це не мета — це довга і важка дорога...

— Це мій шлях! Я зрозуміла тебе, Стрілку! Мета не має значення, тому що в кінцевому підсумку після її досягнення вона перестає бути такою. Важливий тільки шлях, правильний чи ні — вирішувати тобі. І хлопчині на початку життя не варто зациклюватися на якійсь меті, важливо обрати шлях, яким іти! Як же це... сильно, монументально... але чи зрозуміє він щось у шістнадцять років?

— Ну, якщо вірити його матусі, що той неабиякий хлопака розумака, то повинен зрозуміти. До речі, на моєму шляху з'явилася маленька мета. Тітонько, а можна я Аньку поцілую?

— Ні! Вона на службі. У вільний від роботи час займайтеся своїми дурницями. Хоча... і після служби теж не рекомендую. Нічого мені своїми блудливими промовами

збивати співробітників зі шляху істинного... Тьху на тебе, окаянний!.. Уже й мене... Загалом так! Упереджуючи твої претензії щодо нібито неправильної процесуальної дії суду, у пред'явленні обвинувачень та винесенні заочного вироку без твоєї присутності... якщо ти уважно читав звід правил і законів, то там є пункт, який говорить: "Якщо регіон входить у червоний або помаранчевий режим небезпеки через надзвичайні зовнішні обставини, представникам вищого ешелону влади при департаменті юстиції дозволяється одноосібне прийняття рішень із подальшим винесенням вироку за основним зводом порушень цього законодавства, а також у прямому контролі за виконанням винесеного вироку. Вся процедура має відбуватися за повного сприяння із Системою". Тут зрозуміло?

— Зручно. Штовхнув хтось у черзі, сказав: "Винен!", тут же й пристрелив, та ще й відос для Системи записав!

— Ну, по-перше, Система не схвалить таких дій і навіть покарає за свавілля. По-друге — щоб уникнути подальших непотрібних і дурних запитань, я хочу запитати: громадянине Еех, у вас є документи, що посвідчують особу неповнолітньої особи, на ім'я П'яточка, яка перебуває при вас? Скажімо, реєстраційний номер, свідоцтво про народження, свідоцтво про смерть батьків, документ, що свідчить про те, що дитина є абсолютною сиротою і не має інших родичів? А може, ви вже подали заяву до опікунської ради на удочеріння цієї особи чи хоча б отримали право опіки над нею, навіть тимчасове? Ні?

— Ну, якщо на те пішло, у мене навіть на мене немає документів.

— І не треба. Усі системні реєструються відразу ж після появи в регіоні й автоматично фіксуються в її базі. Ну а раз немає на дівчинку жодних документів, то я все ж таки зачитаю обвинувачення з подальшим вирокком.

Загалом і в цілому, ви обвинувачуетесь в незаконному утримуванні неповнолітньої особи без відповідного дозволу законодавчих органів влади, особи без належних документів, що посвідчують особу. А також у перешкоджанні владі у виконанні їхніх службових обов'язків, а також у невиконанні особливих усних приписів, котрі є обов'язковими до виконання, але були проігноровані вами. За всіма цими статтями ваш вирок склав би рік тюремного ув'язнення, але... зважаючи на те, що більшість часу ви брали участь у місіях, пов'язаних із захистом міста та його мешканців, а незаконно утримувана вами особа перебувала в належних умовах та з належним доглядом, то попередній вирок буде замінено п'ятнадцятьма добами арешту або 75-ма годинами громадських робіт, а дитина буде вилучено і її помістять до державної установи. Ну а якщо ви маєте намір знову перешкоджати виконання вироку, то, маю надію, Система оповістила вас про наслідки.

— А коли це я вперше перешкоджав владі?

— А сьогоднішній влаштований тобою балаган — що як не перешкоджання владі? І це після того, як я, сподіваючись на твій здоровий глузд, відмовилася від поліційного ескорту.

— Як це мило з вашого боку, вельмишановна тітонько, щоб вам усе життя,

шишками ср.. ти! Тільки малу я вам усе одно не віддам!

— Тобто ти маєш намір чинити опір?..

— Я думаю, мадам Суддя, дитина не потребує такого термінового вилучення, оскільки її утримання я вважаю більш ніж задовільним, — втрутилася місіс Садам, яка зненацька з'явилася. — Тим паче що настали вихідні, й оформити її буде вельми проблематично через відсутність офіційних осіб.

— Добре! Я згодна з вами. Але в понеділок о восьмій ранку, громадянинне Еех, ви, щоб як штик стояли біля дверей до опікунської ради, де місіс...

— Боюся, в понеділок теж не вийде, у мене об'їзд усіх сиротинців, а це — на цілий день, — оповістила її кураторка.

— Добре, тоді у вівторок. І щоб без запізньонь, інакше тобі вже ніхто не допоможе. Так що можеш поки радіти, дівчинка до вівторка твоя, але от що до тебе... збирайся, поїдеш із нами, твоє покарання починається просто зараз.

— Що, поїдемо в тюрму? Гаразд, піду візьму запасні труси й зубну щітку.

— Ні, ні, ніяких трусів. Брати з собою нічого не треба, хіба що крім зброї. Я сподіваюся, у тебе достатньо патронів.

— Патронів, для чого?..

— Для невеликої справи. Я взяла на себе сміливість і замінила тобі тюремний термін на громадські роботи. Шкода, щоб хлопець із такими талантами безцільно провалявся на нарах, краще нехай вчергове послужить місту. Анна дорогою введе тебе в курс справи.

— А це надовго, а що як я зголоднію?

— О-о, не турбуйся, до ночі будеш удома!

Довелося змиритися, та й то лише через попередження від Системи про повне занулення. Хоча, думаю, мадам Суддя злукавила, сказавши, що тільки зі шляхетних міркувань не взяла з собою ескорт. У них з Анною, напевно, в обох уже під сотий рівень, і якби я почав рипатися, миттю б мене спеленали й оком не змигнули б. Залишуся з Анькою наодинці — поцікавлюся їхніми рівнями, так, задля інтересу.

Зробивши сумне обличчя і набувши жалюгідного вигляду, пішов прощатися зі своїми дівчатами. Для більшого ефекту ще й слиною зробив на щоках патьоки від сліз і, шморгаючи носом, завалився до хати.

— Ну що там? — підбігла до мене Самай' з малою на руках, яку так і не відпускала.

— П'яточка з нами до вівторка. Якщо у вівторок уранці не з'явлюся до опікунської ради для оформлення — заберуть з кінцями. Ну а я... — і тут я, знову сумно зітхнувши, промовив ледь не плачучи. — А мене забирають до в'язниці, холодної та похмурої, яка розташована глибоко під землею і куди не проникає жоден промінчик світла, і де я, можливо, помру. Прощайте, мої дорогі, можливо, бачимось востаннє...

— Е-е-е! — гучний рев заповнив усі куточки кімнати та, напевно, проникнув далеко назовні.

Це П'яточка, почувши таке моє похмуре майбутнє, впала в істерику, а Самая' почала сердито шипіти на мене, мовляв, навіщо треба було таке морозити, як вона

тепер заспокоїть малу. Я шепнув їй у відповідь, що в неї освіт на десятих, нехай викручується, інакше за цей місяць уріжу платню як гувернантці, бо вона недбало ставиться до своїх обов'язків. Дівчина закотила очі, потім стукнула мене кулачком у плече і врешті смачно цмокнула в губи. Я ж, розтягнувши губи в задоволеній усмішці, ущипнув її за бочок і цмокнув малу в заплакану щічку, чим викликав нову хвилю завивань, і до всього дівчина раптом обома ручками вчепилася в мою футболку, та так міцно, що ні туди і, ні сюди. Так ми й спустилися вниз до самого екіпажу, в якому вже розташувалися мої провожаті, де мені нарешті вдалося вирватися з чіпких ручок і, цмокнувши ще раз своє жабеня, спритно застрибнув й усівся біля Анни. Візник відразу шмагнув коней, і ми досить жваво помчали в невідомому напрямку. Помчали б... якби П'яточка якимось дивом не вирвалася з рук Самай' і не припустила за нами, волаючи, як пожежна машина. Правда, бігла не довго, поки не спіткнулася і як справжня земноводна не гепнулася на всі чотири кінцівки, ще й розпластавшись, як жабенятко. Суддя і місіс Садам, які сиділи ззаду і почали озиратися, побачивши таке дійство, одночасно крикнули кучеру зупинитися і мало не силоміць виштовхали мене з мого місця, наказавши піти й заспокоїти дівчинку.

Довелось йти та заспокоювати свою маленьку істеричку, заприсягтися, що надвечір щоб не сталося, буду вдома. Начебто повірила, але знову відмовлялася відпускати, обхопивши шию і руками, і ногами. За допомогою дівчини, яка підбігла, ледве-ледве, з проханнями і твердими запевненнями, що все буде добре, вдалося відірвати її від мене, хоча потім обидві ще довго махали вслід.

— Ніколи не бачила подібної прихильності, особливо маленької дівчинки до чоловіка. До матерів, бувало, та й то... — зворушено промовила місіс Садам, знявши окуляри і витираючи сльози, що виступили.

— О-о, це ще та парочка! — несхвально похитала головою суддя. — Боюся навіть уявити, що стане з містом, коли вони обидва виростуть — вона за віком, а він за рівнями...

— Може, просто варто дати їм спокій... — раптом вирвалося у лейтенанта Анни, яка навіть сама від себе не очікувала подібної зухвалості.

— Анно! Невже навіть на вас поширився його нездоровий вплив?.. Нам треба буде якось із вами серйозно поговорити, — суворо висловилося мадам Суддя і замовкла, тому що я, нарешті вирвавшись від малої, підбіг до екіпажу і почав забиратися на своє місце.

— Про що розмовляли, поки мене не було? Тітонька, напевно, як завжди, лаяла мою персону на всі заставки. А знаєте, тітонько!.. Хоч які б стосунки склалися між нами — я вас усе одно люблю, — і я несподівано нахилився і шустро цмокнув її в щоку, і про всяк випадок так само швидко відскочив.

— Ах ти ж шалапут невихований, ось я тобі зараз задам... — вона хотіла було вліпити мені чи то ляпаса, чи то потиличника, але чомусь одумалася і, лише сердито зиркнувши в мій бік, махнула рукою і, стиснувши губи, відвернула голову.

Аня знову схилилася, удаючи, ніби закашлялася, а місіс Садам схвально

підморгнула, навіть не приховуючи усмішки.

На одному з перехресть ми висадили місіс Садам і мадам Суддю. Я як галантний кавалер вискочив першим і запропонував дамам руку. Ні та, ні інша не відмовилися від запропонованої допомоги, а кураторка ще й по-дружньому міцно стиснула мої пальці. Одним махом застрибнувши назад, я нарешті вільно видихнув і, почекавши, поки ми від'їдемо на достатню відстань, раптово схопив дівчину, що сиділа поруч, і притягнув до себе.

— Усе!.. Я більше не можу терпіти і повинен негайно тебе...

— Не зараз! Візник від департаменту і, напевно, доносить мадам Судді. А вона й так зла на мене через те, що я заступилася за тебе, — зашепотіла дівчина, вивертаючись із моїх обіймів.

— Ну і нехай. Тоді в історію він увійде тим, хто доносив на Великого Стрілка...

Щойно я це промовив, кучер якось незграбно шмагнув віжками, і нас добряче занесло вбік тротуару, ледь не заїхавши на нього. Екіпаж підскочив, нахилився, і дівчина сама собою опинилася притиснутою до мене. Але момент уже був згаяний, Аня тільки багатозначно зиркнула на мене і кивнула в бік візника. Я з розумінням кивнув у відповідь і сумно зітхнув.

— То куди ми їдемо, мадемуазель лейтенант?.. До річч, а чому все ще лейтенант, мені нібито повідомили радісну звістку, що ти вже капітан і навіть встигла обмити нові зірочки?

— Може, й поквапилася. Прохання про присвоєння звання було подано якраз перед вихідними, так що розглянуте воно буде тільки в понеділок, ну і, звісно, до звання представлять тільки під кінець наступного тижня, якщо, звичайно, нічого не поміняється. Я ж того дня так виснажилася, та ще з твоїми павуками довелося добряче поводитися, що захотілося просто посидіти з подружками й трохи відпочити.

— Ну, судячи зі стану Баффі — посиденьки вдалися.

— Невже вона щось накоїла? Розкажи... хоча не треба, часу мало залишилося, а мені ще треба пояснити тобі, куди ми їдемо і що ти будеш робити.

— Ну давай вводь у курс справи...

Розділ одинадцятий

— Зараз ми прямуємо до департаменту водопостачання та комунікаційного очищення. Там збирається інженерна група, яка перед вихідними проводить стандартний профілактичний обхід колекторів та гідронасосів, що відповідають за постачання чистої води та відкачування відходів життєдіяльності.

— Тобто вони лазитимуть по каналізації та чиститимуть труби від какульок. А я там з якого боку - ключі їм подаватиму чи що?

— Не зовсім так! Засмічення чистять спеціальні працівники, а це інженери, вони перевірятимуть технічні вузли та інші механізми та прилади. А ти й ще кілька людей, будете у групі супроводу.

— А чого це вони зібралися перевіряти на ніч, весь день де були? І з якого переляку їх треба супроводжувати, там що - зомбі шастають?

— Іноді трапляються... деяким особам якимось чином час від часу вдається проникнути у підземні тунелі. Але то поодинокі випадки, основна проблема – це щури. Як би міська влада не намагалася боротися з цією проблемою, але зменшити їхню популяцію ніяк не вдається. Майже кожного дня хтось із працівників цього департаменту, виявляється жертвою сірих тварюк...

— Вони що, людей їдять?..

— Поки таких випадків не зафіксовано, але оскільки деякі особини досягають розміру середнього собаки, то рани від їхніх укусів вельми болючі й травматичні. Тому там постійно працює група прикриття, що складається із системних, а іноді деякі клани в супроводі наставника водять туди новачків на прокачування, а ще й департамент юстиції відправляє в якості, покарання таких порушників, як ти, котрих, своєю чергою, супроводжує конвой із двох копів. Не те щоб ми побоювалися втеч, але за протоколом у затриманих, які відбувають громадські роботи і перебувають у місцях із підвищеним ризиком для життя, обов'язково повинен бути супровід від департаменту. Те, що ви будете там перебувати до вечора, особливо не переживай, з освітленням у тунелях усе гаразд, а те, що інженери не хочуть проводити профілактичний огляд зранку, вони пояснюють тим, що після такого раннього обходу до вечора залишається ще купа часу, і може статися всяке, а їм би не хотілося ввечері на передодні вихідних, виходити з дому і знову лізти в тунель.

— Коротше, замість того щоб валятися собі на нарах та стабільно харчуватися тричі на день, мені доведеться бродити по коліна в гі..ні, та відстрілювати пацюків розміром із собаку, які можуть вискочити з будь-якого закутка, і при цьому ще й дивитися, щоб когось із роботяг не зжерли. От скажи мені... я випадково нікого з родичів мадам Судді ніде не образив? Чого ж вона взялася за мене так ретельно, прямо тільки мною й дихає. На ходу вигадує проти мене якісь дурні закони і тут же під них відповідні вирoki знаходить. Яюсь дивно все це!

— Навіть не знаю, що тобі відповісти... досі вона вважалася зразком непідкупності та справедливості.

— А родичі якісь є?

— Я про таких не чула. Але якщо щось дізнаюся, я тобі повідомлю, — пошепки промовила вона мені на вухо.

— Навіть і не думай нічого дізнаватися і тим більше мені казати — будь неупередженою. Я сам розберуся зі своєю тітонькою. До речі, довго нам ще їхати, а то я вже весь зад відбив на вашому тарантасі?

— Якраз під'їжджаємо!

І справді, проминувши лінію житлових будинків, наш екіпаж в'їхав у невелику посадку, за якою розташовувалася двоповерхова сіра будівля, схожа на якесь підприємство. Напевно, в ній і знаходилося відомство, що відповідає за очисні споруди.

"Департамент водопостачання та очищення" — так свідчила табличка біля входу, коли ми з дівчиною спішилися й підійшли до дверей. Швидше за все, Аня вже була там, тому що рішуче потягнула двері на себе і кивнула мені заходити всередину. Я не

став удавати із себе джентльмена й не роздумуючи ступив першим, щоб перед першим же розгалуженням коридорів нерішуче зупинитися. Ні, треба все-таки бути цим самим джентльменом, ну або хоча б удавати його, щоб не потрапляти в дурні ситуації. Добре, що попереду всього лише лабіринт коридорів — а якби мінне поле...

Дівчина точно вже не вперше мотається цією будівлею, оскільки, швиденько обігнувши мене, застиглого в нерішучості, вибрала невеликий вузький коридор, який закінчувався сходами вгору. Потім знову двері, і ми опинилися в напівтемному прямокутному залі з безліччю дверей у всіх чотирьох стінах, плюс численні лавочки та стільчики біля них. У цей момент у самому центрі залу зібрався досить-таки пристойний натовп народу — людей із двадцять, серед яких виділялося кілька у формі департаменту юстиції. Так і не зупиняючись, Аня попрямувала прямо до юрби, що відразу ж прийшла в рух, зашуміла і загула. Кілька копів своїми тілами відтіснили галасливих суб'єктів трохи назад, надавши їй достатньо місця, щоб вона могла оглядати всіх, і всі могли бачити й чути, що вона говорить. Як тільки всі більш-менш заспокоїлися, дівчина гучним голосом почала інструктувати й віддавати розпорядження.

— Шановні фахівці! — спершу вона звернулася до четвірки тайфунців, один із яких навряд чи тягнув на звання інженера, чи навіть майстра, зважаючи на свій вік — не більше вісімнадцяти, може, стажист. — У вас, як завжди, сьогодні передвихідний профілактичний обхід, і, як завжди, ми надаємо вам групу супроводу, і також на ваше прохання ми дещо збільшили склад групи через те, що вам потрібно буде здійснити плановий огляд однієї з найдовших гілок. Тому клан "Світлих" посилає з вами своїх стажистів на чолі зі стрільцем 70-го рівня — Олівією...

Вона вказала рукою на лису дівчину в пірсингу, шкіряному комбінезоні та бронежилеті. На поясі ремінь із різними навісними штуками та кобурою з величезним пістолетом невідомої мені модифікації. Взута у високі берці на шнурівці й товстій рифленій підошві, що повністю доповнювало образ грізного та непохитного стрілка. Не те що я — м'яті штани та поношені кеди... той ще стрілок. Поруч із нею, щільно притиснувшись один до одного, як курчата на холоді, стирчала трійця "студентів" віком не більше вісімнадцяти, хоча на вигляд і того менше. Один довгий і худий, волосатий і з негарним довгим носом — маг стихії води з прізвиськом Омут. Ну де ж йому ще практикуватися, як не в каналізації, — какулі по трубах ганяти. Зате 30-го рівня, як я. Другий — трохи нижчий і ширший у плечах, такий собі кремезний хлоп'яга з правильними рисами обличчя й акуратною зачіскою. Теж у чорній шкіряній броні, а за спиною стирчить руків'я катани — ну звісно ж, воїн, 25-го рівня — Зерг. Ну й завершувала трійцю симпатична рудоволоса мала — цілитель. Зачіска — два хвостики на голові. На личку всіяному ластовинням — надлишок косметики, особливо яскраво-червоної помади на губах та туші на густих віях. Біжутерії теж купа — від каблучок до браслетів, ланцюжків та кулонів. З одягу — лише квітчаста футболка та короткі шортики, стегна в яких виглядали злегка повнявими, але їй видніше в чому ходити. Відгукувалася на ім'я — Чіка. Біля них крутилася якась дівчина, незрозуміло хто і

навіщо, бо Аня її не представила, але гарна-а-а... лягти не встати! До того ж ще й вирядилася в обтислу майку та спортивні лосини, явивши світові такі шедевральні вигини, що присутні мужики ні-ні та й кидали в її бік хтиві погляди. Цікаво, хто вона така... а ще цікавіше, якби Аня одягла подібний шмот, дала б незнайомці фору по фігурі чи були б на рівні?

Ознайомивши інженерний склад із представниками гільдії, Аня швиденько, не вдаючись у зайві подробиці, представила трьох штрафників, зі мною включно, та двох наших конвоїрів — представників департаменту юстиції: стрільця-автоматника Василя — місцевого, та мага вогню з навиком "електричний розряд", Крона, 45-го рівня. З братами-арештантами я познайомився сам. Головним у їхній парі був Гунявий — мужичок середнього віку, субтильної комплекції, і не абихто, а справжнісінький медіум, теж тридцятка. Другий, танк-стихійник, землі та води, 35-го рівня — Ворот, досить корисний перс у данжах. Обоє трималися окремо й особливо старалися зайвий раз не світитися.

— Ну от і все! Тепер, коли ви познайомилися одне з одним, раджу знайти спільну мову та триматися разом, бо певний час вам доведеться працювати в команді. — порадила дівчина. — Зараз же вам видадуть спецодяг (яскраво-помаранчеві комбези з білими світловідбивачами, гумові чоботи, каска з ліхтариком та респіратори — весь комплект загалом давав +25 захисту. Курям на сміх) і ви всі приступите до своїх обов'язків. Бажаю успіху!

Народ загомонів, заметушився, а потім, отримавши від когось відповідні вказівки, попрямував до завгоспа отримувати інвентар. Завгосп виявився ще тим хазяйновитим типом, і швидко видав нашу "екіпіровку", на око визначаючи розмір кожного, і що головне — жодного разу не схибивши. Ми тут же на місці взялися натягувати на себе все це барахло, яке після одних бриджив та легкої футболки здавалося мені громіздким і незручним, до того ж добряче сповільнювало рухи. Штани типу комбінезона виявилися без пояса, і тому я засунув револьвер до кишені, яка була достатньо глибокою, щоб той міг у ній поміститися цілком. Натягнувши на шию респіратор і надягнувши каску, я притулився до стіночки в очікуванні, коли всі нарешті одягнуться і ми станемо висуватися. Поки народ метушився і лаявся через те, що хтось незграбний потрапив обома ногами в одну штанину або, начепивши на рот респіратор і забувши відкрити фільтри, починав задихатися, а потім наїжджати на завгоспа, мовляв, видав йому браковану річ, до мене тихенько підійшла Аня і по-хазяйськи поправивши закований комір, зашепотіла:

— Ти особливо не переймайся, завдання не з важких, просто походити доведеться добряче, а в деяких місцях ще й зігнувшись у три погібелі. Щурів можеш теж не особливо боятися, на такі великі групи вони зазвичай не нападають, але навіть якщо і трапиться кілька епізодів, то теж нічого страшного, бо який-не-який, але з них падає досвід, а іноді й досить цінні інгредієнти для алхіміків.

Поки дівчина пошепки вводила мене в курс справи, навколо раптом настала гробова тиша. Я було подумав, що це ми причина раптового затишшя, але потім

побачив те, що спонукало всіх замовкнути, і на що всі здивовано витріщалися. А приводом стали наставниця "Світлик" і незнайома красуня, які нікого не соромлячись, пристрасно цілувалися, міцно обхопивши одна одну руками, та ще й стогони бажання видаючи при цьому. А я вже подумував, чи не вступити б мені до цього клану, щоб підкотити до цієї лялечки, а вони, виявляється...

— Ліс би!.. — вирвалося в мене, і, хоч я тут же прикрив рота і втягнув голову в плечі, всі все почули, і витріщилися вже на мене.

А Олівія взагалі аж скинулась і вхопилася за свою грізну зброю, відірвавшись від подруги й гнівно буравлячи мене поглядом.

— Що ти сказав?.. — процідила вона.

— Ліс би там усе холосо плейсло, а то я боюсь заклитих плімісень. Вибачте, я не всі пукви виговолюю, коли стлашно, — промовив я, звертаючись до Ані, яка встигла непомітно і болісно тицьнути мене кулачком у бік, перед цим ледь стримавши посмішку.

— Не варто ні про що турбуватися, за останній час у групах, що здійснювали подібні обходи, не зафіксовано летальних випадків. Лише кілька незначних ран та укусів, і один перелом ноги через необережність. Ну а зараз, коли всі одягли екіпіровку та приготувалися, можете приступати, Тихон, головний інженер, буде вашим провідником, хоча я впевнена, що більшість має карти підземель міста, так що заблукати, я сподіваюся, не надумаєте, — заторохтіла лейтенантша, намагаючись зам'яти конфлікт, та по ходу мови ще й мені встигла прочухана дати. — Де твоя толерантність, Стрілку?..

— У нас щодня народ пачками дохне, а ці он що виробляють... краще б дітей народжували, з їхніми ду..ми по четверо на рік на двох приносити можна, — відшепотівся я.

— А з якого це переляку ти став на їхні дупи витріщатися? — зашипіла Аня, змінившись в обличчі і з силою штовхнувши мене до стінки.

— З твоєю порівнював. Наша поки лідирує...

— Що значить — поки?..

— Все, я побіг, он народ уже заворушився.

— Іди вже... і дивись мені там, не смій навіть коситися на чужі... а то особисто спущуся за тобою, і тоді ти до щурів жити проситися станеш.

А народ тим часом "перейнявшись" важливістю завдання, потихеньку попрямував за інженерами, які від нетерпіння вже почали пританцьовувати на місці. Ще б пак — роботи непочатий край, а ми тут лясати точимо. Аня непомітно стиснула мою руку й відійшла до своїх, а повз, поодиночки почали рухатися мої супутники на найближчі кілька годин, багато з яких кидали в мій бік погляди, що виражали різний перелік емоцій — від майстрових схвальні, від стажистів зацікавлені, похмурий і зухвалий від Олівії, а Гунявий той взагалі — зовсім нікого не соромлячись підняв великий палець угору на знак схвалення. Я лише злегка кивнув на його відгук, криво посміхнувшись і прилаштувавшись за широченною спиною Ворота, поплентався в потрібному напрямку.

Замикали ходу приставлені до нас конвоїри Василь і Крон з автоматичною зброєю напоготові. Заходячи по одному в невеликі двері, оббиті залізом, ми поступово покидали зал, роблячи його незвично порожнім після недавнього скупчення людей. Перед тим як остаточно залишити приміщення я озирнувся і вихопивши маленьку фігурку лейтенантки, яка не переставала дивитися мені вслід, дружньо підморгнув їй, а вона одразу помахала мені у відповідь, при цьому нервово закусивши нижню губу.

За дверима на нас чекали сходинки вниз, на цілих три прольоти. Минувши які, ми знову опинилися у великому залі, але вже заповненому гучними приладами, трубами різного діаметра та якимись агрегатами, що викидали густі клуби пари.

— Цю велич створив сам містер Ейнштейн, пів століття тому, - прокричав головний із майстрових, той самий Тихон, піднявши вказівний палець догори для повчання і додав: - І все працює досі, як годинник, головне вчасно проводити техогляд та профілактику - десь почистити, десь підмазати... і все з новою силою пихтить та крутиться, роблячи місто чистим і квітучим, не те що раніше. А зараз, громадяни системні, прохання надіти респіратори, тому як запахи в тунелях стоять неприємні, а іноді й зовсім важко вдихувати. Та ще буде прохання, аби ви на свій розсуд поділилися так, щоб частина з вас ішла попереду, а інша прикривала тил. Ми люди робочі, до зброї та бійок незвичні, якщо якась небезпека, то боюся, в цій справі помічники з нас ніякі, так що в цьому питанні ви за головних. Тому як поглядати по сторонах треба пильно, зомбі, цих так - давно не бачили, а от пацюки доволі часто дошкуляють, у цьому ваша командирка права, але тільки через незнання чи з якоїсь іншої причини, промовчала, що тільки за останній рік двоє наших уже пропало, з кінцями... так що відставати чи губитися не раджу. І головне стежте, щоб з-за труб під стелею який пацюк не кинувся вам на потилицю. Вони це люблять, особливо великі особини.

От на біса старий гайковерт ляпнув отаку-от хрінь просто на вході. У мене й так не було особливого бажання тягатися смердючою каналізацією, то тепер ще весь час тремтітиму в очікуванні, що на спину раптом заскочить зубасте чудовисько та вчепиться в шию... брр! Та хоч як мене пройняло, а стажисти, яких разом із наставницею визначили в авангард, що досі й так не відходили один від одного ні на крок, після слів Тихона мало не на спину Олівії повилазили. Тій навіть довелося на мить зупинитися і зробити їм зауваження.

Спочатку нібито все йшло нормально. Після десяти хвилин ходіння зупинилися біля великої залізної шафи, що гуділа, з безліччю приладів і датчиків, де Тихон, щось повертівши та підкрутивши, почав списувати показники з осцилографа в засмальцьований зошит. Потім добрих п'ять хвилин з розумним виглядом викладав своєму стажистові основи своєї нелегкої, але всіма шанованої професії. Стажист, якого звали Беня, а старий ласкаво іменував Бенчиком, на кшталт свого наставника, теж дістав зошит і почав конвульсивно фіксувати його промову, намагаючись не пропустити жодного слівця, чим викликав задоволений вираз на обличчі в оратора.

Ми ж постояли, понудьгували, а потім пішли далі. Мені навіть почало подобатися таке завдання, якби ще не запах, що проникав навіть крізь респіратор. Але в цьому світі

скрізь за межею міста щось та смерділо, так що це ще не найгірший із варіантів. Але чим далі ми заходили, тим гострішим ставало відчуття присутності живих істот. То швидка тінь промайне в темряві бічних відгалужень, то тонкий писк долине з-за рогу. Далі – гірше, деякі особливо нахабні пацюки перестали навіть ховатися, неквапливо блукаючи у своїх справах. А одна так взагалі, встала перед нашим загonom на задні лапи, обнюхала повітря та й потопала повз при цьому ще й задом крутячи.

Ось вона і стала першою жертвою нашого загону. В Олівії від такої нахабності не витримали нерви, і вона шмальнула в нахабну дупу зі свого незвичайного ствола. Зброя видала тихе "шмяк" і половини пацюка як не було, перед цим тіло жертви ще й освітила червона цятка лазерного прицілу. Хочу, хочу! Мені б такий зовсім не завадив.

Але далі стало не до роздумів. Напевно, один із пацюків, чи то подружка вбитої, чи то друг, імовірно, крикнув по-своєму – "наших б'ють!"... І тут понеслося. Тварюк додалося в рази, і всі почали стрибати в наш бік, ніби одномоментно всі разом – сказалися. Як і попереджав Тихон, по трубах зашелестіли десятки тіл і зверху на нас теж посипалася лавина товстих, відгодованих і зубастих тварюк, намагаючись опинитися у нас на спинах. Тож стріляти довелося і поверху, і понизу, весь час крутячись та міняючи позицію, щоб не підставитися під зуби всюдисущих гризунів. Олівія, яка йшла попереду, виявилася молодцем, тому що встигала роздавати команди своїм підопічним, і при цьому вести влучний та прицільний вогонь, чіткими й тихими пострілами, не даючи щурам жодного шансу. Омут більше контролював ніж убивав, він одним махом заморожував десятки тушок, підставляючи їх під ураганний вогонь, хоча зрідка й кидався в особливо великі купи крижаними голками. З воїном було не зовсім зрозуміло, начебто й махав своєю катаном як очманілий, але чи завдавав хоч якоїсь шкоди, у круговерті бою було не зрозуміло. Гунявий взагалі не брав ніякої участі в протистоянні, одна рука в кишені, іншою вертів чотки, а заразом і всіх щурів разом узятих, лише іноді ухиляючись від особливо спритних особин. Зате Ворот винищував щуряче плем'я за двох. Він умить перетворював навколишню тверду поверхню на подобу сипучого піску, і коли чергова хвиля щурів провалювалася в нього, бетон одразу ж тверднув. Розчавлюючи у своєму нутрі відразу по кілька десятків ворогів. Правда, не всі особини встигали повністю провалитися, інші так і залишалися залитими в бетон, різні частини тіл яких так і стирчали назовні, тому що не встигли повністю поглинутись розчином. Такі гинули або під нашими чоботами, з хрускотом і писком, або потім їхні випнуті кінцівки доїдять їхні ж родичі. Страшна смерть!

Моїм же жертвам не було на що скаржитися. Від кулі 44-го калібру їхні тушки розліталися бризками крові та шматками тіл, приносячи миттєву смерть. А прикладний удар блискавки теж "великодушно" обсмажував тіла до хрусткої скоринки, вносячи додаткове амбре в і так протухле повітря. Схожими ударами лупив і Крон, хоч і приставлений стежити за нами, але, коли пацюки стрибають прямо в обличчя, мимоволі почнеш відбиватися. Та й Василь все частіше випускав то довгу, то коротку чергу в розгнівані пацючі морди, що неслись по п'ятах.

Мені було незрозуміло, чому зазвичай боягузливі гризуни, які в повсякденному

житті намагаються швидше втекти з очей геть, зараз поведяться так нахабно. Шлюбний період у них, чи що, і ми забрели якраз на пацюче весілля.

Але далі стало зовсім не до роздумів, коли ми гримучою юрбою ввалилися у великий технічний зал і полчище тварюк кинулося на наш загін. Тихон потім розповідав, що бачив таке всього лише раз у житті, і тоді ледве втік звідти. Тут вже стрілянина пішла не "дитяча", я навіть став переживати, а чи вистачить мені куль, адже куди не глянь, всюди гори щурів, навіть ступити ніде. Добре хоч Ворот із Зергом активували якісь свої щити, і гризуни не могли проникнути до нас ближче, ніж на два метри. Навіть стрибаючи зверху, вони зісковзували по невидимій поверхні, смішно дригаючи лапами й гнівно верещачи. Побачивши таку кількість ворогів, у бійці вирішив взяти участь досі безтурботний Гунявий, він, перебираючи своїми чотками, зашепотів якісь мантри, після яких деяка кількість щурів кинулася на своїх родичів, розриваючи тих з небаченою люттю.

Словом, бій затягнувся на добрих півтори години, за які ми встигли завалити весь зал метровими купами мертвих пацючих тіл. Потім ще стільки ж часу ми відстрілювали поодинокі випадки нападів групами та поодинці, доки інженери, розчистивши "завали" лопатами, що невідомо звідки взяли, заходилися крутити й вертати щось важливе, і це попри всі наші вмовляння негайно відступити або викликати підкріплення, на що вони, своєю чергою, контраргументували тим, що якщо не зробити тут те, що потрібно, це може призвести до несправності, після чого місто почне захлинатися в фекаліях, і тоді всім тут присутнім знову доведеться добиратися до цього місця, але вже вплав, і не по воді.

Через годину пацюки раптово скінчилися, наче їх і не було. Народ нарешті розслабився і видихнув, хтось, знайшовши вільне від мертвих тіл місце, навіть присів навпочіпки. А невгамовний Тихон вручив нам із Воротом по лопаті, як найздоровшим, наказав прочистити проходи від "сміття" і по можливості підгорнути їх під стінку. Я деякий час покрутив лопату в руках, та й закинув її на найближчу купу, заходившись чистити зброю. А Ворот наче зрадив додатковому завданню і як бульдозер почав згрібати дохлятину, утворюючи великі насипи.

- Дивлюся я на тебе, хлопче, і не можу зрозуміти - ти ані з "нашими", ані з "вашими" (маючи на увазі банди та системних), - як так? - раптово запитав мене Гунявий, підійшовши ближче.

- Я після всього побаченого та пережитого за останній час поки не в ладах ані з душею, ані з тілом, а ти хочеш, щоб я одразу по життю визначився. А ти взагалі з якою метою цікавишся?

- Тому що, як і ми з Воротом, під конвоєм ходиш, значить, начебто і наш... тому хочу тебе попередити. Тобі вже відомо, що я медіум, і, між іншим, не самий "мутний"... так от - передчуття в мене нехороше... загибель нам загрожує. У зв'язку з цим, тікати ми з подільником надумали, бажано у зворотний бік, але то вже як вийде. Якщо підемо за всіма, там нам і кранти, не бачу від чого, але знаю напевно. Підсобиш із конвоїрами - "смикнемо" разом, утрюх надійніше, та й стрілець ти непоганий. Так що думай, часу

майже не лишилося. Як тільки проминемо цю залу, так і діємо.

- Не знаю... у мене заліт по Системі, і якщо я зараз накосячу, мене повністю обнулять, і на додачу впаяють два роки в'язниці. Якось не дуже хочеться.

- Краще нулівкою на нарах, ніж сотим у труні. У тебе тільки два варіанти, хлопче! - сказав і відійшов.

Тут потрібна пауза на роздуми. Якщо я зараз з уркаганами "заламаю" охорону, а нічого такого, про що віщує Гунявий, не станеться, я конкретно влипну! І це буде найбільша халепа з халеп, після якої зі мною вже ніхто жартувати не стане. І з'явиться по мою душу вже не мила Анька, а дехто серйозніший, щоб напевно оголосити мені смертний вирок із подальшим виконанням. Адже жодної гарантії, що Гунявий і Ворот хочуть втекти лише через страх невідомої та невідворотної смерті, у мене немає. Може, у них якісь свої, далекосяжні плани, а я стану розмінною монетою в чужій грі, і монетою найпростішою - мідною, яку в разі чого не шкода й викинути. Як на мене, легше відпрацювати свої 75 годин (вже майже 70), ніж повірити якимось пророцтвам та видінням кримінального медіума. Але все вирішилося інакше.

Поки майстровиті поралися зі своїми приладами, народ потроху розбрівся хто куди, гуртуючись за інтересами. Тому по закінченню робіт Тихону довелося гучним голосом підкликати всіх до себе і донезмоги серйозним тоном оголосити, що кров із носа треба спуститися на нижній ярус, тому що там передбачається можлива несправність з вельми неприємними наслідками, яка в разі чого відгукнеться всьому місту через затоплені каналізації. Ми для порядку погукали, що в того всі можливі несправності загрожують катастрофічними наслідками світового масштабу, мовляв, гвинтик відлетить і планета зрушить з осі, але потім погодилися піти ще туди й усе - на сьогодні досить.

Але перед спуском на нижній ярус знову вийшла заминка. Річ у тім, щоб потрапити в нижні приміщення, треба було лізти у вузький люк, де зяяла непроглядна темрява, а після недавньої сутички з полчищами щурів спускатися в невідоме та неосвітлене приміщення не бажав ніхто. На моє запитання, а якого біса там нічого не видно, інженери відповіли, що після проведення потрібних робіт у всіх приміщеннях другорядної важливості світло вимикають із метою економії магічних каменів енергії, які живлять усю систему і які досить рідко трапляються у вільному доступі, щоб їх можна було необачно використовувати, не дбаючи про збереження і цілісність. Тому там і темно, але якщо спуститися вниз, одразу внизу зліва є тумблер, який вмикає освітлення. Ну ми й запропонували лізти їм самим туди, якщо знають там усе навпомацки. Але тут Тихон заявив, що працівникам їхнього департаменту, по техніці безпеки заборонено першими йти комунікаційними лініями, мовляв, якщо щось трапиться, ніхто, крім них, не має потрібних знань. А на те, що їх і так четверо, і якщо щось трапиться, залишається ще троє компетентних техніків, він заперечив, що в кожного є своя вузька спеціалізація, на якій слабо розуміються інші. Усе, мовляв, знати неможливо.

- А хай Беня лізе, - заявив Гунявий, озираючись на напружених конвоїрів. - Він

худий, щури на нього точно не спокусяться. Ну а якщо і схрупають, то й іншого не проблема знайти.

Беня втягнув голову в плечі і почав безпорадно озиратися, шукаючи підтримки у своїх старших товаришів.

— Беню не віддам! — рішуче заявив Тихон. — Він надзвичайно талановитий і я бачу в ньому наше майбутнє. Не час і не місце розкидатися такими талантами!

— А з чого це ти, Тихон, так заметушився? — запитав я у нього з підозрою в голосі. — Що там внизу, про що ми не знаємо?.. Може ти чогось недоговорюєш?

— Та нічого там не повинно бути! Даремно тільки паніку наганяєте!

— Так нічого немає, чи не повинно бути? Ти вже якось давай визначся. — не відставав я. — Мені здається, і такої зграї щурів, що на нас напали в цій залі, теж не повинно було бути. А раптом там взагалі!.. Їх матка сидить, з бика зростом і мільйонним виводком!

Народ навколо аж здригнувся від таких моїх припущень. А у бідного стажиста Бенчика навіть сльози на очах виступили. Лізти в ту дірку він однозначно не хотів – ні першим, ні другим, а хотів повернутися в минуле, в момент, коли вибирав спеціалізацію, і піти по стопах матері-бухгалтера, щоб сидіти зараз в тихому, теплому приміщенні, перекладаючи папери з місця на місце, та черкати місячні звіти...

Загалом почалася суперечка, яка переросла в безконтрольний галас. Гунявий і я твердили, що раз там технічна несправність, то і лізти туди треба майстрам, виправляти. Тихон, як твердолобий баран, зациквився на своїй техніці безпеки, цитуючи різні витяги зі зводу правил типу, мовляв, перед проведенням технічних робіт приміщення попередньо повинні перевірити озброєні люди на предмет сторонніх осіб або іншої живності. Ми відразу заявили, що штрафники озброєною групою не вважаються, тому, що на трьох всього один револьвер, який практично марний при масовому нападі, а іншими навичками в групі володів тільки Ворот, але він настільки великий, що проштовхнути його в люк займе багато часу. Про те, що Гунявий теж володів масовим закляттям, і він, і я, скромно промовчали, а решта по ходу і не помітили. А оскільки самою озброєною групою за зброєю і заклинаннями були "світлі", то нехай і вибирають когось зі своїх.

Олівія відразу заявила, що стажисти ще досить слабкі та недосвідчені бійці, щоб вступати в самотійне протистояння, а вона не може собі дозволити залишити їх без опіки, тому що несе за хлопців відповідальність. Але, оскільки ми є штрафниками, і на нас висить провина перед містом, то нам надається шанс повністю її спокутувати.

Ворот ледь стримав Гунявого, який стрибнув у її бік із заточкою в руці. Ззаду голосно, попереджувально, клацнули затворами конвоїри.

І тут я запропонував кинути жереб, мовляв, на кого випаде той і полізе, а вже разом придумаємо, як його підстрахувати. Хтось відразу ж запропонував для підстраховки кинути туди гранату, але тут знову закипів Тихон і ідею не прийняли. Загалом від мого геніального задуму народ піднявся, і всі знову почали галасувати, вибираючи варіант жереба – чи то папірці в касці, чи то довгі і короткі палички. І тут

мій погляд зупинився на Олівії, яка, гордо піднявши підборіддя, іронічно спостерігала за метушнею. А стояла вона практично біля самого чорного зіву розчиненого люка, і тільки ткни...

— Чорт! — вилаявся я, ненавмисно наступивши на огидні залишки, що залишилися від щура, і відступаючи, незграбно повернувся, при цьому легенько штовхнувши Тихона, що стояв поруч.

Той до цього щось тихо пояснював одному з інженерів, теж похитнувся і своєю чергою плечем зачепив бідолаху Беню, який в сотий, раз промовляв молитву, щоб все скоріше вже закінчилося, а оскільки він особливою стійкістю не відрізнявся, та ще й був кволої статури, то від несподіваного поштовху впав прямо на Олівію, що стояла поруч...

Та, не втримавши рівноваги, з гучним криком відразу полетіла вниз, в люк, але інстинктивно встигла схопити Беню за одяг і потягнула його за собою. Два голоси які в ту ж мить заволали як навіжені, злилися в один, і через секунду пролунав гуркіт тіл що котяться по залізних сходах, а потім добірна лайка упереміш з матюками.

— Беня-я! — Закричав Тихон, нахилиючись над люком.

— Світло увімкни-и, там ліворуч тумблер! — кричав я слідом, схилившись біля майстра.

— Яке світло, мабуть, хлопчик вбився! — зі сльозами на очах заголосив Тихон.

Але в цей час в глибині отвору хтось, крякчучи й охаючи, заяложив по залізу і через мить пролунало клацання і з люка лінуло таке довгоочікуване світло.

-Бенічка!.. Рідний! Ти живий, ноги руки - цілі! - знову кричав майстер, побачивши, що хтось увімкнув світло.

— А що йому станеться, роззяві кривоногій! - голосно відповіла за нього Олівія і додала. - Спускайтеся давайте, тут чисто!

Тихон в ту ж мить, наче молодий, стрибнув вниз, за ним поспішили і його колеги, далі пішли стажисти, і нагорі залишилися тільки ми - штрафники й конвоїри, які виявилися хлопцями досвідченими, тому що розійшлися в сторони, взявши нашу трійцю під перехресний вогонь. Навіть Гунявий зрозумів, що вплутуватися в зарубу зараз не найкращий варіант, тому, недовго думаючи, пішов за всіма, при цьому проходячи повз, прошепотів мені з посмішкою:

— Ефект доміно! Ну-у й хитрюга ти, паря... той ще лис!

Я тільки невизначено знизав плечима і рушив за ним. Внизу нам з'явився ще один зал, такого ж розміру, що і попередній, але тільки з іншими конструкціями й пристосуваннями. Так само поруч зі сходами стирчав бідолаха Беня, збентежено потираючи праве око і киваючи на якісь питання, які йому задавав стурбований Тихон. Коли він опустил руку, під оком виявився здоровенний набряклий синець, після розпитувань він пояснив, що, падаючи, ненавмисно впав на міс Олівію, причому руками на груди, ось у тієї і спрацювали рефлексии. Народ тут же весело зареготав, а Гунявий ще й від себе додав:

— Хтось сказав, кривоногий... зате руки ростуть звідки треба! — викликавши нову

хвилю насмішок і один похмурий погляд від лисої дівчини.

— Після такого ти просто зобов'язаний на ній одружитися! — не втримався від підколу і я, поплескавши почервонілого хлопця по плечу. — Причому бонусом отримаєш ще одну!

Навіть конвоїри повідверталися, задихаючись від сміху. Майстри, похихикавши в бороди, відразу ж взялися до роботи, а ми знову розійшлися по купках. Олівія, проходячи повз своїх "курчат", спеціально зачепила мене плечем, ще й обернулася на ходу, кидаючи багатозначні погляди.

Знову потекли тягучі хвилини очікування, поки інженери щось крутили і вертіли, при цьому лаючись добірним матом на безвідповідальних підлеглих, які так недбало ставилися до своїх прямих обов'язків. Справи у них, напевно, йшли не дуже добре, тому що кілька разів підключали мене з Воротом, щоб покрутити або підняти якусь деталь, з якою не могли впоратися самі або не мали при собі необхідного обладнання. Після пів години метушні, з уривків розмов, ми зрозуміли, що треба піти в ще одне місце, яке знаходиться в цьому ж секторі, але в деякій віддаленості. Наші припущення підтвердив Тихон, прямо оголосивши про це.

Тут же в нього полетіли звинувачення і докори, що раз тут все так запущено, то треба було починати роботу з ранку з великою кількістю роботяг, а не бродити посеред ночі по коліна у відходах та латати ухайдохані механізми. Той негайно встав у позу і, випнувши груди, почав з піною у роті захищати свої безцінні агрегати, мовляв, час від часу навіть найідеальніші пристрої потребують профілактики й ремонту, і якщо хтось не згоден йти далі, то так вже й бути, нехай валять собі геть, вони й без нашої допомоги обійдуться, але місто буде спати спокійно.

Після його слів відразу ж надійшло оголошення від Системи, що якщо ми кинемо групу інженерів, що виконують ремонтні роботи, без їх згоди, то наша місія буде вважатися проваленою і група понесе відповідні покарання. Які?.. Мені вже було відомо, тому поплювавши та побурчавши для пристойності, ми змушені були продовжити рух.

Йшли мовчки. Щурів, на диво, більше не траплялося, і навіть шереху лап та тонкого писку не доносилося. Та як мені здалося, Гунявий почав нервувати все більше і більше. Без пригод діставшись до потрібної локації, люди Тихона відразу ж накинулися на свої залізяки, почавши завзято крутити вентиль і розкривати панелі з купою дрібних приладів, при цьому бурхливо сперечаючись між собою. А ми, розсіявшись, стали їх охороняти, час від часу поглядаючи в темні провали коридорів.

Чи то від втоми, чи то від злості на майстрів, які задовбали своїми "великими діяннями" на благо міста, але розмови, між нами, якось самі по собі вщухли, як і непристойні жарти з приводу і без, що весь час супроводжували наші пересування. А коли настрої став і зовсім вже гірше не може бути... тут і почалось!

Спочатку з темряви одного з коридорів долинуло підозріле стрекотіння, після чого замиготіло світло... а потім щось "вжикнуло" і тишу залу розірвав несамопитий крик Чікі!

Майстри підскочили, упустивши інструменти, які з гучним брязкотом покотилися по залізних трубах. Ми ж кинулися до дівчини, щоб подивитися, що сталося. Та тремтіла і верещала, обличчя в крові, спереду вся робоча куртка аж до футболки виявилася повністю чимось порвана і порізана, оголюючи добру частину дозрілих дівочих грудей. Але головне... з їхньої трійці кудись зник Омут.

Поки розлючена Олівія бігала по всьому залу, шукаючи підлітка, я зняв свою куртку і віддав її тремтячій Чіці, замість її лахміття, і хоч та виявилася завеликою, та засукавши рукава і застібнувшись на всі застібки, все ж прикрила її принади від сторонніх поглядів. Та з вдячністю поглянула на мене, вже трохи заспокоївшись і переставши ревіти. А я глянув на майстрів і запитливо кивнув, мовляв, що там у них. Ну а ті, збившись в купу, тремтіли не менше за Чіку, і навіть Тихон, розмашисто хрестячись, безпорадно озирався по сторонах, бурмочучи щось собі під ніс. Зрозуміло – ремонт офіційно завершено, треба відводити народ.

— Олівія! – рявкнув я дівчині, яка відбігла. – Швидко назад! Прикриваємо цивільних, розосередимося по колу і тримаємо стрій. Тихон, веди помаленьку назад до люка. По будь-якій рухомій цілі стріляємо без попередження.

— Ми не можемо кинути Омута. Я несу за хлопця відповідальність. – заперечила Олівія і не думаючи виконувати мої команди.

— Добре, бери своїх стажистів і шукайте його, а ми поки відведемо майстрів. – легко погодився я.

— Краще не розділятися! – заперечила вона.

— І що ти пропонуєш — піти нишпорити по темних незнайомих тунелях з купою цивільних на плечах і з невідомою небезпекою попереду, та шукати твого недотепу-стажера. Роби як я сказав, і викликай своїх на підмогу. А ми помаленьку рушимо до виходу.

— Зв'язок чомусь заблокований. – крикнув один з конвоїрів, по-моєму, Крон.

Я глянув на свій внутрішньосистемний чат і теж помітив проблему, що з'явилася невчасно. Працювало все, крім зв'язку із зовнішнім світом, як загальні чати, так і особисті. Дивний збій, і головне, що він так ідеально співпав з раптовим нападом на нашу групу.

Несподівано з боку, де знаходився рятувальний люк, знову пролунало знайоме цокання. Те саме мерехтіння світла, шум, схожий на шелест, різкий порив, настільки сильний, що мене кинуло до стіни, боляче приклавши плечем до бетону. І знову вереск! І знову кров на стіні, на людях...

Цього разу недорахувалися конвоїра Крона. І як минулого разу ніхто нічого не помітив і ні в що не встиг вистрілити. Що ж за хрін на нас напала, така мудрувата?

— Це там! — раптово заголосив єдиний конвоїр, що залишився, Василь. — Воно попереду! Воно перекрило нам вихід! Ми всі приречені!

— Без паніки, Вася! Тихон, інша дорога є?

— Є, правда доведеться трохи покрутитися, через стояки водонапірних веж, тунелі тут закручені до жаху.

— Веди! Олівія, я сподіваюся, до тебе дійшло, що твоєму стажисту вже не допоможеш, потрібно рятувати інших. Тому ти з Тихоном попереду, а ми з Василем прикриваємо ззаду.

— Я не можу... — раптом прошепотів Василь, весь покрившись липким потом. — Я не можу, я не залишуся позаду, коли воно там...

З тобою все ясно!

— Олівія! Плани змінюються, ти зі мною прикриваєш відхід, Василь з Тихоном попереду. При тріскотінні, відразу стріляємо в бік звуку, навмання!

Та, видно, відразу зметикувала, в чому справа, тому що, не ставши сперечатися, відразу прибігла до мене, при цьому провівши копа зневажливим поглядом. Але тому було байдуже, хто і як на нього дивиться, він відразу побіг вперед.

— Що, обіс...ся ментяра? — презирливо констатувала вона.

— Не зовсім. Це я так розпорядився, просто від когось чув, що дівчата вашої... як його... орієнтації, просто шикарно цілуються. Ось і вирішив, щоб у разі чого... ну якщо зі мною щось трапиться, ти була поруч і як би це сказати... востаннє, поцілувала мене. Але тільки по-справжньому, з язиком... ну, як тільки "ви" вмієте.

— От ти придурок! Іди знаєш куди!..

— А чого відразу, придурок! Нормальне передсмертне бажання! А скажи... коли Беня тебе лапав, у тебе всередині зовсім-зовсім нічого не тьохнуло?

— Ще слово, і я вб'ю тебе швидше, ніж та невідома фігня до тебе дістанеться!

Знову йдемо. Мовчки. І досить швидко... схоже, Тихон знає тут все, як свої п'ять пальців, і, можливо, зуміє вивести нас на поверхню до того, як невідомий ворог відновить свої напади. Хвилини йшли за хвилинами, поворот за поворотом, і нічого не відбувалося. Я вже почав сподіватися на сприятливий результат, як позаду вкотре пролунав проклятий тріск. Попереду приречене виття Василя, плач Чіки, а ми з Олівією дружно обертаємося і починаємо стріляти вдалину, не шкодуючи патронів. Свист і шум. Сильний порив вітру перекидає нас на спину, а попереду лунає новий передсмертний крик. Мінус один інженер. Та з нами просто хтось грається, безжально знищуючи по одному.

Поки дісталися до зали, де, за словами провідника, був вихід нагору, невідома тварюка, обдавши черговою хвилею крові, забрала ще одного майстра і до того ж самого Тихона. З цивільних залишився тільки, від страху спіймавший гикавку Бенічка, якого щойно неабияк змудило, від чого ледь тримався на ногах, і якого треба було за будь-яку ціну врятувати... інакше завдання вважатиметься проваленим. От насмішила Система... тут би ще самим вижити.

— Ну все, народ! - раптово заявив Гунявий. - Покедава, зараз кожен сам за себе! Стрілок! Ти з нами?..

Я озирнувся на переляканих стажистів, тремтячого Василя, плачущого Беню - і заперечливо похитав головою.

— Ну як знаєш.

І він разом з Воротом, вправно обходячи численні агрегати, поспішили до сходів,

що вели нагору. Я вже подумав, що їм кінець, але побачивши, як ті вправно забралися до люка і відкинувши його, зникли в лазі, тільки сплюнув. Може, варто було піти з ними, наплювавши на рівні й на термін. Що там той тридцятий рівень, з моїм досвідом боїв, за тиждень рейдів наберу стільки ж і навіть більше. А термін, ментам доведеться скоротити, адже ніхто не попереджав, що нас просто на просто пошлють на забій, борючись з невидимим противником, якого навіть побачити неможливо, не те, що хоча б раз зачепити, хоч чимось. Але знову глянувши, як біля мене присіла Олівія, тримаючи зброю наготові, іноді кидаючи погляд у мій бік, чекаючи подальших розпоряджень. На двох блідих і нещасних стажистів, які чомусь ховаються за моєю спиною тридцятого рівня, а не за спиною своєї наставниці сімдесятки, причому Чіка ще й міцно так вхопилася за мою футболку, напевно, забруднивши її своїми закривавленими ручками. Виберемося – змушу відпирати!

А ще ззаду, біля стіни, мало не обійнявшись, тремтять і плачуть бідолаха Беня і колишній конвоїр. Ну і як їх тут кинеш, разом будемо прориватися або гинути.

Я плечем притулився до бетонного стовпа і на хвилину уявив... як лежу в труні біля ратуші, натовп народу навколо, серед них безліч знайомих облич, всі суцільно похмурі й сумні. Поруч з моїм тлінним тілом найближчі – плаче і вбивається в красивій весільній сукні Анька, яка так і не дочекалася весілля, поруч обійнявшись здригаються в приступах ридань Самая' з Самі, причому матуся одягла настільки обтислу і напівпрозору сукню, що мені хочеться встати та підійти втішити її. Біля голови, схлипує лялечка Іві, й обсипає мене пелюстками троянд з букета, який я їй подарував, і який тримає, опустивши погляд, скрипаль Ілій – а з якого це біса, він крутиться біля неї, я ж навіть для себе ще не вирішив, хто стане дамою мого серця, і варто було мені героїчно загинути, як ця падла вже підкочує до моєї малої. Ні, мазурику, як тільки почнуть труну забивати, я тебе за собою потягну, будеш мені на тому світі сольфеджіо здавати. Далі бачу, до тіла підходить Баффі вся в сльозах, і в легкій літній кофтинці з глибоким декольте без спідньої білизни, схилилася над труною, та так що стало наполовину видно її шикарні груди, схопила мою холодну руку і почала голосити. Ну-у ж, сусідко, притисни руку до своїх грудей, щоб я хоч у посмерті відчув їх тепло і габарити, я навіть готовий підвестися, попри трупне залякання, щоб тобі сильно не нахилитися, але тут мене відволікло незрозуміле чавкання, прямо біля вуха. Скосивши очі, бачу задоволену мордаху П'яточки, всю замащену шоколадним морозивом, яке вона їсть прямо ротом з тарілки, паралельно запихаючи у свою широку пащеку, кремове тістечко, що дістала з повністю заяложеної передньої кишені, і яке, судячи з усього, там не одне. І головне, жере не пережовуючи, а прямо ковтаючи при цьому ще й голосно відригуючи й пускаючи гази з ехидним хихиканням. Ах ти ж мала капосниця, та хто тобі дозволив ганьбити мої охололі останки!.. Ну все... тримайся!

Я здригнувся і, відкривши очі, конвульсивно направив зброю перед собою.

— Щось почув? — прошепотіла Олівія, яка стояла поруч на одному коліні і пильно вдивлялася в темряву.

Матір рідна, я що задрімав, і вся ця хрін мені наснилася! От дурень, заснути, коли

поруч бродить смертельно небезпечна хрінь, яка за короткий час вирізала половину загону. Ні, так можна дійсно докотитися до гробової дошки, треба взяти себе в руки й вибиратися звідси. А ось П'яточка у мене обов'язково отримає за свої витівки, навіть якщо й уві сні чудила, щоб знала — зміюка тризуба.

— Та ні, почулося. — відповів я тій, щоб хоч щось сказати, а потім вхопивши якусь думку запитав. — Народ, а що може так швидко рухатися?.. Я маю на увазі вміння, навички або може еліксири такі бувають.

— Є й еліксири, і вміння. — відповіла Чіка, притискаючись до моєї спини, ще трохи і мені їм нести доведеться. — Уміння — "Стелс" називається, прокачується, в основному призначене для шпигунів, розвідників і злодіїв. Але чула, що стрілки теж використовують, ті, хто з легкою зброєю, в інших обмеження за класом. І еліксири теж є, тільки я забула, як називаються, та просто вони короткочасної дії, так довго використовувати "воно" не змогло б, хіба що запаслося достатньою кількістю.

— А що йому протистоїть, адже у Системи завжди є захист від будь-якого вміння або хоча б нейтралізатор?

— Є таке — "Ехо тиші", воно універсальне, але дороге. — діловито шепоче мені мала.

Ти дивись, як швидко оговталася, он чоловіча половина (ну крім мене), вся в істеричі, і навіть красень-воїн сидить тихіше миші. Хоча, напевно, коли в клані красувався перед дівчатами — рот не затикався. А ця — напмаджена, все мені по поличках розжовує, як ніби в парку на лавочці спілкуємося. Що тут сказати — молодець!

— Наскільки дороге?

— Тут мінімум п'ятий рівень треба брати, а краще шостий, тому що невідома... істота, використовує "стелс" практично постійно і без перезаряджання, а таке можливо тільки на високих рівнях, значить і протиставити треба щось вище середнього, щоб як мінімум існував 50% шанс "вибити" його з цього стану.

— А чого ж відразу не 10-й?..

— До сьомого, ще можна продати-купити, далі тільки самому качати треба.

— Дивна Система!..

— Перші два рівні — зелені, другі два — сині, треті два — фіолетові, далі епічні та легендарні, щоб отримати два останніх, або як я казала — треба прокачувати, або отримати Системою в подарунок за якесь діяння.

— Добре! Зрозумів! Зараз у когось є такий або схожий **Навик**? — у всіх негативна відповідь, або тихе "ні", або невпевнене погойдування.

— Можна на аукціоні через базу купити й вивчити. — знову Чіка запалює.

— А хіба він працює?

— Так, це внутрішньосистемна опція, а зв'язок проходить по зовнішніх ретрансляторах, тому з нею час від часу трапляються перебої, як у нашому випадку.

— Гаразд, гаразд, а що там з умінням, є в наявності?

— Хвилинку!

Тік-так, тік-так...

— Є! Шостий рівень, двісті золотих, але за сто вісімдесят можна взяти!

— У кого скільки?.. У мене 127!

Виявилося, що це тільки я такий багатий, інші ледве назбирали тридцятку на всіх. І що поробиш.

— Слухай, а інших способів зв'язатися з продавцем не існує?

— Всередині аукціону можливе листування, але воно там обмежене і платне, напевно, щоб системні порожніми балачками "не забивали" сервера.

— Спробуй написати йому, і якщо вийде, то заодно опиши наше становище — нехай підіймає галас.

І в цей час знову почулося таке остогидівши скрекотання. От злий пес!.. Як же невчасно, треба було відразу за Гунявим рвати, а не розмови розводити. І як тепер, викрутиться?

— Давай я стану на передній рубіж, він схопить мене, і на деякий час піде, а ти тоді зможеш здійснити задумане! — раптом запропонувала Олівія, ввівши мене мало не в ступор.

Ну і баби пішли!.. Мужики он біля стіночки туляться, тремтячи від страху, а дівки - хоч і лисі, заради них життям готові пожертвувати. Як це, так?

— Зачекай! Встигнеш здохнути. - зупинив я її, і примружившись запитав. - А чи немає у тебе гранатки?..

— А як же... агрегати?..

— Бенічка потім полагодить, він же талантище!

— Лови в рюкзак.

Тріск тим часом наблизився. Свист, шелест між трубами... а-а на! Гранатку!..

Ба - бах! Рвонуло серйозно, не по-дитячому. Вибухом порозкидало всіляких заліз'як упереміш з бетонною крихтою, схожою на шрапнель, і густими клубами їдкого пилу, всюди де лиш було можливо. І серед усього цього нарешті пролунав такий радісний і довгоочікуваний вереск невідомої й невидимої тварюки, до того ж, який швидко віддалявся.

Олівія радісно кинулася мені на шию, але за мить згадавши, що вона не "така", відразу ж відсторонилася і просто поплескала по плечу.

— Мені вдалося зв'язатися з продавцем, і він згоден на знижку, яку ми просимо, але ставить зовсім вже неприйнятні умови. — крізь клуби пилу до мене підійшла Чіка і прокричала все це в моє напівоглухе вухо.

— А те, що нам тут скоро триндець — написала?

— Так, але він не вірить, каже розбирайтеся зі своїми проблемами самі.

— Ось гнида! Ну нічого, якщо виберемося я з ним обов'язково розберуся. Так чого він хоче, такого неприйнятного?

— Він хоче... фото...

— Чого, кого?.. Говори швидше, я не впевнений, що ця тварюка скоро не повернеться...

— Він хоче фото моїх... моїх грудей.

— Тільки це, а я вже подумав, хтозна-що... то давай швидше фотографуй і підемо надеремо дупу клятій тварюці!

— Гей! Що значить "тільки це"?.. Взагалі-то "це", як би моє особисте... а якщо він ці фото в загальний чат викладе?

— Ну мала, тут вже вирішуй сама, я не буду тебе змушувати... принаймні у нас є ще дві гранати, використаємо їх. Тільки боюся, щоб від повторних вибухів тут все не зруйнувалося, заваливши й нас заодно.

— Добре, я згодна... тільки я не можу сама себе фотографувати, а дзеркала немає.

— Он Зерга попроси або краще Олівію, вона все-таки дівчина... майже.

— Зерг потім цілий рік всім хвалитиметься, що бачив мене напівголою, а Олівія... вона так дивиться... загалом я не хочу, щоб вона це робила.

— От, гріхи мої тяжкі. Добре! Давай все зробить безстатевий і німий стрілок Eex, e-ex!

Вона відразу ж розстегнула подаровану мною куртку, показавши свої, досить непогані принади. В момент зробивши пару фото, скинув їй на пошту, яка тут внизу, між нами, чомусь працювала. Як потім мені пояснила Чіка, це через те, що ми перебували в одному загоні, і сама Система забезпечувала нас комунікацією. Я подумав, що, якщо виберуся, пораджу Ані, саме для таких випадків тримати нагорі зв'язкового, який значиться в загоні.

— Все! Уміння у мене! — вигукнула Чіка. — Кому кидати?

Вона застигла в нерішучості, адже уміння підходило і мені, і Олівії, але остання була її наставницею і сокланом. Потім я краєм ока помітив, як лиса киває дівчині в мій бік, після чого у внутрішньому чаті заблимає віконце пошти.

(СИСТЕМА) Ви вивчили Уміння: "Поклик Тиші", 6-го рівня. При використанні можна з 60%-ю ймовірністю зняти покрив з противника, що застосовує навички "стелс" і "інвіз". На високих рівнях, може збити каст заклинань. Перезарядження 4 хвилини.

— Так-с, а тепер всім підйом! Зброю привести в бойовий режим і повільно рухаємося до сходів. Зерг, штовхни там цих двох, нехай поворухнуться, а то залишимо до біса!

"Ті двоє", почувши, що їх можуть залишити, опинилися біля сходів першими, ми підійшли лише через кілька секунд. Василь з Беньою, вхопившись за перемички сходинок, почали підійматися одночасно, штовхаючись і заважаючи один одному.

— Наступною йдеш ти! — звернувся я до Олівії. — Приймаєш своїх стажистів і готуєш позицію, якщо через хвилину після всіх я не з'явлюся, закривайте люк і рухайтесь без мене.

Та, не кажучи ні слова, розуміюче кивнула і полізла вгору. Вона практично вибралася, і я підштовхнув до сходів Чіку, як знову пролунало тріщання, майже поруч...

Я тут же кинув заклинання "Поклик тиші" і побачив ворога...

Високий... вище двох метрів, чотирилапий, а на руках по два довгих кігті серпастої

форми. Рухався гнида по стінці, розчепірюючи лапи так, що одні чіплялися за труби під стелею, а інша пара практично діставала підлоги. Пересуваючись, він при цьому крутив своїми жакливими серпами, як пропелерами, видаючи характерне тріщання. Чимось він або воно нагадувало мені Женця, тільки цей був повністю чорним. Ну що ж, жнивців ми вже били, повинні впоратися і з цим.

Думки пронеслися за частку секунди, а я вже почав стріляти в монстра без зупинки.

Ух, як він засіпався... ще б пак – 44-й калібр, та з близької відстані, та ще й злегка "розкачаний". Тримай тварюко... за всіх! І тут він знову зникає... і знову тріск, свист, вбивчий порив вітру і новий вереск Чікі, знову залитої кров'ю, в пошматованому на шматки вже моєму спецодязі, з оголеними грудьми і... немає Зерга. Та що ж це за дежавю таке, я поспіхом знімаю з себе свою чергову улюблену футболку і швидко одягаю на напівголену дівчину, хапаю її за талію і кидаю вгору на сходи. Слава богам, вона прийшла до тями і, вхопившись за перегородку, почала підійматися. Я слідом.

Встиг. Вискочив. Відразу ж зачинив люк і озирнувся. По залі метаються Василь з Бенчиком, не знаючи, в який бік бігти. Біля входу в лаз стоїть Олівія і, обійнявши дівчину, дивиться на мене. Очікуючи...

— Зерг... не встиг. Мені шкода... — а що ще сказати.

Але сумувати і віддаватися відчаю ніколи. Чудовисько хоч і отримало кілька ран, все ще живе і досить спритне. Потрібно шукати вихід.

А чого його шукати, у мене ж є віртуальна карта, причому детальна, з каналізаційними ходами в тому числі. Я швиденько активував її, знайшов наше місце розташування і найближчий вихід. Ну нарешті!.. Хоч якісь радісні новини. Вихід... або правильніше сказати — вилаз, знаходився зовсім недалеко.

— Так, народ! Здається, я знайшов вихід. Побігли.

Ще й як побігли... рвонули, як гончі пси, добре хоч у потрібному напрямку. Це я про Беню і Василя. Ми з дівками ледь їх наздогнали, і то тому, що на одному з поворотів Василь, відчайдушно скрикнувши, дав задній хід, при цьому врізавшись у мене з подальшим болючим падінням.

А за поворотом нам довелося побачити те, що так налякало Василя і викликало новий напад блювати у Бені. Навіть Олівія, відвернувши голову і прикривши очі Чікі, постаралася швидше пройти жахливе місце. Я ж на хвилину затримався, дивлячись на величезне тіло Ворота, що знаходилося в сидячому положенні біля стінки, порізане до такої міри, що ребра стирчали так, ніби їх хтось вирвав зсередини, оголюючи закривавлені нутрощі. А в відрізаних по лікоть руках, що спочивали на колінах, знаходилася голова Гунявого... хороший виявляється медіум... був.

Добігли! Сходи довгі, люк високо... метрів десять. Але Василь і Беня нікого не чекаючи і не боячись висоти, полізли як оскаженілі.

— Чіка, а ти чого чекаєш? Письмового запрошення, швидко дуй за ними! Олівія, ти наступна... ну а я за вами.

— Стрілок, а у тебе залишилися ті фотографії... ну, що ти робив внизу? — раптом

прошепотіла Чіка, притиснувшись до мене.

— Мала, навіщо вони мені, я ж бачив все наживо. До того ж я не збоченець, як той продавець умінь.

— На пам'ять. Я скину тобі їх на пошту. А коли виберемося, може зустрінемося... А ще ти говорив, що розберешся з торговцем, якщо він виставить ті фото в загальний чат.

— І дотримаю свого слова, якщо він засвітить твої циці, я відстрілю йому його п..ю!

— Ой, правда! — вигукнула вона і поцілувала мене в щоку, потім подумала і ще раз в губи, а потім обернулася і спритно полізла вгору, виляючи своєю вгодованою...

Далі, дочекавшись, поки ми з Чікою нашепчемося, полізла Олівія, на щастя, без зайвих слововиливів. А ззаду почало доноситися невблаганне тріщання. Не встигаємо. Я схопив дівчину, яка вже лізла, за ногу... вона зупинилася і мовчки подивилася на мене зверху вниз...

— Повертаю тобі гранати, що залишилися, — кажу я їй. — Якщо що... кидай вниз і тікайте!

Ствердний кивок, і вона полізла далі. Почекав, поки підніметься досить високо, і рухаюся слідом, хоча чітко бачу, що не встигаю, тріск зовсім близько. Я, задихаючись від страху, вперто лізу вгору, рвучко хапаючись за скоби, і чую, як тріск дійшов до краю сходів і затих. Кастую вміння і скидаю з чудовиська покрив невидимості, в ту ж мить вистрілюю кілька обойм прямо йому в голову. Щось влучив, щось ні, але монстр верещить, розбризкуючи по стінах згустки чорної крові. Мені вже легше на душі, хоча падлюка ще не думає здихати. Дивлюся на верх — як там справи? А там раптово посвітлішало, наші два "герої" дісталися до верху і змогли відкинути кришку люка, впустивши всередину трохи яскравих променів ранкового сонця. Дивлюся, обидва відразу намагаються пролізти у вузький отвір, ну і як зазвичай в такому випадку, застрягають, відчайдушно горлаючи й дригаючи ногами. Якщо через дебілів, не встигнуть дівчата, наступна обойма по них і плювати на провалене завдання.

А знизу знову тріск...

— Та що ж ти ніяк не здохнеш! — кричу я монстру і випускаю чергову порцію вбивчого свинцю. Він верещить і падає вниз. Невже все?..

А вгорі знову посвітлішало, схоже брати по нещастю прорвалися, що радує. Бачу, як на секунду затуливши світло в люку зникає Чіка, далі тільки Олівія, якій залишилося всього пару метрів. І тут мою увагу відволікає якийсь рух зліва, повертаю голову і бачу, як за два метри від мене по тонкій трубі, вже навіть не використовуючи свою невидимість, спритно підіймається жнець, практично обігнавши мене. На одній лапі у нього відсутні кігті, видно, я відстрілив, але зате друга час від часу починає обертатися, загрозливо тріщачи. Але головна проблема полягає в тому, що труба, по якій він підіймається, майже в самому верху вигинається в наш бік і йде далі по стіні, проходячи якраз під сходами, і якщо на око прикинути, з якою швидкістю він рухається, то якраз на виході перетнеться з Олівією, яка лізе, навіть нічого не підозрюючи.

— Олівія! Пришвидшись! Він ліворуч! — кричу їй услід, щоб хоча б попередити, але

не встигаю.

Жнець не став лізти по трубі, а просто стрибнув на свою чергову жертву, і вчепившись тій в ногу, своєю чималою вагою потягнув вниз, чиркаючи серпами вільної руки по стіні, вибиваючи при цьому снопи іскор. Руки дівчини, не витримавши ваги що раптово навалилася на неї, відпустили залізяку, і вона з жахом в очах, шмигнула повз мене вниз, все ще намагаючись зачепитися руками хоч за що-небудь.

— Стрілок... не кидай мене! Врятуй! — відчайдушно кричить вона, з кожною секундою ковзаючи вниз.

На якусь мить їй вдається дотягнутися до поручнів сходин і вчепитися в них, повиснувши разом з монстром на нозі. Той, побачивши таке, задніми лапами повністю встав на сходи й, не відпускаючи дівчину, "завів" свою серпоподібну молотарку, націлившись перерубати дівчину навпіл.

— Брешеш! Не візьмеш! — кричу я монстру і подумки кидаю заклинання "Зупинка часу".

Все навколо завмирає, і я, швидко прицілившись, випускаю кулі, одну за одною, намагаючись влучати тільки в голову. Стріляю до тих пір, поки не проходить відкат заклинання, а голова чудовиська перетворюється на решето, і воно безмовно падає мертвим вантажем на бетонну підлогу каналізації, видавши глухий стукіт. Тільки бідолашна Олівія, не бачачи, що жниварю прийшов триндець, продовжує кричати як різана. Я спускаюся до неї і обіймаючи починаю заспокоювати:

— Ну все, все!.. Припини... все вже позаду. Здох гад! Он лежить внизу, смердить. А ми живі, здорові! — але вона продовжує кричати.

Та що ж таке! Можливо у неї, як то кажуть — посттравматичний стресовий розлад чи як там?.. Але глянувши вниз, все розумію... Який там до біса розлад... монстр, перед тим як завмерти під дією мого заклинання, встиг відрубати їй обидві ноги... по коліна. Ось бідолашна від болю і кричить, стікаючи кров'ю, а мені зверху спершу не було видно, того й ніс всяку нісенітницю, замість того, щоб швидко тягнути її нагору. Ну нічого, зараз виправимо.

— Тримайся мені за шию, рідна, зараз я тебе витягну, а там тобі допоможуть. — примовляю я, заводячи одну її руку собі за шию.

Вона, видно, потроху приходить до тями, бо іншою вчепилася в мене з такою силою, що я навіть задихатися почав. Нічого, стерплю. Намагаюся швидко перебирати руками і ногами, при цьому стараючись притримувати покалічену дівчину, щоб вона часом не впала. Нарешті добираємося до верху, а там вже якісь люди підхоплюють поранену і пропонують допомогу мені. Але у мене ще одна незакінчена справа, і я знову ховаюся в темряві люка і лізу вниз. Через в'їдливість характеру треба забрати тіло жниваря і пред'явити мадам Судді — але нагорі... при численних свідках, і негайно, поки вони не прислали групу зачистки, яка швиденько позбудеться зайвих доказів. Зістрибнувши вниз, озираюся, а в що б мені загорнути не маленьких розмірів тушу ворога. Але не знайшовши нічого щоб підійшло, знімаю з себе комбез-штани, які залишилися від спецодягу, і залишаюся як завжди в кедах і закованих поношених

штаннях — все як завжди! Зв'язую тіло монстра штанинами, туди ж кладу знайдені обрубки ніг Олівії (раптом знадобляться), закидаю все це собі за спину і крекчучи як старий дід лізу назад нагору, глянути в нахабні очі тітоньки суддівської і запитати, що це за такі громадські роботи, вона мені підігнала.

Розділ дванадцятий

Нагорі, незважаючи на ранню годину і вихідний день, вже організовано комітет з зустрічі в особі Ані, мадам Судді та ще якогось хлопця. Навколо люка на відстані в декілька метрів поставили яке-не-яке оточення з пів дюжини поліціантів. Глядачів майже не видно, тільки-но відбило шосту ранку. На тротуарі стоїть ліхтарник з двірником, та з іншого боку пара спортсменів-бігунів із системних, ось і вся публіка. Поруч група цілителів акуратно вклавши Олівію на ноші, тягне її до пікапа з емблемою "світлих", біля якого тулиться Чіка, щось пояснюючи високому і міцному блондину. Якийсь старий дід обійняв Беню і щось заспокійливо говорить йому на вухо, при цьому погладжуючи по голові. На краю тротуару, майже біля люка, сидить Василь і, закинувши голову, дивиться в небо, радісно посміхаючись. Ну і я, природно, стою з тушею за спиною і вітально махаю рукою комітету на зустріч. Вони стоять, не рухаючись, і тільки глипають у мій бік. Ну що ж... я не гордий, можу і сам підійти. Так і роблю, при цьому з гучним видихом скидаю їм під ноги свій трофей.

— А вам, дорога тітонько, чого це з самого ранку не спиться. — кажу я замість привітання, і тут же додаю. — А-а розумію, старість не в радість — то в боці заколе, то ноги на погоду крутить, який вже тут сон. Але це ще нічого — ось коли настане деменція і ваші хлопці замість того, щоб тинятися без діла, будуть півдня нишпорити по місту в пошуках вас — отоді весело стане.

— У нас виліковується ця хвороба. — теж не вітаючись відповідає вона.

— Так! Ну сподіваюся, що ваш випадок виявиться особливим. А мені, до речі, теж не спиться... ось лажу по лайну, виловлюю всяку живність... загалом весело проводжу час. Не бажаєте приєднатися?

— Ви знімали на відео все, що там, внизу, відбувалося? — суворо запитала вона.

— Гей! Чіка! А хто цей чувак, що з тобою базикає? Якщо він з ваших, то скажи, що я знайшов ноги Олівії, якщо треба, то нехай заберуть, а то в смітник викину. — раптово закричав я, проігнорувавши питання судді.

Блондин жваво обернувся, почувши мій крик, і, зрозумівши суть питання, одразу ж попрямував до мене.

— Здрастуйте, мене звати Азріель, я номер два в клані "Світлих", і, як розумію, це ти допоміг нашим сокланівцям вибратися з нічної колотнечі. — привітав він мене, абсолютно не звертаючи уваги на представників влади, що стояли поруч.

— А у вас що, всіх за номерами рахують — хм, зручно. А якщо я, скажімо, виявився, шістсот шістдесят шостим, але як православному мені не подобається цей номер... то чи зможу його змінити?

— Ну-у, взагалі-то у нас не рахують за номерами, я сказав так, щоб позначити свій статус у гільдії...

— А-а, зрозуміло... — розчаровано простягнув я, і почав сильно тупотіти ногами по дорожньому покриттю, намагаючись струсити налиплий бруд зі свого взуття.

Той почав розлітатися в різні боки, змусивши блондина номер два відскочити на добрий метр назад і навіть позадкувати мадам Суддю.

— То що?.. Ноги забирати будеш, ще нормальні, навіть не посиніли, та й черевики на них дорогі, якщо дівчині кінцівки не врятують, то хоч на пам'ять залишить або замінить на щось корисне.

— Заберу звичайно... наші все пришиють. Дякую, що прихопив. — промовив він і, схопивши кінцівки, пішов до свого транспорту.

— Гей! Другий! — знову крикнув я.

— Я Азріель в...

— Гарні у вас дівки в клані. З такими можна і в більш серйозні місця ходити. Не підведуть.

— Інших і не тримаємо. Якщо захочеш - приєднуйся. Щовівторка і щочетверга ми збираємо рейди в розломи. Для стрілка завжди знайдеться місце, щоб ти знав...

— Запам'ятав, Другий! - відповів я, той хотів було знову виправити мене, але секунду подумавши, махнув рукою і пішов далі.

Я ж, підійшовши до судді, продовжив розмову:

- Тітонько, я, мабуть, піду - втомився як собака. Тільки хотів прояснити одне питання. У скільки оцінюєте тушку чорного жнивдаря, задарма як минулого разу - не віддам.

— Власне, ти засуджений до громадських робіт примусово, а в таких випадках всі знахідки, трофеї, скарби — вилучаються на користь міста. — посміхнувшись, сказала вона. - Тож про жодну нагороду не може бути й мови. Ну а якщо щось не подобається, можеш оскаржити моє рішення в суді, позови від системних приймаються щопонеділка з десятої до четвертої. Але... З огляду на те що тобі й твоїй групі довелося замість стандартної відпрацьованої процедури зіткнутися з непередбаченими обставинами - такими як масовий напад щурів і зіткнення з некласифікованим мутованим інфікованим, високого рівня і набором умінь, несумісними з базовим оснащенням групи, та ще й знищити ворожу сутність і при цьому врятувати ключових персонажів, то у вигляді винятку деяке заохочення від керівництва міста тобі все ж належить. По-перше - термін твоїх штрафних робіт, можеш вважати завершеним, ну а що, по-друге - ти дізнаєшся від Системи, тому що я і так витратила з тобою купу часу, і у мене, на відміну від деяких, вихідних днів - немає, і найближчим часом не передбачається.

Висловившись, жінка відвернулася, підійшла до Ані і незнайомого чоловіка, відразу заговорила з дівчиною, але так, щоб було чути мені:

— Аню, прошу від себе особисто - простеж, щоб цей недотепа у вівторок з'явився в опікунську раду і зробив там все як треба, щоб нам з ним більше не мати ніяких справ. А то, у нього, навіть найзвичайнісінькі громадські роботи, з простими й дрібними завданнями, перетворюються на катастрофу!

— Я тут до чого? Треба було мене закрити на п'ятнадцять діб, всім би спокійніше

було! – не втримався я від репліки на свій захист.

— Упевнена — зроби ми таким чином, і зі стовідсотковою ймовірністю стався б землетрус, який дощенту зруйнував би цю державну установу. Так, і ще приберіть вже це... з очей геть, нехай експерти займаються ним! — сказала, як відрізала, і більше не промовляючи ні слова, попрямувала в бік ратуші.

Під "цим" пані Суддя мала на увазі здобутий мною трофей підземного монстра, і кілька копів відразу ж почали метушитися навколо залишків, на ходу намагаючись збагнути, як його транспортувати і не забруднитися при цьому. А Аня з незнайомцем рушили до мене. Та не зробивши й кроку, як застигли в русі, і на мене посипалися повідомлення від Системи:

(СИСТЕМА) Термін виконання громадських робіт - закінчено, з огляду на здійснені вами благодійні соціальні дії на користь міста. Відповідно до цього, вам надається одне з трьох (на вибір) заохочень від міського муніципалітету:

Повний комплект, стрілка (варіативно - від зеленого до епічного).

Тримісячна оплата житла (що не перевищує п'ятдесят золотих за місяць).

Піврічне харчування у всіх закладах громадського харчування міста, на одну особу (винос приготованих страв - суворо заборонений).

Прохання, зробіть ваш вибір.

Прикольнo! Такого виду нагород мені ще не доводилося зустрічати. І що вибрати... Найпривабливіше це, звичайно, отримати на шару комплект стрілка, особливо якщо трапиться епічний або хоча б фіолетовий — обидва коштують чималих грошей, і дають солідну надбавку до характеристик, плюс якийсь бонус за сет. Але з моїм везінням, боюся, отримаю або синій, або взагалі — копійчаний, зелений. Значить, викреслюємо... Харчування теж виглядає дуже апетитно, і в прямому, і в переносному сенсі, але мені не подобається, що всього на одну персону. Що я сам піду жерти, а скажімо П'яточка, буде в вікно заглядати й облизуватися. Ні - не піде. Залишається тільки тримісячна оплата житла, що зараз буде як ніколи до речі, адже все бабло я витратив на вміння "Поклик тиші", яке допомогло знищити проклятого монстра. Вирішено.

(СИСТЕМА) Ваш вибір зроблено. Здійснюйте різноманітні героїчні діяння на благо міста, і ваші нагороди будуть ще ціннішими та унікальнішими!

І знову дзинь...

(СИСТЕМА) Ви знищили - інфікований мутант, Жнець-диверсант. 65-й рівень. Життя 3450/3450.

Ви досягли 40-го рівня.

Вільних розподільних очок: 80

Нагорода за вбивство монстра: 300 золотих(Нормально так... живемо!)

Нагорода за вбивство монстра: Уміння — "Стелс". Рівень - 1-й. При застосуванні приховує вашу присутність від усіх видів спостереження на 10 секунд. Також збільшує вашу швидкість до 10 км/год. Легендарне. Масштабоване. Перезаряджання 100 секунд.

Нагорода за вбивство монстра: Взуття — "Кроси вітру". Клас — стрілець.

50-й рівень. Легендарні. Масштабовані. Незруйновні. Сет — "Вітру".

Все непогано і навіть чудово, крім рівня! Я думав, що за таку машину смерті мені світить п'ятдесятий, а тут всього сороковий. Це ж кого мені треба завалити, щоб до півсотні дотягнути. Якщо просто бити звичайних монстрів, кожен день (якщо знайду, звичайно), то мінімум місяць доведеться настрілювати по кілька сотень на добу.

— Ну як ти? - поцікавилася дівчина, що підійшла.

— Та ніби цілий...

- От я ніяк не можу збагнути: в які б смертельні пригоди ти не вступав, завжди виходиш звідти зі слідами помади на обличчі. На тобі що? Намазано чимось, або **Навик** такий маєш - зізнавайся! Є такий **Навик**? Типу - любовний шарм, харизма чи ще щось подібне?

— Якби у мене було щось подібне, я взагалі б з дому не виходив. Мені дівчата б все самі приносили прямо в ліжку. Але на жаль, нічого подібного не маю, і навіть не трапляється. А що до походження цих слідів, то ти не повіриш...

— Повірю, повірю! Я швидко переглянула відео ваших пригод, там внизу, люб'язно надане однією з "світлик", Чіка, по-моєму... і скажу чесно: після того, що вона пережила там, і з якого лайна ти їх витягнув... я і сама б тебе розцілювала.

— Ловлю на слові...

— До речі, вона вибралася однією з перших, тому не має відео ліквідації темного жнивара.

— Давай скину.

— Потім. Зараз тобі потрібно поговорити з нашим слідчим. Він, напевно, вже зачекався. Це не надовго, я почекаю на тебе тут, зовні.

— А прямо тут — не можна?

— Багато зайвих вух і очей. А у мене є парочка, так би мовити, незручних питань. - повідомив незнайомець, непомітно підійшовши до нас і простягаючи мені руку. - Майор Мегре до ваших послуг.

— Комісар...

— На жаль, поки що тільки майор, — посміхнувся хлопець, відразу зрозумівши, про що я говорю. — Але якщо все буде йти як треба, то може бути... коли-небудь. То що? Може, пройдемо до мене в кабінет. Це поруч. Всього кілька питань і можете бути вільні. Знаю, де і скільки часу ви провели, і з чим там довелося зіткнутися, і мені зовсім не хочеться забирати ваше право на відпочинок, але самі розумієте, служба!

— Гаразд... служба так служба. На тому світі, виплюся!

Махнувши Ані рукою, я пішов за майором у бік департаменту юстиції, що знаходився на деякій відстані від ратуші. Але пройшовши всього кілька десятків метрів, раптом почув швидкі кроки за своєю спиною. Кроки важкі - чоловічі. Невже майор не остання на сьогодні людина, якій щось від мене потрібно. Зараз з'ясуємо. Зробивши ще пару кроків, раптово обертаюся, і на мене налітає конвоїр Василь, який так поспішає наздогнати мою персону, що від несподіванки мало не стикаємося, лобами. Судячи з того, що коп без зброї, у нього, напевно, до мене щось особисте. Зупиняюся, махнувши

дізнавачу, який значно відірвався далеко вперед, щоб почекав, і кивнувши підборіддям, питаю:

— Тобі чого, Вася?

— Так, так, я Вася! Вітаю! Вам допомогти?

— Ага, доведи мене до вашого департаменту... — але не встиг я і договорити, як дивлюся, а Василь зігнувся і намагається мене посадити собі на спину. — Е, Вася! Ти чого це! А ну вали звідси, а то зараз як дам, то тебе четверо понесуть... у бік кладовища!

Відігнавши від себе дивного копа, поспішив за майором, час від часу озираючись, чи не переслідує мене далі, зовсім з'їхавши з катушок, Василь, щоб закинути собі на спину. Про всяк випадок зв'язався по внутрішньому чату з Анею і попередив, що біля ратуші бродить її підлеглий і дивно поводить. Дівчина відповіла, що в курсі його злегка неадекватної поведінки після нічних пригод і що з хвилини на хвилину повинен під'їхати фахівець з клініки для душевнохворих з метою провести бесіду з цією людиною і визначити діагноз. І ще додала, що за Васею повинен був стежити один з копів, які перебували в оточенні, і що хтось зараз отримає за допущену недбалість.

Загалом, з такими okazіями ми дісталися до департаменту, де після недовгого переходу напівтемними коридорами дійшли до кабінету слідчого.

Майорські чертоги виявилися кімнаткою п'ять на чотири, з мінімумом меблів, де, як і у всьому всесвіті, тулилися полірований стіл зі стільцями, всюдисущий сейф, велика шафа, вщерть заповнена теками з купою паперів, та стійка вішалки біля входу.

Господар (системний), при найближчому розгляді виявився досить молодим чоловіком приблизно мого віку, але з неабиякими записинами на голові. Погляд гострий, ніс злегка гачкуватий, губи тонкі, статура субтильна, та ще й злегка сутулий, хоча досить рухливий і спритний.

— Ну що ж, громадянин Еех, сідайте, в ногах правди немає. Тим більше після такої метушливої ночі.

— Сісти я завжди встигну, громадянине начальнику. — лаконічно відповів я і додав. — Часік вам в радість, а чифір в сладість.

— Тільки про "смерть мусорському", будь ласка, не треба. — посміхнувся Мегре. — Присідайте, якщо так принципове значення слів.

— У цьому випадку ні. Це я так - розрядити атмосферу.

— Так, трохи гумору не зашкодить, тому що особисто для мене, єдиний вихідний почався з жахливих новин. Тільки подумати, стандартний вечірній профілактичний обхід в департаменті очищення закінчився кривавою різаниною за участю нового підвиду мутантів ще невідомого нам, та масовим щурячим сказом. Ох, відчуваю, що весь наступний тиждень доведеться провести в каналізаційних тунелях, дошукуючись правди. До речі, якщо не важко, скиньте мені відео нічної події.

— Так, будь ласка, — відповів я голосно позіхаючи.

— І якщо нічого не маєте проти, то давай на "ти". Ми ж практично однолітки... були — в тому житті.

— Абсолютно — за! І що, теж служив у казенному домі?

— Скажу більше - навіть загинув під час виконання... правда в чині лейтенанта. Майора вже тут отримав, ну і сподіваюся, звичайно, що дослужуся до ще вищого звання, якщо пощастить.

— Ну не знаю, не знаю... з таким безладом, що у вас панує всюди, треба бути щасливчиком, щоб генералісимумом стати...

— Що ти маєш на увазі?

— Ну ось дивись — візьмемо, наприклад, наш випадок: профілактичний обхід частини каналізаційної системи, що здійснюється для того, щоб уникнути небажаних авралів у вихідний день. Хто в цьому рейді був головним? Хто відповідав за маршрут, приблизний час обходу, можливі позаштатні ситуації, хто повинен був у разі непередбачених обставин - виробити запасні шляхи відходу, відповідав за зв'язок із зовнішнім світом, та навіть найпростішу попередню розвідку провести й донести до рядового складу, щоб знали хто і за ким повинен рухатися і як діяти в тій чи іншій ситуації, і того не було кому. Навіть я — людина жодного разу не військова і не службова, і то перейнявся б такими питаннями. А тут виходить, як стадо баранів зігнали в купу і послали туди — хрін знає куди. От тобі й результат. Це вам не світ смурфиків і фей, тут місто під облогою з дуже небезпечним ворогом що постійно еволюціонує.

— Цікаве зауваження. Хочеш сказати, що там панував повний безлад?

— Ну а як це ще назвати! Головному інженеру, тобто покійному Тихону, головне було в цьому рейді відрегулювати свої залізяки до досконалості, до речі, він у цій справі старався не за страх, а за совість, надзвичайно відповідальна людина була, навіть шкода, що згинув, і за людей дбав - щоб, чого доброго, жоден з його підопічних не сунувся вперед охорони. Але на решту йому було байдуже. "Світлі" для мене взагалі незрозумілі хлопці... ніби курчат пішли вигулювати. У наставниці найменшого розуміння, як проводяться рейди, немає, головне, щоб стажисти набрали пару рівнів і щоб з ними нічого не сталося. Так, в протистоянні з жниварем, дівчата показали себе гідно, але в іншому... Та й ваші, теж хороші! Приліпили трьох погано озброєних штрафників до купи, плюс двох конвоїрів, один з яких по ходу досі навіть крові не бачив і вперед - за орденами, та в такому режимі можна хіба що вулиці підмітати, та й то в разі повітряного нальоту, результат буде плачевним. Загалом вийшло три купи різномастого неорганізованого зброду, що вийшов у поле, ромашки збирати. Тому ти сьогодні не виспався і до всього іншого через ось такі необдумані негаразди - лисієш. Але все, що я сказав, це лише моя особиста суб'єктивна думка. У тебе, майоре, є мій запис... поглянь, поміркуй і, якщо на твою думку я виявляюся хоча б наполовину правий — поставиш мені пиво.

— Та, я і так занепокоївся, коли підлеглі тільки повідомили, що одна з груп, яка перебуває в рейді по каналізації, кілька годин поспіль не виходить на зв'язок. До речі, зв'язок зник у всьому районі, і як потім з'ясувалося, хтось направив ремонтну бригаду для аналогічного профілактичного огляду - ретранслятора, попередньо не погодивши

час робіт з іншими організаціями. Хто це був, мені ще належить з'ясувати, але те, що по голові його не поглядять після всього, що сталося – це точно. Тому що виходить досить дивний збіг, як і те, що в постійно патрульованих підземних комунікаціях могла з'явитися така тварюка.

— До речі, зі мною в штрафниках був якийсь Гунявий, так він ще задовго до зустрічі з монстром відчув небезпеку, та так серйозно поставився до своєї чуйки, що запропонував мені й Вороту, валити охорону і бігти не озираючись. Але я якось не особливо вірю в усі ці ворожіння, та як виявилось...

— Це в нашому світі кожен перший провісник — шарлатан. Тут це — Клас. Як ти, наприклад, стрілок, так він — медіум. Різниця тільки в силі і дарі, які вираховуються у відсотковому співвідношенні. Якщо цікаво, пошукай в базі, там багато чого пізнавального знайдеш. Так ось Гунявий мав процентне співвідношення дев'яносто до десяти. Якщо висловлюватись простою мовою — зі ста пророцтв дев'яносто збувалися з абсолютною точністю, а решта десять — допустима похибка на непередбачуваний фактор — у небес на нас свої плани. Інша справа, запитай ти у мене поради, до кого з медіумів звернутися, його я б точно не рекомендував – ще той жучара був. Він і в штрафники потрапив, тому що ходив під підозрою про неправдиво вказане пророцтво, що призвело до неприємних наслідків. Якби вдалося довести його навмисно неправдиві пророцтва, та й ще зроблені на чиєсь замовлення... розстрільна стаття. Може ще й тому, він хотів втекти – молодець, що відмовився.

— Ну так не зовсім дурень, припускав, чим це може закінчитися, там би все по-серйозному закрутилося. Адже якщо мадам Суддя не дає мені ні дня спокою і все через те, що я прихистив бідну сироту, не оформивши офіційно, то вбивством конвоїрів з подальшою втечею — взагалі!..

— Я знаю, за якою статтею звинувачення ти проходив, поки так героїчно не скостив собі термін, і чесно кажучи, дещо здивований, зайвою, так би мовити, упередженістю мадам до твоєї особи. Але у нас не заведено втручатися в справи суддівські, хоча...

— А що там з допитом, комісар... тобто майор Мегре, якщо чесно, я вмираю від втоми, ще трохи й засну за твоїм столом.

— Знаєш, а називай мене просто – Степанов. Прізвище у мене таке було на тому світі, і багато хто так до мене звертався. Так що якщо немає свідків, то називай мене тільки так, мені це буде звичніше, та й тобі зручніше.

— Якщо чесно – то по прізвищу набагато краще. Не знаю, навіщо тобі знадобилося "Мегре" називатися, бо так – якраз впору. Ну і, якщо пішов такий танець, можеш теж мене Олександром називати або Саня, щоб простіше і коротше.

— Буду мати на увазі – Сань! А те, що Мегре назвався – так це від несподіванки. Коли перед очима починає різна нісенітниця виникати, мимоволі запанікуєш, не те, що комісарським ім'ям – дятлом, назвешся!

— А що, в комп'ютерні ігри ніколи не грав — не знаєш, як це відбувається?

— Які ігри! Я тільки-но закінчив інститут, з відзнакою, між іншим, то так у роботу

впрігся, що світу білого не бачив, не те, що в іграшки грати. Я до тридцяти років, через роботу навіть сім'ю не завів, позаяк зі служби не раніше десятої йшов, а то й за північ, бувало. Отак от. І те, що спати хочеться до нестями, теж вірю, тому пара питань і біжи до подушки.

— Питай, чого вже.

— А скажи-но, у вашій групі тільки Гунявий повадився підозріло, ну типу його поганих передчуттів... інші нічого такого не говорили, ну або повадилися якось дивно?

— Хочеш знати, чи не було там підсадного чоловічка? Думаю, що ні. Та й хто ризикне сунутися в підземелля, знаючи, що там на тебе чекає вірна смерть.

— Може, когось в темну розіграли?

— Ну, якщо подумати, то єдине, що мене трохи напружувало, та й всю групу теж, то це численні несправності, через які нам довелося лізти на нижні рівні, де все і почалося... Слухай... а як так вийшло, що при постійній профілактиці механізмів, за один день раптом наламалося стільки всього?

— Ось і я про те ж саме. Плюс так вдало збіглося відключення зв'язку. І до речі, щоб якась тварюка проникла всередину міста через впускні колектори, потрібно пройти кілька рівнів захисту. Плюс кожен такий канал закріплений за одним з топкланів, які несуть особисту відповідальність за кожне проникнення, тому якщо з'ясуємо, через яку трубу він проник, і якщо це була технічна затримка або помилка через людський фактор, клан обійдеться величезним штрафом і санкціями, ну а якщо побачимо диверсію, то справа дійде до розстрільних статей і повного розформування гільдії, тому важко повірити, що хтось добровільно піде на такий ризик – хіба що божевільний.

— А як можна приманити монстра — одинака, є такі навички, чи там на живця ловлять.

— Та там навіть не треба нікого приманювати, вони постійно крутяться біля водовідводу, від простих мерців і до стрибунів з мисливцями, і варто тільки на пару секунд відключити захисні механізми, як мінімум добрий десяток тварюк відразу ж опиняться в наших підземних комунікаціях. Міський муніципалітет не зміг своїми силами забезпечити цілодобову охорону трубопроводів, тому за допомогою Системи це завдання перейшло до створюваних кланів і гільдій, як обов'язковий соціальний проєкт.

— Коротше, як я зрозумів — вчора або готувалася диверсія, щоб затопити місто в лайні, і тим самим зробити життя всередині, досить некомфортним — це, м'яко кажучи, а жнець повинен був перешкодити ремонтним бригадам усунути пошкодження. Або монстра заманили спеціально, щоб прибрати когось із нас, ну а якщо загине вся група, то так буде навіть краще, відразу і не збагнеш, що метою був хтось один, легко можна списати на випадкове проникнення. Але піди ще знайди такого монстра як жнець-диверсант, щоб один міг з дюжиною людей впоратися, хоч і не сильно рівневих, але скажімо простого стрибуну, здатні винести одним махом.

— Всі ці нюанси ще належить з'ясувати. А у тебе дивись як кумекалка здорово працює, відразу дві робочі версії підніс мені як на блюдечку. Та й по данжу здорово

розклад обґрунтував — молодець!

— Гони половину зарплати!

— Правда я і сам додумався до вищезгаданих варіантів, і вже працюю в цьому напрямку. Але тобі як новачкові, даю десять балів, і відразу ж хочу поцікавитися — чи не маєш бажання вступити в наші ряди, такий як ти, нам би знадобився.

— Ага, щоб красти мої версії...

— Та ні, чесне слово, прийшов до тих же висновків, можу Системою поклястися...

— Так, вірю, я — вірю! Це характер у мене такий зловредний, тому навряд чи піду до вас на службу, колеги в перший же місяць завиять від обурення і влаштують масові протести проти моєї особи в їхніх рядах.

— Ну все-таки подумай. І до речі, я на твоєму місці поведився б обережніше, хто знає!

— Ти думаєш, що це полюють за мною? Та кому я нафіг такий потрібен, без банківського рахунку та в одних драних штанах. Ні-і-і, маячня — сон сивої кобили!

— А ось тут ми подивимося, потрібен ти чи ні. Після нічної події в живих залишилося п'ятеро. Якщо з нинішнього дня всілякі спроби завдати комусь із вас будь-якої шкоди припиняться, значить основною жертвою був хтось із загиблих і визначальною стане версія про диверсію. Ну а якщо найближчими днями, кому-небудь з вашої п'ятірки доведеться погано... тоді все стане більш-менш ясно.

— Щоб таке повернути, треба мати найширші зв'язки або самому сидіти на верху. А оскільки я тут без року тиждень, то навряд чи встиг завести таких могутніх ворогів.

— Значить, ти ще не знаєш так добре людей, як знаю їх я. Міг просто на когось косо подивитися або випадково віддавити улюблену мозоль, щоб тебе зарахували до особистих ворогів. Так що не надто розслабляйся і будь насторожі.

— Буду намагатися, а тепер може я піду, якщо питань більше не маєш?

— Звичайно, йди, тільки у мене буде до тебе ще одне прохання. — Він заплескав руками по кишенях штанів, щось шукаючи, потім стукнув себе по лобі й поліз у ящик столу, дістаючи якесь широкоформатне фото. — Це для сина, йому поки що всього лише три роки, але для свого віку він надзвичайно кмітливий хлопчина, а ще щосили наслідує тебе, може, напишеш пару слів для майбутнього покоління, ну або хоча б залиш автограф.

— Син мента, наслідує злісного правопорушника... оце прикол! Давай, підпишу звичайно ж, тільки потім не скаржся, що хлопчина пішов по похилій.

Степанов сунув мені фото мого протистояння з женцем на полі бою, з гучним девізом "Ти не пройдеш!", (вже й таких встигли нашльопати, швидко тут, одначе малий бізнес працює) ну я й накидав: "Душу — Богу, життя — Батьківщині, честь — нікому!".

— Гаразд, бувай, Степанов! Тримай хвіст пістолетом!

— Знаєш, Саня... відтоді, як ти з'явився в місті, народ якось піднявся духом, хоча деякі й називають тебе позером, але багато хто повірив, що далі все буде добре — що ми прорвемося і заживемо нормальним життям.

— Збіг, Степанов — що може зробити одна людина, не сміши мене!

— А на стіні самотужки протистояти стрибуну, а зіткнутися сам на сам із женцем в чистому полі, попереду всієї армії, а на летючому возі в повітрі пристрелити літуна, і навіть перебуваючи в каналізації по вуха в лайні, як в прямому, так і в переносному сенсі, не побоявся смертельного монстра і поліз назад за пораненою дівчиною. І це все на низькому рівні, без смертельних супер умінь, і навіть без будь-якої броні... хто ти насправді, а Сань, невже той самий — Великий Стрілок!

— Брехня це все, про стрілка, просто в тяжкі часи, людям потрібен герой, який їх врятує і покарає зло, а якщо його немає, то вони придумують такого. Цього разу чомусь до мене причепилися, дещо додумали, десь прибрехали, ось і виходять казочки для дітей, не думав, що й такий дорослий та серйозний дядько як ти, на них поведеться.

— Ну-ну, будемо вважати, що викрутився. Тримай перепустку, на виході покажеш.

— Бувай. Проводжати не треба, де вихід, я запам'ятав.

Цілу годину я промурижився у Степанова на допиті, від чого практично повністю перейшов у сонний режим, ледь пересуваючи ноги. Хоча майор мене вразив своїм підходом до допиту. Він не тиснув авторитетом, не грав у доброго - поганого поліцейського, не доводив до нападу божевілля, повторюючи раз за разом стандартні питання, а просто вів невимушений діалог, виводячи допитуваного на відвертість, при якій той добровільно і з власної волі розповідав, що знав і не знав, при цьому ще й допомагаючи слідчому будувати цілком адекватні версії того, що відбувається. Ну що тут сказати - професіонал високого рівня. Але я ані краплі не шкодував, що був повністю відвертий з копом. Тому що в місті не повинно бути страху і крові, і будь-хто, хто зі мною згоден, апріорі стає моїм союзником, якому я буду допомагати чим зможу.

Перед входом було порожньо. Та й скільки не кинь поглядом, всюди ні душі. Сьома година ранку, недільного дня - єдиного вихідного, в який народ намагається виспатися, особливо робочий люд, який цілий тиждень гарує, як коні. Але куди ж поділася Аня, яка обіцяла дочекатися мене? Може, досі бігає і ловить божевільного Василя.

Але пройшовши кілька метрів, в одній з широких ніш будинків, де поліція влаштувала стоянку для своїх транспортних засобів, на невеличкому вільному п'ятачку знаходилася моя лейтенантка, і щось тихо наспівуючи, легенько кружляла в уявному танці, до того ж широко розкинувши руки, не чекаючи, що в такий ранній недільний ранок хтось може стати свідком її короткої хвилини слабкості. Я тихо підкрався і, виглянувши з-за рогу, хотів було пожартувати над нею. Але поглянувши на її радісне й щасливе личко, передумав, хоча і мав повне право зіпсувати їй настрій після всього пережитого за сьогоднішню ніч. І, здавалося б, які пісні та танці, коли загинуло стільки людей і кожен день продовжує гинути, але спробуй скажи це молодій двадцятирічній дівчині, яка щодня ризикує життям, та ще й веде за собою людей, за яких несе особисту відповідальність. Це її повне право, сховавшись від усіх, віддатися хвилинній дівочій радості, якої вона практично позбавлена в повсякденному житті. Як казав один відомий чоловік в колишньому світі:

Кто сказал, что надо бросить

Песни на войне?

После боя серце просит
Музыки вдвойне!

Ну я подумав, подумав, і ще раз озирнувшись, спритно метнувся і схопивши дівчину за руки, влився в її танець.

Вона здригнулася від несподіванки, злегка остовпіла і спробувала зупинитися і вирватися, але я не відпустив і повів її в танці далі, кружляючи все сильніше.

— Я пам'ятаю цю мелодію, — не голосно промовив я, дивлячись на дівчину зверху вниз. — Це шкільний вальс. Не можу забути, як наша вчителька хореографії, після безлічі спроб, зарахувала мене в самий низ кривоногих невдах, такий я був незграбний і боязкий. Навіть перестала звертати на мене уваги, дозволяючи безкарно тікати зі своїх уроків. За її уявною схемою, в центрі знаходилися найкращі, наступне коло, підтанцювка, і третє — кривоногий фон. А я опинився взагалі за бортом, і навіть без пари.

— Бідненький. — прошепотіла Аня, погладивши мене по щоці.

— Так подумав би кожен, сам про себе і змирився зі своєю долею. Але я ж упертий, як так... мене, улюбленого, і на задвірки історії. А хрін вам! Я поговорив з мамою, вона зналася з театралами, і звела своє чадо з ще однією викладачкою, яка за додаткову плату почала зі мною займатися.

Зробивши черговий па, я закружляв дівчину під витягнутою вгору рукою, а потім знову підхопивши під талію, продовжив танцювати.

— А далі, що було? — запитала вона, не відриваючи від мене погляду своїх дивно синіх очей.

— Я так викладався на цих уроках, що ледве доповзав до ліжка, викладачка потім благала мою матір віддати мене в хореографічне училище, адже з такою пристрастю і завзятістю я міг би багато чого досягти в цьому виді мистецтва. Але я не хотів ставати танцюристом, мене цікавив один єдиний танець.

У розпал випускного балу, коли тільки зазвучали перші мотиви вальсу, я підійшов і при всіх запросив розчаровану в мені вчительку, до речі, зовсім ще не стару жінку, на танець. При всіх вона не могла відмовити, і криво посміхаючись погодилася, внутрішньо готуючись до ганьби і єхидних коментарів. Але коли ми почали танцювати!.. В кінці нам аплодував весь зал, і мої однокласники в тому числі.

— А що вона тобі сказала після танцю?

— Я сказав. Провівши, як годиться, даму до місця, вимовив: "Є час бути не таким, як усі, потворним, незграбним, і є час бути кращим за всіх". За що ще й п'ятірку отримав від вчительки літератури за чверть, яка була поруч і чула мою фразу.

Дівчина, раптово вставши навшпиньки, притиснулася до мене, а далі я не встиг отямитися, як ми злилися в довгому і пристрасному поцілунку.

Не знаю, як довго наші душі перебували в нірвані, але з неї мене витягнуло легке поплескування рукою по спині й знайома вже фраза:

— Вітаю! Мене звати Василь! Допомога потрібна?

— Ось тут я не зрозумів, а хіба він зараз не повинен бути в дорозі до психіатричної

лікарні? — поцікавився я в Ані, яка дивилася на мене розімлілими очима і ще не прийшла в себе після поцілунку.

— Ти про кого? — перепитала вона, потроху приходячи до тями.

Я нічого не відповів, а лише відступив убік, показавши їй колишнього підлеглого, який переступав з ноги на ногу і, побачивши, що ми дивимося на нього, дружньо помахав рукою.

— Так, здається, я вже сама нічого не розумію. Адже на власні очі бачила, як його садять в екіпаж до лікаря, двоє моїх хлопців, яким за моїм наказом належало супроводжувати його до місця призначення. Зараз я зв'яжуся з ними та дізнаюся, що у них сталося.

Але зв'язуватися ні з ким не довелося, бо в кінці вулиці з'явилася карета, в якій дівчина впізнала ту саму, в якій відвезли Василя. Коли вона зупинилася біля нас, я ледь стримав посмішку, побачивши, як з неї виходить парочка здоровенних поліціантів, червоних як помідори, які, збентежено опустивши очі, починають, плутаючись і затинаючись, пояснювати маленькій лейтенантці, що грізно дивиться на них знизу вгору, як вони проґавили супроводжуваного. Хлопці ще довго мучилися, підбираючи правильні слова на своє виправдання, але тут з карети вискочив той самий доктор-психіатр і, побачивши Васю, відразу попрямував до нього. Оглянувши свого майбутнього пацієнта з ніг до голови, причому навіть змусив відкрити того рот і заглянув всередину, незрозуміло що, збираючись там побачити, після чого задоволено кивнувши самому собі, оголосив небу, який цікавий випадок йому дістався, і в двох словах пояснив нам, що сталося.

А сталося те, що, від'їхавши досить далеко від місця події, Василь, який спокійно сидів між двома своїми колишніми колегами, раптом привітався з лікарем, представився і поцікавився, чи не потрібна йому допомога. Лікар відповів, що особисто йому допомога не потрібна, а зовсім навпаки, але той більше нічого слухати не став, а одним ривком стрибнув на повному ході прямо крізь засклене віконце карети, розтрощивши його на друзки і опинившись у придорожніх кущах. Поки карета загальмувала, поки два громіздких копи, штовхаючись і заважаючи один одному вийти, опинилися на дорозі, того і слід прохолов. Доктор виявився не дурнем і відразу збагнув, що пацієнт міг спершу побігти до себе додому або до місця служби, і, подумавши, вирішив спершу перевірити департамент, де й виявився втікач, повністю підтвердивши його припущення.

Везти Василя на цій же кареті вже не ризикнули, тому довелося пів години чекати на спеціальну карету з психіатричної лікарні, заґратовану і спеціально обладнану для таких пацієнтів, де в супроводі перебував спеціально навчений персонал. Два дужих санітари відразу взяли Васю в оборот, не давши ні поворухнутися, ні шелеснути, ні вчинити що-небудь інше, а відразу завантаживши в карету, в яку миттю заскочив лікар і вона тут же рушила, набираючи обертів.

Ну а двоє незграбних поліціантів, які так безглуздо упустили свого колишнього колегу, вже почали розслаблятися, позбувшись клопіткого завдання, від раптового

крику своєї лейтенантки, аж підскочили:

— А ви якого біса розслабилися! Провалили таке просте завдання, зганьбили перед цивільними наш департамент і думаєте, що це вам так просто зійде з рук! А ну бігом, своїм ходом побігли слідом за каретою і щоб супроводили її до самих воріт лікарні, і своїми очима переконалися, що пацієнт доставлений до місця призначення! Після, відразу доповісти мені!

Ті, витягнувшись струнко, після отриманої команди, як очманілі кинулися слідом за екіпажем, що віддалявся. І я за ними.

— Громадянин Еех! А ну стояти на місці!

— Так точно сер! Вибачте мем, сер... тобто не сер, мем!

— Сам зрозумів, що сказав?

— Ніяк ні, мем! Дозвольте йти мем?

— Ну все, перестань кривлятися. До речі, можеш мене привітати...

— Вітаю з присвоєнням...

— Ні, звання поки що не дали, зате за особистим розпорядженням голови департаменту юстиції в моєму розпорядженні тепер є власний транспортний засіб. — похвалилася дівчина.

— Ух ти-и! А що за модель? Бензин, дизель чи гібрид?

— От ти кумедний. Хіба не знаєш, що в межах міста їзда на технічному транспорті дозволена тільки у виняткових випадках? А так ми користуємося кінними екіпажами, різної місткості. Особисто мені надали двомісну коляску, з конячкою дволіткою, на ім'я Розочка! Скажи, потрясно!

— Вітаю, звичайно, але якщо ти начепила на конячку бантик, я туди не сяду!

— Ой, який вибагливий. Нічого я на неї не чіпляла, хоча ідея цікава. Підвезу тебе додому, до речі, ти голодний, у мене залишилися ще вчорашні пиріжки, два з м'ясом і один з картоплею. Правда, не знаю, чи з м'ясом часом не зіпсувалися...

— Зараз перевіримо! — вигукнув я, перекикуючи свій живіт що почав бурчати на всю вулицю вимагаючи їдла.

Пиріжки за секунду впали на дно мого шлунка і вмить розчинилися там без сліду. По-моєму, я навіть не переживував їх.

На двоколісному візку дівчина, який та вела досить впевнено, ми швидко докотили до мого району проживання, а там і до знайомої вулиці. Від тряски я майже задрімав, як крізь повіки що те й діло раз за разом стулялися, розгледів далеко попереду, прямо посеред дороги, щось біле. Гарненько вгледівшись, все відразу стало зрозуміло... прошу даруйте - паркан пофарбуйте, П'яточка власною персоною. Тільки чомусь в одних лише трусиках і маєчці, та ще й босоніж... стоїть - вишкіряється, виблискуючи переднім зубчиком, і радісно махає рукою. І куди це Самай' поділася, що дозволила малій в такому вигляді маячити посеред вулиці.

— Зупини тут, будь ласка, мене, он... привид з вухами очікує. — сказав і поцілував дівчину в губи. Не втримався.

У цей час з дому вискочила стурбована Самай' в нічному халатику. Ось зараз обидві

у мене і отримають. Я зіскочив з тарантаса і, помахавши Ані на прощання рукою, рушив у бік напівголої делегації на зустріч. Малявка, побачивши мене, що йду проти неї, як завжди радісно верескнувши, кинулася назустріч, смішно тупцяючи босими ніжками по нерівній кам'яній бруківці. Самая', так і не встигнувши підхопити дівчинку на руки, залишилася чекати нас біля мощеної доріжки, що вела до будинку.

Підбігши до мене, вже готового підхопити малу на руки, і перетерпіти чергову порцію обіймашок і слинявих поцілуночків, П'яточка не стала ластитися як зазвичай, на моє величезне здивування, а схопивши правою ручкою мою руку, ліву повернула долонею вгору і почала простягати в мій бік, ніби щось випрошуючи. Що за незрозуміла хрінь коїться?

— Здрастуйте, народ! — радісно вигукнув. — Що, не чекали? А я приперся!

— Це одна з тих, що вчора тебе забирали? — замість привітання, холодно запитала дівчина, вказуючи на двоколісний візок, що від'їжджав.

— Ввечері забрала, вранці повернула. Сервіс на вищому рівні!

— Ви цілувалися? — відразу питання ребром, крізь примружений оцінюючий погляд. Ось воно що!

— З ким цілувався? З лягавою! Ну ти даєш, матінко... ні, звичайно, з якого переляку мені з нею цілуватися! — я зробив надзвичайно здивоване обличчя.

— Я бачила! Ви цілувалися в губи! — ледь не зірвавшись на крик, заявила вона!

— Та не було ніяких поцілунків, тобі примарилось! Он у П'яточки запитай, вона не дасть збрехати. — а та, не звертаючи ні на що уваги, продовжувала тягнути до мене відстовбурчену долоньку, при цьому аж підстрибуючи від нетерпіння.

— Точно не цілувалися? — вже почавши сумніватися, але все одно бажаючи повністю переконатися, не відставала Самай'.

— Та кому я нафіг потрібен! — підвищив і я голос. — Он брудний весь, смердючий... прокляття! Ще й штани порвав — знову нові купувати! До речі, а що це з малою? Чого вона руку мені тягне, ви що, поки мене не було жебрати вчилися? Справа, звичайно, потрібна, ніхто не знає, коли знадобиться, тим більше з непоказною П'яточкіною мордахою, є всі шанси взяти чималий куш. Але мені здається, поки рано про це думати. Начебто всі живі-здорові, одягнені та взуті, чого ще треба?

— Це їй Самі розповіла, як мій чоловік, часто зустрічаючи нас зі школи, дарував доньці якісь маленькі подаруночки, всілякі милі дрібнички. Ось П'яточка, наслуховавшись її розповідей, теж чекає від тебе подаруночка.

— А-а, ось воно що! П'яточка хоче подаруночка? — я плеснув себе по лобі.

— І-і-і-я! — аж завищала малючка, почувши від мене довгоочікуване слово, водночас аж дригаючи ніжками від нетерпіння.

— Ну звичайно ж у мене є подаруночок для такої слухняної і хорошої дівчинки. — мало не наспівуючи, промовив я, доводячи малу практично до несамовитості. — Але де ж він? А — а, знаю, він у мене в кишені. Зараз я його дістану, і ми разом подивимось, і що ж таке дістанеться П'яточці.

Ух, як її накрило від очікуваного сюрпризу. Оченята горять, тонкий вереск

переходить на ультразвук, а саму мотає з боку в бік, як наркомана під час ломки. Ну а я повільно запускаю праву руку в кишеню, і так само повільно дістаю звідти щось стиснуте в кулак. Малючка, видавши черговий блаженний вереск, щасливо плескає в долоні. Я ж, злегка зігнувшись, тягну стиснутий кулак до її обличчя, наближаючи кульмінаційний момент, вона хапає ручками кулак, намагаючись розтиснути його, при цьому радісно верещачи, але я не розтискаю руку, поки вона не опиняється під самим носом у малечі.

— Так що ж там у мене для П'яточки... а ось що у мене для П'яточки! — і я формую з кулака дулю і тикаю їй прямо під ніс. — Гарний подаруночок, на тобі ще один!

І друга дуля тикається їй прямо в око. Настрій у дівчинки відразу падає до нуля, і вона, вирячивши вмиті намоклі очі, зиркає на Самай', збираючись влаштувати істерику. Ні, мила, навіть і не думай, я прийшов втомлений і злий, а за такого розкладу краще поводитися тихо.

— Ану швидко пішла додому! І якщо ще раз побачу тебе на вулиці в такому вигляді, зніму ремінь і перетворю твій хирий зад в криваве шмаття. — рывкнув я, та так несподівано, що підскочили обидві.

Мала намагається стрибнути на руки до дівчини, але я перегороджую їй дорогу, хапаю за вушко, незважаючи на болісне шипіння, повертаю її в бік будинку і легеньким копняком підштовхую в потрібному напрямку.

— І навіть не думай лізти, скаржитися до Самай', інакше відправлю її додому і ти більше ніколи з нею не побачишся. А тепер геть, на горщик, потім у ванну мити зад і чистити зуби, і щоб я тебе цілий день не чув і не бачив!

П'яточка голосно ревучи, кинулася в бік відкритих входних дверей, залетівши в хол, підбігла до сходів і смішно перекидаючи худенькими ніжками почала підійматися нагору.

— Тобі треба голову лікувати — стрілку! — сумно зітхнувши, промовила дівчина, яка спостерігала цю сцену з боку, але що головне, розсудливо не втручаючись.

— А чого там лікувати! Там як у пісні: "Тільки небо, тільки вітер, тільки радість попереду". Ти мені краще скажи, чому вона у тебе одна по вулиці бігає, та ще й напівгола. А якби під колеса екіпажу, що проїжджав на великій швидкості, потрапила, або знову нагрянули літуни, та навіть підлітки, що проходили повз, могли її легко образити - штовхнути або ще щось гірше. Це коли я поруч вона така смілива, а насправді всього лише жалюгідне облізле кошеня, яке може лише забившись в кут безпорадно шипіти й тремтіти від страху.

— Вибач, стрілку', але стежити за нею, коли тебе немає вдома, це надзвичайно складно. Начебто сидить собі спокійно грається з лялькою, або бавиться з Самі, але не встигнеш озирнутися, а її вже немає. Це я втретє за нею вибігаю. О шостій, як прокинулася, так і вилітає на вулицю, і начебто всі двері зачинені на ключ, а входні взагалі для неї занадто важкі, самій відкрити не під силу, але при цьому примудряється опинитися зовні, та ще й посеред дороги, хоча я щоразу намагаюся пояснити, що по дорозі ходити не можна.

— А як тоді вона опинилася на вулиці, якщо все навколо зачинено? Може, через вікно... хоча навіть якщо з першого поверху стрибне, то як мінімум наб'є синців і гуль, та на вигляд ніби ціла.

— Я й сама гублюся в здогадках. Спершу, як вона зникла, я весь будинок обшукала, розбудила і Баффі, і тітку Поллі, вже зневірилися знайти, поки сусідка заледве не притягла її до наших дверей, так вона брикалася і вищала як несамовита. Ледве заспокоїла, сказавши, що якщо поспить ще трохи, то вже і ти прийдеш. Начебто повірила, вляглася між мною і донькою, але варто було мені трохи задрімати, як її вже немає. І головне, вилізла нікого не розбудивши, хоча і я, і Самі – спимо дуже чутливо.

— Диверсант росте. Гаразд, пізніше розберемося, як вона назовні виходить. Бо втомився як собака. Практично цілу ніч з групою таких же бідолах, бігали по каналізації відстрілюючи щурів та всяку нечисть.

— Ти серйозно?

— Як ніколи. А ти говориш, цілуєшся, цілуєшся... а мені б зараз теплу ванну, поїсти й спати, спати, спати.

— Бідненький ти наш, і скільки тобі ще так — терпіти?

— На щастя, вдалося завалити один рідкісний екземпляр, і мадам Суддя, порахувала мій вчинок достатнім, щоб закінчити з покаранням. Тільки суворо наказала у вівторок з самого ранку, з'явитися в опікунську раду.

— Це дуже хороші новини. А щоб у вівторок все пройшло як треба, я сама візьму справу під контроль, якщо треба розбуджу, а ні витягну сплячого за ноги на вулицю і відвезу прямо до дверей потрібної установи.

— До речі, знову повертаючись до вулиці... якщо ще раз побачу тебе в такому вигляді на дорозі, — я вказав на її короткий халатик. — Я тобі твій "пухнастий" зад... хоча його шкода, він гарний. Коротше, щось тобі та надеру!

— Фу, який ти вульгарний і жорстокий. Я ж не спеціально. За твоєю невгамовною пасією бігла, коли було переодягатися. І взагалі, перш ніж претензії висувати за мій зовнішній вигляд, спершу за собою дивись. Роз'їжджає ні світ ні зоря з підозрілими молодими напівголий в одних штанах, і, як мені все-таки здається, ще й цілується з ними!

— Справедливо, уїла! До речі, пора закінчувати розмови про поцілунки... — і я, миттю притягнувши Самай' до себе, почав цілувати її всюди, починаючи з губ і поступово опускаючись все нижче, починаючи від ніжної шиї і в кінці опинившись в районі трохи розкритого вирізу в районі грудей.

— Припини, ненормальний! Ох... нас можуть побачити, підуть дурні розмови... ну, будь ласка, припини. До того ж ти весь брудний і пропах порохом.

— А ще вульгарний і жорстокий розпусник.

— І в чому я не права? Ти навіщо крутиш маленькій дулі, коли вона так щиро раділа можливому подарунку. Краще б сказав, що він в будинку, а я б швидко щось придумала. Вона ж так чекала тебе...

— Якщо мене будуть любити і чекати тільки через подарунки, тоді для чого така

любов, скажи мені Сам? А якщо наступного разу, в якості, подарунка принесуть мене — безногого, безрукого або сліпого... тоді як? На цьому вся любов і закінчиться?

— Навіть не смій про таке думати, не те, що вимовляти вголос! — розпалившись, дівчина миттю знітилася, знову ставши маленькою і ніжною.

Незважаючи на амбре, що відгонило від мого немитого тіла, вона притиснулася обличчям до моїх грудей, обхопивши торс руками.

— Разом зі мною, сьогодні з каналізації, винесли молоду дівчину, яка втратила ноги, і це, не рахуючи купи трупів і місцевих і системних. А ти кажеш не думай, не говори. Час зараз такий, до всього треба бути готовим. Тому і хочеться, щоб тебе чекали вдома, просто, тому що люблять, і неважливо — багатий ти чи бідний. Бо, коли я піду у свій останній похід, через долину смерті, хочу, щоб в кінці була надія.

— Все замовкни, а то я зараз розплачуся. — вона легенько плеснула мене долонею по грудях, шмигнувши носом. — І взагалі, досить стирчати на вулиці, ходімо вже в будинок, знімеш з себе весь цей мотлох, а я поки наберу ванну, потім буду тебе годувати.

— До речі, хочу зауважити, я запросив вас із Самі до себе пожити, не в обмін на якісь послуги. Ти не зобов'язана щось для мене робити. Просто живи й займайся своїми справами. Не треба прибирати, готувати або мити П'яточці зад. У тебе є дочка, і є про кого піклуватися, не треба ще й нас шебутних собі на спину звалювати. Ми з малою не пропадемо.

— А мені подобається для тебе готувати. Ти їси мою їжу, як ніби нічого смачнішого не їв за все життя - це так приємно!

— Але це дійсно так! Ти шалено смачно готуєш, я інколи боюся взяти додаткову порцію, бо раптом зірвуся і вже не зможу зупинитися. Після чого перетворюся на товстого і неповороткого слона, який тоді з мене, стрілок.

— Ти станеш наймилішим товстесеньким слоненятком. — промурмотіла дівчина, знову притискаючись до мене.

— Тільки хобот у мене буде не на носі...

— Нічого не хочу чути, ні про які хоботи та іншу нісенітницю, і взагалі, комусь дуже хотілося спати! Тому швидко, митися, їсти і на бокову! - сказала, і схопивши мене за руку, потягла до ґанку.

Подальші дії відбувалися практично на автопілоті. І як я несамовито відтирався у ванній пінною мочалкою, через раз плескаючи собі в обличчя крижану воду, щоб не заснути. Як швидко закидав в себе купу приготованих Самай' смаколиків. І як фінал - пірнаю в ліжку і широко розкинувши руки, блаженно засинаю.

Не пам'ятаю, скільки я спав, але добре усвідомлюю, що прокинувся від того, ніби хтось легенько смикає мене за плече. Я на хвилину прислухався до своїх внутрішніх відчуттів - те, що виспався, зовсім ніяк не відчувається. Боргів у мене поки що немає, всі свої проблеми я успішно вирішив, тож хто б не намагався мене розбудити - відчепіться! Я прокинувся тільки тоді, коли організм сам захоче це зробити. Що й пробурмотів у відповідь на безперервні спроби привести мене до тями.

— Вітаю! Це я, Василь! Допомога потрібна?

Очі відкрилися самі собою. Який, до біса, Василь? Звідки?

Обертаюся, дивлюся, стоїть диво в лікарняній піжамі, босий і посміхається мені якнайщиріше, дружньою посмішкою. А ззаду у відчинені двері заглядають Самай' з донькою, а внизу, на рівні плінтуса, стирчить шматок білявої голови П'яточки, але яка, як тільки я повернувся, одразу зникає.

— А він що тут робить? Хто його впустив? — питаю своїх домашніх.

— Його тітонька Полі привела, каже, що тебе питав. — пояснила дівчина.

Тут же підхоплююся, і хапаючи Васю за комір, як був в одних трусах, веду його вниз з'ясовувати стосунки з тітонькою. А та вже чекає біля своїх дверей, сподіваючись підслухати, що це за дивний відвідувач до мене з'явився.

— Тітонько Поллі, навіщо ви пускаєте в дім всяких підозрілих осіб?

— Але ваш... е-е... знайомий, так ввічливо поведився, був такий наполегливий і переконливий. І ще... такий нещасний.

— А ще, він проходить лікування в установі для душевнохворих, і якщо ви будете пускати в будинок кого попало, не попередивши мешканців, то все це може погано закінчитися! І для вас, і для нас.

— Ой! Невже такий пристойний і вихований джентльмен може бути маніяком? — тітонька від переляку навіть рот прикрила.

Я хотів було сказати, що так! Вже десятиох людей сокирою зарубав, але потім вирішив не лякати бідну жінку і просто повідомив, що він абсолютно нешкідливий, але через нестійку психіку стосовно зовнішніх чинників і непристосованість до реалій сучасного життя, у нього потік дах і цей громадянин потребує стаціонарного лікування. Тітонька, вражена моєю зарозумною тирадою, одразу ж сховалася за дверима своєї квартири. А я зв'язався по внутрішньому чату з Анею, і повідомив про інцидент, що стався. Дівчина відразу відповіла, що зв'яжеться і з клінікою, і з патрульною поліцією, треба тільки пів години почекати, і за втікачем приїдуть ті, хто потрібно.

Мені було лінь повертатися до себе, тому ми сіли з Василем прямо на ґанку хто в чому був – я в одних трусах, він у піжамі. Через хвилину до нас спустилася Самай', принесла мені штани і по склянці холодного лимонаду, обом.

Патрульні разом з каретою швидкої допомоги, як і обіцяли, з'явилися через півгодини і ввічливо завантажили втікача в закриту карету, при цьому він з такою тугою в очах дивився на мене і так жалісливо повторював, що "це ж він – Василь! І може чимось допомогти", що тітонька, яка вийшла до нас подивитися, що за збіговисько влаштувалося біля її будинку, вся в сльозах кинулася назад до себе. Я ж був непохитний, до всього іншого, мені ще божевільного в хаті не вистачало.

На ратуші відбило дві години дня, і я з чистою совістю пішов досипати.

Вже остаточно прокинувся через дві години. Потягнувся, позіхнув, почухався і сів на ліжку, розмірковуючи, чим би зайнятися далі. Для початку прислухався, чи не твориться якогось безладу у квартирі, поки я заслужено відпочиваю. Начебто все тихо, тільки з дитячої доноситься приглушений сміх. Як для двох малолітніх дівчаток, одна з

яких - П'яточка, надто тихо. Де гуркіт перевернутих меблів, дзвін розбитого посуду та інше? Ні, занадто підозріло, треба перевірити. Встаю, тихо підходжу до дверей і обережно відкриваю їх. У коридорі все чисто, ніяких слідів повені або пожежі не видно. Виходжу, озираюся, двері в сусідню кімнату злегка прочинені, одним оком дивлюся в щілину і бачу, як з-під ліжка стирчать ноги Самі, вона про щось балакає з моєю малою, при цьому час від часу хихикаючи. І хоча П'яточка у відповідь тільки гукає і акає, але, на диво, обидві прекрасно розуміють одна одну. Ну що ж, раз знайшли спільну мову і за ними не треба наглядати, піду-но я пошукаю Самай', може випрошу щось поїсти.

На кухні дівчини не було, зате з ванної доносився плескіт води - ага, вона, мабуть, купається, в голові відразу ж промайнула хлоп'яча думка - ось було б цікаво за нею поспостерігати, але я відразу ж відкинув подібну дурість і просто постукав у двері.

— Вхоть, відкрито!

Самая' вже, напевно, прийняла ванну, тому що, стоячи під душем, змивала з себе залишки піни. Стояла дівчина, повернувшись спиною в мій бік, надавши можливість споглядати свої карколомні принади, які апетитно вигиналися під струменями води. Я ледь не подавився слиною, і, хоча був у трусах, про всяк випадок прикрив причинне місце.

— Чогось хотів? — запитала вона, так і не повернувшись, і з чого взяла, що це я увійшов?

— Мамочко, а П'яточка обкакалась і малює какулями по стіні. — промовив я писклявим голосом.

— Зовсім не схоже, і вже точно не смішно! — суворо вимовила Самая', вимикаючи воду і нарешті повернувшись обличчям до мене.

— Ох, йо-майо! — вигукнув я від несподіванки і чомусь повернувся до дівчини спиною.

— А ти з чого це від мене відвертаєшся, невже я така неприваблива?

— Тому і відвертаюся, що занадто приваблива, а у нас повний будинок дітлахів і тонкі стіни, можуть почути те, що їм поки рано чути.

— Якщо ти зараз закриєш двері, то ми постараємося зробити все настільки тихо, наскільки це можливо, і так, щоб дівчатка нічого не почули. — прошепотіла дівчина, підійшовши до мене впритул.

— Ой, щось мене мучать прикрі сумніви. — похитав я головою. — Тому якщо що — виправдовуватися перед малечею, будеш ти!

— Мені здається, що хтось у нас тут занадто самовпевнений, дивись якщо облажаєшся ...

— А я ніколи й не говорив, що є дуже хорошим коханцем, просто мені відомий з минулого разу темперамент однієї симпатичної смаглявки. А щодо "облажаюсь"... то мені й п'яти хвилин вистачить, щоб отримати задоволення, а ти, якщо не встигнеш, можеш себе хоч мочалкою доводити до завершення, я не при ділах.

— Ах ти ж скотина! Зараз я тебе цією мочалкою... ай, відпусти!

В результаті все сталося так, як я і передбачав. Десь через пів години у двері

застукала Самі, схвильована криками матері і мало не через сльози благаючи відкрити, щоб переконатися, що з "улюбленою матусею" все в порядку. Довелося швидко заскочити в труси і йти відкривати, бо Самай', спершись спиною об стіну, важко дихала, дивлячись у стелю і ніяк не реагувала на заклики дочки. Я для чогось схопивши мочалку, відкинув гачок на дверях, які відразу відкрилися, і у ванну залетіла перелякана дівчинка. Озирнувшись і побачивши свою дороженьку матусю, відразу кинулася до неї і, смикаючи за рушник, заголосила:

— Мамо, матусю! З тобою все гаразд? — схвильовано допитувалася вона у тієї, і бачачи, що на її питання мати ніяк не реагує, накинулася на мене, переходячи в плач. — Що ти зробив з моєю матусею! Ти, ти...

— Та нічого я не робив такого з твоєю мамою! Вона просто попросила мене потерти їй спину мочалкою, а мочалка виявилася занадто жорсткою, а я занадто сильно почав терти, ось їй і стало боляче, і вона почала кричати. Все, відсьогодні нікому і ніколи не буду терти ніякі спини, бо зроби людині добре, потім ще й винним виявляюся. На, тепер сама три своїй мамі спину — я вручив ошелешеній моїм словесним напором, дівчинці, в руки ні в чому не винну мочалку і додав. — А я пішов на кухню, і буду там ображатися на тебе, за те, що ти на мене накричала.

— Самі, люба, нічого страшного не сталося. Все в точності як говорив Еешик, ну подивися який він милий і як чарівно дує губки, ну хіба він може образити твою улюблену матусю. Всьому виною проклята мочалка, яку ми сьогодні ж замінимо. От заради принципу візьмемо і підемо, в галантерейну крамницю і купимо іншу. А зараз швидко помиріться, і щоб більше ніяких сварок. А я переодягнуся і піду вас годувати.

— Вибачте мені, будь ласка, дядьку Еех, я не спеціально. Нумо дружити. — мала, промовивши свої вибачення, простягнула мені мізинець для примирення. Не знав, що і в цьому світі діє подібний жест.

— Гаразд, цього разу пробачаю. Але наступного разу точно перестану з тобою розмовляти.

— Це в який наступний раз! — скипіла Самая', яка вирішила на власні очі переконатися в нашому примиренні, але щось у постановці моїх слів їй не сподобалося, і вона відразу накинулася на мене з претензіями. — Ніяких більше сварок! І взагалі бігом пішов, і одягнув штани, нема чого при дітях в спідній білизні бігати, тим більше при дівчатках.

— До речі про дівчаток. А чого це П'яточки не видно, адже такий галас зчинився, а вона не при справах — якось дивно? — поцікавився я.

— П'яточка сказала, що буде жити в коробці під нашим ліжком, і більше ніколи звідти не вилізе. — повідомила Самі.

— Якій ще коробці, що за фігня?

— Ми в ній мої книжки привезли. Коробка маленька, але П'яточка якраз в ній поміщається ще й для Мимрочки місце залишається. — пояснила дівчинка.

— До речі, вилазити відмовляється навідріз, — повідомила Самая', встигнувши переодягнутися і по дорозі прихопити мої, тепер уже єдині штани, які я тут же

натягнув на себе. — Мені навіть сніданок довелося нести їй туди, не піддається ні на які вмовляння.

— Сам, ну ти даєш! Ніби доросла жінка, а йдеш на поводу сопливої свавільниці. Все, спину тепер сама собі миєш!

— Ти в цьому впевнений, стрілку? — запитала вона, злегка розчепивши халатик і оголюючи до стегна незрівнянну смагляву ніжку — я аж нижню губу закусив. — Сам потім будеш стукати у ванну.

— На спір!

— А давай. Хто перший здається, той тиждень миє після всіх посуд.

— Не, так не годиться. Посуд ми будемо всі разом тобі допомагати мити, кожен день. Не буде ж одна на всіх горбатитися, і готувати, і мити, і прибирати. Хіба що винятком будуть ті дні, коли я в данжі — іноді там така заруба, що я просто фізично з ніг валюся.

— Все, стрілку — я вже здаюся. Ти беззаперечно виграв, і я змушена визнати свою поразку. — офіційно заявила дівчина, кидаючи пустотливі погляди в мій бік.

— Отож-бо! — грізно заявив я і схопивши Самай' за талію, жорстко притиснув до себе, так що та навіть скрикнула.

— Стрілку, не треба мене так тиснути. — прошепотіла вона мені на вухо. — У мене ще після ванни метелики в животі пурхають, можу не стриматися. Тому в разі чого, сам же повинен розуміти — тобі перед Самі виправдовуватись.

— Я зрозумів, але і ти, у свою чергу, будь ласка, менше оголюй свої частини тіла, адже мені теж нелегко доводиться.

— Я постараюся, але нічого обіцяти не можу — флірт, він у нас в крові. Ну а поки сідай за стіл, ти що будеш: суп з фрикадельками чи печену картоплю з ростбіфом?

— Що ти питаєш, Сам! Всього і побільше. — вигукнув я. — До речі, народ, поки я не захопився їжею — що це за ярмарок такий сьогодні, у мене по зовнішньому чату вже задовбали про нього патякати?

— Це найбільший ярмарок у нашому місті! — вигукнула Самі, сідаючи біля мене за стіл. — Він проводиться раз на рік, і там є все, чого немає на звичайних ярмарках: і циркові виступи з клоунами та акробатами, і безліч каруселей з величезним колесом огляду, і ще багато чого іншого цікавого. Правда, він уже кілька років не проводився через постійні напади інфікованих, але цього року управителі міста вирішили провести цю подію. Правда, я все це дуже смутно пам'ятаю, але мені здається, що було дуже весело.

— Тому що це було чотири роки тому, і ти була ще дуже маленькою, — пояснила Самая', накладаючи переді мною тарілки, заповнені їжею з п'яним запахом.

— Якщо це настільки рідкісна подія, то чого, чорт забирай, ви сидите вдома, а не пішли веселитися? — здивувався я, запитально поглянувши на обох.

— Тому що ти з ночі втомлений і хочеш відпочити, а ми ніби як разом, і не хочемо залишати тебе одного. Нічого, наступного року підемо, якщо все буде добре.

— Ну ти зовсім ку-ку! — вигукнув я, вказавши відповідним рухом пальцем по голові.

- Який наступний рік! Так народ... слухай моє оголошення! Їмо і всією зграєю рулимо на Великий Ярмарок - я пригощаю!

— Ура! - вигукнула Самі, підхоплюючись зі стільця.

— А як же?... - тихо запитала Самая', очима вказуючи в бік спальні.

— Самі, а скажи-но мені, що зараз робить П'яточка? - запитав я у дівчинки.

Та відійшла трохи назад, так щоб став видимий коридор, з хвилину розглядала щось там, а потім приклавши долоню до рота, тихо прошепотіла:

— Здається, підслуховує.

— Ну що ж, зараз будемо вчити її робити правильний вибір. — промовив я до Самі, а потім голосно оголосив список сьогоdnішніх справ. — Отже, вирішено, всі ми йдемо сьогодні на ярмарок, але... тільки ті, хто зараз обідає, як всі нормальні люди за цим столом. Тобто - я, Самі, і Самая', ну а ті, хто не бажає сидіти з нами за одним столом, мабуть, нас не люблять і не хочуть бачити, тому ми можемо їх і не брати. - я зробив паузу, прислухаючись, чи немає якихось рухів у кімнатах. Поки тихо, ну тоді зайдемо з козирів. - Тоді, якщо всі, хто йде зі мною на ярмарок, зібралися, хочу коротенько розповісти, що ми там будемо робити, щоб не плутатися. Спершу йдемо на каруселі, де Самі покатається на конячках або на слоненяті, це вже на її вибір, і там я куплю всім смачну і солодку, їстівну вату...

— У-у-у-у-ю! — долинуло тоненьке завивання звідкись із глибин коридору, я зробив знак дівчині, щоб вона не реагувала.

— Потім ми покатаємося на колесі огляду, де на самій висоті можна побачити все місто, і, можливо, навіть вдасться розгледіти наш будинок і тітоньку Поллі у вікні. А потім я поведу всіх у найкращу кав'ярню, щоб наїдатися найсмачнішими тістечками й величезними порціями холодного і солодкого морозива!

— І-і-і-і-і!! — завивання почало набирати обертів.

— А потім ми ще трохи погуляємо, я куплю всім по кульці, яку ти хочеш, Самі?

— Жовту, як сонечко! — вигукнула та, дивлячись на мене палаючими очима.

— Самі куплю жовту, як сонечко. Самай '— червону і гарячу, як її палке серце...

— А собі? — промурмотіла дівчина, обійнявши мене за голову, зовсім розтанувши від моїх слів.

— Поб'ю продавця і заберу собі всі кульки. А потім ми сядемо на красиву карету, запряжену двома конячками, чорною і білою, і будемо кататися по нічному місту, махаючи всім перехожим.

— Е-е-е-е-е-г-е-ге!!! - завивання перейшло в доброякісне гучне ридання, а слідом за ним з'явилася і сама господиня, тупаючи худенькими ніжками по підлозі в одних трусиках і маечці з однією впавшою бретелькою, що оголювала кістляве плічко, лівою рукою витираючи заплакані оченята, а в правій тягнувши бідну Мимру.

Продовжуючи ревіти, підійшла до столу і зупинившись біля мене, пускаючи соплі і захлинаючись від плачу, почала витирати ліктями мокрі очі, і в проміжках між цими рухами, поглядаючи на мене в очікуванні вироку. Тут першою не витримала Самая' і кинулася витирати їй ніс хусткою, паралельно вимочуючи нею струмки сліз.

— Дядько Еех?..

— Просто Еех, я ще дуже молодий, всього на пару років старший за тебе, і набагато молодший за твою матір...

— Зараз хтось буде ревіти разом з П'яточкою!

— Еех, а хіба тобі не шкода П'яточки? — не вгамовувалася мала.

— А її що, хтось побив, чи голодом морить, чи у неї немає в що одягнутися, а може ходить брудна і смердюча? Ні.

— Вона хоче з нами на ярмарок.

— У-у-у-у!

— Тобто слухатися вона не хоче, поводитися як нормальні люди не бажає, і навіть сісти з нами за стіл і пообідати як дружна сім'я, їй теж не до вподоби, а як на ярмарок то починає істерики влаштовувати. Ти вважаєш це правильним?

— Але вона ж маленька...

— Ти не набагато старша за неї, як на мене, але чомусь так себе не поводиш. Чому, Самі?

— Я не хочу засмучувати маму, бо я її люблю.

— Ну а П'яточко, мабуть, зовсім мене не любить, бо їй байдуже, засмучуся я чи ні.

— І-і-і-і-і! — новий напад ридань і сопель, з якими Самая' вже не знає, що робити.

Але дивлюся, попри істерику, підійшла до мене, обійняла за ногу і, сховавши обличчя, продовжує нити. Відчувши, що можу піти на ярмарок з повністю промокшими штанинами (запасних немає), відразу відриваю малу від ноги.

— Так, а ну перестала ревіти, пішла у ванну вмилася, витерла обличчя і вже в нормальному вигляді з'явилася до мене. — віддав я їй розпорядження суворим голосом.

Зрозуміла, відразу заговкла, але все ще шморгаючи й хлюпаючи носом, побігла у ванну. Ну і як зазвичай, Самая' кинулася за нею, щоб допомогти і, звичайно, посяюкати. Ну а поки їх не було, ми з Самі гарненько наїлися, і я, розвалившись у кріслі, почав чекати свою істерику.

Хвилини через десять дівчина винесла її на руках і, опустивши на землю, легенько підштовхнула в моєму напрямку. Малявка, вся опухла і червона від плачу, засунувши вказівний палець в рот, боязко підійшла і зупинилася в пів метра від мене.

— Ну що земноводна, слухатися будеш?

— Еех, а людина не може бути земноводним. — заявила Самі.

— Як це, не може? А ти поглянь на П'яточку, начебто стоїть на землі, а виливає з себе потоки рідини. Он у мене вся штанина промокла, у твоєї мами хустка, плюс сукня на плечі, а скільки рідини залишилося у ванній, навіть боюся уявити. Ну то може вона бути земноводним чи ні?

Самі впала в ступор, дивлячись то на дитину, то щось згадуючи у себе в голові. Ну а я продовжив розбірки:

— То що - слухатимеш? - ствердно киває.

— Бешкетувати і влаштовувати істерики - перестанеш? - киває.

— Тоді пішла і швидко викинула свою коробку, ну або покладеш куди Самая' скаже,

а потім сідаєш за стіл і швидко їси, разом миємо посуд, і як блискавка одягаємося і поспішаємо на ярмарок, тому що часу мало, а перепробувати всього належить багато.

Поки Самая' годувала дитину, ми з Самі перемили весь брудний посуд, викликавши сльози розчулення на обличчі дівчини, а потім пішли по черзі вмиватися і переодягатися. Хоча слово одягатися, зводилося для мене до: накинути нову темно-вишнєву футболку, випустивши поверх штанів, і ще раз гарненько почистивши брудні кеди, які і взув. Може, дійсно треба було купити той костюм, а до нього пристойне взуття, а то з красунею Самай' буду виглядати як пацан, що прибився збоку. Ну та нічого, діло до вечора, а темрява все приховає.

Розділ тринадцятий

Через годину, ми галасливою юрбою вивалилися з квартири, вбрані та взуті й готові веселитися до упаду. Самая', незважаючи на прохолодні вечори, одяглася зовсім політньому, в білий і довгий сарафан, з відкритим верхом на бретельках, і довгим, до самого стегна, розрізом, крізь який іноді показувалася струнка ніжка в білих босоніжках, мабуть, сподівалася, що ввечері я буду її обіймати, щоб зігріти. Своє чорне волосся вона зібрала на потилиці в довгий хвіст. Схоже одягла і Самі, тільки біла сукня мала верх, з комірцем як у сорочки, але без рукавів. І такий же довгий чорний хвіст. Виглядали офігенно. П'яточку одягли в синій комбінезончик — спідничку і такого ж кольору сандалики, червону картату сорочку з коротким рукавом і червону косиночку з візерунком, з боків якої випустили білобрисі хвостики. Тітонька Поллі, побачивши наше щасливе сімейство, мало не розплакалася і, побажавши найкращого проведення часу, довго махала нам рукою.

— Треба буде влаштувати їй сімейне чаювання, з тортом і всілякими смаколиками. - заявила Сам. - До речі, ти стільки всього пообіцяв мені й дівчаткам, а сам маєш уявлення, у скільки тобі це обійдеться, я як я, але перед дітьми буде незручно, якщо не виконаємо все обіцяне. Можу дати тобі частину грошей, якщо треба.

— Я, звичайно, люблю поприколюватись, але те, що я сьогодні перерахував, нам цілком по кишені і ніяких грошей від тебе не треба, я ж чітко сказав, що пригощаю. І ще я помітив, що ми всі смачно і ситно їмо, але звідки з'являються продукти на приготування взагалі не в курсі. Так ось я не хотів, щоб ти витрачала всі свої гроші на їжу для нас усіх, ти поки не працюєш і не маєш постійного заробітку, так що економ, ще знадобляться. Скажеш скільки треба на тиждень на прожиток, я дам. І до речі, квартира, не рахуючи цього місяця, сплачена на декаду вперед, так що, якщо що...

— Я не хочу слухати про "якщо що", і те, що ти дбаєш про мої гроші, мене дуже тішить, але я теж маю честь і гідність і не хочу прославитися нахлібницею, так що покупка продуктів залишається за мною.

— Але я хочу їсти втричі більше, ніж всі інші, а тут вже ніяких грошей не напасешся, так що частину грошей я все одно буду тобі давати. Тому що я люблю яловичину, а вона дорога, і рибу люблю, вона теж не дешева, отже тут буде, по-моєму.

— Гаразд, з цим згодна, порахую, у скільки нам виллється твій ненажерливий апетит, і відразу повідомлю тобі.

Отак-от, не хочу у них останні гроші забирати, бо якщо щось трапиться, дівчатам треба буде на щось жити, а так просто їм гроші з неба не впадуть.

У спокійному і статечному ритмі ми дотьопали до кінця вулиці, де я тут же зупинив чотиримісний екіпаж з візником, і щоб не пхатися в центр на громадському транспорті, або ще гірше — йти пішки, я заплатив тому пару срібняків, і ми з комфортом покотилися на Великий Ярмарок.

Через пів години їзди, під час якої мені доводилося міцно тримати П'яточку, бо вона все норовила, комусь помахати рукою, чомусь озирнутися назад, поскиглити, просячи пересісти до кучера і покерувати конячками, загалом ні хвилини спокою. Тому, коли вийшли з екіпажу і опинилися перед входом в парк, де і проводився Великий Ярмарок, я поніс малу на руках, боячись опустити на землю, бо або вирветься і загубиться у величезному натовпі народу, або хтось випадково розчавить, тому що розміром вона не більше такси. Але собака хоч у відповідь вкусити може, а ця своїми трьома нещасними зубками що зробить, хіба що штанину пожує.

Для мене подібні заходи не були чимось надзвичайним, бачив і більше, і різноманітніше. Зате жіноча половина нашого так званого "сімейства" йшла з мало не відкритими ротами. П'яточка так взагалі, навіть сама не розуміла, чого їй хочеться більше побачити, тому крутилася як ужалена в одне місце.

Пригоди почалися, коли я всім купив солодкої вати і повів у бік гойдалок. Самая' їла її потроху відщипуючи і кладучи до рота, також беручи приклад з матері робила і Самі. А ось для П'яточки прикладів не існувало, тому що з самого початку не зрозумівши, що цю штуку треба тримати за паличку, відразу схопила її обома руками, та ще й влізла мордахою в м'яку, але липку субстанцію. В результаті, що руки, що обличчя, все виявилось в липких і брудних розводах. Поки шукали воду, щоб вимити їй обличчя, на солодкий запах, що виходив від забрудненої мордочки, прилетіла оса і сіла на щоку. П'яточка через незнання змахнула її рукою, в результаті чого комаха в помсту вжалила махальницю. Реву було... на весь ярмарок! До того ж щока в момент опухла і підтік повністю заліпив праве око, а верхню губу навпаки підтягнув вгору, оголюючи частину ясен з єдиним верхнім зубом. Поки Самай' заспокоювала дитину, я мало не по землі катався від сміху, побачивши опухлу П'яточку. Нарешті заспокоївшись, під суворим наганям від дівчини, виловив у натовпі цілителя з системних і той за просто так зняв біль від укусу, а ось підтік сказав, що краще не чіпати, до вечора повинен сам розсмоктатися. З таким його твердженням я був повністю і цілком згоден, тому потиснувши руки, ми розійшлися задоволені один одним.

— Міг би й наполягти, щоб зняв підтік. — виговорювала мені Сам, акуратно миючи укушене обличчя малявки. — Ні, тобі хочеться потішитися над бідолохою, ось добре б було, якби тебе бджоли покусали.

— А ми тепер можемо її в кімнату жахів здавати, до вечора солідний бариш отримаємо, — не втримався я від підколу.

Самая' в той таки час набравши в долоні води, бризнула на мене, щоб я заспокоївся. П'яточці цей жест, мабуть, сподобався, і вона теж почала сміятися, але

через те, що половина обличчя набрякла, то сміх вийшов тільки на лівій половині і виглядало це настільки кумедно, що я просто впав задом у траву, знемагаючи від дикого реготу. Навіть дівчина не втрималася від посмішки, втім, прикриваючи рот рукою.

— Ой, не можу, здається, я собі живіт надірвав... тільки заради цього моменту варто було піти на ярмарок.

— Дитину вкусила бджола, а йому смішно!

— Нічого страшного, головне, що не зомбі. Ні, ти тільки поглянь на неї, мене зараз знову "накриє"!

— Краще купи їй щось замість вати, а то ми їмо, а вона що, дивитися буде. Он хоча б тих льодяників на паличці.

— Ну дивись сама, якщо її раптом за язик щось вкусить, і він опухлий вилізе через рот ковбаскою, я більше не зможу перебувати на цьому ярмарку.

В результаті я купив П'яточці той самий льодяник на паличці у формі якоїсь тваринки, і вона відразу ж почала її смачно чмакати, ще й облизуючи при цьому.

Так ми дійшли до першого атракціону: лебеді на воді, забава для дітей двох — шести років, тому на лебедя треба було сідати удвох, тримаючи дитину або поруч із собою, або на колінах. Ну я спершу посадив малу біля себе і запустив лебедя плисти, час від часу повертаючи спеціальним важелем, щоб не зіткнутися. Поки ми ганялися за дівчатками, мала поводитися більш-менш рівно, азартно пищачи, коли ми таранили їхній транспорт. Але потім народу в басейні побільшало і про "перегони" довелося забути, ми стали просто повільно плавати туди-сюди, іноді лише легенько стикаючись з іншими бортами. Ну П'яточка, природно, відразу занудьгувала і почала крутитися на своєму місці, то їй захотілося підвестися, то, упершись на мене, закривши очі, прикинулася на секунду сплячою, то рукавчик у неї занадто сильно закотився, підтягуй, загалом докрутилася до того, що якимось чином випустила свого льодяника з рота прямо у воду.

Як же вона відразу ж заметушилася, мало не пірнула за ним, ледь встиг схопити за поділ комбінезона, притиснув до себе, вліпив щигля для профілактики, так що мала аж зіщулилася від болю, але потерши забите місце, не заспокоїлася, а почала нити, вказуючи пальчиком у воду. Довелося тягнути лебедя до пристані і йти купувати нові льодяники.

Оскільки брав для малої, то вирішив купити з запасом, тому під захоплені викрики продавець вручив нам: паугу, ведмедика, кошеня, лисицю і револьвер, схожий на мій. П'яточка тут же схопила всіх, переглянула ще раз кожного, ведмедик відразу полетів до рота, а решту вона вирішила вручити мені, щоб носив. Я, не роздумуючи, відмовився, треба мені ще льодяники за нею тягати, почнуть танути, знову стане нити і канючити нові, нехай тримає при собі і до оскомини налижеться, може набридне. Та почала пхати їх у передню кишеню, але тут підбігла Самая' і, вилаявши нас обох, забрала льодяники собі. Якби потім не пошкодувала.

Далі вирішили піти на карусель, про яку згадувала Самі. І поки ми до неї

добиралися, П'яточка тричі зупиняла нашу компанію і вимагала у Самай' пред'явити льодяники, уважно переглядала, чи все на місці, після чого ми йшли далі. На третій раз я не витримав і попередив, що якщо вона не заспокоїться, то я викину всі льодяники у воду, а до того ж втоплю і продавця разом з його товаром. Та посопіла, поглянула на мене з-під лоба, але все ж заспокоїлася і далі вже йшла, не морочачи нікому голову, лише час від часу озиралася, чи не загубилася Самая'.

Карусель на подив виявилася шикарною, високою, з педантичністю, гідною похвали, вирізаними різноманітними тваринами, з купою миготливих лампочок, мінус тільки один – черга, довжиною з кілометр. Я запропонував сходити на щось інше, але не зустрів розуміння ні в одній з трьох пар очей. Вірніше двох з половиною, у П'яточки пухлина поки що так і трималася. Ледве вистоявши клятву чергу, ми все ж потрапили на карусель, дівчата відразу кинулися займати вподобаних тварин. І як зазвичай з малою знову вийшла плутанина. Їй та ще одному хлопчику, приблизно такого ж віку, але вдвічі більшому, сподобалася одна і та ж червона конячка, не зумівши домовитися, вони відразу ж почали штовхатися, а оскільки пацан, що природно, виявився сильнішим, то просто повалив П'яточку на землю. Але та, так просто здаватися не збиралася, а почавши голосно верещати, почала що є сил, брикатися худенькими ніжками, та ще й намагаючись вкусити супротивника за його кінцівку. До бійки приєдналася матуся хлопчика, начебто адекватна жінка, бо спробувала розняти тих, хто бився, та куди там, ті зчепилися намертво. І тільки коли на підмогу прибігла Самая' і контролер, з великими труднощами бійців вдалося розборонити, хоча, навіть перебуваючи в метрі один від одного, вони продовжували брикатися, намагаючись стусанами дістати один одного. Незнайома жінка виявилася тямущою й поставилася з розумінням до ситуації що склалася та поступилася нам нещасливою конячкою, відвівши сина на інший бік гойдалки, і П'яточка нарешті гордо сіла на здобутий з боєм трофей, радісно посміхаючись і махаючи мені рукою. Але посміхалася мала зараза, тільки поки карусель лише починала набирати обертів, а ось коли пішли оберти серйозніші, вона з вираженими очима вхопилася за ший коня обома руками й почала верещати від страху, хоча Самай' знаходилася поруч і тримала її за спину. Коротше, контролеру довелося зупинити карусель раніше часу, під незадоволений гомін батьків і плач ображених дітей. Я про всяк випадок пішов до своїх назустріч, щоб, чого доброго, ніхто не посмів їх образити або обізвати. А такі спроби були можливі, судячи з деяких незадоволених поглядів, на які я дивився зверху вниз, розсуваючи натовп плечима, прокладаючи дорогу для моїх дівчат.

Нарешті вибравшись на вільне від людей місце, ми одночасно з полегшенням видихнули. Всі, крім П'яточки, яка продовжувала тремтіти, при цьому шморгаючи носом і тихенько скиглячи, та продовжуючи стискати ший Самай', все ще боячись відлетіти.

— Ну що, лихо однооке — ти ще довго будеш нам свято псувати, чи нарешті заспокоїшся? — гаркнув я, звертаючись до малої.

Та здригнулася і миттю замовкла, при цьому сховавши мордочку на плечі у

дівчини.

— Самі, тут є такі гойдалки, каруселі, де все рухається повільно, без різких перекочувань, щоб це опудало змогло нормально, без ексцесів прокотитися?

— Я знаю, не раз водила Самі на такі, коли вона була маленька. — втрутилася Самая'.

— Тоді я веду Самі назад на карусель, а ви тоді на все інше.

— Не треба, я вже накаталася. — не впевнено заявила дівчинка.

— Треба, треба! Я бачив, як горіли твої очі, коли карусель набирала швидкість, і як вони змінилися розчаруванням, після того, як все так швидко закінчилося. І не треба мені брехати, Самі, бо я теж колись любив кататися на каруселі, уявляючи, як скачу в чистому полі, осідлавши вороного коня, назустріч сонцю.

— А з нами тільки вільний вітер і вірні друзі позаду. — прошепотіла Самі заворожено дивлячись своїми великими, як у матері, очима.

— Ну взагалі-то я думав, що твоя мама женеться за мною через те, що я не змив за собою в туалеті, але так, як у тебе навіть краще — поетичніше.

Дівчинка голосно розсміялася і, схопивши мене за руку, потягла в бік каруселей. Я на ходу обернувся, щоб помахати Сам з малючкою, і помітив, як ясно і чисто блищать очі дівчини, яка не відриваючи погляду дивиться нам услід.

Самі тричі встигла прокататися на каруселі, кожен раз на новому персонажі, перш ніж поруч з'явилася Самая' з задоволеною П'яточкою, вишкіряючись через раз протяжно вила "у-у-у-у", по ходу імітуючи паровоз. Самі радісно підлетіла, задихаючись, почала описувати, як вона тричі і на різних скакунах летіла зі швидкістю вітру. Їй вторила малявка, яку поставили на землю, і вона, калякаючи та широко розводячи ручками, почала описувати подрузі свої пригоди.

— Ну так-то краще! — заявив я, звертаючись до дівчини, при цьому вказуючи на задоволених малих, що радісно галасували крутячись під ногами.

— Як же добре, що ти нас привів сюди, стрілку. Мені так добре вже давно не було. — прошепотіла дівчина мені на вухо, притиснувшись всім тілом, а в кінці ще й ніжно поцілувала в щоку.

— Добре, коли добре! — проголосив я. — Ну а тепер нас чекає Колесо Огляду. Тут прохання не бавитися, бо якщо впасти з такої висоти, то те, що залишиться внизу після падіння, контролер просто збере віничком у совочок.

— Ось вмієш ти заспокоїти, прямо аж хочеться бігти на твої атракціони! — підколола Самая'

— Домовилися. Хто першим прибігає до колеса, з'їдає всі П'яточкіні льодяники.

— І-і-і-і-є! — заголосила дрібна і кинулася до Самай' перевіряти цілісність своїх запасів.

Уважно перевіривши свої скарби цілих три рази, кошения відразу закинула за щоку, ще раз промоніторивши залишки, знову віддала їх дівчині, обвівши нас підозрілим поглядом.

— Ти поглянь Самай' на цю дрібну засранку, вона на мене за мої ж гроші дивиться

як на злодія, готового вкрати подаровані їй же солодоші. Ось нахабна бродяжка, а ну швидко воруши поршнями в бік колеса, а то зараз враз зжеру всі твої льодяники.

Та зупинилася, дивлячись на мене враз вириченими очима, в яких плескалася непідробна образа, мовляв, "як же так, ти ж сам мені їх купував, тепер смаколики мої по праву, за що ти хочеш їх у мене відібрати"?

— А не треба бути жадібною і ховати від нас все підряд, ми з повагою ставимося один до одного, і ніхто ні в кого не краде, пора забути тобі свої вуличні замашки.

— Як мені подобається дивитися, як ти спілкуєшся з П'яточкою, ніби вона і справді тобі відповідає або сперечається з тобою.

— Тому що так воно і є. Ти просто придивися до її міміки і жестів, там практично все стає зрозуміло, а якщо чогось не розумієш, вона може класно малюнком пояснити.

— Ти серйозно?

— А як, на твою думку, Самі з нею спілкується, вони ж базикають як нормальні.

— Так, мамо, П'яточка розуміє все, все, що я їй кажу, — підтвердила мої слова Самі.

— І коли вона щось показує або вимовляє звуки, я теж майже все розумію, що вона хоче сказати.

— Неймовірно!

— Ось тому їй й треба давати прочухана, бо все розуміє, та тільки робить навпаки.

П'яточка, почувши, що їй треба давати прочухана, одразу ж сховалася за поділ сукні Самай' і почала звідти обережно визирати, демонструючи перелякану опухлу мордочку. Я раптово стрімко кинувся в її бік, перелякавши всіх навколо, але таки встиг схопити малючку за шкірку. Та від несподіванки заверещала і почала хвицятись, та я незважаючи на ті вибрики, закинув малу собі на плече й швидким кроком попрямував до колеса, примовляючи при цьому:

— Ходімо вже, а то забалакаєш нас тут, нічого не встигнемо з наміченого!

— Стрілок! Ти до серцевого нападу можеш всіх довести своїми витівками! — вимовила дівчина, тримаючись однією рукою за серце, а іншою намагаючись плеснути мене по плечу.

До колеса великої черги не спостерігалось, тому з першого заходу ми зайняли одну з кабінок і веселою компанією розсілися по своїх місцях. Поки колесо стояло нерухомо, мої дівчата весело перегукувалися, бавилися і сміялися, а П'яточка взагалі носилася з місця на місце, іноді незграбно падаючи на підлогу, неабияк забруднивши свій новий одяг. Але всі веселощі тривали рівно до того моменту, поки колесо не почало підійматися, вірніше поки не піднялося приблизно на висоту чотириповерхового будинку, і підіймалося далі, не думаючи зупинитися.

Самі лише раз глянувши вниз, відразу відсунулася від краю і притиснулася до матері, боячись навіть опустити очі, а П'яточка так взагалі, після першого ж випадкового хитання кабінки залізла з головою мені під футболку, тільки пара худеньких ніжок в синеньких сандаликах залишилася стирчати зовні. Я ж, щоб ще більше погіршити ситуацію, спеціально похитав гойдалку і крикнув у комір своєї футболки: "Падаємо!", почувши у відповідь нестямне "і-і-і-і!", весело зареготав, але

відразу перервав свій сміх, "натрапивши" на дві пари очей, що дивилися з німим докором, а від Самаї' ще й отримав долонею по коліну.

— Гаразд, народ, розслабтеся, подивіться, яка краса навколо, ляпота! Зараз колесо на кілька хвилин зупиниться, щоб народ міг помилуватися вечірнім містом з висоти, ну а парочки пообійматися... але, оскільки ми вже сімейні й статечні, а місто ви боїтеся розглядати, то я пропоную — випити! Сам, ти як на рахунок, спробувати "Шато Мутон..." і як-то там далі?

— Це ж дуже дороге вино, звідки воно у тебе? — здивувалася дівчина.

— Вважай за сюрприз. Так будеш чи ні? — насправді, я ще при вході помітив невеликий павільйончик з різноманітним вибором всіляких вин, і коли повів Самі на другу ходку, кататися на каруселі, поки вона "літала", швидко збігав і купив пляшку одного з найдорожчих вин, що обійшлося мені в сім золотих плюс пляшка ситро для малих і чотири фужери, теж коштують не мало — але не з пластикових (або чим там їх замінюють) склянок же поїти даму таким дорогим вином.

Склянки помістилися у віртуальний рюкзак, а ось пляшки туди не лізли, я поки що точно не знав причини, але здогадувався, що справа в місці створення предмета. Якщо його виготовили або якимось чином доставили з Землі, системні — то предмет вільно поміщався в рюкзак, ну а якщо був місцевим — то на жаль! Тому пляшки я старим перевіреним способом запхав за пояс, прикривши горлечка що залишилися стирчати, майкою.

Коли я дістав ще й досить витончені фужери і роздав їх дівчатам (ну окрім малявки, яка й не збиралася вилазити), Самаї' навіть почала посміхатися.

— Я навіть і не припускала, що ти можеш бути таким романтичним, стрілку. Тільки дівчаткам я не радила б пити алкогольні напої, їм поки що зарано!

— Для Самі я взяв ситро, ось, тримай, зараз відкрию. Ну а для П'яточки не став брати нічого, тому що вона ще не народилася. Ось бачите, я нею ще вагітний. — відповів я, легенько поплескуючи себе по відстовбурченому одязі, після чого навіть Самі засміялася.

Малявка ж, трохи прийшовши до тями, та почувши підозріле булькання і сміх, заворушилося, збираючись вибратися назовні. Але мені раптом спало на думку, що, якщо вона вилізе назовні й побачить, що ми знаходимося на ще більшій висоті, ніж раніше, — нової істерики точно не уникнути. Плюс, побачивши, що всі щось п'ють, неодмінно захоче теж. Води, звичайно ж, для П'яточки зовсім не шкода, але вся справа в її застудженій, як висловився цілитель, сечостатевій системі. І якщо їй зараз дати хоч трохи випити, а трохи не вийде, бо вона буде скиглити доти, поки не висмокче як мінімум половину пляшки, то за хвилину зі стовідсотковою ймовірністю захоче в туалет. А колесо ще як мінімум хвилин п'ятнадцять буде "повзти" до вихідної точки. Щоб уникнути подібних ексцесів, я вирішив попередити "передчасні пологи" і, знову відтягнувши відворот футболки, гаркнув собі в пузо:

— П'ятка, шухер! Колесо падає, зараз розіб'ємося на друзки! Ховайся!

Цього разу навіть ніжки зникли під моїм одягом, супроводжуючи "шухер" гучним

переляканим вереском.

— Еех! У вас всі системні такі уражені на всю голову чи тільки ти! — вигукнула Самая', ледь не захлинувшись вином, як і її мала водою.

— Ні, тільки стрілки! У нас це обов'язкова умова набору. Якщо виявляють, що попався з не зовсім відбитою башкою — відразу відбраковують! — відмахнувся я, а потім серйозно додав. — Чи ти хочеш, щоб мала хлюпалася газованою водою і цілу вічність нила, просячись у туалет. От-от! Тож сиди і насолоджуйся напоєм, і взагалі — не смій кричати на вагітну, я ж майбутня мати!

У підсумку, поки колесо опустилося до виходу, пляшка вина теж спорожніла, причому левову частку благородного напою випила Самая', виправдовуючи свій алкоголізм тим, що востаннє подібне вино пила на шкільному випускному, де їх пригостив ним багатий татко одного з однокласників. По ходу вона з того часу більше і не вживала алкогольних напоїв, тому що загребло дівчину знатно, мені довелося навіть виводити її з кабінки під руку. Опинившись на твердій землі, вона ніби більш-менш почала приходити до тями, але все ж не втрималася від коментарів, висміюючи факт витягання П'яточки з-під моєї футболки, в кінці оголосивши на всю околицю, що пологи пройшли нормально, мати і дитина почуваються нормально. У помсту я, опустивши дитину на землю і розправивши закачані частини одягу, всунув їй в руки пляшку з газованою водою. Мала, побачивши добро, яке їй дісталось, та ще й практично мало випите, по своїй манері радісно пискнула і присмокталась до пляшки. Я хотів було запропонувати фужер для додаткової зручності, та куди там, вона відразу відвернулася, даючи зрозуміти, що людина проста і з горла їй зручніше. Ну і як водиться у П'яточки, навіть попити води без пригод у неї не виходить. Мабуть, тому, що пила, не відриваючись на перепочинок, або кількість перевищила необхідну міру, а може гази пішли носом, але в якийсь момент вона порснула, тією водою, виливши на себе добру частину солодкого напою, ще й закашлялась та так, що її мало не вирвало, але трохи прийшовши до тями, все ще важко дихаючи й хриплячи, знову потяглася до пляшки. Та відразу ж полетіла в кущі, а мала, отримавши розворот за вухо в напрямку людської маси, образившись і надувшись, поплелася разом з нами.

Але ми не пройшли й кількох десятків метрів, як П'яточка почала нити й шарпати ногами, просячи відвести її в туалет. Як я і передбачав. Почесну місію відвести сцикуху в туалет довірили, звичайно ж, Самай', у якої теж ще витали бульбашки в голові від випитого, тому що, тісно притиснувшись до мене, вона пошепки погрожувала, як тільки дітлахи заснуть, влаштувати мені ніч апокаліпсиса, після чого почала лізти під футболку, зовсім забувши, що поруч знаходиться Самі. Моя пропозиція її трохи засмутила і злегка протверезила, але діватися було нікуди, і вона, підхопивши малу що вигиналася немов черв'як під дощем, на руки, поспішила до громадського туалету. Зустрітися домовилися біля невеликого натовпу, людей, які дивилися на виступ кочового лялькового театру.

Постановка мене зовсім не вразила, як і якість ляльок, але народу, не розпеченому різними 3D і лазерними шоу, провінційний гумор і дешеві декорації заходили на ура.

Самі теж захотілося подивитися на виставу, але лізти в натовп я зовсім не бажав, тому підхопив її і посадив собі на шию. Дівчинка спочатку ошаліла, але потім звикла і повністю захопилася тим, що відбувалося на маленькій сцені. Та розвага тривала недовго, рівно до того моменту, поки в полі зору не з'явилася Самая' з П'яточкою на руках. Дівчина, звичайно, розчулилася, побачивши наш двоповерховий тандем, що злегка пританцьовував під дурнувату музику, яка супроводжувала виставу, чого не скажеш про малу.

Та, спорожнівшись, перебувала в благодатному настрої, але побачивши, що Самі зайняла її законне місце, та ще й радіє чомусь, завищала і кинулася з рук Самай' прямо на землю, ледь не вбившись, благо що дівчина встигла її вчасно підхопити, але втримати вже не змогла. А малючка, підбігши до мене, вчепилася за штанину і покотячому почала дертися вгору, до своєї суперниці, одночасно люто фиркаючи й скалячи єдиний зубчик, чим так мене розсмішило, що я ледь не пропустив момент, коли вона вже дісталася до середини і готувалася вкусити Самі за ногу. Щоб уникнути непотрібних інцидентів, довелося одну малу терміново знімати з шиї та, віддавши матері, садити на звільнене місце ревниву іншу. Зігнавши конкурентку, вона ще деякий час підозріло поглядала на ту, а потім гордо вирівнявши спинку і поклавши ручки мені на голову, взялася дивитися на сцену. Їй, як і Самі, теж сподобалося вистава, тому що аж рот відкрила, дивлячись на дійство. Я ж, аби скоротати час, почав дражнити її, хапаючи то за один, то за інший хвостик, малявка спочатку відмахувалася, потім почала сердито шипіти, а в кінці так розлютилася, що, схопивши мою руку, почала кусати за палець, намагаючись завдати найбільшої шкоди своїм одним зубчиком. Покусати огрубілий палець стрілка, з таким набором зубів вона не змогла, але лоскотно було капець як. Та в цей час поверх імпровізованої сцени, яку замінювала темно-вишнева оксамитова тканина, з'явилася іграшкова відьма, яка прийшла, щоб з'їсти головного героя, і вона чимось нагадала мені ляльку малючки, що висіла над моїм вухом. П'яточка теж помітила цю схожість, і радісно запищавши й заплескавши в долоні, почала нахилятися, щоб заглянути мені в обличчя і при цьому продемонструвати свою Мимру. Пострибавши у мене на шиї, радісно поплескавши й пропищавшись, вона раптом занила, просячись вниз. Довелося опустити, але опинившись на землі, вона почала тягнути мене кудись, та ще й вказуючи пальчиком напрямок, в бік хрін знає чого.

— Самай'! П'яточці, напевно, знову в туалет захотілося!

Віддавши малючку що наполегливо тягла руку під опіку дівчини, я підсунув до себе Самі і вже хотів закинути її собі на спину, щоб хоч кінець вистави змогла додивитися, як почув стривожений вигук Самай', яка стояла в парі метрів від нас, — одна, і розгублено оглядалася навколо. Я, схопивши Самі за руку, поспішив до її мами, яка, судячи з усього, загубила дитину.

— Вона так несподівано рвонула, я навіть отямитися не встигла... — спантеличено говорила та, і такий у неї був розгублений і жалісливий вигляд, що я не втримався й обійнявши дівчину за талію, чмокнув у ніс.

— Не переживай, зараз знайдемо цю маленьку бешкетницю. Далеко вона не могла втекти, он навколо все видно, як на долоні. Нюхом відчуваю, деś тут крутиться.

І як вже заведено в нашому вузькому колі, я знову мав рацію.

Спершу нашу увагу привернула якась метушня за завісою на ляльковій сцені. Ляльки почали рухатися якомсь ривками, а потім вони почали цілком по-дорослому матюкатися, після чого серед миготіння різноманітних персонажів з'явилася, П'яточкина Мимра, весело смикаючись і іноді пищачи. Народ, що дивився на виставу, досить спокійно, після появи нового персонажа, супроводжуваного добірним матом, пошвавився, загудів, а обурені матусі почали прикривати радісно регочучим дітям вуха. А в кінці над завісою з'явилася задоволена П'яточкина мордаха з все ще набряклим оком і блискучим зубом на тлі порожніх рожевих ясен.

— Ой, а там наша П'яточка виступає! — вигукнула Самі, вказавши на подружку, і після радісно заплодувала в долоні.

Народ, побачивши усміхнену дитину, взагалі вибухнув реготом, супроводжуваним всілякими коментарями, і не всі з них були позитивними. Один огрядний чоловік, що стояв неподалік від нас, побачивши дівчинку, сплюнув на підлогу і кинув у натовп, ні до кого конкретно не звертаючись:

— Що за страхіття, ну і ну! Ляльки й то, привабливіші будуть за її огидну, опухлу пику.

— На себе подивися, виродку! — відразу розлютилася Самая', готова стрибнути на кривдника малої в обличчя.

— Но, но, пані! Я зараз поліцію покличу, дивись, розвелось всяких підозрілих особистостей, нормальним людям і відпочити ніде! — гучним голосом, щоб привернути загальну увагу, заголосив той.

Я відразу ж відтягнув розлючену дівчину подалі від виродка, при цьому примовляючи:

— Все, все, заспокойся, ми потім з ним розберемося, зараз головне забрати малу, поки знову чогось не накоїла.

— Тільки цього разу я буду з ним розбиратися! А то знову з'явиться ця противна мадам Суддя і знову забере тебе на якісь дурні громадські роботи.

— Звичайно, як скажеш, а зараз давай поквапимось, он, здається, виводять нашу актрису, щоб патрулю ще не здали.

І справді, з-за дощатої перегородки з'явився літній чоловік, який міцно схопив за тоненьку ручку і тягнув, незважаючи на опір і спроби вкусити свого кривдника, малявку, невідомо куди. Самая' тут же рвонула вперед і одним ударом кулака в обличчя завалила чоловіка на землю, після чого підхопила П'яточку і відбігла до мене за спину. Той або від удару, але швидше від несподіванки, впав на п'яту точку, хапаючись рукою за обличчя, де від удару тріснула губа і кров знатно залила підборіддя. І в ту ж хвилину, дядькові на підмогу, з-за тієї ж перегородки, вискочила немолода жінка, судячи з віку його дружина, а за нею молода парочка — миловидна дівчина, років двадцяти п'яти і молодий чоловік, високий, худорлявої статури, в круглих

окулярах і кошлатою зачіскою. Вони допомогли чоловікові встати на ноги, і тут же скупчилися у нього за спиною, всі четверо втупивши в мене стривожені погляди, а може і не на мене, а на руків'я револьвера, яку я виставив на загальний огляд, закачавши майку. Так ми з хвилину пограли в оглядини, а потім я, широко посміхнувшись, витягнув золоту монету і простягнув чоловікові:

— Гарне видовище, малечі сподобалося, он дрібна навіть взяти участь захотіла!

— Може чаю? — запропонував він, невпевнено беручи монету.

— Дякую, але ні. Он народ чекає чергового дійства. А як каже моя мама, теж театралка, до речі: "Що б не сталося, і хто б не помер, вистава повинна тривати". Сподіваюся, без образ?

— Без образ. Але хто ти, шановний?

— Той, у кого немає мети, є тільки шлях.

Тихо-мирно, розібравшись з театралами, ми відійшли на безлюдну галявину, де я вишикував своє бідове сімейство за зростом і взявся до прочуханки:

— Так, а тепер слухайте мене. Зараз ми прямуємо до пристойного закладу, де в даний момент знаходиться безліч порядних сімейних пар з дітьми. Тому, Самі, як найдисциплінованіша і найорганізованіша, залишається стояти на місці, решта крок вперед.

П'яточка, дивлячись з-під лоба, невпевнено зробила один крок, але, побачивши, що Самая' не зрушила з місця, а ще й обурено фиркнувши, відвернула від мене голову, проробила ту ж процедуру. Я відразу підійшов впритул до дівчини і, дивлячись зверху вниз, промовив:

— Тобто, місіс Самая', як бити нещасних театралів, то ви перша, а як показати приклад дисциплінованості та хороших манер дівчаткам, то ви відвертаєте від мене своє гарненьке личко. Я так розумію?

— Тиран! — вигукнула дівчина, але зробила крок вперед.

П'яточка, побачивши такий облом від предмета наслідування, теж зробила крок вперед, ще й випрямивши спинку.

— А тепер слухайте мене, пані та... панночки! Тістечка руками не хапати, пальці в морозиво не сунути і, головне, голосно не чавкати й не прицмокувати. А ще нікому морди не бити без мого особистого дозволу. Останній пункт стосується вас, місіс "Надуті губки".

— Взагалі-то, правильно, не морди, а обличчя... — заперечила дівчина.

— Обличчя тим більше. Не вистачало ще, всією родиною вулиці міста підмітати, за хуліганство. Так, якщо всім, все зрозуміло, то дружно рухаємося ген у ту кав'ярню, де грає музика.

— Диктатор і узурпатор! Свободу вільним жінкам! — знову вигукнула Самая', проте прямуючи у вказаний бік.

— Самі, ти як найвідповідальніша людина в цій компащі, будь ласкава, приглядай за цією підозрілою особою, ніхто не знає, що вона може витворити наступного разу, а я візьму на себе дрібну. — довірливо узгодив я подальший план дій з дівчиною, але так,

щоб усі чули. – Загалом, йдіть, займайте столик і замовляйте, що хочете, я зараз повернуся.

— Ти куди? – поцікавилася дівчина.

— У кімнату для хлопчиків!

Сказав і швидким кроком попрямував до цілі, але не в бік туалету, а назад до бродячого лялькового театру, де все ще тривала дія, і все ще стирчав пихатий виродок, який публічно обізвав мою П'яточку. Опинившись від нього в десятці метрів, увімкнув "Стелс" і кинувся прямо на нього. Удар ліктем під дих, після якого він починає гнутися від нестачі дихання, потім нижній аперкот, що відмикає йому світло. Потім я закидаю йому одну руку собі на спину і забираю за межі натовпу, де за пару секунд закінчується дія вміння. На нас практично ніхто не дивиться, але я все одно про всяк випадок примовляю:

— Що ж ти, друже, так набрався? Що твоєї карзі тепер говорити будемо?

Так я довів його до дерев, біля яких паслися стрижені конячки лялькарів, і де на одній з гілок висіла мотузка, яка мені приглянулася.

Через якийсь час я, весело підстрибуючи, підійшов до столика, що зайняли мої дівчата, і жваво поцікавився:

— Ну що, дівчата, що ви замовляли і де мої великі порції?

— Ми хотіли замовити тобі пару скоринок сухого і черствого хліба, але такого не виявилось в меню. Тому ми вибрали найдешевше тістечко, його зараз, напевно, збирають з різних залишків, і скоро повинні принести. – життєрадісно повідомила мені Самая', кокетливо облизуючи ложечку.

— Нічого страшного, поки несуть, я встигну з'їсти всі твої порції.

— Це за яким таким правом! – обурилася дівчина.

— За правом найсильнішого і нахабного!

— Сьогодні вже один такий отримав, що на ногах не встояв. Ти б краще, ніж гнобити бідну і беззахисну дівчину, пішов і розібрався з тим грубіяном, що твою П'яточку обзивав.

— Ти ж сама заборонила мені з ним зв'язуватися, щоб уникнути штрафних санкцій.

— Справжні чоловіки завжди вислухають жінку, але роблять по-своєму! — пафосно продекламувала дівчина, повчально піднявши ложечку вгору.

У цей час від колеса огляду, яке знаходилося зовсім недалеко від обраного нами кафе, почали доноситися нелюдські крики. Люди відразу підхопилися з-за столів, і багато хто кинувся в той бік, до того ж здалеку почулися поліційні свистки. Звідкись взявся потужний прожектор і освітив верхівку колеса, висмикнувши з темряви людину, що борсалася, прив'язана за ноги до однієї з перекладин, яка і видавала крики та завивання. Через якийсь час спільними зусиллями поліції та персоналу його вдалося зняти і бідолаху повели до карети швидкої допомоги, практично повз нашу кав'ярню, з опухлими підбитими очима, переламаним, кровоточивим носом і відсутністю передніх зубів, до того ж він притримував і колисав свою праву руку, чи то зламану, чи то вивихнуту.

— Мамо, це ж той дядечко, що обзивав П'яточку. Що з ним сталося? — голосно прошепотіла Самі, вказуючи на потерпілого.

— А ти хіба не бачиш. З гойдалки впав. Ай-я-яй, який необережний дядечко! — відповів я замість дівчини, а потім знову звернувся до Сам. — Так, про що ти там говорила, щось про чоловіків?

— Забудь, я просто прикусила свій гострий язичок і доїдаю тістечко.

Дівчата назамовляли стільки, що ледь змогли все доїсти, та й то на останніх порціях ні-ні та й залишалися сирітські шматочки недоїдених страв. У всіх, крім П'яточки. Та хоч і не чудила цього разу, але й залишати за собою хоч щось їстівне навіть і не думала, тому повністю почистивши свої порції, вона почала хижо придивлятися до залишків на столі.

— Як у неї може стільки влізти, це ж протиприродно? — здивувалася Самая'.

— Синдром бродячої собаки. Вони їдять постійно, можуть не можуть — про запас. Тому що завтра, можливо, не дістанеться нічого. Сподіваюся, вона самотійно відвикне від цієї дурної звички, інакше доведеться обмежувати силою.

— Який жах, при таких обмеженнях можливі істерики й нервові зриви. Все це дуже погано може позначитися на дитячій психіці.

— Головне, щоб нервовий зрив не стався зі мною, тоді постраждає не одна психіка. А її істерики ми переживемо. До речі, а що це там таке танцює народ, на кантрі схоже?

— Це наш народний танець сальтапо, танець швидкий і парний, але вивчити його легко. Якщо хочеш, можу навчити! — запропонувала дівчина, і при цьому її очі засяяли так яскраво, що я зрозумів — доведеться вчити, і, можливо, допізна.

— Танці — це, звичайно, добре. Але куди подіти дітлахів, Самі з П'яточкою не впорається в жодному разі.

— А нехай ідуть з нами, там є маленький майданчик для дітей, нехай теж потанцюють. — Самая' хотіла танцювати, і її було не зупинити.

Все виявилось, як і передбачала дівчина. Танець я освоїв швидко, і вже на третьому колі хвацько витанцював з розчервонілою партнеркою. П'яточці теж сподобалися танці. Хоча для неї це було, взятися з Самі за руки й кружляти до упаду, що з нею час від часу і траплялося. Розкрутившись до такої міри, що верх мінявся з низом, вона юзом відлітала під ноги танцюючим, при цьому гарненько приклавшись різними частинами тіла до твердої поверхні. Падала, але знову підіймалася і, кривлячись, інтенсивно почухуючи забите місце, бігла до Самі, щоб продовжити божевільну свистопляску. Швидкі танці змінювалися повільними, моя партнерка увійшла в раж до такої міри, що абсолютно не бажала залишати танцмайданчик. Але коли час почав наближатися до півночі, я вирішив припиняти веселощі, тим більше що навіть мала втомилася стрибати й кружляти, ухайдакавшись до того, що впала задом прямо на підлогу і впираючись у дерев'яну огорожу вся червона як помідор, важко дихаючи, осоловілими очима з нерозумінням дивилася на світ, що кружляв навколо неї. Я легенько обійняв дівчину і потягнув до краю майданчика, поки ми не опинилися біля "вбитої" П'яточки і Самі, яка присіла біля неї й жалісно гладила дитину по голові.

— Ну що, П'ятуха - так бідося танцювала, що всі боки обідрала? — підколов я, нахилившись над дитинкою.

Та, важко піднявши на мене очманілу голівку, розтягнула рот у "п'яній" посмішці і знову важко опустила її вниз.

— Все, коні здохли, головне тепер їй пити не давати, щоб не запалилася. І взагалі, дами, давайте закругляємося, он північ б'є на ратуші, і скоро все навколо почне перетворюватися на гарбузи. - оголосив я.

Самі почала підіймати П'яточку, а її маман потягла мене в бік майданчика, де музиканти оголосили останній танець. Довелося танцювати, хоча їх кантрі або як воно там називається, вже дзвеніло у мене в голові, але моя дама ніяк не хотіла зупинитися. Через це ми ледве встигли зайняти останній непоказний і перекошений екіпаж. А ще через кульки, які я пообіцяв купити, але так і не спромігся. На щастя, ми встигли ще застати продавця, але, на моє нещастя, він встиг скрутити мотузки кульок в єдиний вузол і заклеїв його липкою стрічкою, щоб трималися щільною купою. Розв'язувати все заново, щоб витягнути пару кульок, він не хотів ні в яку, тому, щоб не розчаровувати дівчат, довелося купити всю купу, до неприхованого захоплення останніх і спритного продавця, зокрема.

Тому наш непоказний екіпаж повільно котився нічним містом у супроводі величезної купи кульок і купи щасливих і галасливих дівчат, які сміялися і розмахували руками з приводу і без. Ну що ж, за загальними підсумками, вечір можна назвати вдалим, попри цілу низку дрібних інцидентів, але з ними було навіть веселіше. Тому я вже не міг дочекатися, коли вляжуся у своє м'яке ліжко, і тільки нехай хоч хтось спробує мене розбудити...

Доклигали без пригод, і як тільки візник зупинився навпроти будинку, я пошвидкому почав висаджувати моїх розпалених нічною поїздкою, невгамовних пасажирок. Коли всі опинилися на твердій землі і візник, отримавши оплату, пошкандибав геть, і ми дружною юрбою ступили на бруковану стежку, що вела до ганку, я раптово зупинився і звернувся до П'яточки, яка ледь шкутильгала переді мною:

— П'яточко, а нумо почекай, я тут згадав, що у мене є для тебе сюрприз!

Як йшла вбита, так за секунду відразу перемінилася. Спина вирівнялася, очі заблищали, ручки стиснула від передчуття, але стрибати й верещати не поспішала, пам'ятаючи попередній "сюрприз". Самай' з донькою теж зацікавлено зупинилися і вступилися в мене очима, чекаючи, що я цього разу викину. Я ж, граючи за минулим сценарієм, засунув руку в праву кишеню і почав повільно витягати її назад.

— І хоч ти неабияк попсувала нам нерви за сьогоднішній вечір, і взагалі по життю повністю відморожена, а ще засранка, гадина, нечупара і неслухняна шибениця, а також...

— Еешик, вже перебір. — нагадала Самая'

— М-да, але ми з тобою все одно які-не-які, дружбани...

— Стрілок!

— І десь місцями, в деякі моменти, особливо коли ти спиш, я навіть тебе трошки люблю... тому у мене для тебе ось... па-пам!

І я, витягнувши руку з кармана, без зайвих зволікань розтиснувши кулак, показав невеликий скляний виріб у вигляді усміхненої жаби, зроблений з великою майстерністю і прискіпливістю до деталей. До всього іншого у земноводної був білокурий чубчик, невідомо для чого прироблений, але для мене якраз в тему, та ще з-під верхньої губи у неї стирчав самотній зуб, що надавав виробу зовсім комічний вигляд. Я натрапив на неї в сувенірній крамниці, коли йшов від колеса огляду, де розібрався з недавнім кривдником, і вона мені так сподобалася, що я відразу ж купив, не торгуючись.

— Її звуть П'ятка, і вона тепер твоя! — додав я, чекаючи, що ж буде далі.

Побачивши подарунок, вона спочатку недовірливо поглянула на мене, потім обернулася до дівчат, напевно, чекаючи від них підтвердження, що все, що відбувається, це справжня реальність, а не просто чудовий сон, потім тремтячими ручками потягнулася до іграшки, обережно взяла її, притиснула до грудей і, схлипнувши, заревіла, та ще й на всю вулицю. А далі ще гірше, чомусь впала на коліна, розкинувшись, як та сама жаба, склавши ручки перед собою долонями вгору, на яких сиділа радісна квакуха, і дивлячись на саморобку, розплакалася вже зовсім гірким плачем, ніби та корчилася в передсмертних судах.

Я стояв ошелешений, дивлячись на ревучу дівчинку, і зовсім нічого не розумів. Подивився запитливо на Самай' з донькою, мовляв, що не так? Але вони були не менш здивовані, ніж я.

— А чого ви дивитеся, нормальна ж жаба, он і посміхається навіть... — невпевнено промовив я, щоб хоч щось сказати.

А П'яточка тим часом трохи заспокоївшись, підвелася з колін і, тримаючи жабеня на правій ручці, лагідно погладила його лівою, акуратно торкаючись, ніби гладить живу істоту, потім кілька разів ніжно поцілувала, час від часу схлипуючи й шморгаючи сопливим носом, акуратно поклала її в передню кишеньку, наостанок ще сильно і любляче притиснувши обома ручками до мокрої щоки. А в кінці погладивши саму кишеньку, ніби жаба жива і починає сновигати, опинившись в темряві, кинулася до мене. Я задоволений собою, підхопив малявку на руки і зі стійкістю самурая почав зносити десятки обіймів і сотні слинявих поцілунків в усі місця мого стійкого обличчя. Я вже було подумав, що на цьому все і закінчиться, але тут на підмогу П'яточці кинулися Самай' і Самі. В результаті я опинився в обіймах трьох особин жіночої статі, що дещо вибило мене з душевної рівноваги.

— Так, пані, а нумо перестаємо псувати мій з таким трудом вистражданий образ, грізного і нещадного стрілка, а то якщо хтось із зомбі побачить, взагалі перестануть на мене нападати, і почнуть обзивати — цілувашкою!

— Як би я хотіла, щоб це сталося. — промурмотіла Самай', додаючи свою порцію ніжних поцілунків.

— Опам'ятайся, жінко! Це мій хліб! І взагалі, ходімо вже додому, Самі завтра до

школи, хоча, зважаючи на сьогоднішні обставини, могла б і не йти на заняття.

— Ой, я б не хотіла нічого пропускати, без особливої на те причини, потім дуже важко все пропущене наздоганяти. Нічого, ще не дуже пізно, встигну виспатися. — впевнено заявила Самі, відкидаючи мою пропозицію, на яку погодилися б 99% всіх інших школярів.

— Сам, якщо ти зможеш виховати таким чином і П'яточку, я за життя поставлю тобі пам'ятник!

Отак жартуючи між собою, ми підійшли до ґанку, Самая' відчинила двері, впускаючи радісних дівчаток, я трохи затримався на сходах, витираючи рукою облинене обличчя, як раптом за спиною почув знайоме:

— Вітаю! Мене звати Василь! Допомога потрібна?

Навіть не обертаючись, я швиденько шмигнув у двері, поспішно заштовхуючи дівчину, яка нічого не зрозуміла, пояснивши свою поспішність дощем, що починався.

— Я нічого не чую, і, на мою думку, там взагалі ніякого дощу немає, а хтось з тобою розмовляв. — заперечила та.

— Та ну тебе, хто там вночі може бути, хіба що привиди!

— І все ж я хочу поглянути на цього привида, але мені чомусь здається, що там знову ця жандарметка, з якою ти нібито не цілувався. І я її зараз миттю розвію!

— А я кажу, нікого там немає, і давай вже припиняй влаштовувати сцени ревнощів, люди навколо сплять.

— Відпусти мене, і не смій більше до мене торкатися, розпусний пес, зараз я твоїй профурсетці всі очі її безсоромні видеру! – Самая' розлютилася до такої міри, що мені навіть стало страшно стояти у неї на шляху, тому я швидко відскочив убік від гріха подальше, пропускаючи свою розгнівану фурію.

У раптово відчинені двері влетів Василь, який збирався постукати, і тут же опинився в обіймах Самай', яка рвалася на вихід.

— Так ось до кого він весь час так рвався! – обурився я. – А я-то думаю, чого це П'яточка гола по вулицях бігає, та кому ж за нею доглянути, якщо ти шури-мури з Василем крутиш...

— Так-так, мене звати Василь! Допомога потрібна?

— Ти вже допоміг, Вася, чим міг. Я тут, розумієш, життям ризикую, а вона ось чого чудить. І чоловікові, і мені роги наставляє, і довго це між вами вже?

— Припини нісенітницю нести, — своєю чергою обурилася почервоніла дівчина. — Краще скажи, ти що хотів його в одній лікарняній піжамі на вулиці під дощем залишити?

— Так немає ж ніякого дощу.

— А раптом би пішов...

— Дивись, як вона про свого коханця піклується.

— Ну все, досить, це вже не смішно, я зараз справді ображуся. — серйозно промовила Сам.

— Перша почала, ось тепер і їй відплату.

— Але ж не можна залишати його одного на вулиці, тим більше ночі вже холодні.

— А куди накажеш його подіти. А-а знаю, біля себе покладеш, а ми з дівчатками на підлозі в кухні перекантуємося.

— От дурник, і як накажеш з тобою розмовляти. Тобі треба он з ним разом пройти курс лікування.

— Ага, хочеш вже від нас двох позбутися, невже є хтось третій, ну ти мати й ненаситна!

— Більше я з тобою не розмовляю. А Васі ми могли б на кухні постелити. Я в коморі знайшла запасний матрац, а ще з дому привезла теплий плед, так що буде чим вкритися.

— А у нас хіба є комора?

Дівчина, піднявшись до середини сходового прольоту, на мить зупинилася, потім важко зітхнула і безнадійно похитала головою, не промовивши ні слова, пішла далі.

— Ну що, Васю, пішли, раз приперся. Але завтра зранку я тебе стусанами звідси гнатиму, щоб дорогу до цього будинку забув!

— Мене звати Василь! Допомога...

— Дуже допоможеш, якщо заткнешся! Іди мовчки.

Як виявилося, Васю треба було не тільки десь покласти, але він ще виявився дико голодним. Тарілку розігрітого супу, що йому насипала Самая', він спорожнив за одну мить, після чого очікуючи почав дивитися на мене, час від часу облизуючи ложку. Оскільки дівчина зникла у ванній мити малих, а я розігрівати нічого йому не збирався, тому видав палицю ковбаси й пів буханки хліба, так він і це миттєво з'їв, у мене прямо склалося враження, що в його лікарні пацієнтів ні фіга не годують, ось він і бігає сюди. Поки він дожував сухпайок, з ванної вийшла Самая' з малими. Самі вийшла сама в довгому банному халаті і з рушником на голові, а П'яточку винесли на руках, загорнуту в рушник. Набряк від укусу бджоли практично зійшов, і вона стала більш-менш схожа... на П'яточку. Потім Самая' пішла у ванну, залишивши на мене дівчаток, які, занудьгувавши за цілий день, сиділи та тихо-мирно гралися в ляльки. Потім і я нарешті зміг пройти вечірній курс обмивань, з'явившись на кухні, квітучим і пахучим. З дитячої кімнати долинали голоси дівчат, а ось Василь кудись запропаستився, я про всяк випадок потягнув за ручку вхідних дверей, але та виявилася зачиненою. Потім заглянув у новоявлену комору, але і там його не було. Невже з дівками тусується. Обернувшись рушником, хоч і був у трусах, я рушив на голоси.

Малі, як грали в ляльки, так і продовжували грати, біля них сиділа Самая', веселим голосом підіграючи дітям, а ось Васі біля них теж не виявилось.

— Гей, народ, а куди це Василь запропав? — поцікавився я, але побачивши, як на мене, дивляться три пари розгублених очей, відразу розвернувся на сто вісімдесят градусів. — Так, зрозуміло!

Останньою неперевіреною виявилася моя з П'яточкою кімната, підлетівши до неї, я миттю відчинив двері, та так і завмер на порозі. Самая', яка побігла за мною і, вставши навшпиньки, заглянула через плече, розсміялася і, прикривши долонею рот, втупилася

мені в спину, сіпаючись від сміху.

На моєму ліжку, вкрившись з головою моєю ж ковдрою, спав Василь, та так добре йому гаду спалося, що аж прицмокував губами уві сні, напевно, доїдаючи мою ковбасу.

— Ні, ти поглянь на нього, зайняв моє ліжко, та ще й посміхається! — обурено зашипів я. — А мені, де тепер накажете спати, в передпокої на килимку! А нумо, Васю...

— Не треба, не буди. — прошепотіла Самая', притиснувшись до моєї руки. — Бачиш, як йому солодко спиться. Кажуть, коли людина посміхається уві сні, до неї приходять ангел.

— Це про дітей так кажуть.

— А чим він відрізняється від дитини, зі своїм: "Мене звати Василь...".

— Йому добре, він з ангелом, а мені де?

— Мій бідненький, нещасний, і такий самотній стрілок, пішли я постелю тобі на кухні. Про матрац пам'ятаєш?

— І плед давай!

— Ну звичайно ж дам, і навіть укрию і підіб'ю бочки.

— І жаліти мене будеш!

— Це, само собою зрозуміло.

В результаті, через пів години будинок занурився в темряву, де всі спали на м'яких ліжках, а лише я мучився на старому матраці, кутаючись у занадто короткий для мене плед. Укрию спину, ноги виявляються на холоді, закрию ноги, дме в спину, і так крутився до тих пір, поки в напівтемряві не з'явилася лілейна фігурка Самай', і на ходу скинувши нічний халатик, шмигнула до мене під стрижений плед.

— Ну що, бешкетник, зачекався? — прошепотіла вона, притискаючись до мене всім тілом.

— Та з чого б, мене внизу за дверима чекає ціла черга, що складається з одних профурсеток.

— Ну ось така я ревнива у тебе є, і нічого з цим не поробиш.

— Ну і добре, якимось переживу. А можна мені...

— Припини базікати й роби що хочеш.

— А...

— І це теж...

Якщо цієї ночі хтось і прокидався від криків, що долинали з кухні, то нас це не хвилювало зовсім. Заспокоївшись під ранок, все ще лежачи в обіймах один одного, я подумав, що ніколи не зможу насититися цією неймовірною дівчиною, і відкинувшись на спину, блаженно заснув.

Розділ чотирнадцятий

Спалося ой як добре, вже під ранок почув, як прокинулася Самая', ніжно поцілувала мене, швиденько одяглася і зникла у ванній. Потім чув, як вона тихенько постукує кухонним начинням, напевно, готуючи сніданок для Самі. Потім невідомо з якого переляку прокинувся Вася і тихо нагадав, що вже ранок і що він як і раніше

Василь, і може допомогти, почав із задоволенням шумно їсти те, що поклала йому в тарілку, привітна господиня, ніякої при цьому допомоги не надавши. Потім в якийсь момент всі кудись поділися і я знову міцно заснув. Друге моє пробудження сталося, коли я відчув, як від ніг під ковдрою, в бік голови повзе щось маленьке. "Щось" швидко дісталось до рівня обличчя, впритул заглянуло в мої закриті очі і, згорнувшись жмуточком, ткнулося теплим бочком у грудну клітку і з важким "ех-канням" потягнувши мою праву руку, вкрившись нею як ковдрою, відразу ж тихо засопіло. Та через деякий час вона теж кудись зникла, залишивши біля мого обличчя льодяник у формі револьвера. Відповідний подаруночок. Приємно.

Втретє я прокинувся від звуку пострілу, спросоння навіть не зрозумівши, що та як, потім почув стукіт дверей, тупіт кроків, і тут же сам підхопився з підлоги, хапаючись за зброю, яку завжди тримав поруч. Але потім до мене дійшло, що я стою абсолютно голий, і ніде поруч не видно ні штанів, ні трусів, недовго думаючи, закутався в плед і кинувся у відкриті двері, навіть не взувшись. Через накидку, що сповзала, ледь не покотився по сходах, але, на щастя, обійшлося. Одночасно зі мною, зі своєї квартири вискочила і Баффі, у напівпрозорій нічній майці та облеглих лосинах, і оскільки я трохи випередив її, то на мить зупинився, щоб подивитися вниз сходові на те, як колишуться її апетитні груди в такт кроків, добре помітні в променях ранкового світла. Дивився б і дивився. Але потім, схаменувшись, побіг далі, пригальмувавши біля прочинених дверей у кімнату нашої домоправительки. Там уже стояла, застигла в ступорі Самая', прикривши від жаху руками рот, ошаліло дивлячись на те, що сталося. Ну а там – картина маслом!

Біля дальньої стіни за столом сидить тітонька Поллі, в якійсь моторошній перуці з підведеними сажею запалими очима і такими ж плямами по всьому обличчю. На тілі старе подерте дамське пальто, невизначеного кольору. Під час пострілу тітонька, напевно, пила чай, якщо судити по уламках чашки, що розлетілися по кімнаті, вушко від якої вона досі тримала у своїй руці, незважаючи на кровоточивий поріз на обличчі, від одного з уламків. До того ж весь її одяг і стіна позаду були залиті липкою коричневою субстанцією, що пахла ароматними травами. А на завершення цієї картини, біля самого вуха дами, в облитій чаєм стінці, з'яяла маленька дірочка від кульового отвору.

Ну а навпроти, метрів за два від неї, стояв стрілець. П'яточка — гадина... кісочки розплетені і ріденьке волосся, вимазане чимось чорним і липким, зализане назад, щільно прилягаючи до голівки. Голенька по пояс, показавши світу два ряди реберець з животиком – кавунчиком, одягнена лише в обрізані по коліно колготки та лакові чорні черевички, по низу вимазані зубним порошком на зразок моїх кедів. А перед нею, на підлозі, валяється кургузий револьвер "Сміт-і-Вессон", малого калібру, з якого і був зроблений постріл.

Баффі, якій ніяк не вдавалося протиснутися повз мене і Самай', нарешті знайшла щілину біля моєї руки, куди і всунула свою цікаву голову, при цьому притиснувшись до моєї спини так щільно, що я відчув всі її принади, а для ще кращих тактильних

відчуттів приспустив плед з плеча до рівня пояса.

— Вона мені когось нагадує, — промовила вона з-під моєї руки.

— П'яточко, що сталося, ти ціла? — вигукнула Самая', прийшовши до тьми і кидаючись до малечі.

— Не в тої питаєшся. Ти це питання краще тітоньці Поллі задай. — сказав я, не рухаючись з місця, щоб довше побути в тісному контакті з грудастою сусідкою. Вона чомусь теж не поспішала відсуватися.

— Це якесь непорозуміння, нонсенс, парадокс! — перебуваючи в протрації, повільно виголошуючи слова, сказала жінка, потихеньку приходячи в себе.

Самая', зрозумівши помилку, кинулася витирати кров з обличчя тітоньки, але та, замахавши руками, переконала дівчину, що впорається сама, нехай подбає про дитину. Та так і зробила, підхопивши розгублену П'яточку, яка одуріло дивилася на сліди своєї діяльності, і побігла нагору. Я неохоче відірвався від сусідки, яка пригрілася біля мене, підійшов і підняв зброю, відкинув барабан, прокрутив, кхм... всього один патрон - був. Пощастило тітці, будь їх хоча б два і кінець... зараз співали б заупокійну, якщо в цьому місті існують такі обряди.

— Це ваше, тітонько Поллі? — запитав я, піднявши пістолет за дуло.

— Ні, звідки раптом у мене таке, дівчинка звідкись принесла і запропонувала пограти в вас і зомбі. Я повинна була зображати інфіковану, і іноді гарчати, заняття не важке, а дівчинці в радість, бігала по всій кімнаті, ховаючись, а іноді вискакуючи й цілячись в мене з цієї штуки, вимовляла "иш-иш" ніби стріляючи, поки нарешті не вистрілила... це була чашка з мого улюбленого сервізу.

— Я куплю вам іншу, навіть кращу, а на додачу замовлю величезний торт як компенсацію.

— О-о, не варто...

— Зараз же попрошу Самай' потурбуватися, вона краще знає, що і де можна купити. — запевнив я.

— А я піду подивлюся на ваші порізи, якщо нічого складного, то за пару хвилин і сліду не залишиться. — заявила Баффі, протискуючись повз мене, опинившись навпроти, раптом зупинилася і сказала. — До речі, якщо ти сьогодні не зайнятий, можу запропонувати сходити в один нескладний данж!

— Давай я спершу піду до себе, одягнуся і розберуся зі своїми схильними до злочинів домочадцями, а потім навідаюся до тебе.

— Добре, тільки не забудь. Для мене це дуже важливо.

Зайшовши у квартиру, хотів було зайти у ванну, але звідти доносився плескіт води й задоволене фиркання малолітньої злочинниці, яку Самая' взялася відмивати від невідомої субстанції, при цьому щось тихо виговорюючи. А П'яточка як П'яточка, у своєму репертуарі, ніби нічого не сталося, весело сміялася і раділа ласкавим дотикам ніжних рук дівчини, при цьому ще верещала і плескалася руками по воді. Васю я побачив крізь відчинені двері дитячої кімнати, сидячого на стільці й уважно читаючого якусь книгу Самі. Ні, ну ти поглянь на нього, я сплю в кухні на підлозі, а він до всього

іншого ще й просвічується. Я тут же знову зв'язався з Анею і зовсім не радісним голосом повідомив, що Вася знову у мене і це починає вже трохи напружувати, і якщо у нас таки відбудеться заповітне побачення, то ми будемо на ньому втрюх. Вона у відповідь посміялася, сказала, що вишле наряд, і, якщо буде час, заїде в лікарню прояснити ситуацію.

Потім я почув, як з ванної кімнати виходить Самая' з малою і поспішив до них.

П'яточка, задоволена з рум'янцем на щічках, вимита і чистенька, щось радісно щебетала, перебуваючи у дівчини на руках, закутана в м'який махровий рушник. Але побачивши мій похмурий погляд, відразу затихла і сховала мордочку, ткнувшись Самай' в шию.

— Одягай П'яточку в домашнє, зараз приїдуть за Василем, а після мені знадобиться твоя допомога в пошуках відповідного чайного сервізу і якісного торта. Буду підлещуватися до тітоньки Поллі.

— Невже залишиш її одну вдома? — стурбовано поцікавилася дівчина, повільно прямуючи до дитячої.

— І тільки нехай спробує кудись зникнути, відразу викликаємо опікунську службу, і нехай забирають до притулку, бо те, що сталося у тітоньки Поллі, вже не жарти.

— Ти впевнений у своєму рішенні, стрілку?

— Двома сантиметрами правіше, і тітонька вже лежала б у труні, малу забрали в інтернат з негативною рекомендацією, без права на опіку, ще й поставили б на поліцейний облік, після досягнення повноліття. Мене точно, до в'язниці за недбале ставлення до вогнепальної зброї, що призвело до летального результату, ну а ти, опинилася б з Самі на вулиці. І все, що мені так подобалося, що я вже почав відчувати своїм домом, пішло б прахом.

— Але ти її теж любиш...

— І тебе люблю, і Самі, і навіть тітку Поллі. Але вона ж нічого не хоче розуміти, все тільки руйнує. І з кожним разом все гірше і гірше, а далі що? Спалить будинок... вулицю? Або якимось чином відкриє ворота під час нападу зомбі. Я вже нічому не здивуюся. Це не коліно розбила, чи нові шпалери олівцем обписала, на кону було життя людини. Коротше, якщо не зміниться, їй одна дорога. Бити я її не хочу, та й нема чого там бити, а виховати, мабуть, несила, навіть з твоєю допомогою.

— Як знаєш, дивись, щоб потім не пошкодував. — дорікнула мені Самай'.

— А якби на місці тітоньки була Самі, вони ж теж часто грають, і постріл виявився точним?

Дівчина зблідла і, нічого не відповівши, віднесла перелякану П'яточку в дитячу.

Звідти я виводив її вже гарненько викрутивши ліве вухо, в колготках і сорочечці, прямуючи до своєї кімнати. Вона шипіла від болю, піднімаючись на носочки та хапаючись руками за мою, щоб полегшити біль. Побачивши таке, досі спокійно сидівши на стільці, грамотій Вася, підскочив, упустивши книгу на підлогу і заволав, що він Василь, і допоможе, почав метатися за моєю спиною, голосячи не гірше П'яточки. Опинившись з малечею всередині, я підвів її в куток, і присівши навпроти почав

ставити питання, однією рукою відганяючи колишнього копа, який метушився позаду.

— Звідки у тебе зброя?

Вона, опустивши очі в підлогу, стала крутити пальці на руках, при цьому надувшись і натужно сопучи, носом. Я пальцями стукнув її по підборідді, змушуючи підняти на мене очі.

— Я тебе питаю! Звідки, зброя! — підвищую голос, у відповідь вона тільки захлюпала і почала плакати, поки не голосно, але з неї станеться.

Ззаду, почувши плач, заплавав і Василь, впавши на коліна і голосно скиглячи.

— Так, перестань плакати і чітко відповідай на питання, інакше збираємо твої речі й веземо до притулку. — від переляку вона почала задихатися, але плач стих, хоча повністю і не припинився. — Ще зброю маєш?

Вона заперечно похитала головою.

— А патрони?

Дивлюся, лізе в бічну кишеню сорочки і дістає жменю різнокаліберних патронів. Я офігіваю і сам лізу в її кишені, але, на подив, нічого там не знаходжу. Незрозуміло.

— У тебе були сірники, де вони?

Знову лізе в порожню кишеню і дістає напівпорожню коробку. Та що за хрінь коїться, я ж тільки що там шарив.

— А що ще у тебе там є, ну діставай все!

І понеслося! Спочатку на світ з'явився мій подарунок — скляна жаба, за своїм звичаєм вона почала її цілувати й гладити, але я плеснув по руках, від чого та мало не впала на підлогу, чим викликав нову порцію плачу, і ззаду теж. За сірниками з'явилася голка з нитками, жменя різноколірних гудзиків, дві жмені монет різного номіналу, серед яких виблискувало і срібло, і навіть золото, купа шпильок, дві різнокольорові стрічки в коси — синя і зелена, розкладний ніжик і ще купа різного мотлоху. А під кінець, повністю мене шокувавши, ледве витягнувши з крихітної дитячої кишеньки чоловічі бриджі темно-сірого кольору, і, судячи з усього, мого розміру. У вікні системи спалахнула назва знайденого предмета:

Одяг. Низ. "Штани вітру" 50 рівня. Клас - стрілок. Легендарні, масштабовані. Незнищенні. Сет "Вітру".

— Трясця! П'яточко, у тебе що — є віртуальний рюкзак, ти що, мати твою... напівкровка? Але як таке може бути?

Та нерозуміюче знизала плечима, продовжуючи хлюпати носом.

— Значить так! Все це добро я вилучаю. Ти стоїш в цьому кутку на колінах... — я повернув її в потрібну сторону і силою притиснувши опустив на коліна. — і чекаєш мене. Коли приїду, вирішу, що з тобою робити. Але якщо я прийду, а тебе тут не буде, можеш вже більше і не приходити — тебе ніхто не прийме.

Почувши останні слова, вона сховала голову в кутку і гірко заплакала, вірніше продовжила плакати, тільки цього разу взявши більш, високу ноту. Влаштувавшись біля неї, заголосив і Василь, виявляючи солідарність до пригнобленої П'яточки. Я, недовго думаючи, схопив його за комір і потягнув з кімнати, той у відповідь влаштував таке

виття, що навіть сусідка Баффі прибігла з сусідньої квартири і почала дивитися, як я витягую блаженного, що пручається і хапається за відкоси, чинячи шалений опір. На щастя, до цього часу прибули поліціянти й, підхопивши у мене свого колишнього побратима, потягнули його до виходу. Той, не перестаючи вити, ковзав ногами по гладкій підлозі, не бажаючи йти, і весь час озираючись на мене, чи не передумаю!

Звичайно, я не передумав. Тому що всі, ой як мене вже задовбали, щоб я не намагався зробити хорошого, у відповідь одні лише проблеми. Провівши наряд до порога і переконавшись, що Василя посадили в карету, вирішив почекати Самай' на вулиці. Вона вийшла через пару хвилин, дещо засмучена і задумлива, на щастя, повз проїжджала вільна двоколісна бричка, яка ще й пригальмувала біля нас, і червономордий візник, дихнувши перегаром, поцікавився, чи не треба нам кудись, я вирішив, що з мене не убуде, якщо трохи проїдемося, тому кивнувши, ми сіли в тарантас і неспішно рушили в бік ринку.

— І все-таки мені шкода П'яточку, вона так широко радіє будь-якій події, а як зворушливо поводить, коли розхвалюють її нове вбрання. — засумувала Самая', схиливши голову мені на плече.

— Ти маєш на увазі ці невинно опущені в підлогу оченята і ладно складені худенькі ручки на фартушку, одна на іншу. Та ще маніпуляторка й актриса, а як вона ласкаво цілує жабеня, ніжно погладжуючи і при цьому ридаючи.

— А може вона просто весь час мріяла про сім'ю, де всі люблять один одного, і на знак цього дарують милі дрібнички. Може холодної сніжної ночі, заглядаючи в освітлені вікна щасливих людей, бачила щось подібне, і її вразило, в який радісний захват приходили люди, отримуючи подарунки, особливо дітлахи, такі як вона. Дивилася, мерзла і мріяла опинитися на їхньому місці. І ось коли ти нарешті сподобивсь зробити їй приємне, вона не витримала надлишку почуттів і розридалася? — висловила дівчина свій варіант.

— Ну може й так, але все одно цей цирк з невинним личком, у неї в крові. Так вона виживала на вулиці, тиснучи на жалість і випрошуючи, коли поїсти, а коли пару монеток. Але я на сто відсотків впевнений, що і по трупах вона ще й як нишпорить, оббираючи тих до нитки. Не з лихих спонукань, просто жила в такому світі.

— Тому ти хочеш її віддати!

— Якщо не почне змінюватися. Я зовсім не бажаю з любові до неї жити відлюдником, боячись завести друзів або привести в дім гостей, тому що не буду знати, що їй в наступну мить може спасти на думку. Я прийшов у цей світ, знищувати чудовиськ, а не вирощувати їх.

— Стрілок, ти мене лякаєш!

— Не бійся, мала, стрілок дитину не образить! Ще поміркую як з нею обійтись.

Коли дісталися до ринкової площі, то відразу ж поринули в щільний натовп, різноманітного народу. Довелося і поштовхатися, і посваритися з незадоволеними відвідувачами ринку, поки не вибралися на більш-менш порожнє місце, шумно видихаючи й здригаючись.

— Ні, треба було брати П'яточку з собою, вона своєю черговою посмішкою розлякала б зустрічних людей, звільняючи нам дорогу, не довелося б працювати ліктями.

— Знаєш, мені здається, ви варті один одного, просто ти вмієш стримуватися до пори до часу, а їй поки не зміг прищепити цю чесноту, з огляду на те, що сам ще хлопчисько.

— Про що ти?

— Тому що ти ще той бешкетник, тобі тільки дай волю поглумитися над кимось.

— Ну ось так завжди, щоб хто не накоїв, крайнім завжди залишаюся я. Нам до речі куди?

Самай' акі гончак, відчувши здобич, стала цілеспрямовано просуватися в потрібному напрямку, через якийсь час привівши нас до лавки з різноманітним кухонним начинням, в тому числі і з чайними сервізами. Я не горів особливим бажанням заходити туди, тому що цінності в даному предметі не бачив ніякої, на мій погляд, вони практично всі однакові, і яка різниця з якої чашки пити, аби не протікала. Але дівчина заперечила і заявила, що одній вибирати не годиться, потрібно ж з кимось порадитися, довелося поступитися. В результаті ми добрих пів години переглядали всілякі чашки та блюдечка, шукаючи ідеальне поєднання кольорів і форм, моя допомога зводилася до того, що мені тикали черговий виріб, я говорив, нормально, а Самай', критично оглянувши його, повертала назад. Коли перелік зразків підходив до кінця, дівчина раптом побачила "той самий" і захоплено ахнувши почала мені демонструвати майже такі ж, як і попередні, кружки й блюдечка. Ну, а я, щоб швидше закінчити з такою нудною покупкою, теж почав вихвалити цей шедевр, ще й цокаючи язиком, ніби був у захваті від неперевершеного творіння.

Радісна Сам тут же розпорядилася упакувати покупку, і продавець озвучив ціну, почувши яку я ледь не завив. Майже двадцять золотих! З чого ж такого надзвичайного це творіння зроблено, що коштує так, ніби само наливає в себе чай. Але стримався, доведеться платити і дорого за витівки моєї ненаглядної малої, щоб наше життя знову пішло своєю чергою. Яка ще домогосподарка потерпить, щоб на її життя зазіхали в її ж будинку. Інша нас як мінімум вигнала б геть, попри солідну передоплату, і була б у своєму праві.

Далі хотіли піти пошукати торт, але я несподівано побачив інший заклад, з назвою "Фотосалон", і потягнув дівчину всередину, окрилений миттєвою ідеєю.

Увійшовши в двері з дзвіночком і розсунувши щільні штори, ми опинилися в невеликому фойє, обвішаному дзеркалами і фотографіями розміром зі стандартний портрет. Самая' відразу почала причепурюватися, обтрушуватися, розправляти непомітні складочки на одязі, здувати з плеча невидимі пилинки. Я тільки пригладив рукою, ледь пророслу щетину волосся на голові, і кликнув в нікуди:

— Ми прийшли!

Власник фотосалону не змусив себе довго чекати, і через хвилину виринув з невеликого аркового проходу. Маленький, худенький дідусь з гривовою сивою

нечесаного волосся, на носі окуляри в круглій оправі, біла сорочка з елегантною хусткою на шиї, зверху чорний фартух і такого ж кольору старі нарукавники з нижнього боку, протерті до блиску. Він, злегка примружившись, оглянув нас з ніг до голови і, посміхнувшись, запитав:

— Бажаєте сімейний фотопортрет?

Оскільки він звертався головним чином до Самай, дівчина, дещо розгубившись і сильно почервонівши, почала безпорадно озиратися то на мене, то на нього.

— Так, бажаємо! — ствердно відповів я йому, при цьому злегка підвищивши голос, щоб привернути увагу. — Тільки у мене питання: ви працюєте на виїзді?

— Звичайно, правда за окрему плату, але вона досить помірна, практично тільки покриває дорожні витрати.

— А яка вартість самого портрета?

— Це залежить від розмірів, ось можу запропонувати вам і вашій дамі детальний преїскурант.

— Ти хочеш зробити наш спільний фотопортрет? — прошепотіла Сам.

— Разом з тітонькою, щоб остаточно "добити" її, мовляв, вона теж є частиною нашої родини. Ну яке самотнє жіноче серце встоїть проти такого.

— Який ти все-таки безчесний любитель пограти почуттями інших, особливо жіночими серцями.

— Не я такий, життя таке! — відповів я, потім глянувши на преїскурант, вибрав відповідний і віддав фотографу. — Ось такого формату нам, мабуть, підійде, люб'язний. І було б добре, якби ви під'їхали за цією адресою, годинки через дві.

— Чудово. Тоді будьте ласкаві через дві години бути відповідно одягненими та вибрати місце, де будемо робити фото.

— Попередня оплата потрібна?

— Ми беремо половину, якщо вас не обтяжить.

Розрахувавшись і залишивши адресу, ми покинули фотосалон, маючи намір йти за тортом.

— Ти, сподіваюся, не проти моєї ідеї з сімейним фото? — запитав я у дівчини, правда вже тільки після того, як формат, час і ціна були узгоджені.

— Я навіть мріяла про щось подібне, тільки є одне, але... — вона на секунду завагалась, а потім продовжила. — Мені для портрета потрібна нова сукня — це раз, тобі в будь-якому випадку доведеться купити тоді костюм, інакше будеш виглядати як не від світу цього — це два, ну і природно дівчаткам треба купити щось під колір і фасон моєї моделі — це три. Все перераховане може влетіти тобі в копійку, ні, я звичайно теж дещо готова виділити, просто у мене залишилося не так щоб багато... Але ти сам подумай, ти в майці, я у звичайній літній сукні, у дівчаток взагалі немає нічого такого, щоб ошатного.

— Ясно! Ну що ж, згорів сарай, гори й хата! Тільки Сам, мила, кохана, я все куплю і сам оплачу, але тільки давай по-швидкому, адже нам ще торт купувати, та й тітку Поллі одягнути, напевно, знадобиться.

Якщо Самай' гарненько попросити, при цьому назвавши милою, коханою, вона перетворюється на ураган. Ураган, який видув у мене з кишені п'ятдесят золотих монет, і це ми ще торт не купили. В результаті сама дівчина прикупила червону вечірню сукню, яку, до речі, вже давно собі придивлялася, просто не могла, та й не наважувалася придбати. Мені взяли світло-коричневий костюм — трійку, фіолетову темно-червону сорочку з запонками, і бордову краватку з позолоченою шпилькою, ну і на довершення нарешті сподобив купити собі пару коричневих черевиків. Дівчатам відразу ж знайшли практично однакові червоні сукні, більш-менш відповідні розміру, в комплект до них йшли стрічки з трояндами, вишиті як справжні, які одягалися на голову. Самай' так сподобався цей аксесуар, що і собі захотіла, та на жаль...

На тортик теж пішло не багато часу, на нашу радість, в крамницю тільки-но занесли партію найсвіжіших тортиків, серед яких ми вибрали найбільший і через наявність рідкісних інгредієнтів найдорожчий. Ну і як зазвичай, на додачу ще купу різних тістечок і цукерок для затравки. Тут я теж залишив п'ять золотих. А ще десятка піде на фото в трьох примірниках, один для тітки Поллі, два вирішили залишити собі. Чому два? Тому що взяли до уваги наявність П'яточки в будинку, і вирішили перестрахуватися. У підсумку набігає пристойна сума, і все через одну ранкову витівку, ну нічого, бриджі стрілка, що я витягнув у малечі з віртуальної кишені, підуть в рахунок компенсації. Цікаво, на скільки слотів у неї віртуальний рюкзак, як би це перевірити?

Коротко кажучи, коробок і коробочок набралось стільки, що у зворотній шлях теж довелося наймати візок. За допомогою візника завантаживши все добро в багажне відділення, ми, нарешті, сіли і розслабившись поїхали додому. Правда Самая' попросила зробити невеликий крюк і заїхати до школи, в якій навчалася Самі, оскільки уроки добігали кінця, тож ми так і зробили. Шаленому собаці сім верст не крюк!

В результаті, поки під'їхали до будинку, залишилося всього пів години до приїзду фотографа, тому в будинку почався жахливий переполох. Тітонька, як тільки почула, що ми хочемо включити її у свій сімейний фотопортрет, спочатку розридалася, а потім раптом заохала і заохала, почала метатися по кімнатах, шукаючи, у що вона повинна одягнутися на цей захід. Довелося кликати на допомогу Баффі для повної інспекції всіх шаф в її будинку. Ми ж швидко піднялися до себе нагору, одягати малечу і одягатися самим. Поки Самай' почала возитися з донькою, я пішов подивитися, що робить моя бідова П'яточка. Тихо відкрив двері, чекаючи побачити що завгодно, а побачив лише як вона, згорнувшись клубочком, тихо сопіла на підлозі в кутку кімнати, де я її залишив стояти.

— П'яточко, підйом! На нас чекають великі справи! — голосно, але без запалу вигукнув я.

Малючка від несподіванки підскочило на ноги і сонна, ще не знайшовши рівноваги, стукнулося лобом об стіну, від чого її відкинуло назад, при цьому гарненько приклавшись потилицею до сусідньої стінки, після чого впала на коліна, обличчям в кут, і, чухаючи потилицю, почала поглядати в мій бік, в якому я настрої, і чи не помітив

я, що вона заснула.

— Якщо нікого не вб'єш, то сама вб'єшся! П'яточко, пора б уже вибрати золоту середину.

Почувши слово золото, вона тут же почала вивертати кишеню, показуючи, що більше нічого не залишилося, а всі золоті монетки віддала мені.

— М-да, і з розумінням у тебе все ой як запущено. Гаразд, вставай з колін, душогубка, і бігом до Самай', митися і переодягатися, ми йдемо в гості до тітоньки Поллі, будеш просити у неї пробачення. — У вигляді прощення передбачався, покайний вигляд малявки, сльозливі обійми і коробка цукерок у вигляді сердечка.

Поки Самай' возилася з дівчатками, я зв'язався з Баффі і запропонував поспілкуватися на предмет данжу, в який вона пропонувала сходити. Та відповіла, що теж запрошена на чаювання, там, мовляв, і поговоримо, бо вона теж переодягається. Ну раз там, значить там. Я підвівся і пішов подивитися на переодягнених дівчаток, думаю, дівчина вже встигла їх причепурити.

— А що це у нас за красуні такі в будинку з'явилися! — удавано захопився я. — Самай', а куди ти поділа Самі з П'яточкою?

Дівчата радісно заверещали й застрибали навколо мене, підіймаючи руки вгору і даючи зрозуміти, що насправді це вони і є просто ошатні. Я ще трохи покрутився з серйозним обличчям типу: "та не може бути", "а нумо принесіть мені окуляри тітки Поллі", викликаючи нові шквали захоплення, поки П'яточка, як зазвичай, хвалячись новим вбранням, не почала кружляти навколо себе, тримаючись ручками за розкльошений низ сукні, і докружляла до того, що, втративши рівновагу, спікірувала головою в купу взуття, зарившись по плечі й виставивши на загальний огляд задертий низ, що висвітлював охлялу дупку в рожевих трусиках. Витягнувши малу акі, дід ріпку, я сунув їй кулак під ніс, суворо наказавши припинити дуріти, і, взявшись з Самі за ручки, спускатися вниз до тітоньки і сидіти там смирно, поки ми не прийдемо. П'яточка тут же посерйознішала і схопила Самі за руку, демонструючи готовність до слухняності. Так вони і рушили у напрямку до сходової клітки, під проводом мого, про всяк випадок, похмурого погляду, який, напевно, на деякий час зупинить малу від намірів почати чудити, ну це якщо судити по тому як вона стурбовано озиралася, не розуміючи причини мого раптово зміненого настрою.

— Давай-но, підкорювач жіночих сердець, біжи до своєї кімнати переодягатися, часу майже не залишилося, скоро має під'їхати фотограф. — занепокоїлася Сам, вручивши мені стос одягу разом із туфлями.

Ну що ж, швидко так швидко, в колишньому житті мені не раз доводилося одягати костюми, і краватку я теж знав, як пов'язати, внаслідок чого одягнувся вчасно і навіть із запасом. Вийшовши в коридор, почув, що Самай' все ще возиться, тому пройшов на кухню і почав ходити по ній туди-сюди, боячись присісти, щоб чогось не пом'яти.

Дівчина теж не змусила себе довго чекати, і через пару хвилин скригнули двері і по підлозі невеликого коридорчика застукали підбори, через мить явивши переді мною, досконалу жіночу красу. Я, напевно, навіть рот роззявив, побачивши Самай'. Якщо і

були інші моделі суконь, то ця, напевно, підходила до ідеальної фігури дівчини як ніяка інша. Повна відсутність зайвих нагромаджень, типу стрічок або бантів, просто темно-червона тканина, яка добре підкреслює ту чи іншу частину тіла. Глибоке декольте з простеньким ланцюжком і кулоном на гладенькій шії, розріз збоку на довгому подолі, що іноді оголював струнку ніжку в червоних лабутенах, а чорне волосся зібране у високу складну зачіску, яку самостійно зробити, мені здавалося неможливим, і як вона тільки примудрилася таке самостійно виліпити, для мене стало загадкою.

Напевно, як і вона для мене, так і я для неї виявився повною несподіванкою, одягнувши чоловічий костюм.

— Неймовірно! Тобі б ще відростити волосся і зробити стильну зачіску, страшно буде на вулицю випустити, відразу вкрадуть.

— А все чому?

— Чому?

— А, тому що я красунчик, красунчик...

— Так, красунчик, а ну перестав швидко кривлятися, і підійшов сюди. Комір на сорочці чому ззаду не поправив як слід. Все я повинна дивитися, прямо як дитина мала.

— Ну що ти, мам, знову починаєш, все зі мною нормально, а якщо щось і не так, все одно зійде. Хто там на мене гляне на тлі тебе. Ти Сам, сьогодні сама себе перевершила, я завжди знав, що ти красуня, але щоб до такої міри...

— Правда! Тобі подобається?

— Боюся, щоб у фотографа серце не зупинилося коли побачить таку красу. Доведеться тоді діда прикопати на задньому дворі, щоб без доказів.

— Я буду стояти на шухері. — довірливо повідомила та.

— Не будеш. Тому що, бачачи тебе в цьому вбранні, я не зможу втриматися, і ми займемося цим прямо біля тіла. Воно тобі потрібно?

— Звучить незвично.

— Самая! Що за розмови? Зізнайся, це П'яточка так на тебе впливає!

— Ні, ти!

Так перемовляючись, ми спустилися вниз і зайшли у відчинені двері квартири тітоньки, де вже перебувала сама господиня, одягнена в досить непоганий одяг як для її віку, і Баффі в тій сукні, в якій ми застали її п'яною біля наших дверей, що весело точила ляснянки з дівчатками. Наше пришествя стало схожим на ефект вибуху бомби.

Всі в кімнаті миттю замовкли, застигнуті в німому захопленні. П'яточка взагалі не втрималася на ногах і впала на попу. Самі теж, залишаючись з відкритим ротом, відразу кинулися їй допомагати. Всі разом раптом заговорили, нахвалюючи нашу пару, а дитина, що підійшла, навіть почала обережно торкатися то мене, то Сам, не вірячи своїм очам, що ми справжні. І тут піднятий шум і гам перервала до болю знайома фраза:

— Вітаю! Мене звати Василь! Допомога потрібна?

— Василечку! Рідний! Як я рада бачити тебе в доброму здоров'ї, заходь, зараз

будемо чай пити з тортиком. Поглянь, який мені торт подарували молоді люди. — заголосила тітонька, вибігши до дверей та схопивши зляканого Васю, і потягнувши до столу.

— Тітонько Поллі, це ще не все! П'яточка хоче вам щось сказати... ну або показати, коротше П'яточка, вперед! — проголосив я, правда в кінці трохи збившись, не знаючи, як назвати той спосіб, яким мала повинна просити вибачення. Ну не скажу ж: "П'яточка промукає у вас прощення", мало того, що не толерантно, але ще й звучить по-дурному.

А малючка у своєму репертуарі. Невинно потупивши оченята, відстовбурчивши нижню губку, ніби ось-ось розплачеться, несучи перед собою коробку цукерок, і до того ж незграбно переступаючи худенькими ніжками в червоних сандалях, ніби ноша занадто важка для неї, підійшла до тітоньки і поглянувши на неї широко розкритими очима, в яких блищали сльози каяття, простягнула свою коробочку. Тітонька, розчулившись таким видовищем, сама ледь не плачучи, підхопила дитину на руки і почала обіймати, а та чи то продовжуючи грати, чи то справді, раптово розридалася і почала цілувати жінку куди не попало. Тітка, не витримавши таких проявів почуттів, заревіла не гірше за малу, а збоку і Баффі захлюпала носом. Та що Баффі, Василь, якого вже посадили за стіл і який посміхався без причини, оглядаючи стіл в передчутті рясного об'їдання, не розуміючи, що відбувається, теж заголосив про Василя і допомогу. Збоку витирала сльози Самі, а її сексуальна матуся уткнулася мені в плече і тихенько підтирала ніс хустинкою. Одним словом, П'яточка відпрацювала на п'ять з плюсом, ну або дійсно усвідомила, чим все могло для неї закінчитися, і справді шкодує, але хай би що там не було, пора припиняти цей скиглячий балаган, тому що з хвилини на хвилину повинен під'їхати фотограф.

— Так, пані та Василю! Припиняємо плакати, не забуваємо, що за кілька хвилин нас мають сфотографувати для майбутніх поколінь. І мені не хочеться, щоб наші нащадки, дивлячись на вицвілі обличчя, дивувалися, з чого б це там всі такі сумні і заплакані, невже у них не знайшлося жодного щасливого моменту в житті, щоб згадати і посміхнутися хоча б для фото. — закликав я народ потихеньку приходити до тям, а щоб процес пішов швидше, підійшов ззаду до Васі, схопив його за потилицю і ткнув обличчям у тістечко, що стояло на столі перед ним.

Коли він відсмикнув голову, вся його фізіономія, виявилось в кремі та крихтах. П'яточка і Самі, побачивши таке, відразу ж почали сміятися, пускаючи бульбашки носом. А гад Василь, побачивши, що всім раптом стало смішно, набрав в ложечку порцію крему і, відтягнувши її, пульнув кремом прямо мені в ліве око. Тут вже всі почали реготати, а Вася, бачачи, що його жарт мав такий успіх, знову взявся за ложечку, та, вгледівши перед собою дуло 44-го калібру, враз похмурнів і почав діловито відтирати своє обличчя.

— Милый, це було щось! — ледь не заїкаючись від сміху, вимовила Самая', почавши витирати мені око тією ж хусткою, якою щойно витирала сльози. — Ви так кумедно виглядали з Василем.

— Можливо, мила. Тільки не забувай, що тістечок ще дуже багато на столі...

— Ти не посмієш!

— Не переживай, я тебе потім всю оближу.

— Ні! Стрілок! Не смій...

— Пані та панове! Я дуже перепрошую, що увійшов без стуку, але парадні двері виявилися відчиненими, і я дозволив собі так сказати... Фотопортрет, у вас замовляли?

Що тут сталося, всі разом раптово забігали, заметушилися в пошуках дзеркал або хоча б щось, що віддзеркалює аби привести себе в пристойний вигляд після недавнього, рясного слізного виливу, ніби фотографуватися належало в останній раз. Мені довелося відступити за стіл, щоб не бути затоптаним або віднесеним невідомо куди в цьому жіночому вихорі, епіцентром якого була огрядна тітонька, навіть випадково опинитися на шляху якої я не бажав абсолютно. На щастя, з загальної метушні, мені вдалося виловити П'яточку майже цілою і неушкодженою, яка носилася за всіма, абсолютно не розуміючи, куди й за чим біжить, тому була безмежно щасливою і життєрадісною, але через дві величезні соплі, що бовталися під носом, як ніхто інший потребувала термінової макіяжної обробки. Я посадив малу собі на коліна і дістав з її кишеньки хустинку, дбайливо покладену туди Самай', попередньо поцікавившись, чи не з'явилося там чогось нового, типу гранатомета. Але крім подарованої мною жаби, на щастя, нічого нового не з'явилося. Тому я зі спокійною совістю сунув їй під ніс хустинку, змусивши дунути що є сил.

Чи то сил у П'яточки виявилось надміру, чи то шмарклів, але новеньку хустку довелося викинути в сміттєве відро, бо ні сунути її назад у кишеню, ні нести на прання я не наважився. Далі малявку у мене підхопила Самай' і зайнялася подальшою обробкою заплаканої поверхні. Я ж, опинившись без діла, скромно склав руки на колінах і почав спостерігати за тим, що відбувається. Відразу впало в око, що Василь, який сидів позаду мене, якось несподівано швидко кудись зник. Я оглянув кімнату, але ніде його не знайшов – може, в туалет пішов. Про всяк випадок прокрутив у голові, як останнім виходив зі своєї двокімнатної квартири, як замикав на ключ, який і зараз знаходиться при мені, значить туди він проникнути не міг. Тоді точно засів у туалеті тітоньки, або в його блаженну голову прилетіла нова думка йти допомагати ще комусь крім мене, що було б просто чудово.

Ну а далі в кімнату ввалився наш фотограф, зваливши собі на спину свій громіздкий апарат на тринозі з камерою-гармошкою, плюс на додачу тягнувши під пахвою купу додаткового мотлоху типу парасольок і намотаного на палиці білосніжного простирадла. Я вирішив допомогти, а заодно уточнити один маленький нюансик, що стосується техніки безпеки. Його безпеки.

— Скажіть, дорогенький, а чи не використовуєте ви та ваші колеги по професії фразу для привернення уваги клієнтів до об'єктива, типу: "Увага, зараз вилетить пташка"?

— Хто як, але в моєму випадку ви абсолютно праві, саме такою фразою я і фокусую загальну увагу на точці об'єктива. А що?

— Боюся, в нашому випадку вам доведеться придумати щось інше для привернення уваги, задля безпеки, так би мовити.

— А що такого може статися в такій пристойній компанії? — здивувався майстер.

— Ну скажімо, якщо пташка раптом не вилетить, то щось може кинутися до вашого апарату і, можливо, навіть пошкодити його в пошуках пернатої.

— Ви мене лякаєте, молодий чоловіче!

— Просто попереджаю. Я, звичайно, буду поруч, але повністю не ручаюся за збереження техніки, якщо ви не послухаете мене.

— Добре, я обов'язково щось придумаю. До речі, через пару хвилин все буде готово, так що далеко не розбігайтеся.

— Я всіх проінформую.

Фотографуватися вирішили посеред великої кімнати тітки, де біля стіни майстер натягнув своє простирадло і встановив старовинний різьблений стілець, який з невідомих часів валявся в надрах квартири тітки. На нього посадили тітку Поллі, вручивши на коліна задоволену П'яточку. Я став праворуч, спершись на спинку, а Самая' з Самі ліворуч.

— Увага, пані та панове! Зараз ви... буде фото, дивимося на мене і посміхаємося!

Перше фото пішло нанівець. П'яточка дивилася не в камеру, а роззявивши рот, витріщалася на стелю.

Друге теж. П'яточці набридло занадто довго сидіти на одному місці, і вона задерла ногу, зафіксувавши свій зад в рожевих трусиках під сукнею.

Третє теж не те. П'яточка, отримавши від мене болючого щигля, дивиться в камеру з надутою пикою.

Четверте, теж не те. Там видно, як я суну П'яточці кулак під ніс, щоб зараза нарешті почала посміхатися.

П'яте, знову не в тему. П'яточка посміхається, але при цьому висунувши язик.

І тільки шосте вийшло практично ідеальним. Єдиний негативний момент, це де П'яточка сидить щасливо посміхаючись, але з почервонілим і злегка відстовбурченим правим вухом. Та фотограф запевнив мене, що зможе цей недолік відфотошопити.

Далі ми сфотографувалися разом з Баффі і Василем, який несподівано з'явився невідомо звідки. Але вже не в лікарняній піжамі, а в чорному костюмі, трохи завеликому для нього, білій сорочці й різнобарвному метелику на шиї. Він, щасливо посміхаючись, присів біля стільця тітоньки, а та поклала йому на голову вільну ліву руку. Цього разу все пройшло без курйозів, на радість всім нам і фотографу, зокрема.

Далі ми фотографувалися для альбому на фото стандартного формату, копії яких я пообіцяв оплатити для всіх. Там були ми з Самай' вдвох, потім вчотирьох з П'яточкою і Самі, я з тітонькою, з Баффі, і навіть з Васею, який, поклавши руку на моє плече, захоплено дивиться на мене. А далі я зробив кілька фотографій з малявкою, де дозволив їй кривлятися як заманеться, нехай, коли виросте, подивиться, якою дурепою була. Та вона, трохи подурівши, раптом почала мене обіймати і цілувати, при цьому роблячи це так широко і неупереджено, що згодом вийшли досить непогані наші спільні

фотографії.

Нарешті, коли всі сфотографувалися, і майстер почав збирати свій інвентар, я покликав Баффі, щоб та розповіла про майбутній рейд, у всіх подробицях, поки не почалося застілля.

— Ну що Баффі, давай розповідай, що там у тебе такого цікавого назріває? Тільки коротше, а то торт ухайдакають без нас.

— Якщо коротше, то ми з подружками, їх у мене три — Саті, Мон і Чібі, проходимо ланцюжок завдань, вірніше я проходжу, тому що вона на цілителя, а дівчата мені допомагають. Про що вона, я думаю, тобі буде нецікаво, але ось у наступному завданні ми тричі повинні сходити на нічне патрулювання південної околиці плантацій, де гречані поля перемежуються з кукурудзяними.

— Я тут людина нова, і в географії сільськогосподарських полів не сильний, але навіть мені здається, що вас занадто мало для патрулювання такої території.

— Ми спочатку домовилися з ще шістьма знайомими хлопцями, але вони в останній момент відмовилися, а завдання соціальне, якщо не виконаю, отримаю чималий штраф, ми пробували шукати по-новому, але, як на зло нікого нормального не знайшлося, а терміни піджимають. Звернулися за допомогою до влади, ось влада, щоб нам допомогти, підігнала випадково набраних людей, п'ятеро чоловіків, чисто бандитської зовнішності, та ще й з відповідними замашками, прямо жах бере. Ну а шостого сказали, вже якось самі знайдете.

— Пропонуєш мені стати шостим?

— Було б не погано з твоєю репутацією, але якщо не виходить, то може порадиш когось путнього, я чула, ти з "спартанцями" знайомий, а там хлопці серйозні і люди слова, може вмовиш одного з них піти з нами.

— А на який рівень розрахований загін?

— Практично всі до сорокового, одна я 45-го, Чібі 38-го, Саті і Мон сорокові. Ті хлопці приблизно такі ж.

— А чого Анну не кличеш, ніби як подружки? Тим більше вона високого рівня, в разі чого вашу бандитську п'ятірку сама зможе розкидати по полях в непривабливому вигляді. Чи як пити так дружбан, а як воду носити, то й зник пацан.

— Ні, що ти! Вона і так мені в багатьох ситуаціях допомогла, просто зараз не вийшло, на якомусь серйозному завданні, до того ж з якоїсь причини тимчасово заблокована.

— Ну добре, а що конкретно треба робити?

— Я ж кажу, патрулюємо нашою десяткою південний периметр, з дев'ятої вечора до другої ночі, а там нас змінить інша група. І так три ночі поспіль, тільки друга ніч з другої й до восьмої ранку. Оплата, 50 срібла за зміну, трофеї, якщо такі будуть, всім порівну. Якщо погодишся, то ми з дівчатами ще по п'ять срібняків накинемо.

— Не треба скидатися, і так нормально. Ти лідер команди?

— Так.

— А що по класах, нормальний склад підвернувся?

— Ну я, як ти знаєш, цілитель, Саті легкий воїн — мечник прикриття, з умінням на час клонувати себе в п'ять особин з реальним ушкодженням. Мон, маг повітря, а Чібі заклинатель комах.

-Ух ти! Так вона що, і бліх може наслати?

— Легко!

— А щодо тих п'ятьох, що?

— Танк, важкий воїн, решта троє, маги різних стихій.

— Зійде. Де і коли зустрічаємося?

— Так може разом вийдемо з дому.

— Мені треба буде в ще одне місце забігти, так що нічого не можу обіцяти.

— Тоді о пів на дев'яту біля південних воріт.

— Молоді люди! Може, досить вже по кутках шепотітися, давайте швидше до столу, чай холодне. — гучно окликнула нас тітонька Поллі, закликаючи приєднатися до товариства.

Коли всі розмістилися, тітонька відразу ж замість чаю виставила на стіл пляшку своєї фірмової вишневої наливки. Я відразу ж попередив, що у нас з Баффі нічний рейд і алкоголь нам не рекомендований, але сусідка щиро запевнила, що потроху можна, і що у неї є зілля, яке практично відразу ж знімає ефект алкогольного отруєння. Та я все одно тільки з поваги до господині лише трохи пригубив, та так до кінця трапези більше до чарки і не торкався. Ну а решта чесного люду відривалися як могли, і навіть Баффі не сильно себе обмежувала у випивці – ну-ну, подивимося потім, як діє її зілля, і, якщо в рейді вона буде скаржитися на головний біль і нудоту, від мене співчуття не дочекається. Самая' теж не відставала від інших, хоча через смагляву шкіру почервоніння не так проявлялося на її гарному личку, зате очі блищали, як самоцвіти, вона весело сміялася і підтримувала бесіду, ставши практично своєю для тітоньки й Баффі. П'яточка, що сиділа у неї на колінах, теж була неймовірно зайнята, поглинаючи у величезних кількостях їстівні припаси, що знаходилися перед нею, і вже оцінюючи придивлялася до сусідських, смачно прицмокуючи й облизуючись. Загалом на апетит мала не скаржилася зовсім, проте залишаючись худю як скелет, ніби й не харчувалася зовсім, зате ввечері запарювала тарахкотіти, нічним горщиком, тягнувши його по підлозі, щоб сісти прямо перед твоїми очима, немов здійснює велике діяння, напевно, ще й оплесків чекаючи після кожної наваленої купи. Поки я згадував всі її витівки, ледве встиг запобігти наміру малої вжити наливочки з повного стакану Самай', та в цей час щось жваво доводила тітоньці і про дівчинку, що сиділа у неї на колінах, зовсім забула. П'яточка, побачивши перед собою незнайомий напій, відразу ж випнула губи й потягнулася до чарки, щоб скуштувати незвіданого, я, включивши крейсерську швидкість, миттєво вихопив склянку у неї з-під носа і сховав за стопкою еклерів. Напевно, моя швидкість дійсно значно збільшилася, тому що мала, абсолютно не помітивши зникнення чарки, продовжила нахилитися і в один момент приклалася мармизою до столу, та так, що аж чашки задзвеніли. Всі навколо здригнулися і витріщилися на П'яточку, а та, нічого не розуміючи, почала витріщатися на всіх, ще й

ручкою шарячи по столу в пошуках зниклого стакану.

— П'яточко, ти що, заснула за столом? — заметушилася Самая', оглядаючи обличчя малої на предмет ушкоджень.

— Може, відпусти її, нехай походить, а то поглянь, животик так роздувся, що скоро народить, — порадив я.

П'яточка ображено надулася, прикривши свій кавунчик обома ручками, і сама висловила бажання покинути трапезу, щоб трохи розім'яти ноги. В якості конвоїра ми приставили до неї Самі, якій теж набридло сидіти за столом, і вона добровільно погодилася простежити за ходячим лихом. Позбувшись дітей, дами заговорили ще голосніше, кожна розповідаючи щось своє і зовсім не слухаючи інших, і тільки ми з Василем мовчки насолоджувалися ласощами за столом, повільно запиваючи смачним чаєм.

Насолоджувалися, поки з сусідньої кімнати, куди забігли дівчатка, не долинув гуркіт падаючих предметів, тріск, дзвін розбитого чогось скляного і переляканий вереск малечі. Побігши до місця події, я вже подумки прикидав, у скільки цього разу мені обійдеться витівка малолітньої руйнівниці.

— Ми нічого не робили, просто П'яточка відкрила ці дверцята! — відразу кинулася виправдовуватися Самі, дивлячись на нас великими, чесними очима.

— А їй більше нічого і не треба робити. — відповів я, дивлячись на винуватицю, що стояла в купі ганчірок, втягнувши голову в плечі, і боячись поглянути в наш бік. — Деся зачепила, щось штовхнула, на щось не так поглянути, і це все відразу руйнується, ламається, розвалюється і гине. "*Omnia circum se diruens*", що латиною означає — П'яточка.

— О-о, молоді люди, не варто лаяти дівчаток, я давно хотіла навести в цьому місці порядок, та все руки не доходили! — вимовила злегка піддата тітонька, виглядаючи з-за наших спин. — Залиште все як є, я потім розберуся з усім цим бараклом, ходімо краще за стіл, у мене деся залишилась ще одна пляшка наливочки.

Ой, відчуваю, сьогодні наріжуться наші жіночки, до свинячого вереску, треба швидше тікати з дому, інакше доведеться розводити всіх по хатах, а це ой яка невдячна справа. Розмірковуючи таким чином, я витягнув свою збитошницю з купи речей, і вже хотів попрямувати до виходу, як під ногою щось забряжчало. Зацікавившись, нахилився над купою і відкинувши щось схоже на скатертину, витягнув дивний струнний інструмент, грушоподібної форми з сильно загнутим на кінці грифом і безліччю струн. Я спеціально перерахував їх, виявилось дев'ятнадцять. Річ у тому, що в колишньому житті я деякий час захоплювався грою на гітарі, і в деяких піснях, особливо категорії романтик, навіть досяг успіху. Тому й зайнявся цим, не з особливої любові до музики, а щоб загравати до дівчат, які завжди були великими шанувальницями хлопців, які хоч трохи вміють бринькати на гітарі. Спробував провести пальцями по струнах знайденого інструменту. Звучання трохи м'якше, ніж у гітари, але чомусь занадто глухе. Спробував відтягнути струну, вийшло в рази голосніше. Значить грати потрібно, злегка відтягуючи струни вгору, а не просто бити по них, затискаючи пальцями октави.

Складно, звичайно, але на трієчку можна дещо виконати, особливо якщо перекрити гру голосом, який у мене від природи добре поставлений. П'яточка, яка потягнулася до струн, відразу отримала по руках, я її знаю, тільки торкнеться, відразу обірвуться. Потім схопивши інструмент в одну руку, щоб поцікавитися у тітоньки, а хто це у неї вміє музикувати, невже сама, а іншою вхопивши за білобрисий хвіст ображену, малючку, пройшов у гостьову кімнату.

— Це ж лютня мого другого чоловіка — Еміля! — сплеснула руками тітка Поллі, побачивши мене з інструментом. — О-о, як він грав, а як божественно співав... від його співу серце розривалося, а від гри ноги самі пускалися в танок.

Передавши малечу Самай' і сівши на місце, я взявся, бринькати, намагаючись зрозуміти, що я зможу на ньому виконати, і наскільки він потребує налаштування, чомусь захотілося згадати старі часи і виконати парочку хороших пісень, тим більше перебуваючи в жіночій компанії. Почувши, що моє брязкання після проб і підкручувань набуває обрисів мелодії, тітонька Поллі помітно пожвавішала і взяла мене в оборот:

— О-о, невже, молодий чоловіче, ви теж вмієте грати на цьому інструменті?

— Хіба що на рівні аматора, за якість не ручаюся, і вже тим більше не претендую на лаври вашого покійного чоловіка, — відповів їй, взявши пару ладів, і видавши руладу, схожу на мелодію.

— А нам і не треба, щоб професійно, просто зіграйте для душі. Ці стіни так давно не чули музики. Просимо, зіграйте нам хоч щось романтичне?

Вся жіноча спільнота і навіть ненажера Вася, дружно зааплодували, вимагаючи від мене виконати щось для душі. Я злегка злякався перед спробою зіграти на незнайомому інструменті, але потім, глянувши на блискучі очі напівп'яних дам, зрозумів, що відкрутитися вже не вдасться, і навіть якби я повністю не розумівся на музиці та грі на інструментах, довелося б якось викручуватися. Ну що ж, пані та панове, ви хотіли пісень – вони у мене є!

Першою для затравки пішла:

Завтра прийде до кімнати твоїх друзів небагато

Вип'єте холодного вина

Хтось принесе білі айстри, скаже хтось: "Життя прекрасне!"

Так, життя прекрасне, а вона

А вона, а вона сидітиме сумна

Буде пити — не п'яніти від дешевого вина

Я співатиму для неї, аж бринітиме кришталь

Та хіба зуміє голос подолати цю печаль?

Так у світі повелося: я люблю її волосся

Я люблю її тонкі вуста

Та невдовзі прийде осінь, ми всі розбіжимося

По газифікованих містах

Лиш вона, лиш вона сидітиме сумна

Буде пити — не п'яніти від дешевого вина

Моя дівчинко печальна, моя доле золота

Я продовжую кричати, ніч безмежна і пуста

Заспівав на четвірку, грав на двійку, але викликав бурю захоплення. Особливо сподобалася пісня Самай', яка дивилася на мене широко розкритими очима, ніби вперше побачила наживо. Ну а я, розгулявшись, заспівав для малечі завзяту пісню:

Ти казала в понеділок

Підем разом по барвінок,

Я прийшов, тебе нема,

Підманула-підвела

Ти ж мене підманула,

Ти ж мене підвела,

Ти ж мене молодого

З ума-розуму звела.

Дівчатка, взявшись за руки, задали такого жару, так закружляли по кімнаті, ще й під щасливе верещання П'яточки, що, не розрахувавши траєкторії, на повній швидкості врізалися в шафу. Результат – у Самі шишка на лобі, у П'яточки... цей момент зробив мій вечір, підвищивши градус настрою до найвищих позначок. Тому що підсумком зіткнення малої з міцною деревиною став здоровенний фінгал під оком. Причому вискочив миттєво з усіма зовнішніми ефектами, властивими хорошому бланшу, від синяви до набрякlostі, яка практично заліпила праве око. Поки я заходився сміхом, дивлячись на миттю згаслу дитину, встиг зробити з півсотні фоток по внутрішньосистемній камері з різних ракурсів.

Потім запропонував повторити пісню на біс, чим ледь не довів П'яточку до істерики. Почувши мою пропозицію, вона кинулася шукати допомоги у Самай', смикаючи її за сукню, щоб дівчина хоч якось вплинула на мене, вмовивши не виконувати такий небезпечний мотив, від якого у неї ні з того ні з сього з'являються жахливі синці на обличчі. П'яненька Баффі, побачивши таку "красу" на обличчі П'яточки, відразу ж запропонувала свою допомогу цілительки, взявшись позбавити малу від синця. Але я не дозволив, мотивуючи це не зовсім тверезим станом дівчини, яке в разі найменшої помилки може привести до появи другої гематоми, вже під лівим оком. П'яточка, почувши, що сусідка може наврочити їй другу фіфу, від якої вона практично перестане бачити, вмить опинилася у Самай' на колінах і, згорнувшись калачиком для надійності, вкрилася її руками, щоб нікого не бачити, і ніхто не міг дивитися на неї, аби уникнути нових неприємностей.

Коли всі більш-менш заспокоїлися, а тітонька почала наливати по-новому, я вирішив ще трохи продовжити вечір романтичної пісні, поки дозволяв час. І взявся виконати стовідсоткові хіти свого часу, які в будь-якому випадку сподобаються місцевій невибагливій публіці. Першою виконав "Не цілуй", а закінчив "Не пройде", які вдалося виконати вже цілком пристойно, мабуть, пристосувавшись до інструменту, і що призвело до ефекту розірваної водневої бомби.

— Навіть мій Еміль не вмів так виконувати, світла йому пам'ять. Ех, була б я

молодшою, молодий чоловіче... — з сумом витираючи заплакані очі, промовила тітонька Полі.

Щоб було б зі мною, якби вона була молодшою, тітонька, з огляду на своє виховання, промовчала. Але думаю, що я й місяця не протримався б, і пішов би слідом за бідолохою Емілем, але про це я теж, природно, промовчав, не стільки через виховання, скільки через страх, що лютню, яка була в моїх руках, розіб'ють об мою голову. А ось блискучі оченята Баффі і Самай', розімлілих від моїх пісень, випромінювали таку внутрішню енергію, що трактувати якось інакше їхні наміри нікому б і на думку не спало. І якщо я зараз раптом залишуся з однією з них сам на сам... Загалом велика сила мистецтва.

Поки Самая', торкаючись під столом своєю ніжкою моєї ноги, грайливо стріляла в мене очима, до того ж п'яно посміхаючись, П'яточка, згорнувшись у неї на колінах, чи то від моїх пісень, чи то від надмірного перекусу, зовсім розімлів, заснула. При цьому забувши про страшні неприємності, які сама собі ж і доставляла. Вона розчепірилася на колінах у дівчини, закинувши одну ніжку на правий підлокітник, а голова з лівою рукою звисали з лівого. Спала настільки міцно, що скільки б я не смикав її за білобрисі хвостики волосся, вона тільки задоволено шкірилася в стелю голою верхньою ясною з єдиним переднім зубом, при цьому пускаючи слину, що стікала по щоці. Я не міг упустити такий шанс, і поки Самая' цокалася з іншими, відклав лютню і, пошаривши в кишені, знайшов недогризок чорної крейди і домалював сплячій малій чудові закручені вуса і на додачу густу бороду. Потім, подумавши, домалював другий фінгал, для пари, і на лобі третє око. А чого місцю пустувати. Потім створений шедевр зафіксував на фото. На пам'ять.

За всіма цими справами я й не помітив, що час вже далеко післяобідній, а мені треба ще забігти в крамницю до дядечка Ау і прикупити патронів, а заодно дізнатися, що у нього з'явилося новенького. Тому, притулившись до Сам, я тихенько розповів про свої плани і запропонував розходитися по домівках, мотивуючи ще тим, що практично все вже випито і з'їдено, а залишки доїдає Васько. Та погодилася з моїми аргументами і почала будити П'яточку, але тільки глянувши на неї, охнула і схопилася за обличчя. Баффі, побачивши її реакцію, навіть підвелася з-за столу, щоб на власні очі подивитися на те, що так налякало сусідку, а побачивши, п'яно захихикала і мало не впала зі стільця, схибивши при посадці. П'яточка, розбуджена гуркотом стільців, прокинулася і, зайнявши сидяче положення, ще не прийшовши до тями після сну, нерозуміюче почала оглядати присутніх, і вигляд у неї при цьому був настільки кумедним, що навіть тітонька Поллі закотила очі, а ошелешений Василь запитав, чи не потрібна їй допомога. Після чого Баффі зігнулася від сміху, а я ледь не розбив лютню, не втримавши її в руках. Самая', докірливо поглянувши на мене, підхопила дитину на руки, ввічливо попрощавшись з тіткою, попрямувала до виходу, але не тут-то було. Тітка Поллі, підхопившись з місця, при цьому занадто швидко, та так що ледь сп'яну не в'їхала в стіну, але зумівши втримати рівновагу, кинулася з усіма цілуватися й обійматися, що зайняло б більше чим пів години. Тому я першим рвонув з нею на

обійми, аби встигнути заскочити додому та переодягнутися.

Розкидавши костюм з сорочкою і краваткою по всій кімнаті, швидко вдягнув старі штани і натягнувши першу-ліпшу футболку, взяв кеди й вибіг з дому, зіткнувшись на сходах зі своїми. Швидко поцілував Самай', пообіцявши повернутися до третьої, чмокнув розмальовану П'яточку, не втримавшись від сміху, і дружньо потиснув руку Самі, головне нагадавши, щоб до мого приходу на моєму ліжку не було ніяких Василів. Але тут втрутилася тітонька, вийшовши в коридор і повідомивши, що на цю ніч залишить Василька у себе у вітальні на дивані, а заодно вранці випрасує костюм, який, як виявилось, вона ж і підігнала блаженному, щоб той не бігав містом в одній лікарняній піжамі. Ну раз так, то мені не залишалося нічого іншого, як помахати всім рукою і поспішити в крамницю до вередливого дядечка.

— Великий привіт двигунам економіки! — гучним голосом привітав я господаря крамниці, як завжди, без єдиного покупця. — А у тебе, як завжди, повним повно народу, прямо ступити ніде.

— І тобі не хворіти, хоча... що тебе пройме, пустодзвона. — буденно відповів дядечко, перераховуючи упаковки з патронами 44-го калібру. — У справі прийшов чи просто робити нічого?

— Та ось проходив повз, дай думаю зайду, гляну, може ти помер, тоді під шумок пошарую у тебе в засіках, може чогось путнього знайду, он рушничку з-під прилавка прихопив би, напевно легендарка.

— Не доріс ще до моєї рушниці! Ось, патронів тобі відрахував, рівно тисяча штук, тільки цього разу по дві монети віддам, вхідна ціна подорожчала.

— Та мені й не треба.

— Чого не треба, патронів не треба? Це з яких пір стрільцям патрони не потрібні, на каміння перейшли чи що, або нового постачальника знайшов? Якщо когось іншого знайшов, та дешевше ніж у мене, то знай, що у нього з десяти патронів, два як мінімум, холостими виявляться. Але то вже твоя справа, і життя твоє.

— Та ні, просто я клас змінив, від системи підгон...

— А-а, ось воно що, і тепер до мене за новим екіпіруванням завітав. І в кого "перевзвся"? Хоча не кажи, дай вгадаю... воїна як пити дати взяв, вони й помітніші та більш показні будуть. Тільки цим персонажем в одних штанах не побігаєш, тут серйозне екіпірування потрібне.

— А от і не вгадав, я медіумом вирішив стати, щоб як ти, сенсором, думки чужі читати, дії передбачати. Уяви, як класно буде, заходжу до тебе, а тут все, що я задумав, вже стоїть готове на прилавку, хоп, а я тобі відразу всі гроші без здачі віддаю, без перерахунку.

— Тьху на тебе, пустомеля проклятий! Я-то подумав, що за розум взявся... як був балаболом, так ним і залишився. Забирай свої патрони і вали геть, по добру по здорову!

— Чого це відразу вали, а щось нового запропонувати, а за життя побалакати. Не вмієш ти торгівлю вести, старий, тому у тебе і клієнтів ніколи немає.

— Тобі яке діло до моїх клієнтів, скільки є, всі мої! А з нового, тільки-но прийшло,

ще й сам не дивився, чекай тут зараз гляну, може щось і знайдеться. Тільки нічого не чіпай і нікуди не сунься, знаю я тебе...

— Звичайно, ти ж медіум.

— Ще раз згадаєш, про...

— Мовчу, мовчу.

Як і минулі рази, він миттєво зник у надрах своєї лавки, шукати щось на мій клас, і я зі стовідсотковою ймовірністю можу гарантувати, що з порожніми руками він не повернеться. Поки він там нишпорив, я, оглядаючи запилене приміщення, подумав, що з місцевими жителями не все так просто, як заведено вважати у системних. Згадав покійного Сьому, з його швидкою регенерацією і надзвичайною швидкістю, тепер цей старий пес, який наперед вгадує, що і коли мені знадобиться в його крамниці, а ще...

Додумати я не встиг, як повернувся дядечко, майже так само швидко, як і зник. На прилавок він виставив руну повітря, другого рівня, і укорочені штани:

"Штани вихору". Одяг, низ. Епічні. 400 одиниць міцності. Додаткові оцінки:

Спритність - 35 очок.

Спритність - 40 очок.

Спритність - 40 очок.

— А чого все на спритність?

— Камінь переоцінки знаєш скільки коштує.

— Та ні, поки не треба, раптом зовсім лайно випаде, а так хоч протестую як це з такою спритністю. А що по руні, які там вміння?

— Як я вже говорив, до п'ятого — рандом, але начебто є "повітряний таран", при пострілі ще парочку ворогів, що знаходяться поруч, відкидає на якусь відстань, потім, "повітряна куля" — тобто, стріляєш раз, а поруч ще одна куля летить, ну там теж рандом, або в того ж ворога потрапить, або в сусіднього, не вгадаєш, як у вас люблять говорити; "Куля-дура, а багнет молодець", тут також. Одне знаю точно, що на десятому, якщо докачаєш, матимеш просто вбивчу масову здатність, "повітряна пила" називається, ваш брат ще "циркуляркою" її кличе. Не знаю, на якому рівні руни вона з'являється, але на десятому там цілих чотири пилки є в наявності. Спрацьовує як і все, вилітають при пострілі, з двох боків по дві штуки, повна забійна ширина — чотири метри, летять стільки скільки летить і куля при цьому обертаючись з шаленою швидкістю вирізаючи все на своєму шляху, і чим більше прокачана швидкість і атака, тим менше від них захисту, будь-який обладунок або щит за лічені секунди прогризають. Вміння звичайно з перепадом, такі зазвичай система обрізає, але позаяк стрільці занадто вразливий клас, мабуть, вирішила залишити. Хоча якщо чесно, і в інших класів ні-ні та й трапляється щось подібне.

— Так-а, я б з такою руною, цілі просіки зомбі вирізав, але нічо було б здоров'я, а рун ти мені назбираєш.

— Розмріявся! Не думай, що ти один у мене! Коли прийдеш і буде в наявності, будь ласка, купуй скільки треба або на скільки золота вистачить, а спеціально притримувати не буду.

— А я думав, ти мені друг, дядечко Уа.

— Ау, недотепа!

— Гаразд, скільки там з мене?

— За все про все, сорок золотих і двадцятку срібла. І до речі, Івлінка заходила, про тебе питала, — при згадці про дівчину, голос у старого потеплішав. — Казала, якщо тебе побачу, щоб передав, мовляв, чекатиме на тебе, щодня о шостій вечора біля ратуші. І що вона в тобі знайшла.

— Щось та знайшла, дядечку Агу. Гаразд, піду я.

— Ау!

— Ви кого кличете, дядечку Ату?

— Іди геть, щоб очі мої тебе більше не бачили!

— Угу.

Вкотре я вискочив з його лавки, трохи відбігши, озирнувся про всяк випадок, чи не цілиться він мені в спину зі своєї атомної рушниці. Але ніхто й не збирався вибігати за мною, двері голосно грюкнувши так і залишилися закритими, я ж, обернувшись, заскочив у першу-ліпшу арку, щоб одягти обновку і трохи пробігтися. Руку я теж вставив у порожню кишеню і відразу активував, хто знає, яка навичка або вміння може стати в нагоді в той чи інший момент, треба бути у всеозброєнні. Активована руна видала назву вміння, на жаль, всього лише "повітряний таран" — при попаданні, двох сусідніх істот відкидає на пару метрів щільним потоком повітря. Ну нічого, на безриб'ї і віник пілосос.

У обшарпаній напівтемній арці, весь час нервово озираючись по сторонах, я швиденько переодягнув штани на нові з параметрами, а старі довелося скрутити й засунути за пояс, щоб не бовталися під руками. Захотілося відразу ж відчувати, як позначиться на моєму фізичному стані додаткові **115 очок до спритності**, коли моя стандартна досі становила всього лише **36 очок** і то разом з кедами. Зараз загалом набралось **151 бал** і це навіть незрозуміло, з чим порівняти. Тому я, взявши високий старт, на рахунок три рвонув з місця в бік південних воріт.

Я біг... ні, летів вуличками міста, спритно перестрибуючи клумби й парканчики, а через проїжджі вози перемахував як справжній паркурщик. За пів години я пробіг практично половину відстані, спритно долаючи різноманітні перешкоди, так і ухиляючись від них, єдине, що мені б хотілося, так це додати швидкості до завищеної спритності, тоді б взагалі летів як вітер. Але поки що стримав таке бажання, швидкості поки що і так вистачало, а ось так ухилитися і крутити револьвером, мені явно знадобиться. А ще я ні з того ні з сього навчився жонглювати трьома і навіть чотирма предметами. Це я виявив, коли, зупинившись на перепочинок, вирішив купити собі яблуко, які в достатку продавалися на вуличному лотку, абсолютно випадково вибираючи з асортименту почав підкидати вгору, потім заради приколу підхопив ще два, і на свій подив, почав жонглювати навіть не напружуючись. Ні, все-таки шикарні штани підігнав мені дядечко Ау, постараюся більше його не дратувати. Хрумтячи яблуком, я глянув на внутрішньосистемний годинник і зрозумів, що до призначеного

часу залишилося всього двадцять хвилин, тому вирішив не сподіватися на ноги, а заскочив у маршрутний трамвайчик, який рухався в потрібному напрямку.

Розділ п'ятнадцятий

Прибув практично хвилина в хвилину, і, до речі, останнім, весь інший народ вже підтягнувся і, розбившись на дві групи, щось жваво обговорював між собою. Баффі, як і припускав, попри хвалебне зілля, виглядала пом'ятою і до того ж тримала в руці запотілу пляшку холодної води, з якої час від часу робила солідні ковтки.

— Привіт, мала! Що, хто не пив вина, не знає смаку води? — привітав я похмільну дівчину.

— Треба буде зілля доопрацювати, ефект сп'яніння знімає, а ось синдром похмілля залишається. — важко відповіла та, знову прикладаючись до води.

Хоч і з похмілля, але до рейду підготувалася ґрунтовно. Щось на зразок спортивного костюма, зверху жилетка з безліччю кишень, мабуть, для зілля, жилетка ще й з капюшоном на випадок дощу, як і високі гумові чоботи, зі вставками проти ковзання. А до того ж на спині ще й туго набитий рюкзак з припасами. Оце молодець, у неї, напевно, і у віртуальному рюкзаку всякої корисної всячини припасено, не те, що у мене, шорти, кеди і револьвер – прямо гроза монстрів. Як тільки я підійшов, Баффі, спорожнивши пляшку, почала представляти мене своїм подругам, африканці Чібі, товстушці – азійці Мон і блондинці Саті.

Я досі думав, що блондинки всі суцільно красуні, ну або як мінімум симпатяжки, а ось з Саті вийшов облом. Так, з фігурою там все гаразд, груди солідного розміру, талія без живота і наїжених боків, довгі спортивні ноги в шкіряних ботфортах, і шикарний зад в коротких джинсових шортах. Але це якщо дивитися ззаду. Спереду на мене дивилися великі відстовбурчені вуха, маленькі бляклі оченята майже без вій, довгий гачкуватий ніс над тонкою лінією губ і гостре підборіддя. Мені навіть спало на думку, чи не є вона найближчою родичкою П'яточки. Але тут же забив цю думку в найдавший куточок свідомості, тому що це диво, тільки побачивши мене, відразу почало пускати бісики своїми бляклими очима і досить напористо приставати – то ніби випадково торкнеться рукою моєї руки, то ніби оступившись притискається всім тілом, не надто поспішаючи "відлипнути". Я йшов і подумки хрестився.

Також перед походом мені представили інших моїх супутників. Баффі виявилася правою, всі як один з обличчями, що свідчили про бурхливе кримінальне минуле. Голені, худорляві з повним набором відповідних татуювань, та й прізвиська говорили самі за себе. Головного, за сумісництвом танка, звали Різаний 77, його найближчого помічника, воїна-мечника — Баку 203, прізвиська інших у мене відразу ж вилетіли з голови. Наші з ними стосунки не склалися ще з самого початку, як тільки я з'явився.

— О, всі курочки вже зібралися, можемо починати! — голосно повідомив Різаний своїй братві, побачивши мене.

Ті голосно загоготали, причому кожен додав до коментаря ще щось своє.

— Ага, тому півники так заметушилися! — також голосно відповів я, киваючи в їх бік.

Ох, як же вони всі підскачили і кинулися в мій бік, довелося навіть трохи відступити і витягнути револьвер, щоб уникнути бійки.

— Е, ви що, хлопці — ні з того ні з сього налетіли як півні?

— Мля Різаний, його в натурі треба прямо тут валити! — закричав хтось із них.

— Але спершу, самого призначимо в півні! — вторив йому сусід.

— Тобто до себе, візьмете? — знущався я.

— Не народ, та він, здається, взагалі без гальм. — заговорив Баку, дістаючи свій меч, і при цьому звертаючись до своїх. — Правильно хлопці кажуть, валити його прямо тут, і без жодного жалю, нам з таким точно не по дорозі.

Але довго я йому говорити не дав, бо теж почав сердитися.

— Це з якими "такими" тобі не по дорозі, а, морда косоока? — сказав і штовхнув його стволом револьвера в плече, і так з кожним словом відштовхуючи все далі, абсолютно не звертаючи уваги на його меч. — А ти сам по життю хто будеш? Ти з однією обоймою проти натовпу мерців стояв? А з мутантами вдвічі вищими за тебе за рівнем, мах на мах виходив? Та ти ще тільки в ср.ці був і лайно бачив, коли я з Гунявим і Воротом по данжах бігав.

— А підтвердити свої слова можеш, чи фуфло гониш? — здригнувся Різаний, відсуваючи Баку і стаючи переді мною віч-на-віч.

— За свої слова відповідаю. — чітко вимовив йому в обличчя, і пошаривши в системі, скинув в чат загону коротке відео, де я прикриваю очі мертвому Вороту.

Народ навколо замовк, Баффі, яка стояла недалеко від мене, почервоніла як помідор, не знаючи, куди подітися і як вирішити конфлікт, що виник. Зрозуміло, що за фактом вона є лідером загону, і всілякі тертя та непорозуміння повинна врегулювати одноосібно. Але це фактично... а якщо відверто, то лідер з неї — ніякий, дана ситуація чітко розставила всіх по своїх місцях. Та якою б вона не була лідеркою, але в житті дівчина моя хороша сусідка, приятелька, і... груди у неї офігенні. Так що нехай не червоніє, нікому я її в образі не дам. А себе тим більше.

— Де це сталося? — вже зовсім спокійним голосом поцікавився Різаний.

— У міській каналізації, на нижніх рівнях. — не вдаючись у подробиці, коротко відповів я йому.

— Так ось де він зник! — вигукнув хтось, ну ти поглянь, як всі його добре знали, мабуть, з однієї зграї.

— Останнім часом тільки й говорив, що вліз не в свою справу і тепер йому не жити. — випалив Баку.

"Ось чому він хотів втекти!", подумалося мені, за ним, мабуть, давно вже полювали і тільки в підземеллі за допомогою Женця наздогнали. Значить, це через нього стільки народу поклали, може, підкинути Степанову інформацію до роздумів. Хоча краще не треба, це його робота, і за неї він гроші отримує, ось нехай сам і здогадується, а я краще притримаю цю інфу на всяк випадок, може, знадобиться коли.

— Ну що ж, згинув і згинув, мир його праху, всі там будемо. Між нами то як? — запитав я.

— Ну так-то претензій особливих більше немає, тільки з півнями ти трохи палицю перегнув. — відповів Різаний, озираючись на своїх.

— Ну ви теж не за здоров'я почали!

— Та розводили тебе, що ж відразу то обзивати народ лихими словами. — втрутився Баку.

— Прийнято. Тоді за косяк, після проходження данжу, проставлюся в найближчому шинку, ну або самі виберете, де.

— Оце справа. Це вже схоже на діалог. Ну тоді мир? — проголосив Різаний, простягаючи руку.

— Мир. — відповів я, потиснувши руку ватажкові, а за ним і всім іншим.

— Хлопці, а може підемо вже? — не сміливо запитала наша лідерка. — А то час підтискає, завдання може зірватися.

— Ходімо, моя ціпонько! — вигукнув Різаний під дружний регіт братанів, і підморгнувши мені, додав. — Ух, яка краля, що спереду, що ззаду — все при ній!

Я кивнув йому з напівпосмішкою, щоб відстав, і ми нарешті рушили до місця призначення. Хоча, як виявилось, воно починалося недалеко від воріт, хвилин двадцять ходьби швидким кроком.

За цей час наша компанія підійшла до краю високої скелі, ну, як високої - трохи вище стіни, з абсолютно вертикальними, ніби спеціально обтесаними схилами, гладкими та без видимих виїмок - нізачо не піднімешся. Простягалось це природне явище, одним краєм впритул впираючись у міську стіну, метрів на триста в південному напрямку, і було природною перешкодою для заражених. Під нею була розміщена невелика військова база, обнесена триметровим кам'яним парканом з безліччю бійниць і баштовими гарматами невеликого калібру - так, друга лінія оборони. В середині знаходилася двоповерхова будівля казарми, штаб, колодязь і кілька допоміжних споруд, таких як кузня, в якій поки суть та діло, я встиг полагодити свої бідові кеди, відклавши за ремонт п'ятдесят срібних.

На порозі штабу, бравий офіцер видав нам гайд на завдання, при цьому відчитавши Баффі за запізнення. Після чого ми й взялися до патрулювання.

Маршрут дозору проходив спочатку біля гори, яка поступово знижувалася і плавно переходила в рукотворний паркан, висотою метрів чотири, зверху густо обвитий колючим дротом. Довгі залізні труби, на яких трималася конструкція, були вбиті в землю і залиті бетоном. Сам паркан - залізна прямокутна рамка, з завареною в середині решіткою з арматури, і до того ж стягнута з обох боків, дротяною сіткою зі сталі. Через кожні два метри до паркану приварені залізні опори, щоб було неможливо його повалити. А по низу, на додаток, стояли барикади з каменів або мішків з піском, дець півтораметрової висоти, додаючи паркану надійності. Так, на перший погляд, споруда добротна, надійна, ніякий зомбі не проскочить, хіба що мутант. Але я бачив штурм стіни... і якщо тут збереться така ж юрба, то вони навіть не помітять цього загородження. Як, напевно, в той день, коли неподалік звідси стався прорив. Правда кажуть, що дець вже почали будувати стіну з каменю, на зразок міської, але, щоб

огородити таку величезну територію, то ого скільки ж знадобиться ресурсів і людей, я вже не кажу про час. Тому поки що обходилися тим, що є. Іноді зовні виривали глибокі ями, ставили кілки, або зводили додаткову лінію парканів, але то так – від поодиноких груп зомбі. Хоча, з іншого боку, і цього вже було не мало, допомагаючи утримувати сади та засівати поля, щоб годувати багатотисячне місто.

Наша група патрулювала, розділившись на дві команди, я з дівчатами попереду, а через кілька метрів від нас перевальцем крокували братани. Вони про щось весело гоготали, час від часу "вибухаючи" гучним сміхом. Коротше, не патрулювання, а літня прогулянка.

— Як добре, що ти погодився вступити в наш загін. — ледь чутно промовила Баффі, злегка притиснувшись до мене. — Я навіть не уявляю, що б ми без тебе робили.

— Та взяла б і скасувала рейд.

— Ти що! Я пів року вже роблю один квест, і ця соціалка мені як повітря потрібна. Якщо провалю нинішнє завдання, все доведеться починати спочатку.

— Іноді краще втратити півроку, ніж провести три ночі з цією гоп-компанією. Звідки вони взагалі взялися, більш нормальних що, зовсім-зовсім, не знайшлося?

— Уявляєш! Абсолютно. Були тільки ті хлопці, з якими ми домовлялися з самого початку, але вони чомусь перед самим виходом категорично відмовилися і навіть чути нічого не хотіли, пославшись на якесь нове завдання що раптом з'явилося, і типу воно настільки рідко випадає, що пропустити, це означало б кінець всьому в плані прокачування. Нісенітниця, звичайно, рідкісна, але про те. Ось після них, як відрізало, крім цієї п'ятірки, жодної заявки, я навіть в загальний чат кидала повідомлення про набір, думали хоч по одному наберемо, але теж глухо.

— Дивина якась, начебто просте завдання, платять непогано, народ повинен в черзі вишиковуватися, а тут повний нуль. Дивно. — Я знизав плечима.

— Ось-ось!

— Еех, а ти що маєш намір робити після зміни? — це Саті приліпилася з правого боку, ще й за руку вхопилася.

— Спати піду.

— Можемо зависнути у мене. Я живу недалеко від південних воріт, хата велика, є де розгулятися, правда ліжко одне, зате широке, помістимося.

— У тебе ж ще диван був. — визирнула Баффі з-за мого плеча.

— Він зламався, і до того ж жахливо скрипів. — не розгубилася та. — Не буду ж я гостя вкладати спати на поламаний диван, і взагалі, а чого нам соромитися, ти казала, що він один, ось і я теж самотня, а що заважає двом самотнім, молодим і симпатичним людям спати в одному ліжку.

Я хотів було запитати, а де це вона побачила відразу двох симпатичних людей, я ще як я, але ось другого — впритул не спостерігаю, хіба що Баффі. Але передумав, все-таки в одному рейді, навіщо налаштовувати народ проти себе, і так невідомо, чого чекати від бандитської п'ятірки. А та й не думала відставати, навпаки, стиснувши мою долоню, нахилилася і почала легенько покусувати моє вухо. Я аж стиснувся весь всередині, не

знаючи, що робити, тому що вона, користуючись тим, що почало темніти, практично повисла на мені, і все не вгамовувалася, шепочучи:

— А ти знаєш, що дівчата з тонкими губами, краще за всіх цілуються, а подивися який у мене язичок...

Я навіть очманів, побачивши її язик, повністю висунутий з рота, вона вільно діставала ним і до носа, і до рота, і навіть до вуха, прямо як та ящірка. Та, побачивши моє здивоване обличчя, подумала, що я в захваті від її "достоїнства" і тут же почала вилизувати моє вухо, однією рукою, залазячи мені під майку. Заледве вдалося від неї вирватися, пославшись на те, що нібито за парканом когось побачив.

Всі напружилися, почали висвітлювати те місце ліхтариками, і я під шумок перекинувся до Баффі.

— Ти чого сказала їй, що я самотній, не могла збрехати, що, мовляв, одружений, купа дітей, весь у боргах, до того ж алкаш. І якщо по факту, то я все-таки не самотній, а проживаю з Самай'. — прошепотів я їй на вухо, стежачи очима, щоб до мене випадково не підкралося лихо носате.

— Ну. по-перше, ви з Самай' не одружені, а по-друге, як я можу обманювати своїх подруг. — стала Баффі на принцип, от дурненька.

— Через твою правдолюбність мені її тепер всю дорогу на собі тягати чи що?

— А чим вона тобі не до смаку, он і висока, і фігуриста, до того ж блондинка. Адже вам, чоловікам, подобаються блондинки.

— Ні. Нам подобаються лисі горбаті карлиці, ти трохи відстала від часу.

— От ти смішний, чим же тобі Саті не сподобалася?

— Добре, раз все зайшло так далеко, то я повинен зізнатися, що насправді мені подобаєшся ти, Баффі, і я хочу, щоб ти стала моєю дівчиною.

— Правда! Ой, як приємно. Але вибач, я не можу стати твоєю дівчиною, адже Саті перша заявила на тебе свої права, і з боку це буде виглядати так, ніби я відбиваю хлопця у своєї кращої подруги.

— Знаєш, Баффі, ти мені більше подобаєшся п'яною, от чесне слово.

Вона хотіла, напевно, запитати чому, але в цей час ми підійшли до умовної точки, від якої треба було повертатися назад.

Подолавши перший відрізок, народ, а особливо урки, вкрай розслабилися і почали чіплятися до дівчат. Баффі і Саті поки не чіпали, так як вони знаходилися поруч зі мною (Саті таки знову дісталася до мене, повиснувши липкою п'явкою), зате почали смикати й робити непристойні пропозиції Чібі й Мон. Особливо діставалося товстушці Мон, на яку запав сам Різаний. Він то непристойно жартував, описуючи її принади, то відверто лапав за всі випнуті місця. Дівчина була в розпачі, на очі виступили сльози, але поки що терпляче зносила всі його непристойні зазіхання, нервово кусаючи губи. Баффі, що йшла трохи попереду мене, низько опустила голову, знову почервонівши, вже від обурення, але не ризикуючи щось сказати, боячись виникнення конфлікту.

Ну то вона, а я ж завжди за бійку, тому мовчки зарядив револьвер, і вже хотів було витягнути його на білий світ і, сказавши пару ласкавих слів бандиту, почати розбірки,

але тут з темряви, прямо нам назустріч вийшла група людей. Їх теж виявилось десять, напевно, та група, що патрулює наступний відрізок периметра. На мій неприємний подив, обличчя зустрінутих нами чоловіків теж не відрізнялися добротою і лагідністю. Суцільно розбійницькі пики, з кривими посмішками. Як і їхній лідер, який стояв на два кроки попереду. Високий, чорноволосий, з пасмами ледь сивого волосся. На лівій щоці обличчя, жахливий шрам, що досяг ока і перетворив його на білувату сліпу дірку. Незважаючи на теплу ніч, одягнений у чорний, довгополий плащ.

— О, Одноокий! — вигукнув Різаний, залишивши на час у спокої свою жертву, яка в ту мить опинилася за моєю спиною. — Яка несподівана зустріч! Тебе яким вітром занесло в наші краї?

— Та так, проходив з хлопцями повз, вирішив на вогник заглянути. А це хто з тобою? Може, представиш нам своїх друзів, особливо милих дам.

— Обов'язково! Але спершу хочу тебе познайомити з нашим стрільком. Поганяло Еех, сороківка, і нібито наш хлопець.

— Так чого він стоїть як укопаний, нехай підійде, привітається з людьми як годиться, раз "наш хлопець".

"Викликай підмогу!" кинув я в особисті повідомлення, Баффі, на що та відповіла: "Вже".

Сам же повільно підійшов до Одноокого і нерішуче простягнув йому руку. Чому нерішуче? Та, тому що нутром відчував – зараз щось станеться. І виявився правий.

Я так і не зрозумів звідки, але по мені прилетіла така плюха, що всі сенсори системи завили про критичний стан здоров'я. На весь "екран" палала червона цифра 2%. Далі я опинився на землі, хоча сам момент падіння вислизнув з моєї уваги. Свідомість помутніла, віддаючи кривавими спалахами, я лежав на спині й ледь міг думати. Поруч пролунали дівочі крики. Краєм ока помітив, як Саті раптово клонувалася, і всі п'ять копій кинулися рубати бандитів. Виявилось, вона зовсім непогано володіла бойовим мистецтвом бою на мечях, і спершу давала гарненького жару, але ворогів було в рази більше. Спочатку від удару блискавки зникла одна копія, потім під градом крижаних стріл розтілелася інша, а в кінці її просто вирубав руків'ям меча ударом по тім'ячку Баку, що підкрався ззаду. Вона впала як сніп сіна, і її, взявши за ноги, відтягли до мене і кинули поруч. І в смерті мені доведеться перебувати поруч з нею. От лажа.

— Так, страшненьку залишимо на кінець. Трієчнику, а йди но сюди, будеш сторожити стрілка. Як почне заповнюватися житуху, відразу лупи його по чому попало, намагайся тримати здоров'я, на рівні двох-трьох пунктів. Да, і ствол у нього заberi. – розпорядився Різаний.

— А чого я? – загудів той.

— Про косяк свій, пам'ятаєш? Ось стій і мовчи!

— А навіщо тобі стрілок? – запитав Одноокий.

— Хочу розпитати опісля. Нібито вів якісь справи з Гунявим, може виявитися корисним, та примкне до кодли. Бачиш, який міцний, ще й в поняттях тямить, язик

підвішений як треба, згодиться для справ наших нагальних. Правда, з цими дівками знається, може згодом наробити дурниць, якщо зовсім дурнем виявиться. Ну тоді вчинимо як завжди, чик по горлу і за паркан. А до ранку мерці або падальщики, все розтягнуть, навіть кісток не залишиться. Так, а тепер до справи. Спершу я користую пухкеньку вузькооку, дуже любя вона мені. Одноокий почне з чорненької – на екзотику потягнуло. Цицькату і чувирлу тримаємо на другий круг, ну або на третій, там подивимося.

Потім я втратив їх з поля зору, але зате почув крики Мон і Чібі.

Здоров'я, завдяки регенерації, почало відновлюватися. Помітив, як мигнуло 3%, а через хвилину 4%. Якщо так піде і далі, то можна буде і "порипатися". Найнебезпечнішими супротивниками на цей момент були Одноокий і троє поплічників з його команди. Він 65-й, решта трохи нижче. Їх треба було валити в першу чергу. Біда тільки в тому, що при рівні життя не більше 5% не можна було активувати жодне вміння, не знаю у кого як, але у мене чомусь так, і навіть рюкзак, були не активні. Тому я чекав і молився цим п'яти відсоткам, як ніколи в житті. Але як тільки шкала мигнула п'ятіркою, в мою голову врізався страшний удар, потім ще кілька по корпусу, і так до тих пір, поки життя знову не пішло до 2%. Мене викрутило на бік, і я встиг помітити, як напівгола Чібі, відкинувши ногою Одноокого, який відчайдушно кричить, відганяючи щось від свого обличчя, тікає в ніч, світлячи красивими дівочими грудьми, і як їй на переріз вискакують троє. Потім побачив, як безвільно гойдається голова Мон, між пухкими ніжками якої влаштувався Різаний і з викривленим ротом, ритмічно рухаючись на дівчині, що втратила від жаху свідомість.

Що ж робити? Поки є час, треба якось викручуватися і рятувати себе разом з дівчатами. Але нова порція ударів знову привела мене в напівнепритомний стан. Ні, ніхто не дасть мені останнього шансу, тож дівчата, вибачте, що не виправдав ваших сподівань, та що вже тепер. Раптово я почув відчайдушний вереск Баффі, якийсь рух, крик, і хтось торкнувся моєї ноги. Життя відразу ж підскочило до 90%, але наді мною відразу ж занеслася нога Трієчника, щоб знову вибити з мене дух. Шиш! Я встигаю активувати "Зупинку часу", уміння, до речі, зросло на один пункт, і вже могло зупиняти рухи навколо на цілих чотири секунди, а відкат становив 22 години. У моїй руці миттєво опинився "Сміт-і-Вессон", конфіскований у П'яточки, та заряджений п'ятіркою патронів, вилучених у тієї ж особи, а чого ще треба бідному стрілку.

Миттєве перезарядження, і я стріляю спочатку в занесену наді мною стопу ворога, а потім і в нього самого. Перша куля пробиває п'яту і вилітає з ноги в районі коліна (а нічого так пушечка, хоч мале та завзяте, як то кажуть), дві наступні кулі летять в пах, ну і решта в підборіддя, вибивши у верхівки черепа шматок кісток упереміш з мізками. Стрибаю, поки ще повністю мертвий Трієчник стоїть, утримуваний тимчасовим парадоксом, я вихоплюю з-за його пояса свій магнум і миттєво вицілюю, високорівневих. Куль не шкодую, у мене їх багато, причому кожна друга безплатна. Трьох вбиваю відразу, четвертого ніяк не можу знайти, тому, щоб не втрачати часу дарма, валю першого-ліпшого. Мінус п'ять рил. І на цьому секунди закінчуються. Все

приходить в рух. Але це все навколо приходить в рух, а бандюгани, навпаки, застигають в німому здивуванні, побачивши, як п'ятеро з них одночасно валяться на землю мертвими тушками. Я ж за цей час розумію, для того, щоб перемогти решту десятка, мені знадобиться щось надзвичайне. І тут миготить здогадка, а може не просто дядечко Ау, підігнав мені штани з дивною оцінкою все в спритності, може старий пес все-таки щось знав, або здогадувався. Я більше не роздумуючи, активую систему, і за секунду закидаю всі вісімдесят вільних очок в спритність, доводячи її до двохсоті позначки, і одночасно вмикаючи "стелс", несуся вперед.

Хтось із братви оговтався швидше за всіх і шваркнув по мені "заморозкою", навиком контролю, що заморожує жертву на деякий час, і тим самим знерухомлює. Але трохи не встиг, тільки руку "обпік" морозом, залишивши стікати по ній краплі води. Пара секунд "стелсу" в моєму баченні практично уповільнила оточуючих мене людей, майже до нуля. Я тут же пристрелив чотирьох, а ось п'ятий встиг прикритися магічним щитом, і кулі даремно відскочили від мерехтливої перешкоди. Все, я залишився без навичок і умінь, у відкаті, хіба що "ЧУдан" і "Поклик тиші", але вони зараз не в тему. Зате залишилася спритність, яку я довів до позамежних для мене висот, навряд чи у ворогів, щось залишилися, аби протиставити їй, може тільки в Одноокого, та й то. Ось нею я зараз і скористаюся по повній і, мерехтячи немов фантом, починаю вести безперебійний вогонь.

Ворог, звичайно, теж не дрімає, ось один з них, не перестаючи махає руками, і слідом за його рухами по моїх слідах як з кулемета починають лупати блискавки. Рухаючись, вицілюю цього, "блискоруба", постріл... ех, мимо, зате блискавка від руни, що супроводжує постріл, рубає його прямо в маківку, та так гарненько, що випалює очі. Мінус десять.

І тут мене шарпає потужним повітряним тараном... я відлітаю на кілька метрів і на деякий час втрачаю орієнтацію, розуміючи тільки одне: зупинятися не можна ні в якому разі, і стріляти теж. Тому, хитаючись немов п'яний від могутнього удару, починаю стріляти навмання, не вибираючи цілі. Така хаотична стрілянина дала свої результати, бо чую болісний крик, а коли свідомість більш-менш приходить до норми, бачу тіло, що котиться по землі, ревучи від болю. Куля в голову обриває його муки. Знову стрибаю вбік і несподівано біля мене проноситься змита фігура, обдаючи хвилями повітря, зупиняється і я бачу спину Баку, це він застосував "ривок", сподіваючись одним ударом знести мене. Але єдине, чого він домігся, це встиг лише безпорадно озирнутися... прощавай, Баку.

— Гей, стрілку! Глянь-но сюди?

Чую чийсь голос, швидко обертаюся і йду на нього, але не прямо, а зміщуючись, то вліво, то вправо. З темряви з'являється силует Баффі, яку підхопивши під груди лівою рукою, прикриваючись нею як щитом, тримає Різаний, приставивши до її голови хромований "Глок — 17", мрію всього мого життя.

Сама Баффі перебуває в шоці, її нижня губа тремтить, обличчя біліше крейди, а в очах сльози.

— Стрілку, а стрілку, давай-но домовлятися, адже у мене твоя подружка, якщо що, то я не схиблю, відразу їй голову рознесу. Зрозумів?

— Не зрозумів! — відповідаю і вистрілюю йому прямо в лоб. З влучністю у мене поки не дуже, але я знав... відчував, що влучу, адже інакше ніяк. Різаний так і не встигнувши вистрілити, валиться на бік. Баффі вирвавшись з його хватки, раптово кричить вказуючи мені за спину.

Я, щоб не втрачати часу дарма, засову револьвер собі під пахву і випускаю за спину повну обойму і ще стільки ж. Тільки після цього швидко зсуваюся вбік, і біля мене падає тіло з сокирою, причому сокира встигає "зчесати" мені шкіру з плеча, разом з рукавом футболки. Тіло хрипить і корчиться, пострілом в потилицю заспокоюю його. Все, залишився тільки Одноокий, але його ніде не видно, невже втік. Жахливий удар, як напочатку, знову валить мене на землю, знову тривога і два відсотки до смерті.

З темряви вилітає перекошене люттю однооке обличчя, з білуватим згустком замість лівого ока, зупинившись, починає крутити правою витягнутою долонею, потім відводить її назад, ніби збираючись щось кинути в мене. Знаю, чим, ще раз таким шархне, тільки цього разу вже без відсотків, та ось нічого вже не можу вдіяти, життя поки не відновилося. І раптом знову, непомітний рух праворуч, оп... 50% відновлено, живемо! Я, не роздумуючи, з положення лежачи, випускаю у ворога всю обойму, збиваю каст, але шкоди не завдаю, гадина, махаючи руками перед собою, відбиває всі кулі. А моя життєва сила вже за вісімдесят відсотків, добре по ходу Баффі бафає, відновлюючи мене.

Я ж не перестаю стріляти, подивимося, наскільки тебе стане, морда одноока.

Раптово шум, гам, рев моторів, і місце нашої дуелі освітлюється відразу декількома прожекторами.

— Всім припинити стрілянину і використання заклинань! Зброю на землю, самі на коліна, і руки підняти високо вгору, щоб їх було добре видно!

Громовий голос з рупора змушує нас зупинитися. Але ні він, ні я не стаємо на коліна і не кидаємо зброю. Ну я, так, точно.

— Ще зустрінемося, стрілку! — посміхається Одноокий і розслаблено підіймає руки.

— Навряд чи! — відповідаю я і стріляю, при цьому вибиваючи йому праве єдине око. Він падає обличчям вниз, а зверху в потилицю його наздоганяє блискавка руни-вогню, розносячи голову на друзки.

— Кинути зброю, я сказав, обличчям вниз на землю! — кричить мегафон і лунають постріли.

За спалахами болю відчуваю влучання у своє тіло. Спочатку праве плече, потім рука, два спалахи болю в нозі, потім дуже боляче в живіт, і в кінці зовсім нестерпно кудись в груди, після чого стає неможливо дихати. Як це виявляється жахливо, коли не можеш вдихнути на повні груди, тільки спробуєш як найгостріший біль стріляє прямо в мозок, супроводжуючи все неприємним бульканням. Я лежу на землі, на боці... бачу перед очима безліч ніг, потім заплакане обличчя Баффі, вона гладить мене по щоці, від чого стає трохи легше.

— Я витягну тебе, стрілку, обов'язково витягну. Мені завдяки тобі зарахували квест без обов'язкового продовження, і я тепер можу набагато більше. Ти будеш жити. А зараз засинай...

— Трофеї... не... забудь... — з останніх сил, кашляючи кров'ю, прощу дівчину.

— Я все зібрала, що з них випало, — прошепотіла вона. — І хрін ментам хоч щось віддам. Що в бою взято...

А далі я заснув. І мені снівсья будинок, на порозі якого стоять тітонька Поллі, Самая', Баффі, Самі, Вася (невже сволота, знову втік) і маленька, худенька П'яточка з жабкою в руках, і радісно махають мені руками. А я йду вулицею під руку з Саті, яка посміхається мені тонкогубою посмішкою і дражнить довгим роздвоєним язиком. Мати моя жінка! Хто-небудь, розбудіть мене або в крайньому разі добийте, бо якщо воно полізе цілуватися... ой-йо-йой!

Кінець першої книги